

1892 — Β'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, 1892—ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Ἰδρυθῆναι ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΠΑΡΧΩΣ

1892

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.
Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΗΛΑΣΕΩΣ

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80
Χαρτοδέτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου • 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή.....	170	94. — Κίνδυνος ἐκ τῶν κοκκίνων καλτσῶν,	
Ἀερόστατον (τὸ) (μετὰ εἰκόνα).....	29	109. — Κοιμᾶσαι; — Κοιμᾶμαι! 62. — Ἀλῶν	
Ἀλέξανδρος Κατακουζηνός (μετὰ εἰκόνα)....	173	(ὁ) βράχος, 94. — Μανθάνειν καὶ οἱ σκύλοι	
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ 15, 30,		ἀνάγνωσιν; 158. — Μέλίσσαι καὶ θύλλαι, 94.	
63, 79, 95, 111, 127, 143, 159, 175. 187		— Παλμοὶ (οἱ) τῆς καρδίας, 141. — Πανοῦρ-	
Ἀποτελέσματα 30 ^{ου} διαγωνισμοῦ (Δύσεων).....	47	γος (ὁ) τυφλός, 46. — Παραγγελία δύσκολος	
» 31 ^{ου} » (Δύσεων).....	78	νὰ ἐκτελεσθῇ, 125. — Πλεῖς (ἡ) τῶν Κινέ-	
» 32 ^{ου} » (Σύνθ. Παιδ. Πνευμ.).....	186	ζων, 140. — Πληθυσμὸς (ὁ) τῶν Ἠνωμένων	
Βιβλίον (τὸ) τοῦ Ἀνσάνδρου (μετὰ εἰκόνα)...	9	Πολιτειῶν, 174. — Πλούτη τῶν θαλασσῶν, 125.	
Βορρᾶς καὶ ἥλιος.....	60	— Πόδες (οἱ) τῶν Κινέζων, 62. — Πολυφάγον	
Γενναῖα (ἡ) χωρική.....	170	ἔθνος, 62. — Πρόχειρον καὶ εὐκολον μικροσκο-	
Γιατὶ μᾶς βλέπει ὁ Θεός;.....	8	πιον, 109. — Πῶς ἐξολοθρεύονται οἱ γυμνοσά-	
Γιγάντιος τεῦθος (μετὰ εἰκόνα).....	55	λιαχοὶ, 125. — Σεισμὸς, 46. — Τί εἶνε ὁ ἀμ-	
Δακτυλίδιον (τὸ) τοῦ Δόγη.....	75	φορέυς, 109. — Τί ἦτο ὁ βομβὴς (μετὰ εἰκό-	
Διαγωνισμὸς 3 ^{ος} (Δύσεις πνευματ. ἀσκήσ.)....	80	νος) 125. — Τὸ ξύλισμα τῶν ἀρχαίων, 109.	
Ἐκδιχητική.....	124	— Τρίπους (ὁ) τῆς νίκης τῶν Πλαταιῶν (μετὰ	
Ἐνῶ τρώγουν οἱ κύριοι (μετὰ εἰκόνα).....	61	εἰκόνα), 141. — Φιλόξενος λαός, 158. — Φωνή	
Ἐπεισόδιον τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου..	86	(ἡ) τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσίας, 158. — Χῶραι	
Ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νεῖλου.....	73	παράγουσαι ζάχαριν, 174. — Ὁρολόγιον (τὸ)	
Εὐμορφουλὴς (ὁ) (μετὰ εἰκόνα).....	45	τοῦ Ἀνδρονίκου (μετὰ εἰκόνα), 109].	
Ζωντανοὶ λύκνοι.....	156	Ὁμοιότης ἐξησφαλισμένη.....	126
Κατῶδελψ (ὁ) (μετὰ εἰκόνα).....	41	Οὔτε ὄνος, οὔτε ἵππος (μετὰ εἰκόνα).....	12
Κοκορίκι! (μετὰ εἰκόνα).....	88	Ὅχι μόνον δι' ἡμᾶς.....	155
Μαγευμένοι (οἱ) κύκνοι.....	74	Παιδικὰ (τὰ) χρόνια.....	91
Μαργαρίτα (μετὰ εἰκόνα).....	153	Παιδικὸν πνεῦμα..... 45, 30, 47, 62, 78, 94, 140,	
Μαργαρίται ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Κοραΐ.....	122, 142	126, 143, 159, 175, 187	
Μαργαρίται (οἱ) καὶ ἡ ἀλεία των (μετὰ εἰκόνα)....	137	Παράπονα τῆς χήνας.....	142
Μετὰ δύο φυλλάδια.....	158	Παῦλος Παπαδόπουλος (μετὰ εἰκόνα).....	157
Μικρὸς (ὁ) Λόρδος (μετὰ 17 εἰκόνων) 1, 17, 33, 49,		Περίεργος παγίς (μετὰ εἰκόνα).....	121
65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177,		Πίθηκος καὶ δελφίν.....	124
Νύμφη (ἡ) τῶν ἀνθρακωρυχείων.....	10	Πληρωμὴ μὲ τραγοῦδια.....	59
Νοσησούνη κυνὸς.....	172	Πλουσιόπαιδον (ἐν).....	44
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα..... 46, 62, 94, 109, 125, 125, 141, 158, 174		Πνευματικαὶ ἀσκήσεις, 16, 32, 48, 64, 80, 91, 112,	
Ἀκρωτήριον (μετὰ εἰκόνα), 125. — Ἀπὸ ἄλ-		128, 144, 160, 176, 188	
λιν ἐνορίαν, 94. — Ἀπόφθεγμα τοῦ Πλουτάρ-		Πρὸς ἀπαγγελίαν.....	108
χου, 110. — Ἀραβικὰ γνωμικά, 46. — Βιβλιο-		Πρόσκλησις (ἡ).....	90
θήκη (ἡ) τῆς Ἀλεξανδρείας, 46. — Δένδρα		Πρὸς συντήρησιν τῆς μητρὸς του (μετὰ εἰκόνα) 13,	
παράγοντα στρεῖδια, 125. — Διάρκεια τῶν ὀ-		26, 42, 52	
νείρων, 174. — Εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Σικά-		Πρῶτοι (οἱ) χαρτοποιοὶ τοῦ κόσμου (μετὰ εἰκόνα).....	169
γου, 109. — Εἰς τὸ Πλημελειοδικεῖον, 110. —		Ροδούλα.....	92
Ἐκπληκτικὸν μνημονικόν, 158. — Ἐν δισε-		Ταχυδρόμος καθυστερήσας.....	103
κατομμύριον, 46. — Ἐπενέργεια τοῦ φόβου,		Ταχυδρόμος (ὁ) τοῦ Τσάρου.....	92
94. — Ἐπικίνδυνον γάρμακον, 93. — Εὐαί-		Τελέσιλλα (ἡ) Ἀργεία)..... 106, 118, 139	
σθητον αὐτῆς, 110. — Ἐχει καὶ ἡ κωφα-		Τριφύδα (εἰκὼν).....	93
μάρα τὰ καλά της, 141. — Ζωὴ (ἡ) τῶν μυρ-		ὑπερασπιστῆς (ὁ) τῆς ὑπατίας.....	39
μήκων, 174. — Θαυμάσιος παπαγάλος, 46. —		ὑπνον ἐλαφρὸν (εἰκὼν).....	44
Θερμότης τῆς γῆς, 46. — Ἴππος καὶ ἡμίονος,		Φωσφορισμὸς τῆς θαλάσσης (μετὰ 2 εἰκόνων)....	24
46. — Ἰσπανικὸν ῥητόν, 62. — Καινούργιο παι-		Χαμαιλέον (ὁ) (μετὰ εἰκόνα).....	105
χνίδι, 141. — Κανάρια καὶ ὄρνιθες ἐρυθραί,		Ὁφελοῦν κάποτε καὶ οἱ λάκκοι.....	154

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἔαρ.....	171	Νανάρισμα.....	23
Μέγας (ὁ) ἐπαίτης.....	123	Νύχτα (ἡ).....	84
Μία μητέρα.....	108	Πρῶτ' καὶ βράδυ.....	77

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 47 εικονογραφίας.

« ΕΦΑΙΝΕΤΟ ΑΠΕΡΡΟΦΗΜΕΝΟΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΕΩΣ ΝΑ ΠΑΙΖΗ ΜΑΖΙ ΤΗΣ » (Σελ. 8)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

Α'.

Ὁ Κέδρικ δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἐκ τῆς ἱστορίας του. Ἄν καὶ κατοίκει ἐν Νέα Ὑόρκη, ἤξευρε, διότι ἡ μήτηρ του τοῦ το εἶχεν εἶπει, ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο Ἕλληνας ἀλλ' ὅταν ὁ λοχαγὸς Ἑρρολ ἀπέθανεν, ὁ Κέδρικ ἦτο ἀκόμῃ τόσῳ μικρὸς, ὥστε δὲν ἐνεθυμεῖτο περὶ αὐτοῦ ἄλλο τι εἰμὴ ὅτι ἦτο ὑψηλός, ὅτι εἶχεν ὀφθαλμοὺς μελανούς, μακροὺς μύστακας καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε μεγαλητέρα εἰς τὸν κόσμον εὐτυχία δι' αὐτόν, μικρὸν παιδίον τότε τετραετὲς ἢ πενταετὲς, ἀπὸ τὸ νὰ περιφέρεται ἀνὰ τὸ δωμάτιον ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν του. Διαρκούσης τῆς ἀσθενείας τοῦ πατρὸς του, εἶχον ὁδηγήσῃ τὸν Κέδρικ μακρὰν τῆς οἰκίας, ὅταν δ' ἐπέστρεψε πάλιν, τὸ μοιραῖον τέλος εἶχεν ἐπέλθῃ. Ἡ κυρία Ἑρρολ, ἡ ὁποία ἐπίσης εἶχεν ἀσθενήσῃ βαρέως, μόλις ἤρχιζεν ἤδη νὰ κάθηται ἐπὶ μιᾷ πολυθρόνας ἐν ἀναρρώσει πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἦτο μελανεῖμων, ὠχρά, ἀγέλαστος· τὰ χρώματα τοῦ ὥραίου της προσώπου εἶχον ἐξαφανισθῇ οἱ δὲ μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ της προσηλοῦντο μελαγχολικῶς εἰς τὸ κενόν.

« Ἀγάπη μου » τῇ εἶπεν ὁ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος, κατὰ ἔτος 14^{ον} — Τετὶς 13^{ον}

μίμησιν τοῦ πατρὸς του, τὴν ἀπεκάλει πάντοτε οὕτω, « Ἀγάπη μου, ὁ μπαμπᾶς εἶνε καλλίτερος ; »

Ἡσθάνθη τὰς χεῖρας τῆς μητρός του τρεμούσας περὶ τὸν τράχηλόν του. Τότε ἐστρεψε πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρήσας τὸ περίλυπον πρόσωπόν της, ἡσθάνθη ὅτι ἦτο ἑτοιμὸς νὰ κλάσῃ.

« Ἀγάπη μου » ἐπανελάβε· « πῶς εἶνε ὁ μπαμπᾶς ; »

Καὶ κατόπιν, ὡς τῇ ὑπηγόρευεν ἐξαίφνης νὰ κάμῃ ἡ μικρούλα τρυφερά του καρδιά, ἀνερριχήθη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του, περιέβαλε τὸν λαιμόν της μετὰ τὰς χεῖρας του καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐφίλησε πολὺ, πολὺ, ἐστήριξε τὴν μικρὰν του παρειαὶ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της. Ἐκρυψε τότε τὸ πρόσωπόν της ἡ μήτηρ εἰς τὴν ἀφθονον κόμην τοῦ τέκνου της καὶ ἐκλάυσε πικρῶς, κρατοῦσα αὐτὸ σφιγκτὰ ἐνηγκαλισμένον, σφιγκτὰ, ὡς νὰ μὴ ἤθελε πλέον νὰ τὸ ἀποχωρισθῇ ποτέ.

« Εἶνε καλὰ τώρα ὁ μπαμπᾶς », τῇ ἀπάντησε τέλος μετὰ λυγμῶν « εἶνε καλὰ, ἐντελῶς καλὰ. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν θὰ τον ξαναδοῦμε πειὰ εἰς τὸν κόσμον... Ἐμείναμεν ἐδῶ μονάχοι, ὁλομόναχοι, οἱ δύο μας. »

Ὅσῳ μικρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ Κέδρικ ἐνόησε τότε

ὅτι ὁ πατήρ του, ὁ τῶς εὐμορφος, ὁ ὑψηλός, ὁ φω-
μαλατός, εἶχε ἀναχωρήσει διὰ παντός, ὅτι δὲν θά-
τον ἐπανεβλέπε πλέον ποτέ, ὅτι τέλος ἀπέθανεν, ὅ-
πως ἤκουσε νὰ το λέγουν καὶ περὶ ἄλλων, ἂν καὶ
δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ τί ἀκριβῶς ἐσήμαινεν
ἡ λέξις αὕτη. Παρατηρήσας ἐν τούτοις ὅτι ἡ μήτηρ
του ἔκλειε πάντοτε ὡσάντις οὗτος ἐπρόφερε τὸ νομα
τοῦ πατρός του, συνέλαβεν ἐνδομύχως τὴν ἀπόφασιν,
νὰ μὴ τῇ ὁμιλῇ πλέον περὶ αὐτοῦ τὸς συχνά. Ἐσκέ-
φθη δὲ συγχρόνως ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ τὴν
ἀφίγη νὰ κάθεται ἄφωνος καὶ ἀκίνητος πολλὴν ὥραν
πρὸ τοῦ πυρὸς ἢ παρὰ τὸ παράθυρον, διότι ἡ σιωπὴ
ἐκεῖνη καὶ ἡ ἀκίνησις δὲν τὴν ἔκαμνον ἴσως διόλου
καλόν.

Ἡ μήτηρ του καὶ αὐτὸς ἐγνώριζον ὀλίγιστον κό-
σμον καὶ διήγον ζῶν πολὺ περιωρισμένην. Ἦτο
ὄρφανὴ ἡ κυρία Ἐρρολ καὶ οὐδένα εἶχε συγγενῆ ὅταν
ὁ λοχαγὸς τὴν ἐνυμφεύθη. Ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὁ κόμης
Δόρινκουρ, ἦτο γηραιὸς τις εὐπατρίδης Ἀγγλος, πολὺ
πλούσιος ἀλλὰ καὶ πολὺ τραχὺς τὸν χαρακτήρα,
μισῶν Ἀμερικὴν καὶ Ἀμερικανούς. Εἶχε δύο υἱούς
μεγαλητέρους τοῦ λοχαγοῦ, καὶ κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν
νόμον, μόνος ὁ πρεσβύτερος ἐδικαιοῦτο νὰ κληρονο-
μήσῃ τοὺς τίτλους του καὶ τὴν περιουσίαν του, ἡ
ὁποία ἦτο σημαντικὴ. Ἐὰν ὁ πρωτότοκος ἀπέθνη-
σκεν, ὁ δευτέρτος τότε θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν
του καὶ θὰ ἐνέμετο ὅλην τὴν κληρονομίαν· οὕτως
ὥστε, ἂν καὶ μέλος ἰσχυρὰς καὶ πλουσίας οἰκογε-
νείας ὁ λοχαγὸς Ἐρρολ, οὐδεμίαν, ἡ μᾶλλον ἐλα-
χίστην εἶχε ἐλπίδα νὰ γίνῃ ποτὲ καὶ αὐτὸς πλού-
σιος καὶ ἰσχυρὸς.

Ἀλλ' ἡ φύσις, ἡ ὁποία δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς
κοινωνικὰς διακρίσεις, εἶχε προικίσῃ τὸν μικρότερον
μὲ χάρισμα, τὰ ὁποῖα ἠρνήθη πρὸς τοὺς ἄλ-
λους. Ἦτο ὑψηλός, ὠραίος, ἀγαθός, εὐφυὴς καὶ γε-
ναῖος. Εἶχε τὴν καλλίτεραν καρδίαν τοῦ κόσμου
καὶ ἐφαίνετο κατέχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπᾶσθαι
ὑπ' ὅλων, ἐν ᾧ ἀπειναντίας οἱ μεγαλῆτεροι ἀδελφοί
του δὲν ἦσαν οὔτε ὠραῖοι, οὔτε ἀξιαγάπητοι, οὔτε εὐ-
φυεῖς. Κατὰ τὸν μαθητικὸν ἢ φοιτητικὸν αὐτῶν βίον,
εἰς τὸ λύκειον τοῦ Ἐτον ἢ ἄλλου, δὲν ἠτύχησαν
νὰ ποσπάσῃ ποτὲ οὔτε τὴν ἀγάπην τῶν συμμαθη-
τῶν οὔτε τὴν ἐκτίμησιν τῶν διδασκάλων τῶν. Ἐν τῇ
προσώπῳ τῶν ὁ κόμης Δόρινκουρ ἐταπεινοῦτο ἀκα-
ταπαύστως. Ὁ κληρονόμος του — τὸ ἔβλεπεν αὐτὸ
μετὰ λύπης πικρᾶς — δὲν θὰ περιεποιεῖ τιμὴν εἰς
τὸ εὐγενές του ὄνομα καὶ δὲν θὰ ἐγίνετο ἄλλο παρὰ
εἰς ἄνθρωπος ἐγωιστῆς καὶ ἀσημάντος. Καὶ ἦτο
σκέψις ἀλγεινὴ αὕτη διὰ τὸν γηραιὸν λόρδον. Ἐνί-
στε ἐφαίνετο ὡσεὶ μισῶν τὸν τριτότοκον, διότι εἶχε
προικισθῇ ἀδίκως μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φυσικὰ προτε-
ρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἤρμιζον μόνον εἰς τὴν ὑψη-
λὴν θέσιν ἡ ὁποία περιέμενε τὸν πρωτότοκον. Ἐν

τούτοις εἰς τὰ βάθη τῆς πατρικῆς του καρδίας, δὲν
ἠδύνατο, ἂν καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ το φανερῶν, νὰ μὴ
αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐλκυσμένου πρὸς τὸν υἱόν,
ὁ ὁποῖος ἐκολάκευε τὴν φιλαυτίαν του. Κατὰ τινα
πρὸς αὐτὸν τῆς ἀγανακτήσεως, ἦν πάντοτε τῇ προῦ-
ξένου τὰ ληλόμαχα ταῦτα αἰσθήματα, ἔστειλε τὸν
Ἐρρολ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ οὕτω
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ζῶσαν καὶ διηνεκὴ τὴν ἀντί-
θεσιν, τὴν ὁποῖαν ὁ νεώτερος αὐτοῦ υἱὸς ἀπετέλει
πρὸς τοὺς δύο πρεσβυτέρους, τῶν ὁποίων ἡ διαγω-
γὴ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῇ παρεῖχεν ἀφορμὰς
θλίψεων καὶ στενοχωριῶν.

Δὲν εἶχον ὅμως παρέλθῃ ἕξ μῆνες, ὅτε αἰσθα-
νόμενος ἑαυτὸν μεμονωμένον, καὶ ἐπιθυμῶν ἐνδο-
μύχως νὰ ἐπανίδῃ τὸν ἐξόριστον, ὁ κόμης τὸν προ-
σέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡ ἐπιστολὴ του διεσταυρώθη
μετ' ἐκείνης, δι' ἧς ὁ λοχαγὸς τῇ ἀνῆγγελλε τὴν
ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποῖαν εἶχε νὰ
νυμφευθῇ ἐν Ἀμερικῇ. Ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπι-
στολὴν ταύτην ὁ κόμης κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς πα-
ραφόρου. Ἐγραψεν ἐκ νέου εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀπα-
γορεύων αὐτῷ νὰ τολμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ τοῦ λοιποῦ
ἐνωπίον του ἢ νὰ γράψῃ ποτὲ, εἴτε εἰς αὐτὸν εἴτε
εἰς τοὺς ἀδελφούς του· ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς
τὸν θεωρεῖ ὡς ἀποχωρισμένον ἐντελῶς ἐκ τῆς οἰ-
κογενείας καὶ ὅτι τίποτε δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ περι-
μένῃ ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ λοχαγὸς ἐλυπήθη πολὺ λαδὼν τὴν ἐπιστολὴν
ταύτην. Ἠγάπα τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ
ἐγεννήθη, προπάντων δὲ τὸν πατέρα του, ὅσῳ σκληρὸς
καὶ ἂν εἶχε δειχθῇ πρὸς αὐτόν· ἡ σκέψις ὅτι δὲν θὰ
τον ἐπανεβλέπε τῇ ἐπρόξενει θλίψιν βαθεῖαν. Ἐν
τούτοις ἤξευρεν ἀρκετὰ τὸν γηραιὸν λόρδον ὥστε νὰ
εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ ἀπόφασίς του ἦτο ἀμετάκλητος.
Μετὰ τινα χρόνον ἐπέτυχεν νὰ εὕρῃ ἐργασίαν βιο-
ποριστικὴν, ἐνυμφεύθη ὡς ἤθελε, καὶ ἐγκατέστη εἰς
συνοικίαν τινὰ τῆς πόλεως ἥσυχον καὶ ἀπόκεντρον.
Ἐδῶ ἐγεννήθη ὁ Κέδρικ. Ἄν καὶ ἡ οἰκία τῶν,
ὅπως οἱ πόροι τῶν, ἦτο πολὺ μετρία, ἡ Κ^α Ἐρρολ
ὅμως ἦτο τὸς γλυκεῖα, τὸς φαιδρὰ καὶ ἀξιαγάστος,
ὥστε ὁ καλὸς τῆς σύζυγος ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῇ,
μετ' ὅλην τὴν δυσμένειαν τῶν περιστάσεων.

Οὐδέποτε παιδίον ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως φιλο-
στοργότερον τοῦ Κέδρικ. Ὡς ἡ μήτηρ του, εἶχε καὶ
αὐτὸς ὀφθαλμούς μαύρους μὲ μακρὰς βλεφαρίδας, ἡ
δὲ ξανθὴ του κόμη ἐπιπτεν εἰς βοστρύχους φυσικοὺς
ἐπὶ τῶν ὤμων του. Εἶχεν ἐπὶ πλέον τρόπους τὸς
κομψούς, ἀνάστημα τὸς ραδιόν, προσήλου ἐφ' ὅλων
ὅσοι τῇ ὁμίλῳν βλέμμα τὸς γλυκὺ καὶ μειδίαμα
τὸς τρυφερόν, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸν ἴδῃ τις καὶ
νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσῃ. Οὕτως οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῇ
συνοικίᾳ τῶν, — οὔτε αὐτὸς ὁ κ. Χῶψ, ὁ παρὰ τὴν
γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἐδωδιμοπώλης, ἄνθρωπος πάρα

πολὺ παράξενος, — ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐθεώρει εὐτυχίαν
τὸ νὰ ἴδῃ τὸν Κέδρικ καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Τὸ κυριώ-
τερον αὐτοῦ θέληγτρον ἀπέρρεεν ἐκ τοῦ ἀνυποκρί-
του καὶ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ χαρκτηῖρος. Ἡ καλὴ του
καρδία ἐφαίνετο συμπαθοῦσα ἀμέσως πρὸς ὅλους,
ἐνόμιζε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίως διατεθειμένους
πρὸς αὐτόν. Ἰσως αἱ φυσικαὶ αὗται κλίσεις ἐκρα-
τύνθησαν καὶ ἐκ τῆς ζωῆς τὴν ὁποῖαν ἤγε. Τὸν
εἶχον ἀναθρέψῃ καὶ μεταχειρισθῇ μετὰ πολλῆς τρυ-
φερότητος· οὐδέποτε ἕως τῶρα εἶχεν ἀκούσῃ λέξιν
σκληρὰν ἢ ἀπλῶς ἄκοσμον. Ὁ πατήρ του ὁμιλῶν
πρὸς τὴν σύζυγόν του, μετεχειρίζετο πάντοτε ἐκφρά-
σεις ἀγάπης τρυφερὰς καὶ τὸ παιδίον τὸν ἐμιμεῖτο·
ὅπως δὲ ὁ λοχαγὸς ἠγρύπνει ἐπ' αὐτῆς φιλοστοργῶς
καὶ ὁ Κέδρικ προσεπάθει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Ὅθεν ἅμα ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγαπητός του μπαμ-
πᾶς δὲν θὰ ἐπανάηχετο πλέον καὶ εἶδε πόσον ἡ
μαμμά του ἦτο διὰ τοῦτο μελαγχολικὴ, εἶπε καθ'
ἑαυτὸν, ὅτι ἀφ' οὗ ἐκεῖνη δὲν εἶχε πλέον παρὰ μό-
νον αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸς ὥρειλε νὰ κάμῃ
ὅ,τι ἐδύνατο διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῇ. Αὕτη
ἡ σκέψις τὸν καθωδήγησε, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπέ-
στρεψε πλησίον τῆς μητρός του, καὶ ἀνερχιχθῇ
ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν
κατεφίλησε καὶ ἐστήριξε τὴν σγουρὰν κεφαλὴν του
ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς· ἡ σκέψις αὕτη εὐρίσκετο ὁ-
μοίως ἐν τῇ παιδικῇ του πνεύματι, ὅταν τῇ ἔφερε
τὰ παιγνίδια του καὶ τὰ βιβλία μὲ τὰς εἰκόνας διὰ
νὰ τῇ τα δειξῇ, καὶ ὅταν ἐκάθισεν πλησίον τῆς, εἰς
τὸ πλευρόν τῆς, ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἐφ' οὗ ἐκεῖνη εἶχε
τὴν συνήθειαν νὰ ἀναπαύεται. Δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλος
διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ κάμῃ καὶ τίποτε ἄλλο· ἀλλ'
ἤξιζε πολὺ περισσότερο ἀφ' ὅσον ἐδύνατο νὰ ἐν-
νοήσῃ, αὐτὸ που ἔκαμνε διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ
τὴν παρηγορίαν τῆς μητρός του.

«ὦ, Μαίρη!» ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐρρολ πρὸς τὴν
γηραιὰν ὑπηρετρίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀπὸ πολλὴν
καιρὸν. «Εἶμαι βεβαία, ὅτι, ὅςῳ μικρὸς καὶ ἂν εἶνε,
μ' ἐννοεῖ, μαντεύει ὅ,τι ὑποφέρω καὶ θέλει νὰ με
ἀνακουφίξῃ. Ἐχει τὸς καλὴν καρδίαν τὸ καίμενο! τὸς
τρυφερὴ καὶ γενναία!» Καὶ τῇ ὄντι ὁ μικρὸς
Κέδρικ ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε ὁ μόνος τῆς μητρός
του σύντροφος, ἐξερχόμενος εἰς περίπατον, συνομι-
λῶν καὶ παίζων μετ' αὐτῆς. Ὅταν ἔμαθε νὰ γινώ-
σκῃ, τῇ ἀνέγνωσε ὅλα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀπῆρ-
τιζον τὴν παιδικὴν του βιβλιοθήκην, ἀκόμη δὲ καὶ
βιβλία σοβαρὰ ἢ ἐφημερίδας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον
τὰ χρώματα ἀνεφάνησαν πάλιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς
κυρίας Ἐρρολ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Μαίρη,
ἀπὸ τὸ μαγεῖρετον, τὴν ἤκουε νὰ γελά μὲ τὰς πα-
ρατηρήσεις καὶ τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ Κέδρικ.

«Σοὺ κάνει κάτι καμώματα καὶ σοὺ λείει κάτι
λογάνια!» ἔλεγεν ἡ Μαίρη πρὸς τὸν κ. Χῶψ.

«Ἄμ, δὲν ἤλθε ἔς τὸ μαγεῖρετό, τὴν ἡμέραν ποῦ
ἔκαναν τὸν πρόεδρο, γὰρ νὰ μιλήσῃ μαζί μου πο-
λιτικά; Στάθηκε μπροστὰ ἔστῃ φωτιά μὲ τὰ χέρια
ἔστῃς τσέπες καὶ μὲ σοβαρὸ-σοβαρὸ προσωπάκι, σὰν
νὰ ἦταν μεγάλος, μοῦ εἶπε: Μαίρη, ἐνδιαφέρομαι
πολὺ γιὰ τὴν ἐκλογὴν· εἶμαι δημοκρατικὸς· ἡ Ἀγάπη
μου τὸ ἴδιο· καὶ σὺ Μαίρη, εἶσαι δημοκρατικὴ; — Ἀπὸ
τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη μοῦ μιλεῖ πολὺ συχνὰ γιὰ τὰ
πράγματα τοῦ κράτους καὶ πάντα μ' ἐκείνο τὸ σοβαρὸ
ῦφος ποῦ μοιάζει σὰν μικρὸς κύριος.»

Ἡ γηραιὰ ὑπηρετρία ἦτο πολὺ ἀφωσιωμένη εἰς
τὸ παιδίον, διὰ τὸ ὁποῖον ἦτο υπερήφανος. Ἦτο ὑ-
περήφανος διὰ τὴν χάριν τοῦ μικροῦ τοῦ σώματος,
διὰ τὴν κομψότητα τῶν τρόπων του καὶ προπάντων
διὰ τοὺς χρυσοὺς καὶ λαμπροὺς ἐκείνους βοστρύχους,
οἱ ὁποῖοι ἐπιπτον γύρω τοῦ ὠραίου τοῦ προσώπου.

«Στοιχηματίζω ὅτι οὔτε εἰς τὴν Πέμπτην Λεω-
φόρον» ἔλεγεν (ἡ Πέμπτη Λεωφόρος εἶνε ἡ ἀριστο-
κρατικὴ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης) ὑπάρχει κανένα
παιδί εὐμορφὸ σὰν τὸν Κέδρικ. Ὅλοι τοὺς στέκον-
ται καὶ το βλέπουν ὅταν φορεῖ τὸ μαῦρον βελουδένιο
φορεματάκι, ποῦ τὸν ἐκάνανε τώρα τὲς προάλλες
ἀπὸ ἑνα καλὸν φουστάνι τῆς κυρίας. Μὲ τὰ σγουρά
του τὰ μαλλιά μοιάζει σὰν κανέναν μικρὸς λόρδος.»

Ἀλλ' ὁ Κέδρικ ὀλίγον ἐφρόντιζεν ἂν ὁμοιάζεν
ἢ ὄχι μὲ μικρὸν λόρδον, ἀφ' οὗ δὲν ἤξευρε μά-
λιστὰ ἀκόμη τί πρᾶγμα ἦτο ὁ λόρδος. Ὁ με-
γαλητέρος του φίλος ἦτο ὁ ἐδωδιμοπώλης, ὁ πα-
ράξενος ἐδωδιμοπώλης, ὁ ὁποῖος ὅμως μὲ αὐτόν
δὲν ἦτο καθόλου παράξενος. Ὁ Κέδρικ τὸν ἐσέ-
βετο καὶ τὸν θαύμαζε, θεωρῶν αὐτόν ὡς ὑπο-
κείμενον πολὺ πλούσιον καὶ πολὺ ἰσχυρόν. Τί θέλεις
καὶ δὲν εἶχεν ἐκεῖνο τὸ μαγαζί του! δαμάσκηνα,
σῦκα, πορτοκάλια, μπισκότα! Εἶχεν ἀκόμη ἐν
ἄλλοις καὶ ἐν ἀμάξι, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰ ἐμπορεύ-
ματα. Ὁ Κέδρικ ἠγάπα ἐπίσης πολὺ τὴν γαλα-
κτοπώλιν καὶ τὸν ἀρτοποιόν, ὅπως καὶ μίαν πω-
λήτριαν μῆλων· ἀλλ' ὁ κ. Χῶψ ὑπερεῖχεν ὅλων
αὐτῶν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ὁ Κέδρικ καὶ αὐτὸς διε-
τέλουν εἰς τὸς στενὰς σχέσεις ὥστε τὸ παιδίον
μετέβαινε καθ' ἡμέραν πρὸς ἐπισκεψὶν τοῦ ἐδωδιμο-
πώλου καὶ ἔμενε πολλὴν ὥραν καθήμενος εἰς τὸ
μαγαζεῖον καὶ συνομιλῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς
ἡμέρας. Ὁ κ. Χῶψ ἀναγινώσκων μετὰ σπουδῆς
μεγάλῃς τὰς ἐφημερίδας ἐκράτει πάντοτε τὸν Κέ-
δρικ «ἐνήμερον τῶν πολιτικῶν πραγμάτων» καὶ
τῷ ἔλεγεν ἂν ὁ Πρόεδρος «ἔκαμνε τὸ καθήκον του
ἢ ὄχι.»

Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τινα ἐκλογὴν, ἡ ὁποία πο-
λὺ τοὺς εἶχεν ἀπασχολήσῃ, γεγονὸς τι ἀπροσδόκη-
τον ἐπέφερε μεταβολὴν σημαντικὴν εἰς τὸν βίον
τοῦ Κέδρικ, μόλις τότε ὀκταετοῦς.

Ἀξιοσημείωτον εἶνε ἀκόμη ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ

ἐπὶ ἤλθεν ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κ. Χώψ ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Βασιλείας, εἶχεν ἐκφρασθῇ πολὺ αὐστηρῶς περὶ τῆς ἀριστοκρατίας, ἐξεγερθεὶς κυρίως κατὰ τῶν κομῆτων καὶ τῶν μαρκησίων.

Ἐκαμνε πολλὴν ζέστην, καὶ ἀφοῦ ἔπαιξε τοὺς στρατιώτας μὲ τοὺς μικροὺς τοῦ φίλου, ὁ Κέδρικ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐδωδιμοπωλεῖον διὰ νάναπαυθῇ. Εὖρε δὲ τὸν κ. Χώψ παρατηροῦντα μὲ ὕψος πολὺ ἐξηγριωμένον τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν εἰκονογραφημένης τινὸς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία περιεῖχε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ σχεδιογράφημα παριστῶν αὐλικὴν τινα τελετὴν.

« Γιὰ ἰδέε τους ἐκεῖ ! γιὰ ἰδέε τους ! » εἶπε πρὸς τὸν Κέδρικ. « Ἄφησε καὶ νὰ ἰδῇς τί θὰ πάθουν αὐτοὶ καμμιὰ μέρα. Ὅλους, μπρὲ μάτια μου, θὰ τοὺς τινάξουν εἰς τὸν ἀέρα ὅλους, λόρδους, κόμητας, μαρκησίους καὶ πάει λέωντας. »

Ἡ Κέδρικ εἶχε καθήση κατὰ τὸ σύνθημα ἐπὶ μεγάλου κιβωτίου ξηρῶν καρπῶν καὶ εἶχεν ἐκβάλῃ τὸν πῖλον τοῦ.

« Ἐγνωρίσατε ἄρα γε πολλοὺς λόρδους, μαρκησίους καὶ κόμητας, κύριε Χώψ ; » ἠρώτησε μὲ τὸ σοβαρὸν τοῦ ὕψος τὸ παιδίον.

« Ὅχι ! » ἀπήντησεν ὁ κ. Χώψ μετ' ἀποστροφῆς. « Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος ! Ἐννοία σου καὶ δὲ φοβοῦμαι νὰ ἰδῶ ποτὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς ἔς τὸ μζγαζί μου, καθισμένον ἐπάνω ἔςτ' ἀβρέλια μὲ τὰ μπισκότα ! »

Καὶ τελείως ἱκανοποιημένος ἐκ τοῦ αἰσθήματος τὸ ὁποῖον ἐξέφραζεν ὁ ἐδωδιμοπώλης, περιέφερε περὶ αὐτὸν τὸ βλέμμα ὑπερήφανον, σπογγίσας συγχρόνως τὸ μέτωπόν του.

« Ἰσως νὰ μὴν ᾔθελαν καὶ αὐτοὶ νὰ εἶνε κόμητες, ἂν ἡμποροῦσαν νὰ εἶνε τίποτε ἄλλο » εἶπεν ὁ Κέδρικ, αἰσθανθεὶς ἀρίστον τινα συμπάθειαν διὰ τὴν δυστυχὴ μοῖραν ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων συνωμῖλουν.

« Τί ; δὲν θὰ ᾔθελαν ; Καλὲ τί λές ; » ἀνέκραξεν ὁ κ. Χώψ. « Ἐκεῖνοι χαλοῦν τὸν κόσμον γιὰ τὸν τίτλον τοὺς καὶ τὸν θεωροῦν τὸ μεγαλειότερον καύχημά τους. Ἄ, ναί, ἀκοῦς ἐκεῖ ! δὲν θὰ ᾔθελαν ! »

Ὁ Κέδρικ καὶ ὁ φίλος του συνωμῖλυσαν κατόπιν περὶ μυρίων ἄλλων πραγμάτων, ἐν οἷς καὶ περὶ τῆς Τετάρτης Ἰουλίου, τῆς ἐπετείου τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τούτέστι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς, ὑποτελεῖς ἕως τότε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀπεχωρίσθησαν ἐξ αὐτῆς καὶ ἀνεκηρύχθησαν ἔθνος ἐλεύθερον. Τὴν ἡμέραν ταύτην οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν ἐορτάζουσι μετ' ἐκτάκτου ἐπισημότητος.

Ὅσάνκις ὁ ἐδωδιμοπώλης ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ᾔθελε νὰ τελειώσῃ ποτέ. Ὁ κ. Χώψ ἡγάπα νὰ διηγείται

διεξοδικώτατα τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νάναμιμνήσκεται τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ἐπιτελεσθέντων ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν ἡρώων ὡς καὶ τῶν ἐπιμέμπτων πράξεων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀνῆκον εἰς τὴν μ. η. τ. ε. ρ. α. τ. ρ. ἰ. δ. α., ὡς ἀπεκάλουν τότε τὴν Ἀγγλίαν. Κατὰ τὰς συνωμιλίας ταύτας τὰς πατριωτικὰς, ὁ Κέδρικ συντηρᾶτο ὑπὸ ζωνοῦ ἐνδιαφέροντος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔλαμπον ἐκ τῆς συγκινήσεως, οἱ βόστρυχοι τοῦ ἐκινουῦντο περὶ τὴν κεφαλὴν του καὶ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος διὰ νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν Ἀγάπην, ὅλα ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ.

Κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλήσαμεν ἀνωτέρω, τὴσιν ἐντύπωσιν ἔκαμαν εἰς τὸν Κέδρικ ὅλα ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν εἰς τὸν γηραιὸν τοῦ φίλου, ὥστε ἀπέμεινε τελείως πεπεισμένος ὅτι ἐὰν ὁ κ. Χώψ, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτός, ὁ Κέδρικ δὲν ἀνεμιγνύοντο, ὁ τόπος θὰ κατεστρέφετο ἀφεύκτως. Τὴν ἐσπέραν ὁ ἐδωδιμοπώλης τὸν ὠδήγησε νὰ ἴδῃ μίαν μεγάλην λαμπαδηφορίαν, πολλοὶ δὲ τῶν διαδηλωτῶν παρετήρησαν μετὰ συμπαθείας, πλησίον ἐνὸς φανοῦ, παχύν τινα ἄνθρωπον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὁποίου ἐκάθητο παιδίον μικρόν, τὸ ὁποῖον ἐζητωκραύγαζε καὶ ἐχειρονόμει σείον τὸν πῖλον τοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἡ συνομιλία περὶ τῶν λόρδων, τῶν κομῆτων καὶ τῆς πολιτικῆς ἐν γένει εὐρίσκετο εἰς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον σημεῖον, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐδωδιμοπωλεῖον ἡ γραῖα Μαίρη. Ὁ Κέδρικ ὑπέθεσεν ὅτι ἤρχετο διὰ νὰγοράσῃ ζάχαριν ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. Ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ ὑπηρετρία δὲν ἐζήτησε τίποτε, ἐφαίνετο δὲ κατεχομένη ὑπὸ συγκινήσεως ζωνῆς.

« Ἐλα, ψυχούλα μου » εἶπε πρὸς τὸ παιδίον. « Ἡ μητέρα σου σὲ γυρεῖ. »

— Μὲ θέλει νὰ βγοῦμε ; » ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ. Ἀλλ' ἡ Μαίρη τὸν ἐκύτταξε χωρὶς νάπαντήσῃ, ἐφ' ᾧ ὁ μικρὸς εὖρε τὸ ἥθος τῆς πολὺ παράδοξον.

« Τί τρέχει, Μαίρη ; » τὴν ἠρώτησε.

« Παράξενα, πολὺ παράξενα πράγματα. Πᾶμε ἔς τὸ σπίτι. »

— Τί ; μήπως ἐκρύωσεν ἡ Ἀγάπη μου ; μήπως εἶνε ἄρρωστη ; » ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ μετ' ἀγωνίας, ἀκολουθῶν τὴν γηραιὰν ὑπηρετρίαν.

« Ὅχι, παιδί μου, τίποτε ἀπ' αὐτά ; ἄλλο πρᾶγμα, παράξενο σοῦ εἶπα, πολὺ παράξενο ! »

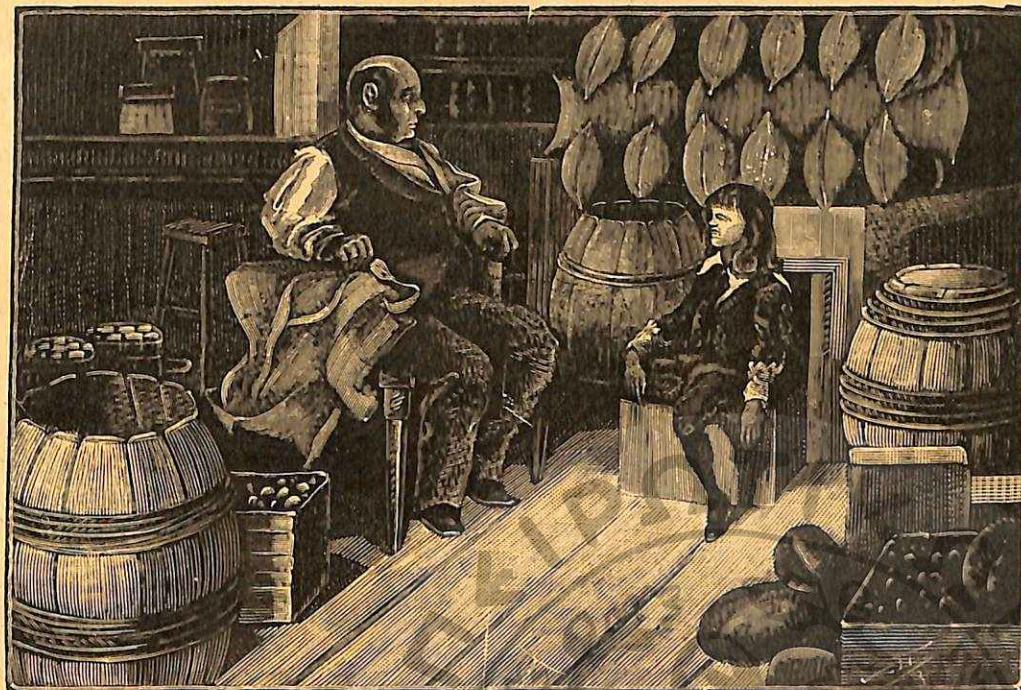
Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀμαξά τις ἐστάθμευε πρὸ τῆς θύρας, ἡ δὲ μαμμὰ συνωμῖλει μὲ κάποιον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Μαίρη ἀνεβίβασε τὸ παιδίον εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ το ἐνέδυσσε μετὰ σπουδῆς τὸ φόρεμά του — φόρεμα ἀπὸ φανέλαν κρεμόχρουν μὲ ζώνην πλατεῖαν ἐρυθράν, διότι εἶχον παρέλθῃ ἤδη τρία ἔτη ἀγέτου ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ δὲν ἔφερε πλέον τὸ πένθος.

« Αὐθέντης ! » ἔλεγεν ἡ γηραιὰ ὑπηρετρία κτενίζουσα τοὺς χρυσοὺς βοστρύχους τοῦ παιδίου. « Μεγάλος αὐθέντης ! λόρδος ! κόμης ! Ποιὸς θὰ τὸ ἔλεγε ποτέ ; »

Τίποτε ἐκ τῶν λέξεων τούτων δὲν ἐνόησεν ὁ Κέδρικ. Ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ τῷ ἐξήγει τὰ πάντα μετ' ὀλίγον, ἀφῆκε τὴν Μαίρη, χωρὶς νὰ τὴν ζητήσῃ οὐδεμίαν ἐξηγήσιν τῶν ἐπιφωνήσεών της.

Ἐνδυθεὶς κατῆλθε δρομαῖος εἰς τὴν αἴθουσαν. Γηραιὸς τις κύριος, ὕψηλός, ισχνός, μὲ φυσιογνωμίαν αὐστηράν, ἐκάθητο εἰς μίαν πολυθρόναν ἀπέναντι τῆς μητρὸς του. Ἡ Κ^α Ἐρρολ ἐφαίνετο

ριέργων. Ἐδέησε νὰ τὴν ἀκούσῃ δις καὶ τρίς πρὶν δυνηθῇ νὰ τὴν ἐννοήσῃ, ἡρώτα δ' ἐαυτὸν τί ἄρά γε θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτῆς ὁ κ. Χώψ. Ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ λόρδους καὶ μὲ κόμητας. Ὁ πάππος του, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶχεν ἴδῃ, ἦτο κόμης ; ὁ δὲ μεγαλειότερος θεῖος του-διότι φαίνεται ὅτι εἶχε δύο, θὰ ἐγίνετο κόμης καὶ αὐτός, ἐὰν δὲν ἐφονεύετο περὶ ἀπὸ τὸν ἵππον του. Μετὰ τὸν θάνατόν του, ὁ ἄλλος τοῦ θεῖος θὰ ἐγίνετο τώρα κόμης, ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε καὶ αὐτὸς αἰφνιδίως ἐν Ρώμῃ ἐκ πυρετοῦ. Ἐνεκα τῶν δύο τούτων περιστατικῶν ὁ πατὴρ τοῦ Κέδρικ, ἐὰν ἐζῇ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ κόμης, ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλοι εἶχον ἀποθάνῃ καὶ

« ἸΣΩΣ ΝΑ ΜΗΝ ᾔΘΕΛΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΝΑ ΕἶΝΕ ΚΟΜΗΤΕΣ, ΕἶΠΕΝ Ὁ ΚΕΔΡΙΚ » (Σελ. 4)

πολὺ συγκεκινημένη καὶ τὸ παιδίον διέκρινε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. « ὦ, Κέδρικ, ἀγάπη μου ! » ἀνέκραξε τρέχουσα εἰς προὔπαντήσιν του καὶ σφίγγουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της μετὰ παραφορᾶς.

« ὦ, Κέδρικ, ἀγαπητό μου παιδί ! »

Ὁ γηραιὸς κύριος ἡγέρθη παρετήρησε προσεκτικῶς τὸ παιδίον, θωπεύων τὸν πώγωνά διὰ τῆς ὀστεώδους αὐτοῦ χειρὸς καὶ ἐπὶ τέλους ἠρώτησε :

« Λοιπὸν, εἶνε αὐτὸς ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ ; »

Β'

Σπανίως παιδίον ὑπέστη οἷας ἐκπλήξεις ὁ Κέδρικ κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα. Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ ἐβδομάς ! Ἐν πρώτοις ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν τῷ διηγήθη ἡ μήτηρ του ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον πε-

μόνος ὁ Κέδρικ ἀπέμεινε ζῶν, ἐφαίνετο ὅτι αὐτὸς θὰ ἐγίνετο κόμης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του, κόμητος Δόρινκουρ. Πρὸς τὸ παρὸν ἦτο λόρδος, λόρδος Φωλεροᾶ.

Ὁ κύριος Χάβιζαμ, ὁ δικηγόρος τοῦ γηραιοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε πέμψῃ εἰς Ἀμερικήν, ἦτο ἐντεταλμένος νὰ τῷ φέρῃ τὸν ἔγγονόν του. Ὁ κύριος Χάβιζαμ ἦτο τελείως ἐνήμερος τῶν ὑποθέσεων τῆς οἰκογενείας. Ὁ προϊστάμενός του δὲν τῷ εἶχεν ἀποκρύψῃ οὔτε τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀνησυχίας τὰς ὁποίας τῷ εἶχον προξενήσῃ οἱ δύο μεγαλιέτεροι υἱοὶ του, οὔτε τὴν ὀργὴν, τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη μαθὼν τὸν γάμον τοῦ τρίτου, οὔτε τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον ἔτρεφε κατὰ τῆς νεαρᾶς χήρας, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὡς περὶ γυναικὸς ἀνηκούσης εἰς τὴν

έσχάτην κοινωνικὴν βαθμίδα. Μία ραδιοῦργος, ἔλεγε, ἡ ὁποία ἔκαμε τὰ δύνατα δυνατὰ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν λοχαγόν, ἐπειδὴ εἰς εὐρε ὅτι ἦτο υἱὸς κόμητος! Ὁ γηραιὸς νομικὸς συνεμερίζετο πληρέστατα τὴν γνώμην ταύτην, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας γνώμας τοῦ κυρίου του περὶ Ἀμερικῆς καὶ Ἀμερικανῶν ἐν γένει. Ἐκτὸς τούτου τὸ ἐπάγγελμά του τὸν εἶχε κάμῃ νὰ προσκόψῃ πολλάκις κατὰ τοῦ ἐγώισμου καὶ τῆς φιλοχρηματίας ὅλων ἐκείνων μετ' ὧν ἤρχετο εἰς σχέσεις, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ πιστεῦν εἰς τὴν ἀφιλοκέρδειαν οὐδενὸς καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τῆς χήρας τοῦ Ἑρρολ. Τὴν ἀποστολὴν του διὰ τοῦτο ἐξετέλει μετὰ τινος ἀποστροφῆς· δὲν τῷ ἦτο διόλου εὐχάριστον νὰ ἔχῃ λογαριασμοὺς μὲ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε χυδαίαν καὶ ἡ ὁποία οὐδεμιᾶς ἀναμφιδόλως θὰ ἤξιον προσοχῆς οὔτε τὴν μνήμην τοῦ συζύγου τῆς, οὔτε τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὀνόματός τῆς. Ὄταν εἶδε τὴν ἀμαξίαν του κάμπτουσαν ὁδὸν τινα στενὴν καὶ σταματῶσαν ἐνώπιον μικρᾶς οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, ἡσθάνθη δυσάρεστον ἐντύπωσιν. Ἐδῶ λοιπόν, εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην, ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ μέλλων ιδιοκτήτης τοῦ Δόρινκουρ, τοῦ Βύνδχαμ, τοῦ Σόλουρθ καὶ τῶν ἄλλων ἀπεράντων κτημάτων; Καὶ δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε ὡς μία κηλὶς τὸ παιδίον τοῦτο διὰ τὴν οἰκογένειαν τὴν εὐγενῆ, τῆς ὁποίας ὁ κ. Χάβιζαμ διηύθυνεν ἀπὸ τόσο χρόνου τὰς ὑποθέσεις, καὶ τὴν ὁποίαν ἐσέβετο τόσο βαθέως;

Ὄταν ἡ Μαίρη τον εἰσήγαγεν εἰς τὴν μικρὰν αἵθουσαν, περιέβλεψε γύρω του μὲ τὴν ιδέαν ὅτι πολλὰ θὰ εὑρίσκε νὰ ἐπικρίνῃ. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἀπλῶς ἐπιπλωμένον· ἀπέπνεεν ἐν τούτοις οἰκειότητά τινα, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἤρρεσεν εἰς τὸν ξένον. Δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ κοσμήματα πρόστιχα ἢ ἀκαλλάισθητα, ἀλλὰ μόνον μικρά τινα κομψοτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἐκ γυναικείας χειρὸς μόνον ἠδύναντο νὰ προέρχωνται.

«Ἐδῶ - μέσα δὲν εἶνε πολὺ ἄσχημα» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπερίσχυσε τὸ γούστο τοῦ λοχαγοῦ.»

Ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ κυρία Ἑρρολ, ὁ δικηγόρος ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι καὶ αὕτη κάτι ἡμποροῦσε νὰ εἰζίξῃ καὶ κάτι νὰ ἡξεύρῃ. Ἐὰν δὲν ἦτο τζέντλεμαν σοβαρὸς καὶ καθολοκληρίαν κύριος ἑαυτοῦ, θὰ ἐξεδήλου βεβαίως κάποιαν συγκίνησιν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς. Περιβεβλημένη τὴν ἀπλὴν, τὴν ἀνευ κοσμημάτων μελανὴν αὐτῆς ἐσθῆτα, ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς κόρη, ἢ ὡς μήτηρ παιδίου ἐπταετοῦς· ἔκαμε δὲ πολλὴν ἐντύπωσιν ἡ γλυκεῖα ἐκείνη καὶ μελαγχολικὴ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς, ἔκφρασις τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς δὲν ἀπέβαλεν ἢ τὰς στιγμὰς καθ' ἃς ἐπαιζεν ἢ συνωμίζει μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἡ μακρὰ πεῖρα

τοῦ νομικοῦ τὸν εἶχε συνειθίσῃ εἰς τὸ νὰναγινώσκῃ βαθέως τὰς φυσιογνωμίας, εὐθὺς δ' ὡς ἔριπεν ἐν βλέμμα μόνον ἐπὶ τῆς μητρὸς τοῦ Κέδρικ, ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ κόμης ἠπατᾶτο καθολοκληρίαν ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς γυναῖκα κερδοσκόπον. Ἐννόησεν ἀμέσως ὅτι δὲν θάπνητα εἰς τὰς διαπραγματεύσεις του τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἐξ αὐτῆς ἐφοβεῖτο καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἐπὶ τέλους ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ δὲν θὰ ἦτο ἴσως αἰσχος διὰ τὴν οἰκογένειαν, ὅπως ἐπίστευσε κατ' ἀρχάς. Ὁ πατὴρ ὑπῆρξεν ὡραῖος ἄνθρωπος, ἡ μήτηρ ἦτο γυνὴ ὡραία καὶ καλοανατεθραμμένη· οὐδεὶς λόγος ὑπῆρχε νὰ μὴ τοὺς ὁμοιάξῃ ὀλίγον τὸ παιδίον τῶν.

Ὄταν ἀνῆγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν Ἑρρολ τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς του, ἐκείνη ἔγεινε κάτωχρος.

«Ἄχ!» ἀνέκραξε «Θά μού το πάρουν λοιπόν τὸ παιδάκι μου, τὸ ἀγαπητὸ μου τὸ παιδάκι, ποῦ μάγαπᾷ τόσο; Ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔχω κανέναν ἄλλον εἰς τὸν κόσμον. Ἐπροσπάθησα πάντοτε νὰ το εἶμαι καλὴ μητέρα...»

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν, ἐν ᾧ δάκρυα ἔρρεον κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν τῆς.

Ὁ νομικὸς ἔβηξε, διὰ νὰ καθάρισῃ τὴν φωνὴν του.

«Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σας εἶπω» ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ, «ὅτι ὁ κόμης Δόρινκουρ δὲν εἶνε... δὲν εἶνε πολὺ καλὰ διατεθειμένος πρὸς ὑμᾶς. Εἶνε ἡλικιωμένος, καθὼς ξεύρετε, καὶ ἔρμαιον τῶν γεροντικῶν του προλήψεων. Ἐξακολουθεῖ νὰ μισῇ, ὅπως ἐμίσησεν ἀνέκαθεν, τὴν Ἀμερικὴν καὶ τοὺς Ἀμερικανούς, καὶ εἶνε, ὅπως ἦτο πάντοτε, πολὺ δυσηρεστημένος μὲ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του. Ἠξεύρω ὅτι εἶνε ἀποφασισμένος νὰ μὴ σας ἴδῃ. Λυποῦμαι πάρα πολὺ πού σας φέρω τόσο δυσάρεστους εἰδήσεις... Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦ κόμητος Δόρινκουρ εἶνε νὰ ζήσῃ μαζί του ὁ λόρδος Φωλεροᾶ, καὶ νὰνατραφῇ πλησίον του, ὑπὸ τὴν ἰδίαν του ἐπαγρύπνησιν. Ἐχει μανίαν μὲ τὸ Δόρινκουρ καὶ ἐκεῖ περνᾷ τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ καιροῦ του. Ἡ ἀρθρίτις τὸν ἐνοχλεῖ συχνὰ καὶ ἡ ἐν Λονδίῳ διαμονὴ θὰ τῷ ἦτο πολὺ βλαβερὰ. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ λοιπόν θὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ Δόρινκουρ. Ὁ κόμης θέτει εἰς τὴν διάθεσίν σας τὴν Λόζαν, εὐχάριστον κατοικίαν, ὅχι μακρὰν τῆς ἐπαύλειος, ὅπως καὶ μίαν σύνταξιν, ἀρκοῦσαν διὰ νὰ ζῆτε ἀξιοπρεπῶς. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ θὰ ἡμπορῇ νὰ ἔρχεται νὰ σας βλέπῃ, ὅποτε θέλετε· σεῖς μόνον δὲν θὰ ἡμπορεῖτε νὰ πηγαίνετε πρὸς αὐτόν, διότι θὰ σας εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ υπερβῆτε καὶ αὐτὰ τὰ κάγκελα τοῦ δάσους. Ἐν τούτοις, κυρία, δὲν θὰ εἴσθε ἐντελῶς χωρισμένη τοῦ υἱοῦ σας, καθὼς βλέπετε, καὶ σας βεβαίω ὅτι οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους σᾶς προτείνω δὲν εἶνε τόσο... (ἐδῶ ὁ δικηγόρος ἔβηξε)

τόσῳ σκληροί, ὅσον εἰμποροῦσαν νὰ εἶνε... Ἐπειτα τὸ συμφέρον τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ καὶ πιστεύω νὰ μὴ ἔχετε πολλὰς ἀντιρρήσεις.»

Ὁ κύριος Χάβιζαμ εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι ἡ κυρία Ἑρρολ θὰ ἤρχιζε νὰ κλαίῃ, νὰ στεναζέξῃ καὶ νὰ παραπονῆται—ὅπως πᾶσα ἄλλη θὰ ἔκαμνεν εἰς τὴν θέσιν τῆς—ἡσθάνετο δὲ διὰ τοῦτο πληξὶν ἀρκετὴν καὶ ἀμυχανίαν. Ἀλλὰ τίποτε παρόμοιον δὲν συνέβη. Ἡ κυρία Ἑρρολ ἐπλησίασε μόνον εἰς τὸ παράθυρον, ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ ἔχουσα ἐστραμμένα πρὸς τὴν αἵθουσαν τὰ νῶτα καί, ὡς ἀντελήφθη ὁ κύριος Χάβιζαμ, προσεπάθησε διὰ στιγμιαίας πάλης νὰ κατισχύσῃ τῶν αἰσθημάτων τῆς.

«Ὁ λοχαγὸς Ἑρρολ εἶχε διατηρήσῃ τὴν καλλιτέραν ἀνάμνησιν περὶ τοῦ Δόρινκουρ» εἶπεν ἐρχομένη τέλος νὰναλάβῃ τὴν θέσιν τῆς· «ὑπερηφάνετο δι' αὐτὸ ὅπως καὶ διὰ τὸ ὄνομά του. Ἡ Ἀγγλία καὶ πᾶν ὅ,τι Ἀγγλικὸν τῷ ἦτο πάντοτε προσφιλέ. Ἠσθάνετο μεγάλην λύπην που εἶχεν ἀφήσῃ τὸν τόπον του καὶ θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἡμποροῦσε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ υἱὸς του πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι καὶ διὰ τὸν Κέδρικ δὲν θὰ εἶνε δυσάρεστον... Ἐλπίζω, εἶμαι μᾶλλον βεβαία, ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ φανῇ τόσο σκληρὸς ὥστε νὰ προσπαθῇσῃ νὰ με ἀποξενώσῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ μου, ὅπως εἶμαι πάλιν βεβαία ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ το κατορθώσῃ, ὅτι καὶ ἂν κάμῃ... Εἶνε φύσις θερμὴ, εἰλικρινὴς, καὶ καρδία πιστὴ ὁ Κέδρικ μου. Θὰ μ' ἀγαπᾷ πάντοτε, καὶ ἂν ἀκόμη μ' ἐχώριζαν καθολοκληρίαν ἀπ' αὐτοῦ. Ἐγώ, νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν λυποῦμαι καὶ πολὺ που θὰ τον χωρισθῶ, πρῶτον ἀφ' οὗ θὰ τον βλέπω συχνὰ καὶ δεύτερον ἀφ' οὗ αὐτό, καθὼς εἶπατε καὶ σεῖς, εἶνε πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ υἱοῦ μου.»

«Καλ' αὕτη δὲν συλλογίζεται διόλου τὸν ἑαυτὸν τῆς» εἶπε καθεαυτὸν ὁ γηραιὸς νομικὸς «ὄχι, δὲν εἶνε ἐγωίστρια ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κόμης.»

Καὶ ὑψὼν τὴν φωνήν, «Κυρία» ἀπήντησεν, «ὁ υἱὸς σας θὰ σας εὐχαριστήσῃ ἀργότερα, διὰ τὴν θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεσθε σήμερον πρὸς χάριν του. Εἰμπορὸν νὰ σας βεβαιώσω ὅτι ὁ λόρδος Φωλεροᾶ θὰνατραφῇ μὲ ὅλην τὴν πρέπουσαν φροντίδα, καὶ ὅτι θὰ γίνῃ ὅ,τι εἶνε δυνατόν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ εὐτυχία του. Περὶ αὐτοῦ θὰ φροντίσῃ ὁ κόμης Δόρινκουρ, ὅσον θὰ ἐφροντίζατε καὶ σεῖς ἡ ἰδία.

—Ἐλπίζω ἀκόμη» εἶπεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως «ὅτι ὁ πάππος του θὰ τον ἀγαπήσῃ. Ὁ Κέδρικ μου εἶνε πολὺ καλὸς καὶ ἀγαπᾶται ἀμέσως.»

Ὁ κύριος Χάβιζαμ ἔβηξε πάλιν διὰ νὰ καθάρισῃ τὸν λάρυγγα. Οὐδέποτε ἠδύνετο νὰ φαντασθῇ τὸν

ἀρθριτικὸν καὶ ὀργίλον γέροντα ἱκανὸν νὰγαπήσῃ τινὰ, ἀλλ' ἡξεύρεν ὅτι ὁ κόμης ἐκ συμφέροντος θὰ ἦτο εὖνους καὶ ἀγαθός, πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ὁ κληρονόμος του, ὅταν ἀκόμη καὶ ἡ φύσις του θὰ τον παρέφερε. Ἠξεύρεν ἐπίσης ὅτι ἐὰν ὁ Κέδρικ θὰ τῷ περιποιεῖ τῷ ὄντι τιμὴν, ὁ γέρον θὰ ἦτο ὑπερήφανος δι' αὐτόν καὶ θὰ τῷ ἐχορήγει εὐχαρίστως πᾶν ὅ,τι θὰ τῷ ἐξήτει. Ἐν τούτοις ἡρέκεσθη νὰπαντήσῃ.

«Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ δὲν θὰ στερηθῇ τίποτε. Καὶ χάριν τῆς εὐτυχίας του, ὁ κόμης θέλει νὰ κατοικήσῃε τόσο πλησίον του, διὰ νὰ εἰμπορῇτε νὰ τον βλέπετε συχνὰ.»

Ὁ γηραιὸς νομικὸς δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ διαβιάσῃ ἀκριβῶς τὰς ἐκφράσεις τοῦ κόμητος, αἱ ὁποῖαι οὔτε τρυφερὰ ἦσαν, οὔτε εὐγενεῖς, ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ τὰς προτάσεις του εἰς γλῶσσαν γλυκυτέραν κάπως καὶ λεπτοτέραν.

Ὅχι πολὺ εὐχάριστον ἐκπλήξιν ἡσθάνθη ἐν τούτοις ὁ κύριος Χάβιζαμ, ὅταν ἤκουσε τὴν Μαίρην ἀπαντῶσαν εἰς τὴν κυρίαν Ἑρρολ, ἡ ὁποία τὴν διέταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τὸν Κέδρικ:

«Πρέπει νὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο εἰς τοῦ κυρίου Χώψ, κυρία μου, καθισμένος κοντὰ τοῦ μέσσα ἑστῆς κονσέρβης καὶ εἰς τὰ μπισκότα, καὶ θὰ μιλῇ μαζί του πολιτικά, κατὰ τὸ σῶνθος.»

Αἱ πρῶται ἀνησυχίαι τοῦ ἐπανῆλθον. Καὶ ἀπὸ πότε οἱ υἱοὶ τῶν Ἀγγλῶν εὐπατριδῶν εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ συνδέωνται διὰ φιλίας στενῆς μὲ τοὺς ἐδωδιμετώλους; Θὰ ἦτο λυπηρὸν ἐὰν τὸ παιδίον εἶχεν ἀποκτήσῃ τῶν τῶν τρόπους κακοῦ καὶ κλίσιν πρὸς τὴν συναναστροφὴν τῆς χαμηλῆς κοινωνίας. Μία τῶν πικροτέρων ἀπαγορευέσεων τοῦ γηραιοῦ κόμητος ὑπῆρξεν ἡ πρὸς κατωτέρους τῶν κλίσις τῶν δύο μεγαλειτέρων αὐτοῦ υἱῶν. Μήπως τὸ παιδίον τοῦτο ἐκκληρονόμησε τὰς κακὰς αὐτὰς διαθέσεις, ἀντὶ τῶν τῶν προτερημάτων τοῦ πατρὸς του;

Ἀλλὰ μόλις ἠνοιχθῇ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Κέδρικ, ὁ φόβος οὗτος ἐξηφανίσθη. Ἡ ὡραιότης του ἦτο θελκτικωτάτη καὶ πολὺ ἀριστοκρατικὴ, τὸ βῆμά του ἄνετον, ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ κλίσις τῆς κεφαλῆς του χαριεστία. Ὁμοίως καταπληκτικῶς τὸν πατέρα του, ἂν καὶ εἶχε τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς τῆς μητρὸς του. Τούτων ἡ ἔκφρασις δὲν ἦτο οὔτε δειλὴ, οὔτε αὐθάδης· ἀλλ' ἐμαρτύρουν τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ παιδίου, βλέποντες τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα ἀτενῶς, κατέναντι, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίου, τὸ ὁποῖον οὔτε δυσπιστεῖ, οὔτε υποπτεύει.

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Χάβιζαμ ἐξακολουθῶν τὴν ἐξέτασίν του, ἐν ᾧ ὁ Κέδρικ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκαλάς τῆς μητρὸς του «εἶνε τὸ πεῖδ εὐμορφο, τὸ πεῖδ κλοφτεϊασμένο

και τὸ πειδ χαριτωμένο παιδί, ἀφ' ὅσα εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου.»

Τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ δὲ ταύτην τὴν ὁλόψυχον ἐξέφρασε μόνῃ ἡ ἐρώτησις ἐκείνη:

«Λοιπὸν, εἶνε αὐτὸς ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροῦ;»

Ὁ Κέδρικ, ἀγνωστὸν τελείως ὅτι γίνεται ἀντικείμενον παρατηρήσεως, ἐφέρετο κατὰ τὸ σύνθηρος. Ἀφ' οὗ ἡσπασθη τὴν μητέρα του, ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν κύριον Χάβιζαμ. Ζωηρῶς, ὡς συνειθίζε νὰ τὴν δίδῃ εἰς τοὺς σπανίους ἐπισκέπτας τῆς μητρὸς του, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ μετὰ τὴν ἡρεμίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀνέσιν, μετ' ἧς θάπηντα καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ κυρίου Χώψ.

Στιγμὰς τινὰς μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Κέδρικ, ὁ κύριος Χάβιζαμ ἀπεχαιρέτησε τὴν κυρίαν Ἑρρολ.

«Ἀγάπη μου» εἶπε τὸ παιδίον πρὸς τὴν μητέρα του, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ὁ γηραιὸς νομικὸς. «Ἦθελα καλλίτερα νὰ μὴν εἶμαι οὔτε κόμης, οὔτε λόρδος. Κανένα ἀπὸ τὰλλα παιδιὰ δὲν εἶνε οὔτε κόμης οὔτε λόρδος. Δὲν μπορῶ τάχα κ' ἐγὼ νὰ μὴ γίνω;

Ἀλλὰ τοῦτο ἐξήγετο ἀναπόφευκτον, ἐκ μιᾶς μακρᾶς συνδιαλέξεως, τὴν ὁποίαν μήτηρ καὶ υἱὸς ἔκαμαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐκείνη μὲν ἐκάθητο εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς πλησίον τοῦ πυρός, ὁ δὲ

Κέδρικ παρὰ τοὺς πόδας τῆς μετὰ τὴν Πισίαν, τὴν γατίσαντο. Στιγμὰς τινὰς ἐφαίνετο ἀπερροφημένος ὅλος ὑπὸ τῆς εὐχαριστήσεως νὰ παίξῃ μαζὶ τῆς, ὅπως κατὰ τὸ σύνθηρος. Κανείς δὲν θὰ ἔλεγεν, ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς τοῦ κρίνων, ὅτι τῷ συνέβη τίποτε ἑκτακτον. Ἀλλ' εἰς ἄλλας στιγμὰς αἱ ἀνησυχίαι τοῦ ἐπανήρχοντο ἀθροαί καὶ ἤγειρε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ πρόσωπον ἀγωνιώδες καὶ ἐρυθρὸν ἐκ τῆς προσπάθειας τὴν ὁποίαν κατέβαλλε διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τόσα νέα πράγματα εἰς τὸν νοῦν του.

«Ὁ πατέρας σου θὰ ἐδέχετο μὲ πολλὴν τοῦ χαρὰν τὴν προσφορὰν τοῦ κόμητος» τῷ εἶπεν ἡ κυρία Ἑρρολ «καὶ θὰ ἤμην μητέρα κακῆ καὶ ἐγωίστρια, ἐὰν ἤρνούμην νὰ σε ἀφίσω νὰ φύγῃς. Ἐνα μικρὸ παιδί δὲν ἤμπορεῖ βέβαια νὰ καταλάβῃ ὅλους τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐνεργῶ σήμερον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἀλλ' ἄμα μεγαλώσῃς θάναγνωρίσῃς καὶ σὺ ὅτι καλὰ ἔκαμα.»

Ὁ Κέδρικ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

«Λυποῦμαι πολὺ που ἀφίνω τὸν κύριον Χώψ. Θὰ αἰσθανθῶ πολὺ τὴν ἑλλειψίν του, ὅπως καὶ ἐκεῖνος, φοβοῦμαι, θὰ αἰστανθῇ τὴν ἀπουσίαν μου.» Ἐπειτα... ὅλους λυποῦμαι ποῦ θὰ τοὺς ἀφίσω!»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑΤΙ ΜΑΣ ΒΛΕΠΕΙ Ο ΘΕΟΣ;

Γιατί μας βλέπει ὁ Θεὸς κι' ὅμως ποτὲ κανέναν, κανέναν δὲν ἀντίκρυσε τῇ θεϊκῇ του ὄψι;

Μὰς εἶπεν ἡ δασκάλα μας πῶς δὲν θὰ τὸν ἴδωμεν γιατί' εἶνε πρᾶγμα ἄυλο, γιατί μορφὴ δὲν ἔχει.

Ὅμως, ὁ νοῦς μου δὲν χωρεῖ τὰ λόγια τῆς δασκάλας. Καὶ κάθε βράδυ μοναχὸς ἐπάνω 'ς τὸ κρεβάτι, (τὴν ὥρα που νομίζετε ὅτι βαθεῖα κοιμοῦμαι)

διώχνω τὸν ὕπνον τὸ γλυκὺ, ποῦρχει νὰ με πάρῃ, καὶ θέλω ἐκεῖ, κατὰμονος, τὸ πρόβλημα νὰ λύσω:

Γιατί μὰς βλέπει ὁ Θεὸς κι' ὅμως ποτὲ κανέναν, κανέναν δὲν ἀντίκρυσε τὴν θεϊκῇ του ὄψι;

Γιατί τὴν νύκτα, ποῦ ψηλὰ τὰ διαμαντένια ἀστέρια - τοῦ Πλάστη μας ἀτίμητα καὶ ἀσβυστα λυχνάρια -

ἀστράφτουν καὶ πλουμίζουν τὰ θεῖα του παλάτια κ' ἔρχετ' ὁ ὕπνος ἀπαλὰ τὰ μάτια μας νὰ κλείσῃ,

ἀνοίγουν 'ς τὸν οὐρανὸ βαρεῖα κλεισμένες πόρτες, πόρτες χρυσές, ὁλόχρυσες, διαμαντοστολισμένες

καὶ βγαίνει ἄσπρος, κάτασπρος, λευκὸς σὰν τὴν ἡμέρα ὁ Πλάστης ποῦ μας ἔκανε, ποῦ ἔκτισε τὸν κόσμον:

Ἀστράφτει ὅπου κι' ἀνδιαβῇ καὶ τρέμει ὅπου περάσῃ.

Καὶ κατεβαίνει καὶ 'ς τὴ γῆ καὶ μπαίνει μέσ' ἐς τὰ σπίτια κι' ἀθώρητος παντοτεινὰ γυρίζει ὅπου κι' ἂν θέλῃ. Καὶ 'νοιῶθει δίχως νὰ τὸν δῶν, δίχως νὰ τοὺς μιλήσῃ ποῖα εἶν' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ποῦνε καλὰ κι' ἀξίζουν, ποῦ σέβονται τὰ γερατειά, ποῦ τὸ Θεὸ φοβοῦνται ποῦ ἀγαποῦνε τοὺς γονεῖους, 'ς τὰ γράμματα προκίδουν, Καὶ γέρνει ἀπὸ 'πάνω τοὺς, τὸ χέρι του σηκώνει, ἐνώνει τὰ δυὸ δάκτυλα καὶ εὐλογιὰς μοιράζει καὶ χαμογέλιο θεῖκὸ 'ς τὰ χεῖλια του πλανιέται. Καὶ λογαριάζει Σαραφείμ καὶ Χερουβείμ πως θάχῃ ἀκόμη περισσότερα νὰ τὸν δοξολογοῦνε.

Καὶ πρὶν τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ κρυφτοῦν μπροστὰ 'ς [τὸν ἥλιον]

πρὶν κελαϊθήσουν τὰ πουλιὰ τὸ πρωῒνὸ τραγοῦδι - τραγοῦδι, ποῦνε προσευχὴ γιὰ 'κεῖνον ποῦ τα τρέφει -

γυρίζει 'ς τὰ γαγγελοῦδια τοῦ μετὰ τὰ χρυσὰ φτερά τοὺς. Τὸ Ὡσαννὰ ἀπ' τὸ στόμα τοὺς τὸ μαγικὸ ν' ἀκούσῃ.

Καὶ 'μεῖς ἀξέγνοιαστ' ἤσυχαι, ξυπνοῦμε κάθε 'μέρα. Γι' αὐτὸ μὰς βλέπει ὁ Θεός, κι' ὅμως ποτὲ κανέναν,

κανέναν δὲν ἀντίκρυσε τὴν θεϊκῇ του ὄψι!

ΦΑΚ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ μητέρα τοῦ Λυσάνδρου τῷ ἔδωκεν ἓν βιβλίον. Ὁ Λυσάνδρος ἦτο τὸ πλέον εὐτυχισμένο παιδί τοῦ κόσμου· ἐπηδοῦσεν, ἐχόρευε καὶ ἐδειχνε τὸ βιβλίον του εἰς ὅλους.

— Κυττάτε τί ὠραῖο ποῦ εἶνε! ἔλεγε. Ἰδέτε τὸ κόκκινον δέσιμό του, τὰ χρυσαυμένα φύλλα του, τὰς ὠραῖες τοῦ εἰκόνες!

— Εἶνε τῷ ὄντι πολὺ ὠραῖον βιβλίον, εἶπεν ὁ πατέρας τοῦ Λυσάνδρου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι μέσα ἡ ἱστορία του εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα ἀπὸ τὸ δέσιμον καὶ ἀπὸ τὰς εἰκόνες.

Ὁ μικρὸς Λυσάνδρος εἶνε κατενθουσιασμένος μετὰ τὸ βιβλίον του καὶ νομίζει ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ το θαυμάζουν. Τὸ δείχνει λοιπὸν εἰς τὸν σκύλον τοῦ τὸν Ἑκτορα ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ των.

— Γάβ, γάβ! φωνάζει μετὰ εὐγένειαν ὁ Ἑκτωρ. Φαίνεται νὰ λέγῃ: «ἀφ' οὗ τοῦ ἀρέσει τοῦ κυρίου μου κ' ἐμένα μετὰ ἀρέσει.» Κατὰ βάθος ὅμως λέγει: «Καλλίτερα νὰ εἶχα ἓνα κοκκαλάκι νὰ ροκανίσω!»

— Γκλοῦ! Γκλοῦ! φωνάζει ὁ ἱνδιάνος τεντόνων τὴν οὐρὰν του μετὰ ὑπερηφάνειαν. Νὰ εἶχα καμμιὰ δεκαριά νωπὰ καρύδια θὰ τα ἔτρωγα μετὰ πολλὴν ὀρεξίν· αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὅμως ποῦ κρατεῖ τὸ παιδί δὲν μου φαίνεται διόλου ὀρεκτικόν.

— Νιάου! Νιάου! λέγει καὶ ἡ Γάτα. Τέτοιο πρᾶγμα μόνον 'ς ἐκείνους μπορεῖ ν' ἀρέσῃ ποῦ δὲν ἔχουν φάγῃ ἀκόμη ποντίκι.

Ὅλοι λοιπὸν ἐκεῖνοι περιφρονοῦν τὸ βιβλίον τοῦ Λυσάνδρου· ἀλλ' ἔξαφνα ἔρχεται ἡ Εὐανθία, ἡ ἐξαδέλφη του.

— ὦ, τί ὠραῖο βιβλίον! φωνάζει· τί ὠραῖες ἱστορίες που θὰ ἔχῃ μέσα!

Ἡ Εὐανθία δὲν ἤξεύρει ἀκόμη ἀνάγνωσιν· ἀλλ' ὁ Λυσάνδρος ἤξεύρει καὶ τῆς διηγείται τί ἔχει μέσα τὸ βιβλίον· ἡ Εὐανθία εἶνε κατευχαρισμένη καὶ περνοῦν μαζὶ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μόνον τὰ ζῶα ἀγαποῦν περισσότερον τὸ φαγητὸν παρὰ νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γίνωνται καλλίτερα διὰ τοῦτο μένουν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν των ζῶα!

Η ΝΥΜΦΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΑΚΟΥΧΕΙΩΝ

Μίαν φοράν τὰ δένδρα, τὰ φυτά, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ χόρτα ἐπανεστάτησαν κατὰ τῆς φύσεως· ὅλα εἶχαν μεγαλώσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ ὅλα ἤθελον νὰ φθάσουν εἰς ἐξαιρετικὸν ὕψος. Ἡ ἀλαζονεία τ' ἀπετύφλωσε τόσον ὥστε καμμίαν κυριαρχίαν δὲν ἀνεγνώριζον πλέον. Ἡ ταπεινὴ πτέρις ἤλπιζε νὰ φθάσῃ τὴν δρυῖν, ἡ δὲ δρυς μὴ εὐχαριστουμένη πλέον εἰς τὸ μεγαλοπρεπές καὶ ἐπιβλητικὸν ὕψος τῆς ἤθελε ν' ἀναρριχηθῇ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀλαζονεία εἶνε πῦρ καταβιβρώσκον, τὰ ἀλαζονικά ἐκεῖνα ὄντα τόσον εἶχον μολύνῃ τὸν ἀέρα ὥστε τὸ Μέγα Πνεῦμα τῆς γῆς ἀπεφάσισε νὰ τα ἐξολοθρεύσῃ.

Ἐπρόσταξε δὲ μὲ τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν του καὶ εὐθὺς τὰ ὄρη κατεβυθίσθησαν, αἱ πεδιάδες ἀνυψώθησαν καὶ ἐγέννησαν ἄλλα βουνὰ καὶ αἱ θάλασσαι ὑπερῆξεϊλίσαν πανταχόθεν, ἡ δὲ γῆ ἀνοίξασα ὡς πελώριος κρατὴρ κτέπειε τὰ πάντα καὶ τοιουτοτρόπως δένδρα, φυτά, πτέριδες, ἄνθη κατεκρημνίσθησαν εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου ταύτης καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Εἶχον παρέλθῃ χιλιάδες ἐτῶν ἀφ' οὗτου εἶχον συμβῇ ταῦτα. Κανεὶς μάλιστα δὲν ἐνθυμεῖτο πλέον ἐπὶ τῆς γῆς τὸ συμβῆναι τοῦτο, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωρίου Πλενεβάν, πλησίον τῆς Λιέγης, εἶδον πτωχὴν γραῖαν ρακένδυτον, ζητοῦσαν βοήθειαν.

Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ, ὅλοι ἐκλείον τὴν θύραν των, λέγοντες πρὸς αὐτὴν μὲ τραχὺν τόνον ἀσπλάγχως :

— Τράβα τὸν δρόμον σου, γρη῏, δὲν ἔχομε τίποτε !

Ἡ ταλαίπωρος γραῖα περίλυπος καὶ κατὰ-κοπος, ἐκαθίσεν ἐπὶ λίθου τινὸς διὰ ν' ἀναπαυθῇ, πρὶν ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸν δρόμον τῆς· ἀλλ' αἰφνης ἠνοιχθῇ μία θύρα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε κτυπήσῃ, καὶ ἀνθρωπὸς τις νέος ἀκόμῃ ἀλλὰ πολὺ πτωχικὰ ἐνδεδυμένος ἐπλησίασεν εἰς αὐτήν.

— Κόπιασε, καλὴ μου γερόντισσα, εἰς τὸ πτωχικὸ τοῦ Πετροκαρβούνη, εἶπε· δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλὰ θαῦρης· λίγο ψωμί νὰ φάγῃς καὶ στέγη διὰ νὰ κοιμηθῇς.

Ἡ γραῖα ἐμβῆκεν εἰς τὸ καλυθόσπιτόν των, ὃ δὲ ἐργάτης καὶ ἡ σύζυγός του ἀφ' οὗ ἐτοπο-

θέτησαν αὐτὴν πλησίον των διεμοιράσθησαν μετ' αὐτῆς γενναιοδῶρως τὸ λιτὸν δεῖπνόν των.

Ἀλλ' ἐξαφνα . . . τὸ πρόσωπον τῆς ἐπαίτιδος ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται· αἱ ρυτίδες τῆς ἐξηφανίσθησαν, τὰ λευκὰ μαλλιά τῆς μετεβλήθησαν εἰς ὠραίαν καὶ ξανθὴν μακρὰν κόμην, τὸ μικρὸν κυρτωμένον σῶμά της ἠνωρθώθη καὶ ἔγινε νεανικὸν καὶ μεγαλοπρεπές· τὰ ῥάκη, τὰ ὁποῖα ἐφόρει, ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἐφάνη δὲ ἐνδεδυμένη μὲ πλουσίαν καὶ ὠραιοτάτην στολὴν· ἐπὶ κεφαλῆς ἐφόρει τώρα στέμμα ἐξ ἀδάμαντος, ὅστις ἔρριπτε περίξ ἀκτῖνας ἐκθαμβούσας· ἡ χονδροειδὴς ῥάβδος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο μετεβλήθη εἰς λεπτὸν ἐξ ἰάσπιδος ραβδίον τὸ ὁποῖον ἀπέστιλβε.

Ἀποταθεῖσα εἰς τὸ ἀγαθὸν ἀνδρόγυνον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐφιλοξένησε καὶ τὴν εὐσπλαγχνίσθη.

— Ἡ καλοσύνη σας, εἶπε, ἐξώρκισε τὴν κακὴν μου μοῖραν. Διὰ τὸ καλὸν πού μου ἐκάματε θὰ κάμω ὅ,τι θελήσετε. Εἰπέτε τί θέλετε καὶ θὰ γίνῃ.

— Τί θέλω ; ἀπεκρίθη ὁ σιδηρουργὸς μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν, ἕνα πρᾶγμα ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω πάντοτε ξύλα ἢ κάρβουνα διὰ νὰ κάμω τὴ δουλειά μου.

— Ἀς εἶνε. Εἰμποροῦσες νὰ ἐπιθυμῆσῃς πλούτη, τιμὰς, δόξαν, ἀλλὰ ἐπροτίμησες ν' ἀποκτήσῃς ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἐργασίαν. Θὰ σε ἀνταμειψῶ δι' αὐτό. Ἐλα ἀπόψε ὑπίσω ἀπὸ τὸν λόφον που εἶνε πέρα ἀπ' τὸ χωριό· κτύπησε τρεῖς φορές τὸ χῶμα, καὶ θὰ γίνῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.

Πρὶν ὁ Πετροκαρβούνης καὶ ἡ σύζυγός του συνέλθουν ἐκ τῆς βαθείας των ἐκπλήξεως, ἡ παράδοξος ἐκείνη ὀπτασία ἐξηφανίσθη.

Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἀφ' οὗ ἐνύκτωσε, ὁ Πετροκαρβούνης διευθύνθη πρὸς τὸν λόφον, ἀφ' οὗ δ' ἐκτύπησε τρεῖς τὸ ἔδαφος, ἥσθηνθη ὅτι αὐτὸ ὑπεχώρει ὑπὸ τοὺς πόδας του· ἐπειτα σχεδὸν χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, κατέβη, μετὰ τοῦ καταβυθιζομένου ὄγκου τῆς γῆς, εἰς μέγα βάθος.

Τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς γῆς ἐσταμάτησεν ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν εἰσοδὸν ἀπεράντου στοᾶς, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι, οἱ κίονες, τὸ ἔδαφος καὶ ὁ θόλος ἦσαν λαξευμένα ἐντὸς ὄγκου στίλβοντος ἀνθράκος, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντῃ ἀγνωστος εἰς τὸν

σιδηρουργόν. Δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ διευθυνθῇ· ἀλλ' αἰφνης ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὸν ἡ νεαρὰ Νύμφη.

— Ἐφάνης ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν, τῷ εἶπεν. Ἰδοὺ ἡ ἐπιθυμία σου ἐξεπληρώθη. Σοῦ δίδω ὅλα αὐτὰ τὰ κάρβουνα καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ σου φθάσουν διὰ τὸ σιδηρουργεῖον σου.

— ὦ, βέβαια, εἶπεν ὁ Πετροκαρβούνης· ἐδῶ εἶνε ὄχι μονάχα δι' ἐμὲ ἀλλὰ διὰ χιλιάδας ἀνθρώπους καὶ διὰ χιλιάδας χρόνια.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Νύμφη.

Μετ' ὀλίγων δὲ ἐξηκολούθησε·

— Ἀκουσε τώρα τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν καρβούνων, τὰ ὁποῖα θὰ ὀνομάσωμεν πετροκάρβουνα ἀπὸ τὸ ὄνομά σου καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου.

Ἐγὼ ἤμην ἄλλοτε ὠραία πτέρις· ἀλλ' ἡ ἀλαζονεία μὲ κατέστρεψε, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Γῆς, διὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, μ' ἔθαψεν εἰς τὰ βάθη τοῦ βασιλείου του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τότε θὰ ἤδυνάμην νὰ ἐξέλθω ἂν εὕρισκετο εὐσπλαγχνὸς καρδιά ἐπὶ τῆς γῆς νὰ με συμπονέσῃ. Μία ἡμέρα μοῦ παρεχωρήθη διὰ νὰ δοκιμάσω τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐλπίδα, καὶ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὁπότεν σε συνήντησα· χωρὶς σὲ θὰ ἐπιπτα πάλιν εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ θὰ ἔμενα ἐκεῖ αἰωνίως !

Διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸ Μέγα Πνεῦμα θὰ εἶμαι ἀπὸ τώρα τόσον ταπεινὴ, ὅσον ὑπερήφανος ἤμην ἄλλοτε·

— Ἀλλὰ πῶς θὰ εἰμπορέσω νὰ βγάλω αὐτὸ τὸ κάρβουνο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Καὶ τί νὰ τον κάμω τὸν ἀτελείωτον αὐτὸν σωρόν ; εἶπεν ὁ Πετροκαρβούνης . . .

— ὦ, δι' αὐτὸ μὴ σε μέλῃ. Εἰς τὸ μαγικὸν αὐτὸ κάτοπτρον θὰ ἴδῃς νὰ περάσουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὅλα τὰ στάδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ διέλθῃ ὁ γαιάνθραξ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τί θὰ τον χρησιμοποήσῃ τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμά του.

Καὶ ὁ σιδηρουργὸς παρατηρήσας εἰς τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο κάτοπτρον εἶδεν ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἐξῆς θέαμα.

Ἀπέραντοι στοαὶ ἐξετείνοντο ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου ἦσαν ἐνησυχολημένοι ἀμέτρητος πληθὺς ἐργατῶν ἐργαζομένων εἰς ἐξόρυξιν τῶν γαιάνθρακων· ἄλλοι ἐκαθάριζον αὐτούς, ἄλλοι τοὺς

ἐφόρτονον ἐπὶ ἀμαξῶν τὰς ὁποίας μικροὶ ἵπποι ἔσυρον μέχρι τῆς εἰσόδου τῶν ἀνθρακωρυχείων, διὰ μεγάλων δὲ κλωθῶν ἀνεδιβάζοντο μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Εἰς τὸν ἀπέραντον ὠκεανὸν τὰ πλοῖα δὲν ἐταξείδευον πλέον ἀποκλειστικῶς μὲ τὰ ἱστία, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀτμοῦ, τὸν ὁποῖον παρήγε τὸ πῦρ τῶν γαιανθράκων, ἔπλεον μὲ οἰονδήποτε ἄνεμον.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὑψοῦντο μεγάλαι καπνοδόχοι, μηχαναί, ἀτμόμυλοι, βιομηχανικὰ ἐργοστάσια, τὰ ὁποῖα ἐργάζοντο μὲ γαιάνθρακα.

Ὁ σιδηρουργὸς εἶδε προσέτι ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ καθρέπτου μίαν μεγάλην πόλιν μὲ ἀναριθμήτους σιδηρὰς τροχιάς ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔτρεχον ἀμαξοστοιχίαι μετ' ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων. Αἱ ὁδοί, αἱ πλατεῖαι, τὰ κτίρια ἐφωτίζοντο διὰ τοῦ ζωηροῦ καὶ λαμπροῦ φωταερίου, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἐκ τῶν γαιανθράκων.

Ὁ σιδηρουργὸς εἶδεν εἰς πολλὰς οἰκίας νὰ μαγειρεύουν μὲ κὺκ τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ γαιάνθρακος μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ φωταερίου.

Εἶδεν ἐργοστάσια τὰ ὁποῖα ἐξῆγον ἐκ τοῦ γαιάνθρακος κατράμι καὶ ἀναλίνην μὲ τὰ τόσα χρώματα.

Εἶδε χημικὰ ἐργαστήρια ὅπου τὸ κατράμι ἐκεῖνο μεταβάλλεται εἰς ἱατρικόν, εἰς κατὰ-πότια καὶ τροχίσκους εὐεργετικωτάτους εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς.

Τὸ μαγικὸν κάτοπτρον διὰ μίας ἐξηφανίσθη !

ὦ καλοὶ μου ἀναγνώσται, σεῖς εὐτυχέστεροι τοῦ σιδηρουργοῦ ἠδυνήθητε νὰ ἴδῃτε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς σας τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας παρέχουν εἰς τὸν ἄνθρωπον οἱ γαιάνθρακες.

Ἡξεύρετε τώρα ὅτι ὁ ἀτελείωτος ὄγκος τῶν γαιανθράκων, τὸν ὁποῖον ἡ Νύμφη ἀπεκαλύψεν εἰς τὸν σιδηρουργόν, προέρχεται ἀπὸ τὰ ὄσα, τὰ ὁποῖα ἐκαλυπτον ἄλλοτε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, καὶ τὰ ὁποῖα εἰς παναρχαίους χρόνους κατεχώσθησαν εἰς τὰ βάθη τῆς καὶ ἐκ τῆς θερμότητος ἀπηνθρακώθησαν.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΟΥΤΕ ΟΝΟΣ ΟΥΤΕ ΙΠΠΟΣ

Ὁ κ. Παντολέων πρὸ ὀλίγου ἐπιστρέψας ἐκ Παρισίων ὅπου εἶχε μεταβῆ δι' ὑποθέσεις ἔφερε διὰ τὰ ἀνέφιά του λαμπροὺς ζωολογικοὺς πίνακας χρωματιστοὺς, τοὺς ὁποίους τὰ παιδιὰ περιεργάζονταν καθ' ἑκάστην μὲ προσοχὴν καὶ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

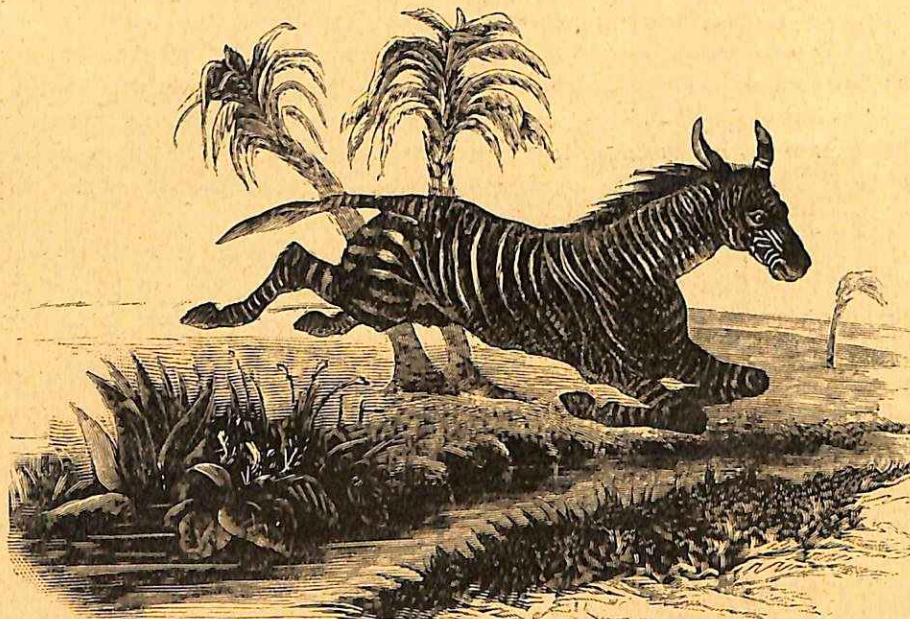
Πρὸ τινος ἐν ᾧ εἶχον ἐνώπιόν των ἓνα πίνακα, ἡ μικρὰ Θάλεια ἰδοῦσα τὸ ἐπ' αὐτοῦ ζῷον ἀνεφώνησε :

ὅτι τὸ δέρμα του εἶνε ἀπὸ βελουδὸν δύο χρωμάτων.

— Ὁ ἐπὶ τῆς εἰκόνης ζέβρος ἔχει ῥαβδώσεις μαύρας καὶ κιτρίνας, εἶπεν ὁ θεῖος· εἰς ἄλλα ζῷα ὅμως τὰ χρώματα ταῦτα εἶνε ἀνοικτότερα.

— Τρέχει πολὺ ; ἠρώτησεν ἡ Θάλεια ;

— Ἄν τρέχῃ ; ἠθέλα νὰ τον ἔβλεπες ὅταν διατρέχῃ τὰς ἀπεράντους πεδιάδας τῆς Τρανσβάλ καὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλ-

ΖΕΒΡΟΣ

— Τί ὠραῖος γαῖδαρος !

— Δὲν εἶνε γαῖδαρος, εἶπεν ὁ ἀδελφός της Θρασύβουλος μὲ τόνον σοβαρόν, εἶνε ἵππος. Αὐτὰ τὰ κορίτσια, ὡς τόσον, τίποτε δὲν ἤξεύρουν !...

— Οὔτε τὰ ἀγόρια ὅμως ἤξεύρουν περισσότερα, εἶπεν ὁ θεῖος του, ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν εἶνε εὐγενὴ τοῦλάχιστον· τὸ τετράποδον αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε ἵππος οὔτε ὄνος, μολονότι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τῶν δύο· εἶνε ζέβρος.

— Ζέβρος ; ἐπανέλαβεν ἡ Θάλεια· πραγματικῶς βλέπω ὅτι τὸ ζῷον αὐτὸ εἶνε μεγαλύτερον ἀπὸ ὄνον, ἡ κεφαλὴ του εἶνε μεγαλύτερα, οἱ πόδες του ὀλιγώτερον λεπτοί· ἐν τούτοις εἶνε πολὺ ὠραιότερος· θὰ ἔλεγε κανεὶς

πίδος· ἐκεῖ εἶνε ἡ χώρα τῆς καταγωγῆς του. Δὲν ὑπάρχει ζῷον δυνάμενον ν' ἀγωνισθῇ μὲ τὸν ζέβρον εἰς τὴν ταχύτητα.

— Διατί λοιπὸν δὲν ζεύγουν τοὺς ζέβρους εἰς τὰς ἀμάξας ; Τί εὐμορφα ποῦ θὰ ἦτο μία ἀμάξα μὲ ζέβρους καὶ τί γρήγορα ποῦ θὰ ἔτρεχε !

— Αὐτὸ συμβαίνει διότι ὁ ζέβρος εἶνε ἄγριον ζῷον καὶ δὲν ἡμερώνεται εὐκολα. Ἔως τώρα ἔκαμαν πολλὰς δοκιμὰς διὰ νὰ τον ἡμερώσουν, καὶ μέχρι τινος δὲν ἀπέτυχον· δὲν ἡμπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι κατωρθώθη νὰ δαμασθῇ τὸ ζῷον τοῦτο· ἐντὸς ζωολογικῶν τινῶν κήπων ζεύγουν τοὺς ζέβρους, ἀλλ' εἰς οὐδενὸς ἀκόμη τὸν νοῦν δὲν ἦλθε νὰ βάλλῃ ζέβρους νὰ σύρου

ἀμάξαν εἰς τοὺς δρόμους, καὶ δικαίως· διότι ὑπάρχει πολὺς φόβος μὴ ἀφηνιάσουν καὶ κατακομματιάσουν καὶ ἀμαῶν καὶ ἐπιβάτας.

— Διότι δὲν ἤξεύρουν πῶς νὰ τους δαμάσουν, δι' αὐτό, εἶπεν ὁ Θρασύβουλος.

— Ἄν σὺ ἐδίδες τὴν γνώμην σου, βεβαίως τὸ πρᾶγμα θὰ ἐπῆγαινε πολὺ καλλίτερα, εἶπεν ὁ θεῖος. Αἶ, λοιπὸν ἄκουσέ με· ὅταν μεγάλωσης, τίποτε δὲν θὰ σ' ἐμποδίζῃ πλέον νὰ κάμῃς τὸ πείραμά σου. Ἄν ἐπιτύχῃς θὰ γίνῃς ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀνθρώπων, διότι θὰ θέσῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ζῶον δυνατὸν καὶ ὠραῖον, τὸ ὁποῖον ἔως τώρα τοῖς ἦτο παντελῶς ἄχρηστον· ἐγὼ δὲ θὰ εἶμαι ὑπερή-

φανος νὰ λέγωμαι ὁ θεῖος ἐνὸς εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπερίπαιζεν ἄρα γε τὸν Θρασύβουλον ὁ θεῖός του ἡ ὠμίλει σοβαρῶς ; Ὁ Θρασύβουλος δὲν κατώρθωσε νὰ το ἐννοήσῃ.

Ἡ Θάλεια τείνει νὰ παραδεχθῇ ὅτι τον ἐπερίπαιζε καὶ ὅτι ἤθελε νὰ καταδιβάσῃ τὴν ἐπηρεμένην ὄφρυν τοῦ ἀδελφοῦ της. Τοῦτο βεβαίως τὴν λυπεῖ· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου εἶνε εὐχαριστημένη διότι ἴσως τὸ μάθημα τοῦτο δὲν θὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀνωφελές εἰς τὸν Θρασύβουλον, ἂν ἐννοήσῃ ἐπὶ τέλους οὗτος μὲ ποῖον πνεῦμα ὠμίλει ὁ θεῖός του.

ΦΙΛΟΖΩΓΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

— Μητέρα, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Πέτρος, καὶ ἐθώπευε τὰς παρειὰς τῆς ὠρχᾶς γυναικός, ἡ ὁποία ἐκάθητο λυπημένη μέσα εἰς τὸ καλυβόσπιτόν της, δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω νὰ κλαῖς, καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀδελφία νὰ φωνάζουν πῶς πεινοῦν. Ἀφῆσέ με νὰ πάγω μὲ τοὺς ἄλλους πέρα ἀπὸ τὸ μεγάλο βουνό. Σὰν ἔλθῃ ἡ ἀνοιξὶς θάρθωμε πίσω, θὰ φέρω χρήματα καὶ ἀγοράζομε μίαν ἀγελάδα καὶ σιτάρι, τόσο πολὺ, ποῦ τὸ ἀρμάρι τοῦ ψωμιοῦ δὲν θὰ μείνῃ ποτὲ πλεῖα ἄδειο. Ἐλα, μητέρα, ἀφῆσέ με.

Μελαγχολικῶς σείουσα τὴν κεφαλὴν της παρητήρει ἡ δυστυχὴς γυνὴ τὸν μόλις δεκαετῆ υἱόν της, καὶ ὅμως ὑπερηφάνειά τις ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ὅτε παρετήρει τὸ ὠραῖον καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον τοῦ παιδίου.

— Πέτρο, παιδί μου, εἶπεν ἐν τέλει, εἶσαι τόσο μικρὸς ἀκόμη, καὶ ὁ δρόμος πέρα ἀπὸ τὸ βουνὸ ἔχει τόσες κακοτοπιὰς ! καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις εἶνε τόσο κακοὶ καὶ ἄκαρδοι καὶ δὲν γυρνοῦν νὰ ἰδοῦν ἓνα μικρὸ παιδί, ποῦ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ δουλεύσῃ πολὺ !...

— ὦ, μητέρα καὶ δὲν συλλογίζεσαι τὸ μικρό μου τὸ μυωξό(1) ποῦ χορεύει τόσο εὐμορφα ; Εἶνε τόσο ἡμερος, κάμνει τόσο νόστιμα πηδῆ-

ματα, ποῦ ὁ Ἰάκωβος ὁ ἱδὸς ἀπορεῖ καὶ προχθὲς μοῦ ἔλεγε· — Νὰ τῷ ξευρα πῶς τὸ μικρὸ καὶ ἄρρωστο ἐκεῖνο πρᾶγμα θὰ γίνονταν ἓνας τόσο ἐξυπνος μυωξός, δὲν θὰ τον 'πέταγα ἐξω ἀπὸ τὴν θύρα μας. » Ἀκουσε, μητέρα, ἤθελε νὰ μού τον πάρῃ πίσω, μὰ εἶνε δικός μου· δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς εἶνε δικός μου ; γιατί τότε ποῦ ἐγὼ τον βρῆκα μισαποθαμένο μπρὸς 'ς τὸ σπῖτι τοῦ Ἰακώβου, τὸν ἐρώτησα ἂν μπορῶ νὰ τον πάρω, καὶ ἐκεῖνος τὸν ἐσκούντησε μὲ τὸ πόδι του καὶ εἶπε· Πάρ' τον, ἐγὼ δὲν τον θέλω !

— Βέβαια, παιδί μου, ὁ μυωξὸς εἶνε δικός σου, τὸν περιποιήθηκες τόσο πολὺ, μὲ τόση ὑπομονή.

— Μὰ καὶ τί καλὸς ποῦ εἶνε, μητερούλα· ἔτσι μοῦ φαίνεται πῶς χορεύει τόσο καλὰ μόνον καὶ μόνον γιατί μ' ἀγαπᾷ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν τὸ παιδίον ἔτρεξε καὶ ἔλαβε μικρὸν κιβώτιον ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὥθησεν ὀλίγον ἐν σάνιδι, καὶ μόλις ἐξέβαλε τὸν πρῶτον τόνον ἀπὸ τὸν μακρὸν τοῦ αὐλὸν ἐτινάχθη ἐξω εἰς μικρὸς χαριτωμένος μυωξός, ἤρχισε νὰ χορεύῃ καὶ ἔκαμε νοστιμωτάτας κινήσεις μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας του. Ἐπειτα μὲ μίαν λέξιν τοῦ παιδίου εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὅπου συνεμαζεύθη εἰς μίαν γωνίαν καὶ μετ' ὀλίγον ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς ὕπνον.

— Naί, εἶνε χαριτωμένος, εἶπεν ἡ μήτηρ· ἐφάνηκες πολὺ καλὸς δάσκαλος.

(1) Μυωξὸς ἢ ἀρκτόμυς εἶνε μικρὸν ζῷον τῶν ἁλπεων, τὸ ὁποῖον γυμνάζουν οἱ παῖδες τῆς Σαβοΐας καὶ περιφέρουν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ὅπως διὰ τῶν πηδημάτων καὶ τῶν ἀστείων κινήσεών του κερδίσωσιν ὀλίγα χρήματα.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, αἶ, μητέρα; καὶ δὲν πιστεύεις πῶς οἱ πλούσιοι ποῦ εἶνε εἰς τὴν πόλιν θὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ θὰ δίνουν καὶ λεπτὰ; Ἔλα μητέρα, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ πάγω μὲ τοὺς ἄλλους.

— Ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄλλοι; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Θωμᾶς τῆς γειτόνισας, ὁ Κοσμᾶς καὶ ὁ Γιαννάκης.

— Μὰ αὐτοὶ εἶνε πολὺ μεγαλειότεροι ἀπὸ σένα, καὶ δὲν θὰ σε πάρουν μαζί των.

— ὦ, μητέρα, ὁ Γιαννάκης εἶνε καλός, αὐτὸς θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ πάγω μαζί του, τὸ ξεύρω· θέλεις νὰ πεταχθῶ μιὰ στιγμή καὶ νὰ τον ῥωτήσω;

Τὸ παιδίον ἦτο ἥδη εἰς τὴν θύραν. Ἡ μήτηρ ἦτο ἑτοιμος νὰ το φωνάξῃ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ το ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκ τῆς πτωχικῆς κλίνης ἠκούσθη σιγανὸς ἀναστεναγμός. Ἦτο ὁ ἀναστεναγμὸς τοῦ μικροτέρου τῆς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποκοιμηθῇ κλαῖον, διότι ἡ μήτηρ του δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ τῷ δώσῃ παρὰ ὀλίγην ξηρὰν κόραν ψωμίου.

— Αἶ, ἴσως αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο, εἶπεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ μὲ ἀναστεναγμόν. Ἀλλὰ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μου φυλάξῃ τὸ παιδάκι μου καὶ τὴν ἀθώα του καὶ καθαρὰ καρδιά, προσέθηκε μετ' ὀλίγον ὑψώσασα πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀκρυσμένους ὀφθαλμούς τῆς.

Ὅτε δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας συνοδεῖα παιδίων τῆς Σαβοΐας ἐξεκίνησεν ἐκ τῶν χωρίων, μὲ αὐτοὺς ἀνεχώρησε καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος.

Ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τον διακρίνῃ παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα τῆς τὸ τέκνον τῆς ἡ δυστυχὴς γυνή, καὶ μόνον ὅτε ἐξηφανίσθη ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ καλυβόσπιτόν τῆς, τὸ ὁποῖον τῆς ἐφάνη περισσότερον ἄδειον ἢ πρότερον καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ροδάκι διὰ νὰ κερδίσῃ μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς ψωμὶ διὰ τὰ πεινῶντα μικρά τῆς.

Ἀλλὰ ἴσως, διότι ἔλειψεν ἐν στόμα, ἢ ἴσως διότι ὁ Θεὸς ἠύλογησεν ἐκτάκτως τὴν ἐργασίαν τῆς τώρα, αἱ πικραὶ ἡμέραι τῶν στερήσεων εἶχον παρέλθῃ, καὶ ἡ μήτηρ πολλάκις ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν τῆς: «Ἄχ διὰ τί ἄφησα τὸ παιδάκι μου νὰ πάγῃ ἔς τὰ ξένα!»

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε θαρραλέως μετὰ τῶν ἄλλων τὸν δρόμον του. Βεβαίως πολλάκις τῷ ἦτο δύσκολον νὰ προχωρῇ μὲ τοὺς μικροὺς του πόδας τόσο ὅσον οἱ ἄλλοι ὅτινες εἶχον κνήμας πολὺ μεγαλειτέρας· οἱ δὲ κακοὶ ἐξ αὐτῶν, ἰδίως δὲ ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐχλεύαζον καὶ ἔλεγον ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπῖτι πλησίον τῆς μητρός του, ἂν δὲν εἴμπορει ἀκόμη νὰ περιπατήσῃ.

Ἀλλ' ὁ καλὸς Γιαννάκης ἔμενε πάντοτε πλησίον τοῦ Πέτρου, ἐφορτώνετο μάλιστα εἰς τὴν ράχιν του κάποτε καὶ τὸ βαρὺ κιβωτίδιον μὲ τὸν μωζόν, καὶ χωρὶς νὰ δυσχεραστῇ διόλου ἔμενεν ὀπίσω ἂν ὁ φίλος του ὁ Πέτρος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ. Τὴν ἐσπέραν ὁμως ἐπρόφθονον τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἔπινον εἰς κανὲν καπηλεῖον ὅ,τι εἶχον κερδίσῃ τὴν ἡμέραν. Χρήματα δὲν ἔλειπον ἀπὸ τὰ παιδιὰ, πρὸ πάντων ὁμως ἀπὸ τὸν Πέτρον. Ὅτε τὸ συμπαθητικὸν παιδίον, μὴ δυνάμενον πλέον ἐκ τῆς κοπώσεως νὰ προχωρήσῃ, ἔστρεψε τοὺς πλήρεις ἐμπιστοσύνης μεγάλους ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς συναθροισμένους διαβάτας, ἡσθάνοντο οὗτοι διὰ μιᾶς συμπάθειαν πρὸς αὐτὸ καὶ ἔρριπτον προθύμως δεκάλεπτα ἢ καὶ ἐν τεμάχιον ψωμίου εἰς τὸν πῖλον του τὸν ὁποῖον προέτεινε.

Τὰ δύο παιδιὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς μικρᾶ παραστάσεώς των εἰς τὸν δρόμον διευθύνοντο εἰς ἐν πανδοχεῖον διὰ νὰ κοιμηθῶν, ἀλλ' ἐπ' οἱ ἄλλοι συνοδοιπόροι των ἐδαπάνων τὰ χρήματα τόσο ταχέως ὅσον καὶ τα ἐκέρδιζον, Γιαννάκης καὶ ὁ Πέτρος ἔζων ὅσον τὸ δυνατό ὀλιγαρκῶς. Διὰ τοῦτο καθ' ἡμέραν ἀπεθησαύριζον εἰς τὸ μικρὸν των βαλάντιον νομίσματά τινα.

Μὲ ποῖαν ὑπερηφάνειαν ἐλογάριαζε τὸ παιδίον τὸν θησαυρόν του! Εὐθὺς ὡς ἐγέμιζε τὸ μικρὸν βαλάντιον ἐσχόπευε νὰ φέρῃ ὀλόκληρον τὸ ποσὸν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἐκεῖ δὲ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ὑπάλληλον νὰ το στείλῃ εἰς τὴν μητέρα του. Ἐκείνη δὲ θὰ ἠγόραζε μὲ τὰ χρήματα ἐκεῖνα ψωμὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ διὰ τὰ ἀδελφάκια του. Ἐν ᾧ δὲ ἐσυλλογίζετο ταῦτα, ἡ καρδιά τοῦ μικροῦ Πέτρου ἐγέμιζε ἀπὸ χαρὰν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρώτησέ τις ὁκνηρὸν παῖδα:

— Καὶ ἀφοῦ βαρύνεσαι τὰ γράμματα διὰ τί δὲν ἀκολουθεῖς τοῦλάχιστον κανὲν ἐπάγγελμα;

— Διότι ἐν μόνον ἐπάγγελμα μ' ἀρέσει καὶ δι' αὐτὸ χρειάζονται πάρα πολλὰ χρήματα.

— Καὶ ποῖον εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα;

— Ἐκατομμυριούχος!

Ἐστᾶλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

*

Κύριός τις φαλακρὸς καὶ χωρὶς κανένα δόντι, ἀπέκτισεν υἱόν.

— Πῶς τοῦ μοιάζει τ' ἀφέντη, κυρά! ἀνέκραξεν ἔνθους ἡ μικρὰ ὑπὸνέτριά των.

Καὶ ἡ κυρία παρατηροῦσα τὸ τέκνον τῆς:

— Ἄ, καί μένη! ποῦ φαίνεται ἀκόμη!

— Πῶς δὲν φαίνεται, κυρά! δὲν βλέπετε; οὔτε δόντι ἔχει οὔτε τρίχα, ἀπαράλλακτα σὰν τὸν ἀφέντη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Εὐδώνου.

Ἡ Φιφὴ ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸ κυνάρειόν της. — Δὲν ἐπιτρέπονται οἱ σκύλοι, τῇ λέγει ὁ κανδύλας-νάπτης.

— Τὸ εἰσεύρω, ἀπαντᾷ ἡ Φιφὴ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σκύλος... εἶνε σκυλίτσα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὁρφέως.

*

Ἡ ἀδελφὸς τοῦ Κουφιοκεφαλᾶ ἀφίνει εἰς αὐτὸν παραγγελίαν λέγων: — Ἄν ἔλθῃ ὁ φίλος μου ποῦ ἦλθε χθὲς τοῦ λὲς ὅτι δὲν εἶμαι ὁδῶ.

— Καὶ πῶς δὲν τοῦ το λὲς ἐσὺ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

*

— Γιαννάκη, τί κακοῦθια εἶνε αὐτή; διὰ τί νὰ γλύφῃς τὴν τοῦρτα;

— Δὲν πειράζει, μαμμά, εἶνε καθαρὰ ἡ γλῶσσά μου· δὲν τᾶκουσες ποῦ το εἶπε ὁ γιατρός τὸ πρῶτ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθουλίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔχεις καιρὸν, Ἑλλητισμὲ ἐν Βουλγαρίᾳ, νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα· ἀλλὰ καὶ κατὰ περισσώτερον τῶν ὀλίγων γραμμῶν, τὰς ὁποίας μοὶ στέλλεις. Νὰ σοῦ εἰπῶ τώρα καὶ κατὰ εἰς τ' αὐτὴ σιγὰ; ὅταν γράψῃς ἐπιθεώρει τὰ χειρόγραφα σου, διότι σὲ διαφεύγουν ἀνορθογραφίαι. Σὺμφωνοι:

Προτιμῶ τὸ *τόξον* τοῦ *φοῖβου*, φίλε μου Χ. Σ. Εἶμαι τόσο ἀνυπόμονος νὰ ἴδω τί θὰ κάμῃς εἰς τὰς διακοπὰς ταύτας, τὰς ὁποίας περιέμενες πρὸ τόσο καιροῦ.

Ἡ ἐπιστολή σου, *Ξαρθὴ Ἑλληνοπούλα* μου, μὲ εὐχαρίστησε πολὺ διὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν χάριν τῆς· δὲν ἐνόηθ' ὁμως διὰ τί μὴ σοὶ δίδουν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ ἐν καιρῷ τῶν μαθημάτων· χιλιάδες δὲ κορασίων τὴν ἀναγινώσκουν καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰ μαθήματά των, ἀλλὰ τὸναντίον παρορμῶνται εἰς ἐργασίαν καὶ ἐπιμέλειαν, τὸ αὐτὸ θὰ συμβαίη καὶ μὲ σέ, ἥτις εἶσαι βεβαίως πολὺ καλὴ κόρη. Ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ, ἐν Γερμανίᾳ ἰδίως, τὰ σχολεῖα ἔχουσιν ἰδίως βιβλιοθήκας, τὰς ὁποίας τὰς Κυριακὰς ἢ ἄλλας ἡμέρας ἀναπαύσεως θέτουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μαθητῶν ἢ μαθητριῶν, ἐσχάτως δὲ ἔγινε μεγάλη συζήτησις περὶ βελτιώσεως τῶν τοιούτων εἰδους βιβλίων. Ὅπως δὴ ποτε τώρα ποῦ ἔχεις καιρὸν ἀναγινώσκέ με, ἔσο δὲ βεβαία ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὅσον σύ.

Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν τὰς ἐνεργείας σου, Ἀργυρὲ Πέλεκυ, μέχρις ὅτου ἐπιτύχῃς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Εὐχαριστῶ, *Εἶρα*· ἡ ἐπιστολή σου μετὰ τοῦ περιεχομένου ἐλήφθη.

Καθόσυχασαν τὰ παράπονά μου, *Λύρα* τοῦ Ὁρφέως, καθὼς ἔμαθα ὅτι αἰτία τῆς σιωπῆς σου ὑπῆρξεν ἡ ἀσθένειά σου· σοὶ εὐχομαι περαστικὰ ἐκ βάθους καρδίας. Ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ζωηρὰ καὶ καλογραμμένη.

Ἐσφραγισμένα γραμματόσημα, φίλε Ἄλ. Ἀθ. Φαραζουλή, χρησιμεύουσι κυρίως πρὸς συλλογὰς· ἀπὸ τίνος αἱ κυρία κατασκευάζουσι δι' αὐτῶν καὶ κομψοτεχνήματα.

Πολύ, πολὺ εὐχαριστήθη διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεών σου καὶ σε συγχαίρω ἐκ καρδίας, *Λόρδε Βύρων*.

Ὅσάκις εὐχαίρεις ἀσχολοῦ εἰς τὴν ποίησιν, φίλε μου Χ. Σ. Μπαχώμη, ἀφ' οὗ ἔχεις κλίσιν· ἄλλοι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω. Ἐπίσης καὶ σύ, φίλε Ι. Α. Βιδάλη.

Τώρα λοιπὸν, *Λευκὲ Κρίνε*, ἐλπίζω ὅτι θὰ λαμβάνω συχνὰ ἐπιστολάς σου.

Πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεων εἶνε προτιμότερον, ἀγαπητέ μου Σιδηροκανέλλη, ἢ μόνον μὲ ψευδώνυμον ἢ μόνον μὲ τὸ ἀληθές σου ὄνομα νὰ δημοσιεύωνται αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις σου.

Δὲν μου ἔγραψες πῶς ἐπιθυμοῖς νὰ το στείλῃς τὸ ψευδώνυμον, *Λευκὴ Περιστερά*, μὲ ταχυδρομικὸν δέμα ἢ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς;

Τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν ἐγκαίρως, *Πηλεῦ*.

Τίποτε ἄλλο λοιπὸν δὲν εὐρίσκεις νὰ μοὶ εἴπῃς, *Δουρεϊκλειτὲ Ἰδομενεῦ*, καὶ κόπτεται διὰ μιᾶς τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸ μέσον;

Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον *Κάλυξ*, φίλε μου Ι. Σ., καὶ ὑπ' αὐτὸ νὰ μοὶ γράψῃς τοῦ λοιποῦ.

Σὲ συλλυποῦμαι ἐκ καρδίας, φίλη μου Ἀναστασία Λοῖζου, διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς σου, ἥτις ἀφῆκε τὸν κόσμον τοῦτον τόσο νεά, μόλις δεκαπέντε ἐτῶν. Κ' ἐγὼ τὴν ὁποίαν τόσο ἡγάπα, ραῖνω τὸν νεοσκαφῆ τάφον τῆς μὲ ἄνθη δακρύβρεκτα. Ὁ Θεὸς νὰ ἐπιχρῇ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς πληγωμένας καρδίας σας.

Καλὴ μου *Δόξα*, σοὶ εὐχομαι νὰ φανῇς ἀξία τοῦ ψευδωνύμου σου καὶ νὰ δικαιώσῃς καὶ αὐτὸ καὶ τὰς ἐλπίδας μας.

Τί νὰ γίνεταί ἄραγε ὁ *Ἰπποκρέταυρος τοῦ Πηλίου*; τώρα εἰς τὰς διακοπὰς δὲν θὰ ἐμφανισθῇ πάλιν; Χωρὶς ἄλλο βεβαίως δὲν μ' ἐλησμόνησε· καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω εἰδήσεις του.

Ποῖός εἶνε ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀποστειλὰς τὰς λύσεις τοῦ 7ου καὶ 8ου τεύχους χωρὶς τὸ ὄνομά του, χωρὶς τὸ ψευδώνυμόν του; Νὰ τὰς ἐναστέλῃ, καὶ ἄλλοτε νὰ μὴ εἶνε τόσο ἀτηρημένος.

Τὸ ζητηθὲν ἐστάλη, καλὴ μου *Φαλαίνις*· εἰς τὸν διαγωνισμόν εἶσαι εὐπρόσδεκτος ὡς πάντοτε.

Ἀναντιρρήτως, τὰ καλὰ κόποις κτώνται, *Αἴλιε Ἀριστείδη*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου.

1. Λεξιγραφία.

Πόλις εἰμὶ ἐμπορικὴ, σύγκειται δ' ἀπὸ τρία.
Τὰ δύο βλέπεις ἐν νυκτὶ ὠραία καὶ αἰθρία,
Τὸ τρίτον δὲ στέμμα φορεῖ καὶ κάθεται εἰς θρόνον,
Διότι τίτλον παριστᾷ βαρβάρων ἡγεμόνων.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Σιμιράμιδος.

189. Στοιχειόγραφος.

Βγάζω νί καὶ βίζω βῶ,
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ:
Φεύγει τὸ κακὸ ποῦ ἔχω,
Σ' εὐμορφὴ νησάκι τρέχω.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μεγαλῆ.

3. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι πόλις τὴν ὁποῖαν κατοικοῦν πέντε στοιχεῖα.

Ἄν τὸ ἐν ἐξοβελίσῃ ἀπομένουν πόσα; ... τρία!

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ν.Π. Μαρσέλλου.

4. Ἀναγραμματισμός.

Ὁ βίος σας ἄνευ ἐμοῦ, ὁ τῶν πτωχῶν ἰδίως,
Θὰ ἦτο λίαν ὀχληρὸς. Ἄν ὅμως αἰφνιδίως
Σοῦ καταβῇ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν ἐπίσης
Νὰ μεταθέσῃ ἐναλλάξ, ὦ! τότε μὴ μ' ἐγγίσῃς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Γ. Δ. Σιδηροκαλλιῆ.

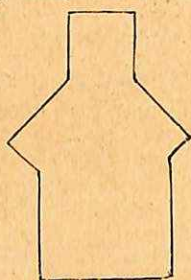
5. Δέλτα.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς
σταυρούς, ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται ἐν μὲν
τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ, ἐκ τῶν κάτω, τὸ ὄ-
νομα ἀγγελοῦ τινός, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, ἐκ
τῶν ἄνω, τὸ ὄνομα νήσου, ὁριζοντίως
δὲ τὸ ὄνομα πόλεως.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Πελαργοῦ.

6. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίαι περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

7. Λογοπαίγνιον.

Ποία κόμη τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος κόπτεται καὶ ἀπὸ τὰ
δύο μέρη;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Τίκνου τῶν Μούγλων

8—10. Κεκρυμμένα ὀνόματα
μερῶν τοῦ χρόνου.

Α') Εἰς οἰκὸν ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Β') Ὁ Ὀράτιος ἦτο μέγας ποιητής.

Γ') Ὁ ἀετὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Δεσμώτου.

11—14. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δύο γραμ-
μάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι
τόσαι λέξεις: Τόπος, πάλη, νίκη, νέος.

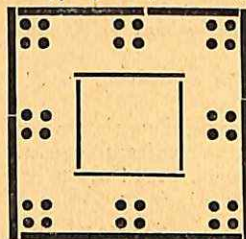
Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἀφού τοῦ Ὀμιχλῶδους.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

18. Πρόβλημα.

Ἐν τινι φρουρίῳ φρουροῦσιν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων 32
στρατιῶται· διὰ νὰ φαίνωνται δὲ εἰς τοὺς ἔξωθεν περι-
κυκλοῦντας τὸ φρούριον ὅτι ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς φρου-
ροῦσιν ἀνὰ 12 στρατιῶται, ἐτοποθετήθησαν, ὥς δεικνύει
τὸ κάτωθι σχῆμα, ἀνὰ 4 ἐφ' ἐκάστης γωνίας καὶ
ἀνὰ 4 εἰς τὸ κέντρον ἐκάστης πλευρᾶς. Ἐὰν φονευθῶσι
τέσσαρες στρατιῶται πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθῶσι διὰ νὰ
φαίνωνται πάλιν 12 φρουροὶ ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τῆς Ἀνατολῆς.

16. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα γυναικὸς ὀνομαστοῦ τινος πολεμιστοῦ.

1, Λυρικὸς ποιητής. 2, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 3,
Μέγιστος ῥήτωρ. 4, Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 5, Πτηνόν. 6,
Δένδρον. 7, Οὐράνιον σῶμα. 8, Κόρη ἱερέως τοῦ Ἀπόλ-
λωνος. 9, Κόρη βασιλέως συμμετασχόντος τοῦ Τρωικοῦ
πολέμου.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Σιμιράμιδος.

17. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ὀνομάτων πέντε θεῶν
τῆς μυθολογίας σχημάτισον τὸ ὄνομα δένδρου καρποφόρου.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

18. Φωνηεντόλιπον.

Ὁ—ργς—μζ—πρς—τ—λμνζ—δρ—τ—πν—σπτ.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόζου.

19. Ἑλλητισύμφωνον.

Ευαίω—εἰαι—α—οι—υεουο—υαη,

Α—α—οω—ου—αι—αω—ια—ου—οου—αη.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἀγησιλάου Γαλανοπούλου.

20. Γρίφος.

Ὅπως ἦδον ἡ τῶ θεῶ, στῆς θ' ἄλλας εἰς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἰν Βουγαρίτζ Ἑλληνισμοῦ.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τὸν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων

108. Διομήδης (2 Μ δις=4 Μ).—109. Διμήν (Λ=

30, ι=10, μῆν=30 ἡμέραι).—110. (Ἀκυροῦται).—

111. ΘΕ—ΜΙ—ΣΤΟ—ΚΛΗΣ

ΜΙ—ΣΙ—Α

ΣΤΟ—Α

ΚΛΗΣ

—112-119. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμ-
ματος λ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: λάκκος, λά-
θος, λήθη, λίπος, ἄλλη, λίμνη, κλέος, λευκός. — 120.
Ἦσαν 6 ἄρρενα καὶ 14 θῆλη. — 121-123. α') Σιών
—β') Τύρος. — γ') Ἰλιον. —

124. Ἄν τὸ πλοῖόν τῆς ζωῆς μου φρόνησις τὸ πλοιαρχῇ,
Εἰς λιμένα εὐτυχίας θέλει κατευοδωθῇ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 1]

Γ'

Τὴν ἐπομένην, εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Κέδρικ
ἀνήσυχος μετέβη εἰς τὸ ἐδωδιμοπωλεῖον.

Ἐὖρε τὸν κύριον Χώψ ἀναγινώσκοντα τὴν ἐφη-
μερίδα του, — ἦτο ἡ προσφιλέστατος ἐνασχόλησις—
καὶ τὸν ἐπλησίασε μὲ βῆμα σοβαρὸν. Συνησθάνετο
ὅτι θὰ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν γηραιὸν τοῦ φίλου
ὅ τι συνέβη, διανύων
δὲ τὸ διάστημα, τὸ ὁ-
ποῖον ἐχώριζε τὴν οἰ-
κίαν του ἀπὸ τοῦ μα-
γαζίου, εἶχε σκεφθῇ
μὲ ποῖον τρόπον ἔ-
πρεπε νὰ τοῦ το εἴπῃ.

«Καλημέρα!» εἶ-
πεν ὁ κύριος Χώψ μὲ
τὸν συνηθῆ του σύν-
τομον τρόπον.

«Καλημέρα σας,
κύριε Χώψ» εἶπεν ὁ
Κέδρικ.

Δὲν ἀνερριχήθη,
ὅπως ἄλλοτε, ἐπάνω
εἰς κανὲν βαρέλιον ἢ
εἰς κανὲν δέμα, ἀπὸ
ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εὐρί-
σκοντο ἐκεῖ—γύρω,
ἀλλ' ἐκάθησε ταπει-
νὸς ἐπάνω εἰς ἓν κι-
βώτιον μὲ μπισκότα,
καὶ κρατῶν τὸ γόνα-
τόν του μὲ τὰς δύο
χεῖρας—ἦτο ἡ ἀγα-
πητὴ του στάσις αὐ-
τῆ,—ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός. Οἱ τρό-
ποι του σήμερον ἐν γένει ἦσαν τόσῳ διάφοροι τῶν
συνήθων, ὥστε ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐξεπλάγη ἐκ πρώ-
της ὄψεως.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησε, βλέπων ὑπεράνω τῆς
πρὸ αὐτοῦ ὀλανοίκτου ἐφημερίδος.

«Κύριε Χώψ» ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ, καταβαλὼν
τὸ θάρρος του ὅλον «θυμᾶσθε γιατί πρᾶγμα ἴμιλου-
σαμεν χθὲς τὸ πρῶτ;

—Ναί, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς
Ἀγγλίας.

—Μάλιστα! ἀλλὰ θέλω νὰ μου εἰπῆτε ἀκρι-
βῶς τὴ στιγμὴ πού ἦλθε καὶ μ' ἐζήτησε ἡ Μαίρη.

ΕΤΟΣ 14^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 14^{ον}

—Δὲν ὠμιλοῦσαμεν τότε, νομίζω, περὶ τῆς ἀρι-
στοκρατίας;» εἶπεν ὁ κύριος Χώψ, θωπεύων διὰ
τῆς δεξιᾶς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς του.

«Ναί» εἶπεν ὁ Κέδρικ μετὰ τινος δισταγμοῦ
«περὶ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ... περὶ τῶν κομητῶν.

—Τῶν κομητῶν... ἀλήθεια, θυμοῦμαι! κάτι εἴ-
χαμε πῆ καὶ γι' αὐτοὺς πραγματικῶς.»

Ὁ Κέδρικ ἔγεινε
κατακόκκινος. Οὐδέ-
ποτε τῷ εἶχε συμβῇ
πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ
τῷ προξενῇ τόσην
ἀμνηχανίαν, ἐφοβεῖτο
δὲ πολὺ μήπως τὸ ἴ-
διον θὰ ἦσθάνετο μετ'
ὀλίγον καὶ ὁ γηραιὸς
τοῦ φίλος.

«Εἴπατε» ὑπέλα-
βεν ἐν τούτοις τὸ παι-
δίον «ὅτι δὲν θὰ ἠθέ-
λατε νὰ ἔχετε καν-
ένα ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ,
εἰς τὸ μαγαζί σας,
καθισμένον ἐπάνω σ' ἐ-
καμμιὰ κάσα μὲ μπι-
σκότα... αἱ;

—Μάλιστα, τὸ
εἶπα καί το ἐπαναλαμ-
βάνω» ἀνέκραξεν ὁ
κύριος Χώψ «ὅς ὁ-
ρίση καὶ θὰ ἴδωμε.

—Κύριε Χώψ»
εἶπε τότε ὁ Κέδρικ
ταπεινὸς «ὑπάρχει

ἓνας ἐδῶ τώρα, ἐδῶ, ἐπάνω εἰς αὐτὴ τὴν κάσα!»
Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ καθίσμα-
τός του.

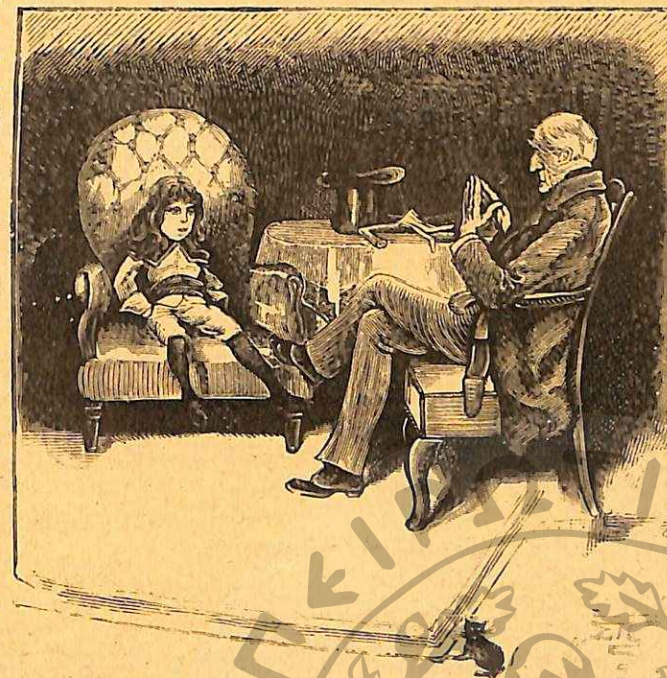
«Πῶς; τί;
—Μάλιστα, εἶμαι κόμης ἢ, καλλίτερα, θὰ γίνω
μῖαν ἡμέραν. Δὲν θέλω νὰ σας ἀπατήσω.»

Ὁ κύριος Χώψ, συγκεινιμένος μεγάλως, ἠγέρ-
θη μετὰ ζωρότητος.

«Τὸ παιδί αὐτὸ τρελάθηκε χωρὶς ἄλλο» εἶπε
καθ' ἑαυτόν. Πλησιάζας δὲ τὸν Κέδρικ ἔλαβε τὴν
χεῖρα του καὶ τῷ ἔψαυσε τὸν σφιγμένον.

«Πῶς εἶπες, φίλε μου;» τὸν ἠρώτησε. «Μήπως
πονεῖς πουθενά; Εἶνε πολὺς καιρὸς πού τῳ παθεῖς αὐτό;»

ΤΟΜΟΣ 22^{ος} — 2

ἘΣΚΕΦΘΗΚΑ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΤΙ ΕΙΜΠΟΡΟΥΣΑ ΚΑΙ ΕΓΩ ΝΑ
ΓΙΝΩ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΦΑΝΤΑΣΘΗΚΑ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΓΙΝΩ ΚΟΜΗΣ, ΕΠΕΝ Ο ΚΕΔΡΙΚ (Σελ. 19)

Καὶ ἔθεσε τὴν παχειὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς οὐλῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου.

« Σὰς εὐχαριστῶ » εἶπεν ὀλίγον ἐκπεπληγμένος ὁ Κέδρικ. « Εἶμαι πολὺ καλά. Δὲν με πονεῖ οὔτε τὸ κεφάλι, οὔτε τίποτε ἄλλο. Μόνον αἰσθάνομαι μεγάλην λύπην, δι' ἐκεῖνο πού σας εἶπα πρὸ ὀλίγου. Γι' αὐτὸ ἦλθε καὶ με' ἤπηρε χθὲς ἡ Μαίρη. Ὁ κύριος Χάβιζαμ, ὁ ὁποῖος εἶνε δικηγόρος, συνωμιλοῦσε μετὰ τὴ μητέρα μου καὶ τῆς τα ἐξηγοῦσε ὅλ' αὐτὰ, τὴν ὥρα που ἐγὼ ἔφθασα 'ς τὸ σπίτι. »

Ὁ κύριος Χώψ ἐπανεκάθησε τρέμων καὶ σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του μέγα μανδύλιον με τετράγωνον, ἐσπόμενον μετὰ ζωηρότητος τὸ μέτωπον.

« Κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας τρελάθηκε, χωρὶς ἄλλο! » εἶπεν ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πρώτην του ιδέαν.

« Ὅχι, κύριε Χώψ, εἶνε ὅπως σας λέγω καὶ πρέπει πειὰ νὰ το πάρете ἀπόφασι. Ὁ κύριος Χάβιζαμ ἦλθεν ἐπιτήδης ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ τόσῳ μακρινὸ μέρους, γιὰ νὰ μάς το 'πῇ. Τὸν ἔστειλε ὁ παπποῦς μου. »

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ παπποῦς σου; ἠρώτησεν ὁ ἐδωδιμοπώλης.

Ὁ Κέδρικ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν τεμάχιον χάρτου, τὸ ὁποῖον ἐξεδίπλωσε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο λέξεις τινὲς κεχαραγμέναι διὰ τοῦ χονδροειδοῦς καὶ ἀκανονίστου αὐτοῦ χαρακτῆρος.

« Δὲν θὰ μπορούσα βέβαια νὰ θυμηθῶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἂν δὲν τα ἔγραφα » εἶπε, καὶ κατόπιν ἀνέγνωσε ὑψηλοφώνως καὶ βραδέως:

« Τζῶν, Ἀρθούρος, Μόλινεξ, Ἐρρολ, κόμης τοῦ Δόρινκουρ. Κατοικεῖ εἰς μίαν ἑπαυλιν, εἰς ἓνα πύργον, καὶ μάλιστα καθὼς φαίνεται, σὲ δύο καὶ σὲ τρεῖς. . . Ὁ μπαμπᾶς ἦταν ὁ νώτερός του υἱός. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐγινόμην οὔτε λόρδος, οὔτε κόμης ἂν ὁ μπαμπᾶς ἐζούσε τώρα, πολὺ περισσότερον ἂν ἐζούσαν οἱ δύο θεῖοι μου, οἱ ἀδελφοί του. Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ ἀπέθαναν καὶ ἐγὼ μόνος πρέπει νὰ γίνω τώρα κόμης καὶ λόρδος, καὶ γι' αὐτὸ ὁ παπποῦς ἔστειλε νὰ με πάρουν γιὰ νὰ κατοικήσω μαζί του εἰς τὴν Ἀγγλίαν. »

Ὁ κύριος Χώψ ἐφαίνετο ὡς νὰ ὑπέφερον ὁλονὲν περισσότερον ἀπὸ ζέστην, διότι ἐφύσα ὁλονὲν περισσότερον καὶ ἐσπογγίζετο ὁλονὲν με περισσότεραν ζωηρότητα. Ἦρχισεν ἤδη νὰ ἐννοῇ ὅτι τῶντι κατὰ ἔκτακτον συνέβαινε: ἄλλα ὅταν παρετήρει τὸ παιδίον, καθήμενον ἐπὶ τοῦ κυβωτίου μετὰ τὴν ἀθῶν ἐκείνην ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐξέφραζον οἱ ὠραῖοι του μαῦροι ὀφθαλμοί, συνηθάνετο ὅτι οὐδεμίαν ὑπέστη ἐκεῖνο μεταβολὴν καὶ ὅτι ἀπέμενε πάντοτε τὸ ἴδιον, τὸ ἀγαπητόν, τὸ ὠραῖον, τὸ ἀγαθὸν παιδίον, μετὰ τὴν ἀπλήν ἀπὸ μαύρην τσόχαν ἐνδυμασίαν καὶ τὸν

κομφόν του κόκκινον λαιμοδέτην. Τότε δὲ ὅλαι αἱ περὶ εὐγενείας ιδέαι του ἐγειναν ἄνω-κάτω μέσα εἰς τὸ κεφάλι του, προπάντων ἐξ αἰτίας τῆς ἀπλοϊκότητος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Κέδρικ τῷ ἀνήγγειλεν ὅλ' αὐτὰ τὰ νέα, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ πόσῳ μεγάλῃ σπουδαιότητα ἐδύναντο νὰ ἔχωσι δι' αὐτόν.

« Καὶ . . . καὶ . . . πῶς θὰ σε λέγουν, μοῦ εἶπες, ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός; » ἠρώτησεν.

« Κέδρικ Ἐρρολ, λόρδος Φωλεροᾶ ἔτσι με ὠνόμασεν ὁ κύριος Χάβιζαμ. Αὐτὸς εἶνε λοιπὸν ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ; εἶπε τὴν ὥρα που μπῆκα μέσα 'ς τὴ σάλα. »

— Παράξενο πρᾶγμα, ἢ εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης: αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιφώνησις τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο, ὁσάκις ἐξεπλήσσετο ἡ ὅταν ἐξεστάνετο. Παράξενο πρᾶγμα! δὲν εὕρισκεν ἄλλην λέξιν νὰ εἴπῃ πρὸς τὸ παιδίον. Ἀλλ' ὁ Κέδρικ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη λέξις ἡ ἀρκούνουσα ἀκριβῶς εἰς τὴν περίστασιν. Ὁ πρὸς τὸν κύριον Χώψ σεβασμὸς του ἦτο τόσῳ μεγάλος, ὥστε ἐθαύμαζε καὶ ἐπεδοκίμαζεν ὅλας του τὰς παρατηρήσεις, ὅλας του τὰς ἐκφράσεις. Δὲν ἐγνώριζε πολὺν κόσμον, ὥστε νὰ ἤμπορῃ νὰ κάμῃ συγκρίσεις μετὰ τοῦ ἐδωδιμοπώλου καὶ ἄλλων προσώπων. Καὶ ναὶ μὲν τῷ ἦτο φανερόν ὅτι οἱ τρόποι τῆς μητρός του διέφερον κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ ἐδωδιμοπώλου: ἄλλ' ἡ μαμμὰ του ἦτο κυρία: εἶχε δὲ τὴν ιδέαν ὅτι αἱ κυρίαὶ δὲν ὁμοιάζουν με τοὺς κυρίους ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην.

Παρετήρησε τὸν ἐδωδιμοπώλην με ἥθος σκεπτικόν.

« Καὶ εἶνε παλὺ μακρὰ ἡ Ἀγγλία; » τὸν ἠρώτησεν.

« Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ » ἀπήντησεν ὁ κύριος Χώψ.

« Αὐτὸ με λυπεῖ πάρα πολὺ. Ἴσως θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς που δὲν θὰ σας ἴδω . . . καὶ νὰ σας 'πῶ, δὲν μ' ἀρέσει καθόλου νὰ το συλλογίζωμαι. »

— Οἱ καλλίτεροι φίλοι πρέπει τώρα νὰ χωρισθοῦν. . . .

— Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς που εἴμασθε ἐμεῖς φίλοι: δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ που γεννήθηκες, παιδί μου. Δὲν θὰ ἦσουν ἀκόμη δύο μηνῶν που ἔκαμες ἔως ἐδῶ τὸν πρῶτο σου περίπατο, 'ς τὴν ἀγκαλιά τῆς παραμάνας.

— Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού νὰ συλλογίζωμαι πῶς θὰ γινόμεναι μιά 'μέρα κόμης! » παρετήρησεν ὁ Κέδρικ μετὰ στεναγμοῦ βαθέως.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἄρα γε κανένα μέσον νὰ το ἀποφύγωμεν; ἠρώτησεν ὁ κ. Χώψ.

« Ὅχι, φίλε μου, δυστυχῶς ὄχι. Ἡ μαμμὰ λέγει ὅτι γι' αὐτὸ θὰ χαίρεται καὶ ὁ καίμενος ὁ μπαμπᾶς. Ἀλλ' ἂν οὐ εἶνε, βλέπεις, ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ

γίνω κόμης, θὰ προσπαθῶσω τοῦλάχιστον νὰ ἦμαι καλὸς κόμης καὶ ὄχι κανέναν τύραννος: καὶ ἂν ποτὲ γίνῃ καὶ ἄλλος πόλεμος μετὰ τὴν Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ προσπαθῶσω νὰ τον ἐμποδίσω. »

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ὑπῆρξεν ἐκτεταμένη καὶ σοβαρά. Ἀφ' οὗ ἅπαξ ὑπέστη τὴν πρώτην ἐκπληξιν ὁ κ. Χώψ δὲν ἐδείχθη τόσον ἄγριος, ὅσον ἐδύνάτο τις νὰ περιμένῃ. Προσεπάθησε νὰ ὑποκύβῃ πρὸ τοῦ τετελεσμένου καί, πρὶν τελειώσῃ ἀκόμη ἡ συνέντευξις, τὸ εἶχε κατορθώσῃ. Ἐκαμιν εἰς τὸν Κέδρικ πληθὺς ἐρωτήσεων περὶ τῆς νέας του καταστάσεως καὶ ἐπειδὴ τὸ παιδίον εἰς τὰς περισσοτέρας δὲν εἰξεύρε τί ν' ἀποκριθῇ, προσεπάθει νὰ ἀποκρίνεται αὐτὸς ὁ ἴδιος. Εὐρεθεὶς δὲ καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν μαρκησιῶν καὶ τῶν κομητῶν, ὁ κύριος Χώψ ἐξήγει τα πρᾶγματα κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξέπληττε βεβαίως τὸν κύριον Χάβιζαμ, ἂν ὁ ἄξιος νομικὸς ἐδύνάτο ἀπὸ κανὲν μέρος νὰ τον ἀκούσῃ.

Δ'

Μετά τινὰς ἡμέρας ὁ Κ. Χάβιζαμ ἔκαμε μετὰ τὸν Κέδρικ μίαν συνομιλίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέστελλεν εἰς μειδίαμα τὰ ρικνὰ χεῖλη τοῦ δικηγόρου καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ θωπεύῃ ἐπανειλημμένως τὸν λεπτὸν του πώγωνα με τοὺς ὀστεώδεις δακτύλους.

Τὴν κυρίαν Ἐρρολ τὴν ἐφώνησαν ἔξω, ἔμειναν δὲ μόνον εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ δικηγόρος καὶ ὁ Κέδρικ. Ὁ κ. Χάβιζαμ ἔλεγε μετὰ τὸν νοῦν του - διότι περὶ τίνος ἄλλου ἐδύνάτο ἄρα γε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς ἓνα τόσῳ μικρὸν κύριον; - ὅτι θὰ ἔκαμνε ἴσως καλὰ ἂν τὸν παρεσκεύαζεν εἰς τὴν μετὰ τοῦ πάππου του συνάντησιν καὶ εἰς τὴν μεγάλην μεταβολήν, ἡ ὁποία θὰ ἐπῆρχετο μετ' ὀλίγον εἰς τὸν βίον του: διότι ὁ Κέδρικ δὲν εἶχε τὴν ἐλάχιστην ιδέαν περὶ τῆς τύχης, ἡ ὁποία τὸν περιέμενεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε εἰξεύρεν ἀκόμη ὅτι ἡ μήτηρ του δὲν θὰ ἔζη ἐκεῖ μαζί του. Εἶχον σκεφθῇ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ μὴ τοῦ το εἴπουν ἐκ τῶν προτέρων.

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἐκχέτο ἐπὶ μεγάλης πολυθρόνας παρὰ τὴν μίαν πλευρὰν τῆς τραπεζῆς: παρὰ τὴν ἀπέναντι πλευρὰν ὑπῆρχε πολυθρόνα ἀκόμη μεγαλύτερα. Ὁ Κέδρικ ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς, τοποθετηθεὶς καλὰ εἰς τὸ βάθος, μετὰ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια καὶ τοὺς χρυσοὺς βοστρύχους χυμένους ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου, μιμούμενος ὅσον ἐδύνάτο τὴν σοβαρὰν στάσιν τοῦ κ. Χάβιζαμ. Ἐφ' ὅσον ἡ μήτηρ του εὕρισκετο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐκεῖνος ἐξήταζε προσεκτικῶς τὸν κ. Χάβιζαμ, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς Κ^α Ἐρρολ ἀπέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκόμη σιωπηλός, ὡς ἂν

ἐξηκολούθει νὰ σπουδάζῃ τὸν γηραιὸν νομικόν, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἀναμφιβόλως ἐσπούδαζε τὸν Κέδρικ, καὶ ἠπόρει περὶ τοῦ τί ἐδύνάτο νὰ εἴπῃ πρὸς παιδίον μικρὸν, τοῦ ὁποῖου αἱ κνημαὶ μόλις ὑπερέβαινον τὸ κάθισμα τῆς πολυθρόνας. Ἐκ τῆς ἀμηχανίας ταύτης τὸν ἐξήγαγεν ὁ Κέδρικ, ἀνοίγων αὐτὸς τὴν συνομιλίαν.

« Εὐρετε ἓνα πρᾶγμα, κύριε; τῷ εἶπε: « δὲν ξεύρω ἀκόμη καθόλου τί σημαίνει « γίνεαι κόμης. »

— Ἀλήθεια;

— Ναί: καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ κανεὶς μίαν ἡμέραν, πρέπει νὰ ξεύρῃ τί πρᾶγμα εἶνε ἓνας κόμης. Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ἐχεις δίκαιον

— Δὲν λαμβάνετε λοιπὸν τὸν κόπον νὰ μοῦ το ἐξηγήσετε; Ποῖος τοὺς κάμνει αὐτοὺς τοὺς κόμητας; ἠρώτησε μετὰ συστολῆς τὸ παιδίον.

— Ὁ βασιλεὺς ἡ ἡ βασιλισσα. Συνήθως κάμνουν κόμητας ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν προσφέρῃ μεγάλης ὑπηρεσίας εἰς τὸ κράτος.

— Εἶνε λοιπὸν ὅπως ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν;

— Οἱ Πρόεδροί σας ἐκλέγονται διὰ ψηφοφορίας, νομίζω.

— Ναί: ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ ζωηρῶς. « Ὁταν ἓνας ἀνθρωπος εἶνε πολὺ καλός, ὅταν ἔχει κάμῃ μεγάλα κατορθώματα εἰς τὴν ζωὴν του, αὐτὸς ἐκλέγεται Πρόεδρος. Τότε γίνεται μία διαδήλωσις μετὰ σημαίας, μετὰ κερία, μετὰ φανάρια, καὶ βγάζουν λόγους. . . Ἐσκέφθηκα πολλὰς φορὰς ὅτι εἴμπορῶσα νὰ γίνω καὶ ἐγὼ πρόεδρος, ἀλλὰ ποτέ μοι δὲν ἐφάντασθηκα ὅτι μποροῦσα νὰ γίνω κόμης » - προσέθηκε τὸ παιδίον με ἥθος σκεπτικόν. « Καὶ τοῦτο ἴσως διότι δὲν ἤκουσα νὰ 'μὴ ποτὲ κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα. Ἄν ἤξευρα τί πρᾶγμα εἶνε, θὰ ἤθελα βέβαια νὰ γίνω κ' ἐγὼ. »

Καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα ὁ μικρὸς Κέδρικ τὰ εἶπε μετὰ σπουδῆς μὴ θέλων νὰ φανῇ ἀγενὴς πρὸς τὸν Κ^α Χάβιζαμ, ἀποδεικνύων ὅτι δὲν ἐκτιμᾷ καθόλου τὸ ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἦλθε νὰ τῷ προσφέρῃ.

« Ἐνας κόμης εἶνε ὁλωσδιόλου ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ ἓνα Πρόεδρον » εἶπεν ὁ νομικὸς.

— Ἀ, ὥστε δὲν γίνονται πρὸς τιμὴν του λαμπαδηφορίαι καὶ διαδηλώσεις; » ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ.

Ὁ κ. Χάβιζαμ διεσταύρωσε τοὺς πόδας, θέσας τὸν ἀριστερὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ συνήρμωσε πρὸς ἄλληλα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ὡς συνήθειζεν ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ σπουδαίως. Ἐνόμισεν ὅτι ἦλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, διὰ νὰ δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις εἰς τὸ παιδίον, καὶ ἤρχισεν:

« Ἐνας κόμης εἶνε πρόσωπον πολὺ σημαντικόν. »

— Καὶ ἓνας Πρόεδρος τὸ ἴδιο » διέκοψεν ὁ Κέδρικ « Ἡ λαμπαδηφορία ταῦναι ὅλο τὸ δρόμο πέρα

— Πέρα, ρίχνουν ροκέτες, παίζει μουσική... Ο κ. Χώψ με πήγε και τα είδα! Α, είνε πολύ ώρα!.

— Ένας κόμης» υπέλαβεν ο νομικός «έχει συνήθως πολύ αρχαίαν γενεαλογίαν.

— Δηλαδή; τί θα πη αυτό;

— Θα πη ότι η οικογένειά του είνε παλαιά, πολύ παλαιά.

— Τοῦτο δέν το καταλαβαίνω καί πολύ. 'Αλλ' ἀφῆστέ το τώρα, μοῦ το ἐξηγεῖτε μίαν ἄλλην φράσιν... Τώρα θυμῆθηκα μιά γυναῖκα που γνωρίζω, γρηά ἡ καίμένη. Πρέπει νά εἶνε ὡς ἑκατό χρονῶν. Πωλεῖ μῆλα εἰς τήν εἰσοδόν του δάσους καί με ὅλα της τὰ γηρατεῖα στέκεται ἐκεῖ, εἴτε βρέχει, εἴτε χιονίζει. Νά την ἴδῃτε τῇ δυστυχισμένη, κύριε Χάβιζαμ, μόλις μπορεῖ νά περιπατήσῃ. Τῇ λυπούμεθα πολύ καί ἐγώ καί τὰ ἄλλα παιδιά. Μιά Κυριακή ἔδωσαν εἰς τόν Μπίλλυ τόν συμμαθητήν μου ἕνα τάλληρο καί ἐγώ τον παρεκάλεσα νάγοράζῃ κάθε μέρα ἀπό τῇ γρηά εἴκοσι λεπτῶν μῆλα, ὡς ποῦ νά τελειώσουν τὰ χρήματά του. Ὁ Μπίλλυ τὸ ἔκαμε αὐτὸ με τὸ παραπάνω, γιατί εἶνε καλὸ παιδί· μόνον που τὴν Πέμπτη δέν εἶχε πειὰ χρήματα νάγοράσῃ. Αἶ, ξεύρετε, νά τρώγῃ κανεῖς μῆλα κάθε μέρα καί μάλιστα σάν δέν τ' ἀγαπᾷ καί πολύ, δέν εἶνε τόσῳ εὐχάριστον πρᾶγμα, καί ὅμως ὁ Μπίλλυ τὸ ἔκαμε... Εὐτυχῶς τὴν ἴδια ἐκείνην ἡμέρα μία κυρία, ποῦ ἤλθε νά ἰδῇ τῇ μητέρα, μοῦ ἔδωσε καί μένα ἕνα τάλληρο καί ἔτσι μπόρεσα ν' ἐγώ νά κάμω τὸ ἴδιο διὰ πολλὰς ἡμέρας. Τὴν καίμένη τῇ γρηά! νά την ἐβλέπατε, κύριε Χάβιζαμ! λέγει ὅτι τὴν πονοῦν τὰ κόκκαλα, καί μάλιστα ὅταν βρέχῃ...»

Ἡ θερμὴ ρητορεία τοῦ παιδίου ἐκράτει τὸν Κ^ον Χάβιζαμ μετέωρον, περιμένοντα πότε νά τελειώσῃ διὰ νά τῷ ἐξηγήσῃ τί ἐσήμαινε παλαιὰ γενεαλογία: Ἐπωφελήθη λοιπὸν ἀπὸ μίαν μικρὰν διακοπὴν καί τῷ εἶπεν:

« Ἀρχαία γενεαλογία σημαίνει ὅταν ἐπὶ πολλὸν καιρὸν εἶνε γνωστὸν τὸ ὄνομα μιᾶς οἰκογενείας. Ὅταν πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐφέρετο ἀπὸ πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶνε ἐνδοξα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος των...»

— Ὅπως ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων! » εἶπεν ὁ Κέδρικ· « ἤκουσα νά ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γεννήθηκα καί ἦταν ἐξακουσμένος πολλὸν καιρὸν ἡμπροσθέντα. Ὁ κ. Χώψ λέγει ὅτι τὸ νομὰ του ποτὲ δέν θά λησμονηθῇ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἀνεξαρτησίας καί τῆς τετάρτης Ἰουλίου... Ξεύρετε, ἦτο πολὺ ἀνδρεῖος.

— Ὁ πρῶτος κόμης τοῦ Δόρινγκουρ ἔγεινε πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν » εἶπεν ὁ κύριος Χάβιζαμ με ἐπισημότητα.

« Μπα, ἀλήθεια; » εἶπεν ὁ Κέδρικ « εἶνε πολὺς

καιρὸς, βλέπω. Τὸ εἶπατε αὐτὸ εἰς τὴν Ἀγάπη μου; Ὅα το ἀκούσῃ με μεγάλο ἐνδιαφέρον, νά τῆς το ποῦμε ὅν γυρίσῃ, δέν ξεύρετε πῶς ἀγαπᾷ νά ἀκούῃ περίεργα πράγματα! Ἄ, καί τί λοιπὸν ἔκαμε γιὰ νά γίνῃ κόμης;

— Πολλοὶ κόμητες τοῦ Δόρινγκουρ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγγλίας » ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Χάβιζαμ. « Ἄλλοι ὑπῆρξαν περίφημοι διὰ τὴν ἀνδρείαν των καί διέπρεψαν ἄλλοτε εἰς τοὺς πολέμους.

— Πῶς ἤθελα νά γίνω ὅαν αὐτοὺς! ὁ μπαμπᾶς μου ἦταν στρατιωτικὸς καί πολὺ ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖος ὡς ὁ Γεώργιος Οὐάσιγκτων! Ἴσως καί γι' αὐτὸ θά ἐγίνονταν κόμης, ἂν δέν εἶχε πεθάνῃ. Εἶμαι εὐτυχῆς που μαθαίνω ὅτι οἱ κόμητες εἶνε ἀνδρεῖοι. Εἶνε πολὺ ὥραϊον νά εἶνε κανεῖς ἀνδρεῖος! Ἄλλη φορά που ἤμουν μικρὸς, ἐφοβούμην πολὺ νά μείνω μόνος τὸ βράδυ, χωρὶς φῶς· ἀλλὰ ἐγιατρεύθηκα ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ἅμα ἤκουσα νά μιλοῦν γιὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Γεωργίου Οὐάσιγκτων καί τῶν στρατιωτῶν τῆς ἐπαναστάσεως.

— Οἱ κόμητες ἔχουν καί ἐν ἄλλο καλόν, » εἶπεν ὁ κύριος Χάβιζαμ βραδέως, θέλων νά παρατηρήσῃ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον οἱ λόγοι του θά ἐπροξένουν· « εἶνε ἄνθρωποι πολὺ πλούσιοι.

— Καλὸ πρᾶγμα » εἶπε με ἀθωότητα ὁ Κέδρικ. Πολὺ θά ἤθελα νά ἦμαι πλούσιος.

— Ναί; Καί διατί; » ἠρώτησεν ὁ κ. Χάβιζαμ. « Διότι μπορεῖ κανεῖς νά κάμῃ τόσα πράγματα με τὰ χρήματα! παραδείγματος χάριν, θυμᾶσθε τί σας ἔλεγα γιὰ τῇ γρηά ποῦ πωλεῖ τὰ μῆλα; Πολὺ καλά! Ἄν ἤμουν λοιπὸν πλούσιος, θά εἴμπορουσα νά της ἀγοράσω μία μικρὴ τέντα καί μία μικρὴ θερμάστρα γιὰ τὸ χειμῶνα καί κάθε φορά που θά ἔβρεχε θά της ἔδινά ἀπὸ ἕνα τάλληρο, ὥστε νά μὴν εἶνε ὑποχρεωμένη νά βγαίνῃ με τὸν κακὸ καιρὸ καί νά μπορῇ νά μένῃ ἔς τὸ σπῖτι της καί νά ζεσταίνεται. Ἐπειτα θά της ἀγόραζα καί ἕνα σάλι, γιὰ νά μὴ τὴν πονοῦν πειὰ τὰ κόκκαλά της, γιατί, τί νά σας πῶ, πρέπει νά εἶνε πολὺ ἀσχημὸ πρᾶγμα αὐτὸς ὁ πόνος τῶν κοκκάλων... καί εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν θά της πονοῦσαν πειὰ τὰ δικά της ἂν της ἀγόραζα ὅλ' αὐτὰ ποῦ σας εἶπα.

— Χμ, καί τί ἄλλο θά ἔκαμνες, ἂν ἦσουν πλούσιος;

— Πρῶτα-πρῶτα, φυσικά, θάγόραζα τῆς Ἀγάπης μου ἕνα σωρὸ εὐμορφὰ πράγματα, ἐργοθήκες, ριπίδια, δακτυλίδες χρυσῆς, δακτυλίδια καί μίαν ἄμαξα, γιὰ νά μὴν εἶνε πειὰ ἀναγκασμένη νά περιμένῃ τὸ λεωφορεῖον. Ἄν της ἄρεζαν τὰ κόκκινα ἢ τὰ οὐρανὰ μεταξωτὰ φορέματα, θά της ἀγόραζα καί ἀπ' αὐτά· ἀλλὰ ἔλα που αὐτὴ δέν ἀγαπᾷ παρὰ μόνον τὰ μαύρα!... Ἐπὶ τέλους θά τὴν πῆγαίνα ἔς

τὰ καλλίτερα μαγαζιά καί θά της ἔλεγα νά διαλέξῃ μόνη της... Ἐπειτα εἶνε ὁ Δίκ.

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ Δίκ; » ἠρώτησε με ζωηρὰν περιέργειαν ὁ κύριος Χάβιζαμ.

— Εἶνε ἕνα παιδί που γυαλίζει παπούτσια, λούστρος δηλαδή, ἀλλὰ πολὺ ἱκανός. Κίττει ἐκεῖ-κίτω εἰς τῇ γωνία τῆς πλατείας. Τὸν γνωρίζω τώρα ἀπὸ χρόνια καί χρόνια. Μιά φορά, ὅταν ἤμουν πολὺ μικρός, ἐπερπατοῦσα μαζί με τὴν Ἀγάπη. Μοῦ εἶχεν ἀγοράσῃ ἕνα ὥραϊο τόπι· ἀλλὰ ἐν ᾧ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιον ἔς τὸ ἄλλο, πέρτει κάτω τὸ τόπι μου καί ἀρχίζει νά πηδᾷ καί νά ξαναπηδᾷ ἀνάμεσα ἔς τὰς ἄμαξες. Ἐγὼ ἀρχισα νά κλαίω—σᾶς εἶπα ὅτι ἤμουν πολὺ μικρὸς τότε—ὁ Δίκ που ἦταν ἐκεῖ σχυμμένος καί ἐγυάλιζε τὰ παπούτσια ἐνὸς κυρίου, φωνάζει « σταθῆτε! » καί ὁρμᾷ ἐνάμεσα σὲ ἄλογα καί σὲ ἀνάξια, ἀρπάζει τὸ τόπι, τὸ σκυπίζει με τὸ φόρεμά του καί μου λέγει « ὀρίστε, μικρὸ μου κύριε! » Ἡ μαμμὰ τον ἐθαύμασε πολὺ καί ἐγὼ τὸ ἴδιο, καί ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν πηγαίνουμαι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πάντοτε τοῦ ὁμιλοῦμε καί τὸν ρωτοῦμε πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειές. Τὴν τελευταία μέρα ποῦ τον εἶδα με μᾶς εἶπε ὅτι δέν πηγαίνουν τόσο εὐμορφα.

— Καί τί θά ἔκανες γι' αὐτόν; » ἠρώτησεν ὁ κύριος Χάβιζαμ μειδιῶν καί θεωπεύων τὸν πῶγωνα.

— Θά του ἀγόραζα ἕνα μικρὸ μαγαζάκι, δηλαδή μιά

ξύλινη ἐξέδρα με μιά καρέκλα ἐπάνω, γιὰ νά κάθονται οἱ πελάται του, ἔπως ἔχει καί ὁ λούστρος που στέκεται ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους. Θά του ἔβαζα μιά ὀμβρέλλα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν καρέκλα, πρᾶγμα πολὺ χρήσιμον καί ὅταν ἐρέχῃ καί ὅταν κάμνῃ ζέση πολλή. Ἐπειτα θά του ἀγόραζα καινούργιες βοῦρτσες, ἔπειτα φορέματα, καί ἔτσι πιστεύω ὅτι θά ἦταν πολὺ εὐτυχής. Τὰς προάλλες μοῦ ἔλεγε: Ἡ μουαχὴ μου ἐπιθυμία εἶνε νά εὐρυνάται νά νά μπορῇ νά με δανείσῃ μερικὰ τάλληρα.»

Καί ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ὁ Κέδρικ ὁμιλῶν περὶ τοῦ Δίκ, πληρέστερα πεπεισμένος ἐν τῇ ἀθωότητι του καί τῇ ἀπλότητι ὅτι ὁ γρηαῖος κύριος ἡσθίνετο περὶ τοῦ φίλου του τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἡ-

σθάνετο καί αὐτός. Τῷ ὄντι ὁ κύριος Χάβιζαμ ἤρchiσε νά δεσμεύεται, ὅχι βέβαια ὑπὸ τῆς ἱστορίας τοῦ μικροῦ ὑποδηματοκαθαριστοῦ καί τῆς πωλητρίας τῶν μῆλων, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ μικροῦ παιδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ οὐλὴ κεφαλὴ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ εὐρέως ἐρείσινούτου ἀπέναντί του, παιδίου συλλογιζομένου τοὺς ἄλλους καί λησμονοῦντος ἑαυτὸ ἐντελῶς.

« Ἀλλὰ γιὰ σένα, γιὰ τὸν ἑαυτόν σου τί θά ἐπιθυμοῦσες, ἂν ἦσουν πλούσιοι;

— Ὡ πολλὰ πράγματα. Πρῶτα-πρῶτα θά ἔδιδα εἰς τὴν Μαίρην ὀλίγα χρήματα διὰ τὴν Βριγίτταν, τὴν ἀδελφὴν της. Ἐχει δώδεκα παιδιά ἡ καί-μένη καί ἕναν ἄνδρα χωρὶς ἐργασία· ὅταν ἔρχεται ἐδῶ, ὅλο καί κλαίει. Ἡ Ἀγάπη τῆς δίδει φορέματα, φαγητὰ καί εὐχαριστεῖται πολὺ, ἀλλ' αὐτὸ δέν τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ νά κλαίῃ ἀκόμη δυνατότερα. Συλλογίζομαι ἀκόμη ὅτι καί ὁ κύριος Χώψ θά ἦτο πολὺ εὐτυχῆς ἂν εἶχε ἕνα ὥρολόγι με μίαν ἀλυσίδα χρυσοῦ καί μιά πίπα ἀπὸ κεχριμπάρι.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνοίχθη ἡ θύρα καί εἰσῆλθεν ἡ κυρία Ἐρρολ.

« Λυποῦμαι πολὺ που ἀναγκάσθηκα νά σας ἀφήσω τόσῳ ὥραν μόνον » εἶπε πρὸς τὸν κύριον Χάβιζαμ· « ἀλλὰ μιά πτωχὴ γυναῖκα πολὺ δυστυχῆς ἤλθε νά με ἴδῃ...»

— Ὁ λόρδος Φωλερσᾶ μοῦ ἔκαμε συντροφία. Μοῦ ὤμιλουσε διὰ μερικὸς ἀπὸ τοὺς φίλους του καί μοῦ ἔλεγε τί θά ἔκαμνε δι' αὐτοὺς, ἂν

ἦτο πλούσιος καί κύριος τῶν χρημάτων του.

— Ἡ Βριγίττα εἶνε ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα καί με αὐτὴν ἴσα-ἴσα ὠμιλοῦσα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ ἄνδρας της ἔχει ρευματισμοὺς καί εὐρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.»

Ὁ Κέδρικ κατῆλθε ζωηρῶς ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

« Τρέχω νά τὴν ἴδω, νά μου πῇ γιὰ τὸ Μιχάλη » εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κύριον Χάβιζαμ.

« Ὅταν δέν εἶνε ἄρρωστος εἶνε πολὺ ὑποχρεωτικός καί πολὺ ἱκανός. Μιά φορά ὁ καίμένος μοῦ ἔκανε ἕνα σπαθὶ ξύλινο. Ἄ, ἔχει μεγάλην ἐπιτηδειότητα, πολὺ μεγάλη! »

Καί ἀφῆκε τὴν αἰθουσαν τρέχων.

« ἌΝ ΗΜΟΙΝ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΘΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΖΑ... » (Σελ. 20)

« Κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰ τοῦ κόμητος συνέντευξίν μου » εἶπε μετ' ὀλίγας στιγμὰς διαταγμοῦ ὁ κύριος Χάβιζαμ, « ἡ ἐξοχότης τοῦ μου ἔδωκε μερικὰς ὁδηγίας. . . Διὰ τὰ λάβη ἐξ ἀρχῆς καλὴν ἰδέαν ὁ ἐγγονός τοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος βίου τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπως καὶ διὰ τὰ διατεθῇ καλῶς πρὸς τὸν πάππον τοῦ, ὁ κόμης μὲ διέταξε νὰ ἐκπληρῶ ὅλας τοὺς ἐπιθυμίας καὶ νὰ τοῦ λέγω ὅτι αὐτός, ὁ κόμης Δόρινκουρ, μοὶ παρέχει ὅλα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Βεβαίως ἡ Ἐξοχότης τοῦ δὲν θα ἐμάντευε ποτὲ ποταὶ θὰ ἦσαν αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἐγγόνου τοῦ. Ἀλλ' ἀδιάφορον! μὲ διέταξε νὰ συμμορφοῦμαι μὲ αὐτὰς καὶ ἀφ' οὗ ὁ λόρδος Φωλερῶ ἐπιθυμῇ νὰ συνδράμῃ τὴν πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα. . . »

Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὅπως καὶ ἐν ἄλλαις, ὁ δικηγόρος δὲν ἐπανελάμβανεν ἀκριβῶς τοὺς λόγους τοῦ κόμητος, οἱ ὅποιοι πολὺ ὑπελείποντο ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα.

« Κάμετε τὸν ἐγγονόν μου νὰ καταλάβῃ » εἶχεν εἶπῃ ἐκεῖνος « ὅτι ἡμπορῶ νὰ τοῦ δώσω ὅ,τι ἐπιθυμῇ. Δεῖξατέ του τί θὰ πῇ νὰ εἶνε ἐγγονος τοῦ κόμητος Δόρινκουρ. Ἀγοράσατέ του πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμῇ. Ἀς ἔχῃ πάντοτε χρήματα εἰς τὴν τσέπην τοῦ καὶ ἄς ἡξεύρῃ ὅτι ὁ πάππος τοῦ τοῦ τα δίδει. »

Τὰ ἐλατήρια τοῦ κόμητος ἦσαν πολὺ ταπεινά· ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ Κέδρικ εἶχε τὴν φύσιν πολὺ ἀπονήρευτον καὶ ἀγαθὴν, ὥστε νὰ τα ὑποπεύσῃ. Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὸν βαθὺν ἐγωϊσμόν ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς ἐπιφάσεις ταύτας τῆς ἐλευθεριότητος, ἔλεγε καθεαυτὴν ὅτι ἦτο πολὺ φυσικὸν δι' ἄνθρωπον ἡλικιωμένον, μόνον, ἀτυχῇ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσῃ ὅλα τοῦ τὰ τέκνα, νὰ ζητήσῃ διὰ τῶν καλῶν τοῦ τρόπων νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ μόνου βλαστοῦ, ὁ ὁποῖος τῷ ἀπέμενε. Ἦτο δὲ εὐτυχὴς ἀναλογιζομένη ὅτι τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου καὶ αἰφνιδίας τύχης, ἡ ὁποία ἠνύοι τὸν μικρόν της υἱόν, ἦτο νὰ οἰκονομηθῇ πτωχὴ γυνή, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἐνδιεφέρετο καὶ ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀνάγκην βοήθειας.

« Ὡ! » ἀνέκραξεν, ἐρυθρὰ ἐκ τῆς χαρᾶς « Τί καλὰ ποῦ ἔκαμε ὁ κόμης! Ὁ Κέδρικ θὰ εἶνε τόσο εὐτυχὴς! Ἀγαπᾷ πολὺ τὴν Βριγίτταν καὶ τὸν Μιχάλην, οἱ ὅποιοι πραγματικῶς τὸ ἀξίζουν. Ἦθελε πάντοτε νὰ μπορούσα νὰ τὴν βοηθῶ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τὴν βοηθῶ. Ὁ Μιχάλης εἶνε πολὺ καλὸς ἐργάτης, ὅταν ἔχῃ τὴν ὑγείαν τοῦ· ἀλλὰ εἶνε ἄρρωστος τώρα τόσο καὶ τοῦ ἐχρειάσθησαν ἱατρικά, καλὴ τροφή, ἐνδύματα ζεστά, ὥστε ἐξώδυσαν ὅλας τὰς οἰκονομίας. Ἡ Βριγίττα ἡ καὶ μὲν δὲν ἔχει λεπτό. »

Ὁ κύριος Χάβιζαμ ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ τοῦ μεγάλου τοῦ χρηματοφυλάκιον. Παρά-

δοξον μεϊδιάμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Ἀνελογίζετο τί θὰ ἐσκέπτετο ὁ πλούσιος, ὁ ὑπερήφανος καὶ ἐγωϊστὴς κόμης, μανθάνων ὅποια ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἐπιθυμία τοῦ ἐγγόνου τοῦ, ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ θὰ τῷ ἔλεγε εἰς τί ἐξώδευσε τὰ πρῶτα χρήματα, τὰ ὅποια τῷ ἔδωκεν ἐπ' ὀνόματί του.

« Κυρία » εἶπεν ὑψηλοφώνως « ἡξεύρετε ὅτι ὁ κόμης εἶνε πολὺ πλούσιος. Ἐὰν λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ φωνάζετε τὸν υἱόν σας, θὰ τῷ δώσω μὲ τὴν ἀδειάν σας αὐτὰς τὰς πέντε λίρας διὰ τοὺς πτωχοὺς σας. . . »

— Πέντε λίρας! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ἐρρολ « Ἀλλὰ δι' ἐκείνους θὰ εἶνε περιουσία ὁλόκληρος. Θεέ μου! μόλις τολμῶ νὰ πιστεύσω τόσῃν εὐτυχίαν. »

— Εἶνε ἐν τούτοις πραγματικωτάτη » εἶπεν ὁ κύριος Χάβιζαμ μὲ τὸ συμπαθές του μεϊδιάμα. « Μεγάλῃ μεταβολῇ θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν βίον τοῦ υἱοῦ σας καὶ μεγάλῃ δύναμις θὰ τεθῇ εἰς τὰς χεῖράς του. »

— Μεγάλῃ δύναμις! ναί, καὶ εἶνε τόσο μικρός! Πῶς νὰ τὸν μάθω νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἐπὶ καλῷ; Αὐτὴ ἡ σκέψις με φοβίζει πολὺ. Ἀγαπητέ μου μικρὲ Κέδρικ! . . . »

Ὁ νομικὸς ἔβηξεν ἐλαφρῶς· ἡ γηραιά του καρδιά συνεκινήθη ἐκ τοῦ αγωνιώδους καὶ φοβοισμένου ἐκείνου βλέμματος τῆς νεαρᾶς γυναικός.

« Νομίζω, κυρία » εἶπεν « ἐφ' ὅσον ἡμπόρεσα νὰ κρίνω ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα μὲ τὴν ἐξοχότητά του πρὸ ὀλίγου, ὅτι ὁ μέλλων κόμης Δόρινκουρ θὰ συλλογίζεται τοὺς ἄλλους πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Εἶνε παιδὶ ἀκόμη, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ. »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κέδρικ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

« Ἐχει πόνους ρευ. . . ρευματικούς, καθὼς λέγει ἡ Βριγίττα » εἶπε « καὶ φαίνεται ὅτι εἶνε τρομεροὶ πόνοι αὐτοί. . . » Ἐπειτα ὁ Μιχάλης συλλογίζεται: ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πληρώσῃ τὸ νοῖκι, καὶ αὐτὸ κάμνει τοὺς πόνους τοῦ ἀκόμη φοβερωτέρους. Τούλάχιστον ἂν ἡ Πάττη εἶχε ἓνα φάρμακα καθαρὰ, θὰ μπορούσε νὰ υπάγῃ νὰ ἐργασθῇ καὶ κάτι νὰ κερδίσῃ, ὅσῳ εἶνε ἄρρωστος ὁ πατέρας της· ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ φορέσῃ παρὰ κουρέλια. »

Ἡ μορφή τοῦ παιδίου ἐξέφραζε θλίψιν καὶ ἀγωνίαν, ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα.

« Ἡ Ἀγάπη μοῦ λέγει ὅτι κάτι μὲ θέλετε, κύριε! » εἶπεν, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ τοῦ τῷ ἐπιθύρσειν ὀλίγας λέξεις.

« Ὁ Κόμης Δόρινκουρ. . . » ἤρχισεν ὁ δικηγόρος ἀλλ' ἐσταμάτησε δισταζών, πῶς ἔπρεπε νὰ ἐκφρασθῇ καὶ ἔρριπεν ἀκούσιον βλέμμα ἐπὶ τῆς κυρίας

Ἐρρολ. Ἐκείνη ἐγονάτισε ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ τάπητος, διὰ τὰ ρθάνη καλλίτερον τὸν υἱόν της καὶ ρίπτουσα περὶ αὐτὸν τοὺς βραχιόνάς της :

« Κέδρικ » τῷ εἶπεν « ὁ κόμης εἶνε ὁ πάππος σου, ὁ πατέρας καθεαυτοῦ τοῦ πατέρα σου. Εἶνε πολὺ, πολὺ καλός, σ' ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾷς καὶ σύ, νάντικταστήσης ὅλα τοῦ τὰ παιδιά πού τοῦ πέθαναν. . . Ἡ μεγαλητέρα τοῦ ἐπιθυμία εἶνε νὰ σε κάμῃ εὐτυχῇ καὶ νὰ κάμῃ ὅλους γύρω τοῦ εὐτυχεῖς. Εἶνε πολὺ πλούσιος καὶ εἰμπορεῖ νὰ σου δώσῃ ὅ,τι ἐπιθυμήσῃς. Τὸ εἶπε αὐτὸ εἰς τὸν κύριον Χάβιζαμ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε πολλὰ χρήματα διὰ σέ. Εἰμπορεῖς νὰ δώσῃς λίγ' ἅπ' αὐτὰ εἰς τὴν Βριγίτταν, διὰ νὰ μωρέσῃ νὰ πληρώσῃ τὸ νοῖκι της καὶ νὰγοράσῃ ὅ,τι χρειάζεται αὐτὴ τοῦ Μιχάλη. Αἶ, δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος; »

Καὶ λέγουσα τοῦτο ἐπέθηκε τρυφερὸν φίλημα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ παιδίου, ἐφ' ἧς ἡ χαρὰ ἡ προξενηθεῖσα ἐκ τῆς ἀγγελίας τοῦ ἀπροσδοκῆτου καὶ τόσο κατὰλλήλως ἐρχομένου πλούτου, ἀνεβίβασε χρώματα ζωρότερα τοῦ συνήθους. Ὁ Κέδρικ ἠτένισεν ἀλληλοδιαδόχως τὴν μητέρα τοῦ καὶ τὸν δικηγόρον.

« Καὶ ἡμπορῶ νὰ ἔχω αὐτὰ τὰ χρήματα τώρα; » ἀνέκραξεν « εἰμπορῶ νὰ τα δώσω ἀμέσως εἰς τὴν Βριγίτταν; . . Ὅθι φύγῃ. . . »

Ὁ κύριος Χάβιζαν τῷ ἔδωσε τὰ πέντε χρυσὰ νομίσματα.

Ὁ Κέδρικ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης. « Βριγίττα! » ἤκούσθη φωνάζων, ἐν ᾧ κατήρχετο πρὸς τὸ μαγειρεῖον « Βριγίττα, στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ χρήματα, νὰ πληρώσῃς τὸ νοῖκι σου· ὁ παπποῦς μοῦ τα ἔστειλε. Εἶνε γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν Μιχάλη. — Ὡ, κύριε Κέδρικ! » ἀνέκραξεν ἡ πτωχή, ἐκπληκτος συγχρόνως καὶ περιχαρής. « Πέντε λίρες, πέντε λίρες! Ξεύρετε ὅτι κάμνουν εἰκοσιπέντε τάλληρα; Καλ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τα πάρω αὐτὰ, χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς μητέρας σας. »

— Σὰς ζητῶ συνώμην, πρέπει νὰ πάγω κάτω εἶπε μειδῶσα ἡ κυρία Ἐρρολ, καὶ ἐξῆλθεν ἀφίνουσα τὸν κύριον Χάβιζαμ μόνον.

« Ἐκλαψε! » ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ, εἰσερχόμενος μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν ὀρμητικῶς « ἔκλαψε πάλι, ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Δὲν εἶχα ἰδῇ ποτὲ κανένα ὡς τώρα νὰ κλαίῃ ἀπὸ χαρὰ. Ὁ παπποῦς μοῦ εἶνε πολὺ καλός. Ἀ, εἶνε πολὺ εὐχάριστος πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς κόμης, πολὺ περὶ εὐχάριστο ἅπ' ὅ,τι ἐφантаζόμουν καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ὅταν γίνω καὶ ἐγώ. »

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Κοντόπουλος, γνωστὸς καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν πονημάτων, ἐδημοσίευσεν πρὸ μικροῦ τομίδιον ποιήσεων ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Οἱ πόθοι μου ». Ἐξ αὐτοῦ ἀποσπῶμεν τὸ ἐξῆς χαριέστατον:]

ΝΑΝΑΡΙΣΜΑ

Μὴ κλαῖς, παιδάκι μου χρυσό.

Ἐλα, γλυκοκοιμήσου.

Μαζί σου εἶν' οἱ ἄγγελοι,

Κ' ἐγὼ εἶμαι μαζί σου.

Στὴν κούνια σου θὰ κοιμηθῇς,

Στὸ μαλακό σου στρῶμα.

Καὶ ποῦ καὶ ποῦ, σιγὰ σιγὰ

Θά σου φιλῶ τὸ στόμα.

Ὅλα θὰ εἶνε σιωπὴ

Μὴ τύχη καὶ ξυπνήσης.

Μὴ τὸ γλυκό σου κοίμισμα,

Πρὶν χορτασθῇς, ἀφῆσης.

Τὴν νύκτα θὰ σπκόνωμαι

Διὰ νὰ σε σκεπάσω.

Μὴ μου κρυώσῃς ξέσκεπο

Σιγὰ σου θὰ πλαγιάσω.

Πάρε το, ὕπνε, πάρε το
Μέσ' 'ς τὴν χρυσῇ σ' ἀγκάλῃ.
Καὶ φύλαγέ το σὰν ἐγώ,
Καὶ φέρε μοῦ το πάλι.

Ν. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΩΣΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἡ οἰκογένεια Ε. κατοικεῖ εἰς Φάληρον· συχνὰ δὲ θά την συναντᾷ ἐπὶ τῆς ὥραιας ἐξέδρας ὅσοι ἀφίνοντες τὴν ἀνυπόφορον ζέστην καὶ τὴν ἀδυσώπητον σκόνιν τῶν Ἀθηνῶν καταβαίνετε εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν διὰ ν' ἀναζωογονήσετε τοὺς πνεύμονάς σας μὲ ὀλίγην δρόσον.

Εἶχεν ἤδη παρέλθῃ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἡ Ἀκτὶς ἡ δεκαεὶς θυγάτηρ τοῦ κ. Ε. ἡτοιμάζετο νὰ κατακλιθῇ, ἀλλὰ ῥίψασα τυχαίως τὸ βλέμμα της εἰς τὴν θάλασσαν ἐξέβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν της:

—Κύττα, κύττα, Ἰφικράτη, ἡ θάλασσα ἔπρη φωτιά!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ἐπταετής Ἰφικράτης, τρέξας εἰς τὸ παράθυρον, ἡ θάλασσα καίεται.

— Φαίνεται ὅτι καίεται, ἀλλὰ δὲν καίεται· τὸ νερόν μένει ψυχρόν, εἶπεν ἡ μήτηρ των.

— Πᾶμε νὰ δοκιμάσωμεν; εἶπεν ὁ Ἰφικράτης.

—Ναί, ἤθελα νὰ ἐγγίσω τὴν θάλασσαν νὰ ἴδω ἂν καίη, εἶπεν ἡ Ἀκτὶς.

— Τί τρέλλα! εἶπεν ἡ μήτηρ· τώρα εἶνε καιρὸς διὰ ὕπνον καὶ ὅχι νὰ τρέχετε εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ κ. Ε.

— Μπα! εἶπε, δὲν ἐκοιμήθητε ἀκόμη; ἡ θάλασσα φωσφορίζει ἀπόψε· τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ σπάνιον καὶ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ το ἰδῇτε ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἐν τῷ ἅμα ὁ κ. Ε. μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο τέκνων του εὐρέθη εἰς τὴν παραλίαν. Πάντες, ἰδίως δὲ τὰ πικρία δὲν ἐχόρταινον νὰ βλέπουν τὸ παράδοξον καὶ μεγαλοπρεπὲς

θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίαζεν ἡ θάλασσα.

Λευκαὶ λάμψεις ἔτρεχον ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ μετεβλήθησαν εἰς ὑγρὸν μέταλλον. Εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν ὅπου ἐθαύετο τὸ κύμα ὠμοίαζε μὲ ἀργυροὺς κροσσούς, τοὺς ὁποῖους περιελάμπτε ὑποκύανος λάμψις.

Ὅτε ἡ θάλασσα ἐκινεῖτο τότε κυρίως ἐστίλθε.

Ἄν ἐρριπτέ τις μίαν πέτραν, ἡ μίαν φούκταν ἄμμου, ἐξήρχοντο χιλιάδες σπινθήρων. Λέμβοι τινὲς εἰσερχόμενοι εἰς τὸν φαληρικὸν ὄρμον διέσχίζον τὰ κύματα, ταῦτα δ' ἐσχημάτιζον χρυσοφεγγεῖς αὐλακας· τὸ θέαμα ἦτο ἀληθῶς ἐξάίσιον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ λάμψις ἐσβύνετο ἕως ὅτου πάλιν ἄλλη κίνησις μετέδιδεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ζωηρὰν λάμψιν.

Ὁ κ. Ε. ὠδήγησε τὰ παιδιὰ μέχρι τοῦ χείλους τῆς θαλάσσης διὰ νὰ πεισθῶν, βυθίζοντα τὴν χεῖρά των εἰς τὸ ὕδωρ, ὅτι δὲν ἦτο θερμότερα τοῦ συνήθους. Ἡ Ἀκτὶς ἔκαμε τὸ πείραμα ὅχι ἄνευ δισταγμοῦ τινος· ἀλλ' ὁ Ἰφικράτης, ὅστις ἦτο γενναῖος,

ἔθεσε θαρραλέως τὴν χεῖρά του εἰς τὸ ὕδωρ, θά ἦτο δὲ πρόθυμος νὰ κολυμβήσῃ εἰς τὴν φεγγολοῦσαν ἐκείνην θάλασσαν.

— Ποτὲ δὲν εἶδα τὴν θάλασσαν ἔτσι, εἶπεν ἡ Ἀκτὶς πέσμου, πατέρα, τί συμβαίνει, ἐξήγησέ μου.

— Ἀπόψε εἶνε ἀργά, εἶπεν ὁ κ. Ε. Ἄς πᾶμε τώρα νὰ πλαγιάσωμεν, καὶ αὐριοὺν σὰς ἐξηγῶ τὸν λόγον τοῦ φαινομένου τούτου.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ὥραν ἡ οἰκογένεια ἐλάμβανε τὸ πρόγευμά της ἡ Ἀκτὶς καὶ ὁ Ἰφικράτης ἐνθύμησαν εἰς τὸν πατέρα των τὴν ὑπόθεσίν του.

ΠΥΡΟΣΩΜΑ

— Γνωρίζετε, παιδιὰ μου, τὴν πυγολαμπίδα, τὴν ὁποίαν οἱ σοφοὶ ὀνομάζουν λαμπυρίδα. Τὸ ἔντομον τοῦτο ὀνομάσθη οὕτω διότι ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διαχέῃ ζωηρὰν ἀκτινοβολίαν. Ἐχετε ἐγγίσῃ πυγολαμπίδας καὶ ἡξεύρετέ ὅτι τὰ ἔντομα ταῦτα δὲν διαχέουν τὴν παραμικρὰν θερμότητα.

Φωσφορισμὸν ὀνομάζομεν τὸ φῶς τὸ ὁποῖον παράγει τὸ σῶμα τῶν λαμπυρίδων, διότι ὁμοιάζει πρὸς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον σκορπίζει ὁ φῶσφορος. Εἶνε δὲ ὁ φῶσφορος οὐσία, ἡ ὁποία λάμπει εἰς τὸ σκότος χωρὶς νὰ καίῃ ἢ νὰ θερμαίνῃ· φῶσφορον περιέχουν καὶ τὰ χημικὰ φωσφόρα τὰ ὁποῖα μεταχειριζόμεθα καθ' ἐκάστην.

Ἡ θάλασσα λοιπὸν περιέχει χιλιάδας χιλιάδων τοιούτων ὄντων, τὰ ὁποῖα ὡς αἱ πυγολαμπίδες σκορπίζουν φωσφορίζουσαν λάμψιν. Τὰ κυριώτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε τὰ νυκτιφεγγῇ (noctiluques) καὶ τὰ πυρόσωμα.

Τὰ νυκτιφεγγῇ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε μεγαλείτερα τῆς κεφαλῆς μιᾶς καρφίδος εἶνε πηκτώδη, δηλαδὴ μαλακὰ καὶ διαφανῆ ὡς διαλελυμένη πηκτὴ, ἔχουσι δὲ εἶδος προβοσκίδος διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνουσι τὴν τροφήν των. Ἐνίοτε εὐρίσκονται ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ τότε προξενοῦν τὴν φεγγολοίαν, τὴν ὁποίαν βλέπομεν. Αὕτη συμβαίνει πρὸ πάντων ἔπειτα ἀπὸ ἰσχυρὸν καύσωνα· ἐπίσης δὲ καὶ αἱ πυγολαμπίδες λάμπουν περισσότερον ὅταν ἡ θερμότης εἶνε μεγάλη.

Τὰ πυρόσωμα εὐρίσκονται ἰδίως εἰς τὰς τροπικὰς χώρας τοῦ Μεγάλου Ὤκεανου. Τὴν νύκτα οἱ ταξειδεύοντες τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας βλέπουν συχνὰ ἐν εἶδος κυλίνδρου κοίλου ἔχοντος μῆκος

δέκα μέχρι τριάντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Οἱ κυλίνδροι οὗτοι, ἀποτελούμενοι ἐπίσης ἐκ πηκτώδους οὐσίας εἶνε ἀνοικτοὶ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ κλειστοὶ ἀπὸ τὸ ἕτερον. Τὸ ὄλον καλύπτεται ἀπὸ κινήτας ἐξοχάς, ἐκάστη δὲ τῶν ἐξοχῶν τούτων εἶνε φωσφορίζον ἔντομον, τὸ ὁποῖον εἶνε συνηγμένον μὲ τὰ ἄλλα καὶ σχηματίζει μετ' αὐτῶν τὸ πυρόσωμα. Τὰ παράδοξα ταῦτα

ὄντα κολυμβῶσι κατὰ πολυαριθμοὺς ἀγέλας, καὶ σχηματίζουν εἰς τὴν θάλασσαν μακρὰς γραμμὰς φωτός· ἡ τοιαύτη δὲ φωταγώγησις τῆς θαλάσσης εἶνε ἐτι λαμπροτέρα ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶδομεν χθὲς τὴν ἐσπέραν.

Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ κ. Ε. ἀνοίξας ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἀκούσατε τί λέγει ὁ μέγας φυσιοδίφης Οὐμβολδ περὶ τοῦ φαινομένου τούτου:

«Φαντάσθητε ποῖον ἔξοχον θέαμα εἶχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν μας ὅτε τὴν νύκτα, ἀπὸ τῆς ἑκτῆς μέχρι τῆς ἑνδεκάτης ὥρας ἀδιάκοπος σειρὰ τοιούτων φωτεινῶν σωμάτων διήρχετο πρὸ ἡμῶν. Μὲ τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἐξ αὐτῶν ἡδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εἰς βάθος δέκα πέντε ποδῶν τοὺς ἰχθύς τῶν μερῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρηκολούθουν ἀπὸ πολλῶν ἐβδομάδων. Τὰ ὄντα ταῦτα περικυ-

ΜΕΔΟΥΣΑΙ ΚΑΙ ΙΧΘΥΣ ΦΩΣΦΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

κλούμενα ἀπὸ φωτεινὴν ἀτμόσφαιραν καὶ διαχέοντα πρασινωπὴν λάμψιν, ἀποτελοῦντα δὲ ὄγκον ἑνὸς μιλίου ἐκτεινόμενον ὅσον ἡδύνατο νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα, παρείχον θέαμα, τοῦ ὁποῖου ἡ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια εἶνε δύσκολον νὰ περιγραφῇ. Τὸ πλοῖον ἐφαίνετο περικυκλούμενον ἀπὸ φλόγας, ὡς νὰ ἐπλεεν ἐν μέσῳ ὑγροῦ πυρὸς διαχέοντος ἐπὶ τῶν ἰστών, τῶν σχοινίων

και του σκάφους υπερφυσικήν τινά λάμψιν.»

Πλήν τῶν νυκτιφεγγῶν καὶ τῶν πυροσώμων εἶπεν ὁ κ. Ε, κλείων τὸ βιβλίον, καὶ ἰχθύς τινες σκορπίζουσιν λάμψιν, ὅχι ὅμως τόσον δυνατὴν ὅσον τὰ θαλάσσια ταῦτα ζῶα περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἤδη. Τοιοῦτος εἶνε ὁ σκόμβρος, ἡ μαινίς (ρέγκα) καὶ εἰδός τι μεδούσης.

Αἱ μέδουσαι εἶνε ζῶα μαλακά, ὑπόλευκα καὶ διαφανῆ, ἔχοντα σχῆμα μεγάλου μανιταριοῦ, ὠνομάσθησαν δὲ οὕτω διὰ τὰς πολλὰς κεραίας των, αἱ ὁποῖαι τὰς παρομοιάζουν μὲ τοὺς ὄφεις τοὺς καλύπτοντας τὴν κεφαλὴν τῆς μυθολογικῆς Μεδούσης. Τὰ ζῶα ταῦτα εἶνε ἀντιπαθητικά, ὅταν ὅμως εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς θαλάσσης διαχέουσιν ἀκτινοβολίαν μὲ ποικίλα χρώματα. Τὴν νύκτα τινὲς ἐξ αὐτῶν φωσφορίζουσιν καὶ χρησιμεύουσιν εἰς φωταγώγησιν τῆς θαλάσσης.

— Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ποτε ὅτι ὑπάρχουν τόσα παράδεξα πλάσματα εἰς τὸν κόσμον; εἶπεν ἡ Ἀκτίς, ἡ ὑποία ἠκροᾶτο ἕως τότε μὲ ἄκραν προσοχήν.

— Ὅταν ἀκόμημάθης περισσότερα γράμματα, κόρη μου, θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ θάλασσα ἔχει περισσότερα ζῶα παρὰ ἡ ξηρὰ καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶνε πολὺ ποικιλώτεροι κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα, τὴν ὄψιν, τὸ χρῶμα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Ἐφ' ὅσον δὲ μανθάνης περισσότερα, θὰ θαυμάζῃς τὴν παντοδυναμίαν Ἐκείνου ὅστις ἐπλασε τὰ πλήθη ταῦτα τῶν παντοειδῶν ὄντων, καὶ θὰ τον εὐχαριστῇς διότι κατέστησε τὴν γῆν τόσον ὠραίαν, τόσον εὐχάριστον πρὸς κατοικίαν, καὶ τόσον ἐνδιαφέρουσαν ὥστε ἡ ἐξήγησις τῶν μυστηρίων τῆς γῆς εἶνε ἀληθὲς εὐτύχημα εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους.

ΦΙΛΟΘΕΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 13]

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφθασεν ἡ συνοδεία τῶν ἐκ Σαβοΐας παίδων εἰς τὴν μεγάλην πόλιν ὅπου ἐσκόπευον νὰ διαμείνουν. Συνεφώνησαν δὲ μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως νὰ εὐρεθοῦν πάλιν ἐξω τῆς πόλεως, πρὸ τῆς πύλης τοῦ τείχους διὰ νὰ ἐπιστρέψουν μὲ τὰς οἰκονομίας των εἰς τὴν πατρίδα.

Ἐπειτα ἀπεχωρίσθησαν. Καὶ ὅσοι μὲν ᾔθελον νὰ κερδίσουν τὸν ἄρτον αὐτῶν ὡς ὑποδηματοκαθαρισταὶ ἠγόρασαν ψήκτραν καὶ βαφὴν, καὶ εὗρον κατὰλληλὸν τινά γωνίαν, ὅπου ἡδύναντο νὰ ἐξασκήσωσιν ἀνέτως καὶ ἐπωφελῶς τὸ ἔργον των. Ὅσοι ἐκ τῶν διαβατῶν διερχόμενοι τὴν ὁδὸν εἶχον λασπώση τὰ ὑποδήματά των, προέτεινον αὐτὰ πρὸ τῶν μικρῶν ὑποδηματοκαθαριστῶν, οἵτινες τὰ ἔκαμνον ν' ἀστράπτουν ἀντὶ ἐνὸς πενταλέπτου.

Ἄλλα ἐκ τῶν παιδίων ἐγίναν καπνοδοχοκαθαρισταί, ἄλλα ὁδοκαθαρισταί, ὁ Πέτρος ὅμως ὅστις ἦτο πολὺ μικρὸς δι' ὅλα αὐτὰ περιέφερε τὸν μυωξὸν τοῦ ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν, ἀπὸ πλατείας εἰς πλατεῖαν καὶ ἐχόρευεν αὐτὸν πρὸ τοῦ πλήθους τοῦ συναθροισμένου περὶ τοῦ μετὰ περιεργείας ὁ Γιαννάκης, ὅστις ἐγίνεν ὑποδηματοκαθαριστὴς καὶ ἐξελεξε μίαν γωνίαν πρὸ τῆς ὁποίας διήρχετο πολὺ πλῆθος,

παρεχώρησεν εἰς τὸν Πέτρον τὰς κούκλας του, διὰ νὰ ἔχουν κάπως ποικιλίαν αἱ παραστάσεις του καὶ διὰ νὰ ξεκουράζεται ὀλίγον καὶ ὁ καϊμένος ὁ μυωξός.

Ἀφ' οὗ τὸ ἐξυπνον ζῶον ἐτελείωνεν ὅλα τὰ πηδημάτα του, ὁ Πέτρος ἀπέθετε τὸ κιβώτιον μετ' αὐτοῦ κατὰ γῆς, ἐδενεν εἰς αὐτὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σπάγου, περιετύλισσε τὸ ἄλλο ἄκρον εἰς τὸ πόδι του καὶ ἐκίνει αὐτὸν ἄνω καὶ κάτω. Πόσον εὐθυμα ἐχόρευεν αἱ πλαγγῶνες εἰς τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ του! Πρὶν περάσῃ πολλὴ ὥρα, τὸν Πέτρον περιεκύκλου πλῆθος παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐτρελλαίνοντο διὰ τὰς χορευούσας ἐκείνας κούκλας. Βεβαίως οἱ τοιοῦτοι θεαταὶ δὲν ἐγέμιζον τὸν πῖλον τοῦ μικροῦ Πέτρου μὲ νομίσματα, ὅτε οὗτος μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἔτεινεν αὐτόν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον διότι δὲν εἶχον, ἀλλ' εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν, ὅπως καὶ προτῆτερα κατὰ τὴν ὁδοπορίαν, εὐρίσκοντο καὶ συμπαθεῖς ψυχαί, αἱ ὁποῖαι τῷ ἐδίδον κᾶτι. Ὅταν ἐβράδυαζε διηυθύνετο ὁ Πέτρος μὲ τοὺς καλλιτέχνας του εἰς τὴν γωνίαν ὅπου ἐξήσκει τὸ ἔργον τοῦ Γιαννάκης, ἔκαμνε καὶ οὗτος σχολὴν καὶ παιδοὶ καὶ ζῶηροὶ ἐπήγαινον μαζί εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου εἶχον ἐνοικίαν ἐν μικρὸν καὶ πτωχικὸν δωμάτιον. Ἀφ'

οὗ δὲ ἔτρωγον τὸ λιτὸν δεῖπνον των, ἀδειαζόν τὰ θυλάκιά των, ἐμέτρων τὰ κέρδη των καὶ ἔχαιρον διότι ἠῤῥαζαν ἡ περιουσία των.

Ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὴν ἀφίξιν των εἰς τὴν πόλιν τὸ βαλάντιον τοῦ Πέτρου ἐγέμισε μέχρι χειλέων τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ χαρὰ τοῦ παιδίου συλλογιζομένου τὴν μητέρα του καὶ τ' ἀδελφία του δὲν εἶχεν ὅρια· τὴν ἐπαύριον πρῶτ' πρῶτ' ὑπῆγε μὲ τὸν φίλον τοῦ Γιαννάκη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ στείλῃ τὰ χρήματα εἰς τὴν πατρίδα του.

— Μὰ δὲν θὰ γίνῃ κανένα λάθος, θὰ φθάσουν καλὰ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος μὲ φόβον ὅτε ὁ ὑπάλληλος ἐρρίψῃ τὰ χρήματά του, τὰ ὁποῖα εἶχε κερδίσει μὲ τόσον κόπον, εἰς ἓν κιβώτιον ὅπου ἦσαν καὶ ἄλλα χρήματα.

— Ὡ, μὴ σε μέλῃ· ἐγὼ θὰ φροντίσω καὶ οὕτε λεπτὸ δὲν θὰ λείψῃ.

— Ἄν εἶνε ἔτσι. εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Πέτρος ἐλαφρυνθεὶς, καὶ ἐκίνησεν ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν Γιαννάκη. Ἐξαφνα ὅμως ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν ὑπάλληλον, παρετήρησεν αὐτὸν μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα καὶ εἶπε: « Σὲ παρκαλῶ, πῆς καὶ χαιρετίσματα εἰς τὴν μητέρα μου ὅταν θὰ τῆς πᾶς τὰ χρήματα καὶ πῆς τῆς πως θὰ γυρίσω σπίτι ἂν γεμίσω πάλιν τὸ μικρὸ σάκκο, καὶ πως πάντα τὴν συλλογοῦμαι.

Ὁ ὑπάλληλος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀφελείας τοῦ φιλοστόργου παιδίου δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι δὲν πηγαίνει αὐτός ὁ ἴδιος τὰ στελλόμενα χρήματα εἰς τὰ διάφορα μέρη· ἐμειδίασεν ὅμως εἰς τὸν Πέτρον φιλοφρόνως ὅτε τὸ παιδίον ἀνεχώρησε σπεῦδον νὰ προφθάσῃ τὸν Γιαννάκη, ὅστις ἦτο ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γωνίαν του καὶ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του διὰ νὰ μὴ χάσῃ τοὺς πελάτας του.

Τινὰ ἐκ τῶν παιδίων τῆς Σαβοΐας, ἰδίως δὲ ὁ Ἰάκωβος ἐβλεπον μὲ ζήλειαν τὰς προόδους τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Πέτρου. Δὲν ἐσυλλογίζοντο διόλου ὅτι οἱ δύο φίλοι προώδεον ἐπειδὴ ἦσαν πάντοτε φίλεργοι, ὀλιγαρκεῖς καὶ οἰκονόμοι, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐσταύρωνον τὰς χεῖρας των ἢ διασκεδάζον εὐθὺς ὡς ἡσθάνοντο χρήματα εἰς τὸ θυλάκιόν των.

Τὸν φθόνον τοῦ ἰδίου ἐξέφραζεν ὁ ὑψηλὸς Ἰάκωβος ὅτε ὁ Πέτρος ἐχόρευε τὸν μυωξὸν καὶ συνέλεγε χρήματα. Τότε ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὸν καὶ μὲ βδελυρὰν ἐκφρασιν φθόνου τῷ ἔλεγε:

— Βλέπεις πόσα μαζεύεις μὲ τὸ μυωξό μου;

σύ μπορείς καὶ ζῆς σὰν ἀφέντης καὶ ἐκεῖνος που ἔπιασε μὲ τόσον κόπον τὸ ζῶο ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πείναν.

— Ἀλήθειαν, Ἰάκωβε, δὲν ἔχεις νὰ φᾶς; Ἐδῶ ἔχω ἀκόμη τὸ ψωμί μου, τὸ θέλεις;

— Ἐπὶ ψωμί, χάρισμά σου, δὲν το θέλω! ἀπὴντα ὁ Ἰάκωβος· μπορεῖ μὲ αὐτὸ νὰ θαρρῇς πως πληρόνεις τὸ μυωξό. Καὶ δὲν συλλογιέσαι πῶς ἂν πῶ ὅτι τὸ ζῶον εἶνε δικό μου, τί θὰ κάμῃς;

— Μὰ δὲν εἶνε δικό σου, μοῦ το χάρισες, δὲν θυμᾶσαι, τότε ποῦ κείτονταν ἄρρωστο μπρὸς τὴν θύρα σας...

— Αὐτὰ μοῦ λές πάντα, μὰ τώρα δὲν τ' ἀκούω πλεῖα· ἔλα δός μου ὅσα ἔχεις μέσα 'στὸ κασκέτο σου, γιατί σου παίρνω 'στὴ στιγμή τὸν μυωξό...

— Ὡ, Γιάκωβε, τὸ ξεύρεις πῶς τὰ λεπτά τὰ μαζεύω γιὰ τὴν καϊμένην τὴν μητέρα μου, ἀπὴντα κλαῖον τὸ μικρὸν παιδίον.

— Ἐλα γρήγορα δός τε, σύ μπορείς νὰ κερδίσης κι' ἄλλα, πρὶν δὲ ὁ Πέτρος τῷ δώσῃ τὸ συναχθὲν ποσὸν ὁ Ἰάκωβος ἤρπαζεν ἐκ τοῦ πιλίσκου αὐτὸ καὶ ἐξηφανίζετο.

Ἐκτοτε τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐβλεπε μετὰ τινος φόβου τὸν ὑψηλὸν νεανίσκον, ὅστις ἱκανὰς φορές ἀφ' οὗ εἶχεν ἀπειλήσῃ αὐτὸ ἤρπασε τὰ χρήματά του. Ὡς ἐκ τούτου τώρα παρῆλθε περισσότερος καιρὸς μέχρις ὅτου γεμίσει τὸ σακκίδιον· ἀλλ' ἐπὶ τέλους μετὰ πικρὰς στερήσεις ἐγέμισε, καὶ τὸ εὐχάριστον ἦτο ὅτι ἐγέμισε ὅχι μόνον μὲ χαλκὰ νομίσματα ἀλλὰ καὶ μὲ ἀργυρὰ.

Ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡ ὁρισθεῖσα ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλον νὰ ἐκκινήσουν· ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους ἔπαυσε τὴν παραστάσιν τοῦ Πέτρου, ἔθεσεν εἰς τὸ κιβώτιον τὸν μικρὸν μυωξὸν του, συγχρόνως δὲ τῷ εἶπε ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἀνάγκη πλέον νὰ χορεύῃ πολὺ, ὅπως ἕως τώρα, καὶ ὅτι ὅταν ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα θὰ ξεκουρασθῇ μὲ τὸ παραπάνω.

Τὸ νοήμον ζῶον παρετήρησε τὸν μικρὸν κύριόν του ὡς νὰ ἐνόει ὅλα ὅσα τῷ ἔλεγεν οὗτος καὶ ἐμβῆκεν εὐθυμὸν εἰς τὸ κιβώτιόν του.

Ὁ Πέτρος, φθάσας εἰς τὴν μικρὰν σοφίταν ὅπου κατῴκει, περιέμενε ματαιῶς τὸν φίλον τοῦ Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ μαζί του εἰς τὴν πατρίδα. Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἐμελλον νὰ συναντηθοῦν πρὸ τῆς πύλης μετὰ τῶν ἄλλων συμπατριωτῶν αὐτῶν

καὶ νὰ ἐκκινήσουν ὅλοι μαζί. Ἄφ' οὐ παρήλθε μία ὥρα, μὴ δυνάμενος ὁ Πέτρος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του ἔτρεξεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ὅπου ἐστάθμευεν ὁ Γιαννάκης διὰ νὰ τον εὕρῃ. Πραγματικῶς ἐκεῖ ἦτο τὸ σκαμνίον του, πλησίον τοῦ φανοῦ, ἐκεῖ ἦτο καὶ τὸ κιβώτιον ὅπου εἶχε τὰς ψήκτρας του, ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ποῦ ἦτο;

Περίφροντις καὶ συλλογισμένος ἐκάθισεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν θέσιν τοῦ φίλου του· παράδοξος φόβος τὸν ἐκυρίευσεν μὴ συνέβη δυστύχημά τι εἰς τὸν πιστόν του φίλον.

Ἄλλ' ὅχι, ἰδοὺ ἐφάνη οὗτος φαιδρὸς καὶ χαίρων ἐκ τοῦ πλησίον κειμένου καταστήματος, τοῦ ὁποίου ὁ κύριος εἶχεν ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν ἐνίοτε μικρὰς ὑπηρεσίας.

Καὶ ὁ ἔμπορος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ καταστήματος, κτυπήσας δὲ τὸν Γιαννάκη φιλικῶς ἐπὶ τῶν ὤμων τῷ εἶπε·

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, αὐριον τὸ πρωὶ θὰ ἔπιιάσῃς δουλειὰ ἔς τὸ κατάστημά.

— Τί; εἶπεν ὁ Πέτρος ὡς νὰ κατέλαβεν αὐτὸν αἰφνίδιον προαίσθημα. Γιαννάκη, θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πάγω μονάχος μου; ...

— Καίμενε Πέτρο, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, τὰ πράγματα ἦρθαν ἔτσι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιῶς. Εἶχα ἐτοιμάσῃ τὰ φορέματά μου καὶ ἤμουν ἑτοιμὸς· ἐσκέφθηκα ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ πάγω ν' ἀφήσω υἱεῖα καὶ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποῦ σου ἔδωκε καὶ σέ ἔως τώρα ἀρκετὰς πεντάρες· ὅταν ἐπῆγα καὶ του εἶπα πὼς ἐτοιμαζόμουν γιὰ ταξεῖδι, μοῦ εἶπε πὼς ἴσα ἴσα χρειαζέται ἓνα παιδί γιὰ τὰς ἐξῶ δουλειὰς τοῦ καταστήματος, πὼς ἐγὼ εἶμαι κατάλληλος, καὶ πὼς ἂν ἔχω τὸν νοῦ μου καὶ φανῶ προκομμένος θὰ πάγω μπρός! Τί νὰ κάμω, δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ εἰπῶ ναί· ἐγὼ, βλέπεις, δὲν ἔχω πλεῖα καμμιὰ μητερούλα νὰ με περιμένῃς τὸ σπίτι, ὁ πατέρας μου δὲν με χρειάζεται, ἔχει ἄλλα δύο παιδιά, καὶ ...

— Μὰ ἐγὼ, Γιαννάκη, πὼς νὰ πάγω χωρὶς ἐσένα; Ὁ Πέτρος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του με

τὰς μικρὰς χεῖράς του καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ. — Ἀχ! μὴ θυμώσῃς, Γιαννάκη! θαρρεῖς πὼς δὲν χαίρομαι ποῦ βρῆκες τέτοια καλὴ τύχη; μὰ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι τὸν Γιάκωβον καὶ τοὺς ἄλλους. Τί θ' ἀπογίνω, Γιαννάκη, σὰν δὲν εἶσαι πλεῖα σιμά μου;

— Ἐλα δά, Πέτρο, μὴ φοβᾶσαι ἔτσι, τώρα εἶσαι πειρὸς μεγάλος καὶ πειρὸς δυνατός παρὰ τότε ποῦ ἦρθες· ἔχει καρδιά καὶ κανένας δὲν θὰ σε πειράξῃ· θὰ ἐρωτήσω τὸν ἀφέντη μου ἂν μοῦ δίδῃ τὴν ἄδεια νὰ ἔλθω μαζί ἔως ἔξω εἰς τὴν πόρτα τοῦ κάστρου.

Καὶ πραγματικῶς ἐφύλαξε τὸν λόγον του. Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἀφ' οὗ ὁ Πέτρος ματαίως ἐπερίμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸν Γιαννάκη, διευθύνθη περίλυπος εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον συμφωνήσῃ νὰ συναντηθῶσιν οἱ ἐκ Σαβοΐας νεαροὶ συμπατριῶται. Ἐξαφνὰ ἤκουσε ὀπισθέν του τὴν φωνὴν τοῦ Γιαννάκη ὅστις ἔτρεχε πρὸς αὐτόν.

— Νά, ἦρθα, τὸ ἀφεντικὸ μοῦ ἔδωκε ἄδεια νὰρθω καὶ λίγο δρόμο μαζί σου· ἤθελα νὰρθω προτύτερα, μὰ εἶχαμε πολλὴ δουλειὰ ἐστὶν κατάστημά. Τώρα δός μου νὰ φορτωθῶ ἐγὼ τὴν κασίτσα σου, σὺ ἔχεις νὰ τὴν κουβαλῇς τόσον δρόμο καὶ θὰ κουρασθῇς. Σὰν φθάσῃς ἔς τὸ χωριὸ πῆγαινε νὰῦρῃς τὸν πατέρα μου καὶ νὰ του εἰπῇς γιὰ τὸν Πέτρον· δὲν ἦρθα μαζί σου· πέ

τοῦ πὼς θὰ του στεῖλω γρήγορα λεπτὰ. Μὰ τὰ δικά σου ποῦ τ'ἔχεις, Πέτρο; ἠρώτησε μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Δὲν ἤξερα κ' ἐγὼ καλὰ καλὰ ποῦ νὰ τα κρύψω, ἀπήντησε τὸ παιδίον· ἂν τ'ἄβασα εἰς τὸν κόρφο μου μποροῦσαν νὰ μου πέσουν· σκέφθηκα ἡλιγάκι καὶ τὰ χῶσα μέσα εἰς τὴν κάσα. Ἐρεῖς ὁ μυωξός μου δὲν ἀφίνει νὰμπῃ μέσα ξένον χέρι, προσέθηκε μὲ σιγανὴν φωνήν.

— Καλὰ ἔκανες, Πέτρο· ἐλπίζω καὶ τὰλλα παιδιά θὰνε καλὰ μαζί σου· τὸ εἶπα καὶ τὸν Γιάκωβον· μὰ ὅποιοι φυλάγει τὰ πράγματα του ἔχει τὰ μισά, ποῦ λέγει καὶ ὁ λόγος· καλὰ ἔκαμες· ἔλα λοιπὸν τώρα μὴ σκύβῃς ἔτσι λυπημένος τὸ κεφάλι σου καὶ πῆς μου τίποτε, ὅς εἴμεθα ἀκόμῃ μαζί ...

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

«ΠΟΣΟΝ ΕΥΘΥΜΑ ΕΧΟΡΕΥΟΝ ΑΙ ΠΑΛΓΟΝΕΣ»
(Σελ. 26)

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Τάκης ἤθελε νὰ ἔχῃ ἓν αερόστατον, ἓν μπαλονάκι, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κόκκινα ποῦ κρατοῦν τὰ παιδιά· ἀλλ' ὁ Τάκης δὲν εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε εἰς καμμιάν ἄλλην πόλιν, εἶνε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκεῖ δὲν εὐρίσκονται τέτοια μπαλονάκια. Ὁ Τάκης κλαίει καὶ παρακαλεῖ τὴν ἀδελφήν του Ἀναστασίαν:

— Ἐλα, Τασία, πῆγαινε καὶ φέρε μου ἓνα μπαλόνι ἀπὸ 'κεῖνα ποῦ κρατοῦν τὰ παιδιά· με τὸν σπάγγον· τί εὐμορφα ποῦ εἶνε νὰ τα βλέπῃς νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα! θὰ εὐχαριστηθῇ, ξεύρεις, καὶ ἡ Ἀρτεμῖς.

Ἀρτεμῖς εἶνε τὸ λαγωνικὸν σκυλὶ τῆς Ἀναστασίας· αὐτὴ δὲν στενοχωρεῖται· διόλου· ἀλλ' ὁ Τάκης νομίζει ὅτι στενοχωροῦνται ὅλοι δταν αὐτὸς στενοχωρεῖται.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σου εὕρω τέτοια μπαλόνια, Τάκη μου, τῷ λέγει ἡ καλὴ του ἀδελφή· ἀλλ' ἂν θέλῃς, θὰ σου δώσω ὅχι ἓνα ἀλλὰ πολλὰ μπαλόνια, πολὺ εὐμορφώτερά ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κόκκινα ποῦ λέγεις.

— Ἀλήθεια; τότε δός τα γρήγορα!

Ἡ Ἀναστασία θέτει εἰς ἓν πινακίον σαπουνάδαν καὶ με μίαν πίπαν χωματένιαν κάμνει εἰδῶν εἰδῶν φούσκες, ποῦ ὑψώνονται εἰς τὸν ἀέρα ὡσὰν μπαλόνια· πετοῦν ὑψηλὰ χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ τα κρατῇ κανεὶς· ἡ Ἀρτεμῖς σηκώνει τὸ πρόσωπόν της ὑψηλὰ καὶ παρακολουθεῖ με τὸ ἐξυπνὸν βλέμμα της τὰ μπαλονάκια ἐκεῖνα ποῦ πετοῦν.

Ὁ Τάκης εἶνε κατευχαραστημένος· καταβαίνει εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ στέλλει εἰς τὴν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία ἀκουμβᾷ εἰς τὸ παράθυρον, ἓνα μεγάλο μπαλόνι εἰς τὸ ὁποῖον βλέπει τὸ πρόσωπόν της ὡσὰν νὰ ἦτο καθρέπτης.

— Αὐτὰ τὰ μπαλόνια εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰλλα· αὐτὰ δὲν φοβεῖται κανεὶς νὰ τα πλησιάζῃ εἰς τὴν φωτιὰ καὶ δταν σπάνουν δὲν κάνουν τόσο φοβερὸ κρότον... Εὐχαριστῶ, ἀδελφούλα μου, διὰ τὴν καλὴν σου ἰδέαν, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα πειρὸς πολὺ.

Ὁ Τάκης φυσᾷ εἰς τὴν χωματένιαν πίπαν καὶ μία σφαῖρα με ποικίλα χρώματα ὑψώνεται εἰς τὸν ἀέρα, περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ πλησιάζει εἰς τὴν Ἀναστασίαν.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη πολὺ πού σε εὐχαρίστησα, Τάκη. Τὰ καλὰ καὶ εὐπειθῆ παιδιά εὐρίσκουν πάντα τρόπον νὰ διασκεδάσουν, χωρὶς νὰ γρυνιάζουν καὶ νὰ χαλοῦν καὶ τὴν ἰδικήν των καρδίαν καὶ τῶν ἄλλων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν Γιαννάκη ἐμέθυσαν καὶ φίλοι τοῦ θέλοντες νὰ γελάσουν· ἐνῶ δὲ οὗτος ἐβάδιζε κλονούμενος πίπτει ἐπάνω εἰς ἓνα διαβάτην, ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει ἐξωρισμένος :

- Αὐ! δὲν βλέπεις πως εἶν' ἐμπρὸς σου ἄνθρωπος ;
- Ἰσα-Ἰσα ! σὲ βλέπω μάλιστα διπλὸν !
- Λοιπὸν ;
- Ἦθελα νὰ περάσω ἀνάμεσα ἔς τοὺς δυὸ σας.

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Βύζαντου.

*

Ἐν τῷ σχολείῳ :

Ὁ μαθητὴς ἀντιτάσσει σιγὴν ἰχθύος εἰς τὰς περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἐρωτήσεις τοῦ διδασκάλου.

- Βίξουρες τουλάχιστον νὰ μας εἴπης τί ἦσαν ὁ Ρήγας Φεραίος καὶ ὁ Κοραῖς ;
- ὦ ! αὐτὸ μάλιστα ! ἀπαντᾷ προθύμως ὁ μαθητής.
- Τί ἦσαν λοιπὸν ;
- Ἀγάλματα ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον !

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Χιονοσκεπτοῦ Αἰμίου.

*

Ἐγίνετο ὁμιλία περὶ ζωγραφικῆς καὶ εἰκόνων παρόντος καὶ τοῦ Τάκη, ὁ ὁποῖος θέλων νὰ δείξῃ ὅτι ξεύρει καὶ αὐτὸς λέγει :

- Ἐμένα μιὰ μέρα μιὰ εἰκόνα μ' ἔκαμε νὰ κλαίω μίαν ὥρα.
- Ἦτο λοιπὸν πολὺ συγκινητικὴ ; τὸν ἐρωτοῦν.
- Καθόλου ! ἀλλ' ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ ἐξεκαρφώθη καὶ μου ἔπεσε 'πάνω ἔς τὸ κεφάλι μου.

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Βύζαντου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

Ὁ ἐνθουσιασμός σου διὰ τὸν *Μικρὸν Δόρδον*, ἀγαπητὴ μου *Σεμίραμις*, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις πολλὴν καλαισθησίαν. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε πραγματικῶς ἔξοχον, ἔχει δὲ μεταφρασθῇ σχεδὸν εἰς ἅσας τὰς γλώσσας. Ἡ «Διάπλασις» εἶνε εὐτυχὴς καθιστῶσα γνωστὸν εἰς τοὺς ἑλληνοπαῖδας καὶ τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας τὸ ἀριστουργήμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ καταβῇ τοὺς Ἕλληνας, ὅπως κατέβηκε καὶ τοὺς ἀμερικανούς καὶ ἄγγλους καὶ γάλλους καὶ γερμανούς καὶ ἰταλοὺς ἀναγνώστας του.

Ἐθε λοιπὸν ἡ φιλολογικὴ φαγούρα σου νὰ εἶνε χρόνιος καὶ ὄχι παροδική, ἀφ' οὗ το θέλεις, καλὴ μου *Ι. Δημητρόπουλε*· πρὸ πάντων δὲ εἴθε ν' ἀποδείξῃς διὰ τῶν πραγμάτων ὅτι ἐγνώρισες καὶ ὄχι παρεγνώρισες σεαυτὸν. Ὅταν ἴδω ἔργα, πιστεύσῃς με, θὰ αἰσθανθῶ χαρὰν μεγάλην, θὰ ὑπερηφανεύωμαι δὲ συλλογισμένη ὅτι σε ἤρθη μου μετὰ τῶν συνδρομητῶν μου. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς διηγηματογραφίας, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσο δύσκολον νὰ ἐννοηθῇ, ὅσον φρονεῖς. Ἡ διηγηματογραφία, ἡ ἔχουσα φιλολογικὰς ἀξιώσεις, ἀπαιτεῖ πρῶτον πλήρη καὶ τελείαν γνώσιν τῆς γλώσσης καὶ εὐχερέστατον αὐτῆς χειρισμόν· ἔπειτα ἀπαιτεῖ γνῶσιν τοῦ βίου, τοῦτέστι ἐμπειρίαν, ἥτις εἶνε ἀποτέλεσμα ὀδυρκοῦ καὶ συντόνου παρατηρήσεως· συγχρόνως ἀπαιτεῖ τέχνην ρυθμίζουσαν τὰς πτήσεις τῆς φαντασίας, ἱκανὴν διὰ τῆς συναρμογῆς τῶν σκηνῶν, τῆς ἀλληλουχίας τῶν περιπετειῶν ἢ τῆς ψυχολογικῆς τῶν χαρακτήρων ἀναλύσεως νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον. Βεβαίως εἰς πολλοὺς ἡ διηγηματογραφία φαίνεται τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου· διότι δὲν ὑποπτεύουν τὰς δυσκολίας, νομίζουν ὅτι καὶ δὲν ὑπάρχουν· ὁ Φαέθων ὅμως ἀπέδειξε

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἐγερθεὶς καθ' ἣν ὥραν τὸ ὠρολόγιον ἐδείκνυε δώδεκα ἀναφωνεῖ τρὶβων τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἀρὰ γε τί νὰ εἶνε : μεσημέρι ἢ μεσάνυχτα ;

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

*

— Διατί εἶσαι ἔτσι χαρούμενος, *Μιμῆ* ;

— Μ' ἔδειρε ἡ μαμμά ;

— Καὶ χαίρεσαι δι' αὐτό ;

— Ναι, διότι τώρα πάει νὰ μου φέρῃ γλυκὸ.

Ἐστῆλ' ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσίλου.

*

— Νίκο, φύγε ἀπὸ τὸν ἥλιο.

— Διατί, μαμμά ;

— Διότι θὰ σε κτυπήσῃ ἔς τὸ κεφάλι καὶ θὰ κλισθῇς.

— Μὰ δὲ βαστᾷ ξύλο, μαμμά.

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Ἀιτωῦ τῆς Ἡπείρου.

*

Ὁ ΠΑΤΗΡ — Ἐχεις δύο μῆλα, σοῦ ἔδωσα ἐγὼ τρία, μαμμά σου ἐν καὶ ὁ θεὸς σου δύο. Πόσα ἔχεις ;

Ὁ ΥἱΟΣ — Κανένα.

— Πῶς κανένα ;

— Διότι οὔτε ἐγὼ ἔχω δύο μῆλα, οὔτε μοῦ ἔδωσες εἰς τρία μῆλα, οὔτε ἡ μαμμά μοῦ ἔδωσεν ἓν, οὔτε ὁ θεὸς μοῦ ἔδωσε δύο.

Ἐστῆλ' ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου τοῦ Τραγωδοῦ.

ἐς ἀγνοίας μάθε. Ἐλπίζω ὅτι τὴν προσεχῇ φορὰν θὰ μου δώσῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἶμαι καὶ ὡς πρὸς τοῦτο εὐχαριστημένη μαζὶ σου.

Ὁ νέος φίλος Χρύσανθος Βυρότσος τὸν ὁποῖον μοῦ ἔστειλες, *Μαῦρη Θάλασσα* ἐνεγράφη, καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι καὶ δι' ἔργων ἀποδεικνύεις τὴν πρὸς με ἀγάπην σου· οἱ τόμοι, τὰ φύλλα καὶ τὸ δῶρον ἐστάλθην ἐγκαίρως καὶ ᾗδ' τα ἔχεις λάθρ' βεβαίως.

Πιστεύεις νὰ γίνῃς ὁ καλλιτέρος μου συνδρομητής, μοι γράφεις, Ἀπορόμπε *Ἀχιλλεῦ*· τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν !

Ὁ Κατσικάκι τῆς *Μάρης*, ἂν καὶ τὸ κατσικάκι που ἔχετε εἰς τὸν κῆπον σας καὶ του πηγαίνετε φύλλα με τὰ χέρια σας καὶ τρώγει καὶ τὸ λέτε Ἀστέρω, εἶνε τόσο χαριτωμένο ὅσον σὺ, τότε εἶνε πραγματικῶς ἀξιαγάπητο. Τὸ καίμενο τὸ *Μέλι* τοῦ *Τμητοῦ* ἀρῶσθησε αἶ τοῦ ποταμοῦ μου ; νὰ τὴν φιλήσῃς ἐκ μέρους μου καὶ νὰ τὴν εἰπῇς περαστικά. Κύττα μὴ το λησμονήσῃς, γιατί θὰ δυσἀρεσθῇς.

Τὰ ἀγαπημένα ἀδελφάκια *Φίλεργον* *Χελιδόνα* καὶ *Ἀνδρέον* *Στρατιώτην* φίλῳ ἐκ καρδίας καὶ περιμένω νὰ μου γράφουν συχνά.

Νὰ ἔξευρες πόσον εὐχαριστήθη, *Βασίλισσα* τῆς *Νυκτός*, διότι τὰ γραφόμενά μου διώρθωσαν τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἔγινε καλὸ παιδί πάλιν. Ἡξεύρεις ποία εἶνε ἡ ἐπιθυμία μου· ὅλοι οἱ φίλοι μου νὰ εἶνε καλὰ, φιλότιμα, καλοαναθρεμμένα παιδιά. Εἰπέ του ὅτι περιμένω καὶ ἰδικὴν τὴν ἐπιστολήν.

Σοὶ ἐστάλθην ἐκ δευτέρου τὰ παραγγελθέντα φυλλάδια, φίλε Π. Γ. Καραγιάννη, καὶ φρόντισε νὰ τὰ λάβῃς ἐκ τοῦ ταχυδρομείου Καλαμών.

Ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀφῆ* *Ὀμιχλῶδη*, μ' εὐχαρίστησε πολὺ, πολὺ διὰ τῆς φαντασίας μου σὲ εἶδα ἀναγινώσκοντα τὸ ἀφορῶν σε μέρος τῆς ἀλληλογραφίας, συγκινοῦμενον, κλαίοντα, τὸν ἐξάδελφόν σου πρηγοροῦντα σε, σὲ εἶδα λαμβάνοντα τὴν ἀπόφασιν νὰ μεταβληθῇ. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε· μοῦ ἤρεσε δὲ ὅχι μόνον διὰ τὸ ὕψος τῆς τοῦ ὁποῖον ἔγινεν ἀπλοῦν καὶ φυσικόν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι μοῦ ἐφάνερωσεν ὅτι εἶσαι φιλότιμον παιδί μετὰ καλὴν καρδίαν· τοῦτο δὲ τὸ προσὸν προτιμῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ καλλίτερον ὕψος τοῦ κόσμου.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι εἰς τὴν *Ἀγίαν*, *Σιδηρὴ Πύργε*, περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου γράψῃς μοι ἂν τὸ βράδυ φουστὰ πάντοτε δροσερὸς *μπάτης* εἰς τὴν προκυμαίαν, ἂν σ' ἀρέσῃ νὰ πηγαίνῃς μετὰ τοῦ φεγγάρι λεμβοδρομίαν, ἂν τρώγῃς ὠραία μαρμποῦνια ἢ ἀστακούς καὶ ἂν οἱ σπουγγαράδες χορεύουν ἀκόμη μετὰ τὰ βιολιά καὶ τὰ κλαρίνα ἢ ἀνεχώρησαν εἰς τὸ μακρινὸν ταξιδίδιον των, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς. Γράψῃς μοι ἂν θὰ υπάγῃς εἰς τ' *Ἀγκίστρι*, ἰδίως δὲ ἂν ἐπισκεφθῇς τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ὅμως εἰμπορεῖς νὰ ἐπισκεφθῇς καὶ ἀργότερα, ὅταν γίνῃς μεγαλειότερος.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων, ἀγαπητὴ μου *Μ. Α. Μ.* προτιμῶ τὸ *Ἀνθισμένη Ἀμυρολιά*. Ἄν ἔχῃς καὶ ἄλλας φίλας πλὴν τῆς *Αἰκ.* Καλθοκορέση καὶ θέλῃς νὰ μοι τὰς συστήσῃς θὰ κάμω εὐχαρίστως τὴν γνωριμίαν των.

Ὁ φίλε μου *Ἀρχηγὲ* τῶν *Ἱερολοχιτῶν*, δὲν μοῦ γράφεις, σὲ παρακαλῶ, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ προκομιμένου αὐτοῦ ἀνεψιοῦ σου, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο ἄτακτος ! Ἀκούς ἐκεῖ φίλος τῆς «Διαπλάσεως» νὰ εἶνε κακὸ παιδί, καὶ οὔτε αἱ ἐπιπλήξεις οὔτε αἱ τιμωρίαι νὰ του κάμουν ἐντύπωση !... Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν ὁ μικρὸς αὐτὸς ἀδιόρθωτος, ὅταν τίποτε δὲν ἡμπορῇ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν του, ὅταν βλέπῃ ὅτι οἱ περὶ αὐτὸν γίνονται δυστυχεῖς ἐξ αἰτίας

του καὶ αὐτὸς ἐπιμένῃ νὰ εἶνε κακὸ παιδί ; Ἰσως ὅμως δὲν ἐννοεῖ καλὰ καλὰ πόσον κακὸν προξενεῖ καὶ εἰς τὸν αὐτὸν του καὶ εἰς τὰ ὄντα τὰ ὁποῖα ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ· ἴσως ὅτι κάμνει τὸ κάμνει ἀπὸ ἀσυλλογιστῶν μᾶλλον παρὰ ἀπὸ κακίας, ἴσως συνίσθῃ καὶ ἀπορασία νὰ γίνῃ διὰ μιᾶς ἄλλο παιδί, παῖδι φρόνιμο, ἥσυχο, τὸ ὁποῖον ν' ἀγαποῦν ὅλοι καὶ πρῶτα πρῶτα ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. Ἄς ἐλπίσωμεν.

Εἶδες ὅτι ἐνόησα τί συνέβαινε, καλὴ μου *Παν. Καραβία* ; Αἱ ἀσκήσεις σκοπὸν ἔχουν τὴν ἀσκήσιν τοῦ πνεύματος τῶν φίλων μου, διακρίνεται δὲ εἰς θαυμάσιαν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Ἐπικουρίας ἀνάγκην λοιπὸν δὲν ἔχεις· διότι ἂν λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις αἱ ὁποῖαι ἀρμόζουν εἰς τὴν ἡλικίαν σου (τὰς λύσῃς σὺ δηλαδὴ) καὶ τὸ πνεῦμά σου θ' ἀσκήσῃ, καὶ τὴν φίλην σου ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ δὲν θὰ φέρῃς εἰς θέσιν νὰ σοι κάμῃ παρατηρήσεις καὶ τὴν συνειδήσιν σου θὰ ἔχῃς ἥσυχον ὅτι ἐξεπλήρωσες τὸ καθήκον σου.

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον γράφεις, *Αἰσχύλε*, ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ εὐρίσκεισαι εἰς τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ. Γράφε μοι σὺ τουλάχιστον, ἀφ' οὗ οἱ περισσότεροι τῶν φίλων μου γράφουν δις-τρίτους μόνον ἐπιστολάς, ἑτηρὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγγέλλουν ὅτι ἔλυσαν τὰ αἰνίγματα. Καὶ ἔπειτα παραξενεύονται ὅτι δὲν λαμβάνουν ἀπάντησιν· τί νὰ τοῖς ἀπαντήσω ; Τί νὰ σοι εἰπῶ, ἄλλοτε οἱ φίλοι μου ἔγραφον ζωηροτέρας, πλείον χαριτωμένας ἐπιστολάς, ἡχαριστούμεν νὰ τὰς ἀναγινώσκω καὶ ἡχαριστούμεν ν' ἀπαντῶ εἰς αὐτάς. Καὶ τώρα, ἀντὶ προδότου ἔχομεν ὀπισθοδρόμησιν ! Ἄς ἐλπίσω ὅτι καὶ οἱ τωρινοὶ φίλοι μου θὰ φιλοτιμηθοῦν καὶ ἐν τὰς λάθω ταχέως ἀπορρομὴν νὰ μεταβάλλω γνώμην καὶ νὰ ἐκπράξωμαι μετὰ τῶν ἰδίων ἐπαίνων καὶ τώρα ὅπως ἄλλοτε.

Αἱ τελευταῖαι λύσεις σου, φίλε μου *Σιδηροκατέλλη*, δὲν θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν, διότι τὰς ἐστειλές ἐκπροθέσμως μετὰ τῇ δμοσίευσίν των. Πρόσεχε δὲ ἄλλοτε, καίμενε !

Πολὺ χαριτωμένη ἦτο ἡ ἐπιστολή σου *Ἀγρικὴ Νύξ*. Πῶς νὰ μὴ συγκινοῦμαι ὅταν μοῦ γράφῃς : «Δὲν ἔχω ἄλλας φίλας κοί ὡς ἐκ τούτου ὅλη μου ἡ ἀγάπη συνεκεντρώθη εἰς σέ... Σὺ εἶσαι τὸ τακτικόν μου μάθημα, ἡ γυμναστική μου, τὸ κανάρι μου κτλ.»

Ἄν ἔως τώρα ἀπορρομὴ πού δὲν μοῦ ἔγραφες ἦτο ἀμέλεια, τότε εἶσαι πραγματικῶς ἀξιοκατάκριτος *Γεωρ. Μοσχίδη*. Ὁ ἄνθρωπος, φίλε μου, οὐδέποτε πρέπει νὰ εἶνε ἀμέλῃς καὶ νωθρός· ἡ ἐργασία, ἡ δρᾶσις εἶνε ζωὴ καὶ εἴτε μικρὸς, εἴτε μεγάλος εἶνε τις ὀφείλει ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐνεργείας του νὰ ἐργάζεται. Ἀπὸ τοῦδε ἐλπίζω νὰ μ' ἐνθυμηθῇς συχνότερα καὶ ὅτι ἡ ἀμέλεια ἀντὶ εἰς τὸ παρελθόν.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας σου, ἀγαπητὴ μου *Λύρα* τοῦ *Ὀρφέως*. Ἡξεύρω ὅτι εἶσαι καλὴ φίλη καὶ ὅτι φροντίζεις περὶ τῆς προδότου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Νὰ εἴπῃς τῆς μικρᾶς *Βαρκούλας* τοῦ *Ψαρά* νὰ μου γράφῃ χωρὶς φόβον νὰ μὴ φοβῇται διὰ τὰς ἀνορθογραφίας· ἀφ' οὗ εἶνε μικρὴ, αὐτὸ εἶνε κοντὰ ἔς τὴν γνώσιν· σὺ δὲν κάμνεις οἱ μικροὶ ἀνορθογραφίας τότε ποῖοι θὰ τὰς κάμνουν ;

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, *Προμηθεῦ Πυργόρε*. Καλὸν ταξιδίδιον, *Μαγευμένη Ἀσπίς*. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Κεφαλληνίας εὐρίσκεισαι ; Γράψῃς μοι τίποτε διὰ τοὺς μύλους, ἢ διὰ τὴν σπηλιὰ τοῦ δράκου, ἢ δι' ἄλλα ἀξιοπεριέργα τῆς ὠραίας νήσου σας.

Κάθε ἄλλο ! ἐγὼ νὰ σε λησμονήσω, *Αἰλὶς Ἀριστείδη* ; ἡ ἐπιστολή σου φαίνεται δὲν θὰ εἴχῃ τίποτε ἀξίον ἀπαντήσεως. Τὸ *Ἰωνικὸν Κῦμα* καλὸς ἦλθε· θὰ το ἀγαπῶ καὶ αὐτὸ ὅπως καὶ τὸν ἀδελφόν του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου.

21. Λένιγμα.

Ἐγὼ κοσμῶ τὴν κεφαλὴν τῆς λευκωλένου Ἦρας,
 Συγχρόνως δ' ἐπικάθημαι κ' εἰς τῆς Λερναίας Ὑδρας.
 Ὁ Ὑμητὸς κ' ὁ Ἑλικὸν ἐστὶν κορυφὴν μὲ φέρουν.
 Τὰ ῥόδα ὅλα δι' ἐμοῦ ἀγέλλονται καὶ χαίρουν.
 Οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλλάς μὲ ἔχουν κόσμημά των,
 Προσέτι πᾶσαι αἱ ῥοαὶ τῶν διαυγῶν ὑδάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

22. Λένιγμα δημῶδες.

Κοντὸς κοντὸς καλόγερος

Τὰ χέρια του 'ς τὴ μέση.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀννης Σιέρης.

23. Στοιχειοδύρεφος.

Βγάλε βῆτα, βάλε πῖ
 Καὶ εὐθὺς σὰν ἀστραπὴ
 Ἀπ' τ' ἀμέτρητα τὰ βάθη
 Ξεφυτρῶνουν χίλια πάθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὁρρίω.

24. Στοιχειοδύρεφος.

Μὲ πῖ εἶμαι ἀναίσθητος,
 Μὲ δίχως πῖ γελῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

25. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος κ' εὐκόλα θά τον βρῆτε.
 Τὸ δευτέρον μου ποταμὸς μέγας εἰς τὰς Ἰνδίας.
 Τὸ τρίτον ἐν τῷ στόματι τῶν πλειστων ζῶν κείται.
 Τὸ τέταρτον οὐδέτερον κοινήν ἀντωνυμίαν.
 Τὸ πέμπτον εἶνε πόλις τις ἀρχαία τῆς Ἀσίας,
 εἰς ἣν ὀλίγος μόνον
 στρατὸς τῶν Μακεδόνων
 ἐνίκησε στρατεύματα μεγάλα τῆς Περσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοκάριδος Κόδρου.

26. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Εἶμαι ἀρχαῖος ποιητὴς καὶ εἰς τῶν λυρικών.
 Ὡς τὰ μέταλλα τὸ δεύτερον θά εὕρης ἂν ζητῆς.
 Τὸ τρίτον εἶνε γύμνασμα διασκεδαστικόν.
 Τὸ ἔσχατον εὐρίσκειται τὰ πρῶτ' ἂν εὕρη τις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Εὐδύμου.

27. Πιρίγιον.

Διὰ τῶν κάτωθι δώδεκα συλλαβῶν σχηματίσων ρητὸν τι.

σι	τον	τον	ως	σου	πα
αυ	γα	ε	α	πλη	ον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρμον.

28. Πρόβλημα.

Τινες εἶνε οἱ δύο ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἄθροισμα
 εἶνε 48, ἡ δὲ διαφορὰ 10;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πέτρου Α. Γεωργιάδου.

29. Φύρδην μέγδην.

Τὸ μόμα τῶπον ἐρωθεῖ, ὁ σοῦν ρεύδεται κίρνει,
 Ἡ σῶλγας ντρίτο λιμοεῖ σόα ὁ σοῦν τοπειρνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονοσιποῦς Αἴμου.

30-31. Μεταμορφώσεις.

α') Ἡ θάσος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πάμος.
 β') Ἡ Λέρος δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Θήρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλίου Ἀριστείδου.

32-33. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δύο γραμ-
 μάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέ-
 ξεις: Βοῦς, παῖς, ὄσα, ἔπος,

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσίλλου.

36. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι
 τὸ ὄνομα ἀκρωτηρίου.

1, Χώρα τῆς Τουρκίας. 2, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3,
 Χώρα τῆς Ἀρχαίας Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου τοῦ Τραγικοῦ.

37. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἐπίσης
 καὶ τὰ τρίτα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα,
 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου περιήμου γεωγράφου.

1, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 2, Ἱστορικὴ ἀρχαία πό-
 λις. 3, Ἑβραῖος βασιλεὺς. 4, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 5,
 Λατῖνος ποιητής. 6, Σύνδεσμος. 7, Κένταυρος φονευθεὶς
 ὑπὸ Ἡρώος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

38. Ἑλλειποσύμφωνον.

οαι—εαοει—ι—ιοι—ωιη—ουεοι—οω—ιοι—ειωη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Ὑψηλάντου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν 1, τῶ φύλλ. τῆς 15 καὶ 31 Μαΐου πνευματικῶν ἀσκήσεων

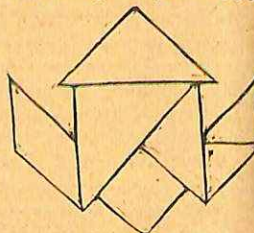
125. Τύπος, τάφος. — 126. Χάρος, θέρρος. — 127.
 Μενέλαος. — 128. Ὁ ἀριθμὸς 726 (7+6=13) (7+2+
 3=12 διπλασιον τοῦ 6) (726—99=627). —

129. Ρ Ω Μ Η — 130. Ν Α Σ
 Ω Μ Ο Σ Ι Ι Ω
 Μ Ο Ρ Α Τ Η Ν Ο Σ
 Η Σ Α Ν Ι Ο Ο
 Μ Σ Σ

— 131-135. Προσθετιμένου τοῦ χ σχηματίζονται αἱ λέ-
 ξεις: ἐχθρός, λόγος, χαμαί, κοχλιάς, χεῖλος. — 136-140.
 α') Ὁρβρος· β') Μόσχος· γ') Κόδρος· δ') Πόντος· ε')
 Σκόμβρος. — 141. ΚΡΑΤΗΣ. (1, Κέρκυρα· 2, Ἰσο-
 κράτης· 3, Ἰσπανία· 4, Βάτος· 5, Κνήμη· 6, Μόσχα).
 β'). — Τῆς 31 Μαΐου.

142. Κερασσοῦς (Κέρας, οὖς). — 143. Κόραξ, κρά. — 144.
 Τὸ κύμα. — 145. Παιδίον, ἀπί-
 διον. — 146. Ζαχαρίας. — 149

147. Δ
 Α Π Ο
 Α Π Ο Χ Η
 Α Π Ο Λ Α Ω Ν
 Ο Χ Λ Ο Σ
 Η Ω Σ
 Ν

149. Κατὰ τὸ ὅτι καὶ ὁ μεθυσμένος δισχυρίζεται ὡς ὁ
 Γαλλικός, ὅτι ἡ γῆ κινεῖται. — 150-154. Ἡ ἀντι-
 κατάσταση γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ο καὶ ρ, αἱ δὲ
 σχηματίζονται λέξεις εἶνε: ἄγορά, ἔργον, πόρος, ὄρκος.
 — 155. Ἀ μὴ προσήκει μὴτ' ἄκουε, μὴθ' ὄρα.
 — 156. ΟΜΗΡΟΣ (1, Ὁ Σσα. 2, Μογγολική. 3,
 Ἡρακλῆς. 4, ΡΗμα. 5, Ὀμφαλός).

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 17]

Ε'

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ κ. Χάβιζαμ εὐρέθη εἰς
 θέσιν ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ Κέδρικ, ἂν καὶ δίδων εἰς
 μερικὰ σοφὰ πράγματα προσοχὴν περισσοτέραν
 ἢ ὅτι δίδουν συνήθως τὰ παιδιά, δὲν ὑπεχώρει ἐν
 τούτοις πρὸ οὐδενὸς ὅ-
 ταν ἐπρόκειτο περὶ παι-
 γνιδίου.

Ἐν ᾧ ἡ ἄμαξά του
 ἔκαμπε τὴν γωνίαν τῆς
 ὁδοῦ, παρετήρησεν ὁμάδα
 παιδίων τὰ ὅποια ἐπαι-
 ζαν μετὰ ζωηρότητος.
 Δύο ἐξ αὐτῶν ἐπρόκειτο
 νὰ παραβγῶν εἰς τὸ τρέ-
 ξιμον, ὁ εἰς δὲ τῶν συν-
 αγωνιστῶν ἦτο ἀκριβῶς
 ἡ Ἐξοχότης Του, ὁ μι-
 κρὸς λόρδος Φωλερῶ.
 Μόνος αὐτὸς ἔκαμνε μὲ
 τὴν φωνὴν τοῦ θρυβόν,
 ὅσον ὅλοι μαζὶ οἱ σύν-
 τροφοὶ του. Τοποθετημέ-
 νοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμ-
 μῆς ὁ συναγωνιστὴς του
 καὶ αὐτός, μὲ τὸν ἑνα
 πόδα προτεταμένον, πε-
 ριέμενον τὸ σημεῖον τῆς
 ἀναχωρήσεως.

«Ἐν!» ἀνέκραζεν
 ὁ ἔχων τὸ πρόσταγμα·
 «δύο! τρία! Ἐμπρός!»

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἐστα-
 μάτησε τὴν ἄμαξάν του
 καὶ ἔκυψεν ἀπὸ τῆς θυ-
 ρίδος μετὰ μεγάλου ἐν-
 διαφέροντος καὶ περιερ-
 γείας. Δὲν ἐνεθυμῆτο
 νὰ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν
 ζωὴν του πόδας μικροῦς, περιβεβλημένους ἐρυθρὰς
 περικνημίδας, νὰ κινεῖνται μετὰ τόσης ταχύτητος,
 ἐν ᾧ ἡ Ἐξοχότης Του μὲ τὰς πυγμὰς κλειστὰς καὶ
 τὰ μαλλιά εἰς τὸν ἄερα, ἔτρεγεν ἐπὶ τοῦ λιθόστρωτου.

«Εὐγε! εὐγε! Ἐρρολ!» ἐφώναζαν τὰ ἄλ-
 λα παιδιά, ἀναπηδῶντα ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. «Θάρ-
 ρος, Μπίλλυ!» διότι ὁ Μπίλλυ, ἐκεῖνος περὶ τοῦ
 ὁποίου ὁ Κέδρικ εἶχεν ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κ. Χάβι-

ΕΤΟΣ 14^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 15^{ον}

ζαμ προκειμένου περὶ τῆς πωλητρίας τῶν μῆλων,
 ἦτο ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀντίπαλός του.

«Χωρὶς ἄλλο θὰ νικήσῃ, εἶμαι βέβαιος» εἶπε
 καθεαυτὸν ὁ δικηγόρος. Ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου οἱ
 ἐρυθρόκνημοι πόδες ἐπληττον τὸ λιθόστρωτον, αἱ

φωναὶ τῶν παιδίων, ἡ
 προσπάθεια τοῦ Μπίλλυ,
 τοῦ ὁποίου αἱ μελαγχροί-
 ναι κνήμαι δὲν ἦσαν ὁ-
 λως εὐκαταφρόνητοι, ὅλα
 τῷ εἶχον προσενήσῃ κά-
 ποιαν συγκίνησιν...
 Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ
 σκιρτήματα, αἱ κραυγαὶ
 καὶ αἱ ἐπευφημίαι ἐδι-
 πλασιάζονταν. Διὰ τε-
 λευταίας τινὸς προσπα-
 θείας ὁ μέλλων κόμης
 τοῦ Δόρινγκουρ εἶχε φθά-
 σῃ τὸν φανὸν τοῦ φω-
 ταερίου, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ
 ὠρισμένον τέρμα, δύο δευ-
 τερόλεπτα ἀκριβῶς πρὶν
 ἢ ὁ Μπίλλυ τὸν ἐγγίσῃ
 καὶ αὐτός.

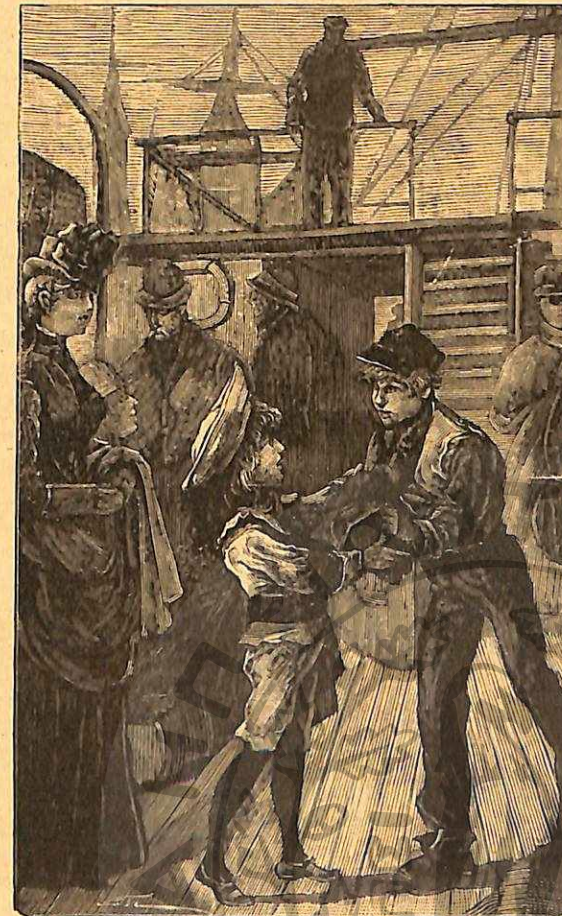
«Ζήτη ὁ Κέδρικ!
 Ζήτη ὁ Κέδρικ! Ἐρρολ!»
 ἀνέκραζεν ἡ ὁμάς τῶν
 παιδίων θορυβῶδες.

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἐπρό-
 βάλε τότε τὴν κεφαλὴν
 του ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ
 τὴν θυρίδα τῆς ἄμαξας
 καὶ μὲ μειδίαμα σοδαρόν,
 ἐξ ἐκείνων δι' ὧν προσε-
 πάθει νὰ φωτίξῃ καποτε
 τὴν φυσιογνωμίαν του,
 ἐφώναξε:

«Εὐγε, λόρδε Φωλερῶ!»

Καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὸ σημεῖον τῆς
 ἀναχωρήσεως.

Ὅταν ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς
 κυρίας Ἐρρολ, ὁ δικηγόρος εἶδεν ἐρχομένους μὲ
 βραχίονας συμπεπλεγμένους νικητὴν καὶ ἡττημέ-
 νον, ἐν ᾧ ἡ θορυβώδης ὁμάς τοὺς ἠκολούθει. Τὸ
 χρῶμα τοῦ Κέδρικ ἦτο ζωηρότατον· οἱ ὀφθαλμοὶ
 του ἔλαμπον περισσότερο τὸν συνήθους καὶ οἱ βόσ-

ΤΟΜΟΣ 22^{ος} — 3

«ΟΡΙΣΤΕ· ΕΝΑ ΜΑΝΘΛΑΚΙ ΕΙΝΕ: (Σελ. 36)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
 θυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυλίας.
 Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλίυσιν ἐνδὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

τρυχοί της κόμης ήσαν κολλημένοι ἐπὶ τοῦ ὑ-
γροῦ του μετώπου.

« Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐνίκησα ἐπειδὴ τὰ ποδάρια
μου εἶνε 'λίγο μακρύτερ' ἀπὸ τὰ 'δικά σου » ἔλεγε
πρὸς τὸν Μπίλλυ, διὰ τὴν κατάστασιν τὴν ἀπο-
τυχίαν του ὀλιγώτερον πικρὰν. « βέβαια, γι' αὐτὸ
θὰ εἶνε, γιατί καὶ σὺ τρέχεις σὰν κ' ἐμένα . . .
Ἐπειτα εἶμαι καὶ μεγαλειτέρός σου . . . σὲ περνῶ
τρεῖς ἡμέρες καί, ξέφρεις, τρεῖς ἡμέρες εἶνε κάτι τι ! »

Ὁ Κέδρικ εἶχε ἕνα τρόπον ἰδιαίτερον τὸν
ὁποῖον τῷ ἐνέπνεεν ἡ καλὴ του καρδιά, νὰ ἐξά-
γῃ ἐκ τῆς ἀμηχανίας τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἐν
αὐτῇ ἀκόμη τῇ πρώτῃ χαρᾷ τοῦ θριάμβου, ἔλεγε
καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἡττημένος δὲν θὰ ἡσθάνετο βέβαια
τὴν ἰδίαν ἰκαίνοποίησιν, συλλογίζόμενος ὅτι καὶ ἐ-
καίνος ἡμποροῦσε νὰ εἶνε νικητής. Κατάρθωσε λοι-
πὸν νὰ παρηγορήσῃ τὸν Μπίλλυ τὸσον καλὰ, ὥστε
νὰ αναφανῇ ταχέως μεϊδιάμα ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἡ
ὁποία κατ' ἀρχὰς εἶχε δειχθῇ λίαν κατηφής, ὡς ἐκ
τῆς ἡττης, καὶ νάρχισι τὰς ἀστείότητας, τὰς ὁ-
ποίας συνήθιζεν, ὡς ἂν ἦτο αὐτὸς ὁ νικητής.

Σ'

Ὅσον περισσότερον ὁ κ. Χάβιζαμ ἔβλεπε τὸν μι-
κρὸν λόρδον, τὸσον περισσότερον ἐγοητεύετο. Ἐσυλ-
λογίζετο τὸν γηραιὸν κόμητα Δόρινκουρ ἐνθρονι-
σμένον ἐν τῇ μεγάλῃ, τῇ σκιερᾷ καὶ μεγαλοπρεπῇ
αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου του, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε βι-
βλιοθήκην, ἄσθενῇ, βασανιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀρθριτιδος
καὶ κατὰ μόνον· περιστοιχοῦμενον ὑπὸ τοῦ μεγα-
λείου καὶ τῆς πολυτελείας, ὑπηρετούμενον ὑπὸ
πλήθους θεραπόντων, ἀλλὰ μὴ ἔχοντα κανένα πλη-
σίον του νὰ τον ἀγαπᾷ, διότι καθ' ὅλην τὴν διάρ-
κειαν τῆς μακρᾶς του ζωῆς, οὐδένα καὶ αὐτὸς εἶχε
ἀγαπήσῃ πραγματικῶς ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του· διότι
ἀνέκαθεν εἶχε θεραπεύσῃ τὰς ὁρέξεις του καὶ τὰς
κλίσεις του, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὰς ὁρέξεις καὶ
τὰς κλίσεις, ἀκόμη δὲ καὶ τὰς ἀνάγκας κανενός. Ὁ
ἄπειρος πλοῦτός του καὶ ἡ ἰσχὺς τὴν ὁποίαν τῷ πα-
ρεῖχε τὸ νομὸν του καὶ ἡ κοινωνικὴ του θέσις, τῷ ἐφά-
νησαν πάντοτε ὡς χάριτες ἀπονεμηθεῖσαι αὐτῷ ὑπὸ
τῆς εὐμενοῦς τύχης πρὸς ἄλλην εὐχαρίστησιν τοῦ κό-
μητος Δόρινκουρ, διὰ τὰς μεταχειρίζεται μόνον
χάριν ἑαυτοῦ. Ἡ δὲ ἡτὶ γέροντος καὶ δὲν τῷ ἀπέμεινεν ἐκ
τῆς παρελθούσης ζωῆς ἡ ἡ ἀσθένεια, ὁ ἐρεθισμὸς τῶν
νεύρων καὶ ὑψίστη τις περιφρόνησις πρὸς τὸν κόσμον,
ὁ ὁποῖος τῷ τὴν ἀνταπέδιδε. Καὶ ἐδύνατο μὲν βεβαίως
ὅταν ἤθελε νὰ γεμίσῃ τὴν ἑπαυλίν του ἀπὸ ξένους ἐκ-
λεκτούς, ἐδύνατο νὰ δώσῃ γεύματα καὶ κυνήγια με-
γαλοπρεπῇ, ἀλλ' εἴθευρεν ὅτι αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι
θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν πρόσκλησίν του, οὐδεμίαν θὰ ἡ-
σθάνοντο εὐχαρίστησιν ἀντικρύζοντες τὸ σύνοφον
τοῦ κόμητος πρόσωπον καὶ θὰ ἐφοβοῦντο πολὺ τοὺς

σαρκασμούς του· διότι εἶχε πάντοτε τὴν γλῶσσαν
δριμεῖαν καὶ ἡγάπα νὰ εἰρωνεύεται τοὺς ἀν-
θρώπους, νὰ τοὺς φέρῃ εἰς ἀμηχανίαν καὶ νὰ τοὺς
κάμνῃ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἰσχύν του.

Καὶ ἀπέναντι τοῦ ὑπερηφάνου εὐπατρίδου, ἀποτε-
λοῦν πλήρη πρὸς αὐτὸν ἀντίθεσιν, ὁ κ. Χάβιζαμ
ἐσυλλογίζετο τὸ ἀξιαγάπητον, τὸ εὐθυμον καὶ ἀνοι-
κτόκαρδον παιδίον, τὸ ὁποῖον, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν,
ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος τῆς ὑψηλῆς πολυθρόνας, ἀπέ-
ναντί του, καὶ τῷ διηγείτο μὲ τὸν ἀνεπιτήδευτον καὶ
ἁθρόν του τρόπον τὴν ἱστορίαν τῶν φίλων του, τοῦ
Δίκ, τῆς Βριγίττας, τῆς πωλητρίας τῶν μῆλων...
Ἐσκέπτετο τὰ μεγάλα εἰσοδήματα, τὰς λαμπρὰς
ιδιοκτησίας καὶ τὴν ἰσχύν, τὸσον διὰ τὸ καλὸν ὅσον
καὶ διὰ τὸ κακόν, τὰ ὁποῖα μὲν τὸν καίρουν θὰ περι-
ήρχοντο εἰς τὰς μικρὰς ἐκεῖνας χεῖρας καὶ ἔλεγε·
« Τί ἀντίθεσις ! τί φοβερὰ ἀντίθεσις ! »

Ἡ καλὴ ἰδέα τὴν ὁποίαν εἶχε σχηματίσῃ ὁ Κέ-
δρικ περὶ τῶν προνομίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχαιρεν ὡς
κόμης, ἐστερεώθη ἐτι μᾶλλον τὴν ἐπομένῃ ἐβδο-
μάδᾳ. Τῷ ἦτο οὕτως εἰπεῖν ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ
ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ
ἀμέσως· καὶ οἰαδήποτε τῷ ἐγεννᾶτο ἔσπευδε νὰ τὴν
πραγματοποιήσῃ μ' εὐχαρίστησιν καὶ ἀπλότητα, ἡ
ὁποία πολὺ διεσκέδαζε τὸν γηραιὸν δικηγόρον. Μίαν
ἐβδομάδα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν συνέβησαν πράγματα περίεργα, διὰ τὰ ὁποῖα
ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κόμητος δὲν ἦτο βεβαίως προ-
παρεσκευασμένος. Ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος ἐνεθυμείτο
ἐπὶ μακρὸν ἔκτοτε τὴν πρῶϊαν κατὰ τὴν ὁποίαν
συνώδευσε τὴν Ἐξοχότητά Του εἰς ἐπίσκεψιν πρὸς
τὸν Δίκ, καὶ τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κέδρικ
ἐξέπληξε τὸσον εὐαρέστως τὴν γραῖαν πωλητρίαν
τῶν μῆλων, σταματῶν πρὸ τοῦ πρατηρίου της καὶ
ἀναγγέλλων εἰς αὐτὴν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶχε ἕνα
σάλι, μία τέντα, μίαν θερμάστρα καὶ ἐπὶ πλέον
ποσὸν τι χρηματικόν, τὸ ὁποῖον ἐφάνη σπουδαῖον
εἰς τὴν πτωχὴν γραῖαν.

« Πηγαίνω ἔς τὴν Ἀγγλίαν νὰ γίνω λόρδος » τῇ
εἶπε τὸ παιδίον ἀφελῶς « καὶ δὲν θὰ μου ἦτο εὐχάριστον
νὰ συλλογίζωμαι ὅτι θὰ σου πονοῦν τὰ κόκκαλά
σου κάθε που βρέχει. Τὰ 'δικά σου τὰ κόκκαλα δὲν
μου πονοῦν καὶ ἴσως νὰ μὴ φαντάζωμαι καθ' ἑαυτὸ
τί θὰ εἶνε ὁ πόνος τῶν κοκκάλων » ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ'
ἐμποδίζει νὰ σε λυποῦμαι, καί μ' ἐνένη, καὶ νὰ χαίρω
που τώρα, καθὼς ἐλπίζω, θὰ εἶσαι καλλίτερα. »

Ἀφῆσας δὲ τὴν πωλητρίαν τῶν μῆλων νὰ
συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, τὴν ὁποίαν τῇ προῦξέ-
νει ἡ εὐτυχία της ἡ ἀπρόοπτος καὶ μόλις πιστευτή,
εἶπε πρὸς τὸν κύριον Χάβιζαμ :

« Εἶνε πολὺ καλὴ γυναῖκα. Μία 'μέρα που ἔπεσα
κ' ἐκτύπησα τὸ γόνατό μου μοῦ ἔδωκ' ἕνα μῆλο

χάρισμα. Πάντοτε τὸ θυμοῦμαι, γιατί τὸ θυμάται
κανεὶς πάντοτε τὸ καλὸ ποῦ του ἔκαμε ὁ ἄλλος. »

Εἰς τὸ μικρόν, εἰς τὸ λαμπρόν καὶ εὐθύ του
πνεῦμα δὲν εἶχε ἐισέλθῃ ἀκόμη ἡ ἰδέα τῆς ἀ-
χαριστίας.

Ἦτο συγκινητικὴ ἡ μετὰ τοῦ Δίκ συνάντησις.
Αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις τοῦ μικροῦ ὑποδηματοκαθαρι-
στοῦ ἐπήγαιναν πολὺ ἄσχημα· αἱ ψήκτραί του εἶχον
σφαρῇ καὶ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὰς ἀντικαταστήσῃ.

Ὅταν ὁ Κέδρικ μὲ τὴν γλυκεῖάν του καὶ ἡσυχον
φωνὴν καὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸν στόμφον, τῷ ἀνήγ-
γειλεν ὅτι αὐτὸς θὰ τῷ ἐπρομήθευε τὰ μέσα νὰγο-
ράσῃ ὅτι τῷ ἐχρειάζετο, ἡ ἐκπληξὶς κατέστησε
τὸ δυστυχὲς παιδίον σχεδὸν ἄλαλον. Μαθὼν ὅτι ὁ
νεαρὸς του φίλος ἦτο λόρδος καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ
κόμης, ἀπέμεινεν ἐνεὸς, μὲ τὸ στόμα καὶ τοὺς
ὀφθαλμούς ἀνοικτούς· ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐν ᾧ τὸ
κασκίτον του ἔπεσε κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ·
ἐν ᾧ δὲ ἔσκυπτε νὰ το ἀναλάβῃ ἀφήκεν ἐπιφώνησιν,
τῆς ὁποίας ἡ ἐννοία διέφυγε μὲν τὸν κ. Χάβιζαμ,
ἀλλὰ ἐννοήθη κάλλιστα ὑπὸ τοῦ Κέδρικ :

« Ὅχι » εἶπε « δὲν εἶμαι τρελός. Καὶ ὁ κ. Χώψ
το ἐνόμισε αὐτό . . . ἐφαντάσθηκε ὅτι ἔχασα τὸ κε-
φάλι μου καὶ ὅμως αὐτὸ ποῦ σας λέγω εἶνε ἀλη-
θές. » Στὴν ἀρχὴν δυσαρεστήθηκα 'λίγο που
ἤμουν λόρδος καὶ θὰ γίνουμι κόμης· ἀλλὰ τώρα
τὸ ἐσυνείθισα καὶ νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ βρίσκω
ἀρκετὰ εὐχάριστον πρᾶγμα . . . Τώρα εἶνε κόμης ὁ
παπποῦς καὶ εἶπε ὅτι θὰ μου κάμνῃ ὅτι θέλω διὰ
νὰ μ' εὐχαρίστησῃ. Ἄν καὶ κόμης, εἶνε ὅμως πολὺ
καλὸς καὶ μου ἔστειλε ἕνα σωρὸ χρήματα μὲ τὸν
κύριον Χάβιζαμ. »

Ἐπὶ τέλους ὁ Κέδρικ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Δίκ τὰ
ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νὰγοράσῃ ὅσα ἐπεθύμει,
δηλαδὴ τὴν ἐξέδραν, τὴν καρέκλαν, τὴν ὀμβρέ-
λαν, τὰς ψήκτρας καὶ ἡμίσειαν δωδεκάδα κυτίων
ἀλοιφῆς διὰ τὰ ὑποδήματα· προσέθηκε δὲ ἀκόμη ὁ
Κέδρικ μερικὰ δι' ἐνδύματα καὶ δι' ἐν κασκίτον ν'
ἀντικαταστήσῃ τὸ παλαιόν, τὸ ὁποῖον εἶχε ἤδη
ὑποστῇ τόσας θυέλλας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ
τὴν τελευταίαν του πτώσιν μέσα εἰς τὸ αὐλάκι τοῦ
δρόμου. Ὡς ἡ πωλητρία τῶν μῆλων καὶ ὁ μικρὸς
ὑποδηματοκαθαριστὴς δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς
τὴν εὐτυχίαν του. Ἐτρεμεν ὅλος ἐκ τῆς συγκι-
νήσεως καὶ προσέβλεπε τὸν μικρὸν του εὐργέτην μὲ
ἥθος κατὰπληκτον. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Κέδρικ τοῦ
ἔχασε μὲ τρόπον εἰς τὴν χεῖρα ἐν χαρτονόμισμα,
ἐνόησεν ὅτι δὲν εἶχε ἐνδρευσθῇ, ὅπως πρὸς στιγμὴν
ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ πιστεύσῃ.

« Ἐχε 'γειά ! » τῷ εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος θλίβων
τὴν χεῖρα του, ἐν ᾧ, μεθ' ὅλας του τὰς προσπάθειας
ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ὀλίγον καὶ οἱ μεγάλοι του με-
λανοὶ ὀφθαλμοὶ ἤρχιζαν νὰ δακρύωσιν· « ἐλπίζω ὅτι

ἡ δουλειὰ θὰ πᾶνε τώρα καλὰ. Λυποῦμαι ποῦ εἶμαι
ἀναγκασμένος νὰ φύγω καὶ νὰ σ' ἀφήσω, ἀλλὰ σὰν
θὰ γίνω κόμης ἴσως ἔλθω νὰ σε ξαναῖδῶ. Γράφε
μου, σὲ παρακαλῶ, γιατί θὰ εἴμεθα πάντα καλοὶ
φίλοι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Τὸ γράμμα σου νὰ το διευθύ-
νῃς πρὸς τὸν λόρδον Φωλεροῦ, γιατί δὲν
μέ λένε πειὰ Κέδρικ Ἐρρολ μόνον· ἀκούς ; Ἐλα,
ἔχε 'γειά, Δίκ ! »

Ὁ Δίκ ἔκλεισε τὰ βλέφαρα, ὕγρα ὡς τὰ τοῦ
Κέδρικ. Τὸ πτωχὸν παιδίον θὰ εὕρισκετο εἰς μεγάλην
ἀμηχανίαν ἐὰν ἐδοκίμαζε νὰ ἐκφράσῃ ὅτι ἡσθάνετο
τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Καὶ ἴσως διὰ τοῦτο δὲν ἐδοκί-
μασε καὶ ἠρκέσθη νὰ κινήσῃ μόνον τὰ βλέφαρά του
καὶ νὰ καταπῇ ἐν εἶδος σφαιράς χονδρῆς τὴν ὁποίαν
εἶχε ἐν τὸν λαιμόν καὶ ἡ ὁποία τον ἔπνιγε.

« Λυποῦμαι κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ποῦ φεύγετε » τῷ
εἶπεν ἐπὶ τέλους δι' ἡλκωμένης φωνῆς· καὶ ἔ-
κλεισεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ φύγουν τὰ
δάκρυα τὰ ὁποῖα τοὺς ἐθάμβωναν — πολὺ λυποῦμαι. »

Παρατήρησεν εἶτα τὸν κ. Χάβιζαμ καὶ φέρων
τὴν χεῖρα εἰς τὸ κασκίτον του :

« Εἶνε ἕνα παιδί πολὺ . . . πολὺ ἔκτακτο » προσέ-
θηκε « σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ποῦ τον ἐφέρατε ἐδῶ
καὶ γιὰ ὅτι ἄλλο ἐκάματε. Ναί, εἶνε ἕνα παιδί
πολὺ ἔκτακτο. »

Ὅταν δὲ ὁ κ. Χάβιζαμ καὶ ὁ μικρὸς λόρδος τὸν
ἀπεχαιρέτησαν, ὁ Δίκ μὲ τὴν χονδρὰν σφαῖραν εἰς
τὸ λαιμόν, ἐτοίμην νὰ τον πνίξῃ, καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μούς ἀκόμη βρεγμένους ἀπὸ τὸ δάκρυ τὸ ὁποῖον
εἶχε κολλήσῃ εἰς τὰ βλέφαρά του καὶ τὸ ὁποῖον
ἐπέμεινε νὰ μὴ σκουπίξῃ ὥσαν νὰ μὴ ἐνδοί τὴν πα-
ρουσίαν του, τοὺς παρεκλόουθησε διὰ τοῦ βλέμ-
ματος μέχρις οὗ ἡ λεπτὴ σκιαγραφία τοῦ Κέ-
δρικ ἐξηφανίσθη ὡς καὶ ἡ τοῦ σοδαροῦ ἀνδρὸς ὁ
ὁποῖος τον συνώδευε.

Μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως ἡ Ἐξοχό-
της Του διήλθε τὸν περισσότερον καιρὸν εἰς τὸ ἐδο-
μιμωλεῖον τοῦ κυρίου Χώψ. Βαθεῖα μελαγχολία
ἐκυρίευσεν τὸν ἐδωδιμωπώλην ἦτο πολὺ κατάβεβλη-
μένος. Ὅταν ὁ μικρὸς του φίλος τῷ ἔφερεν ἐν
θριάμβῳ τὸ ὠρολόγιον καὶ τὴν χρυσοῦν ἄλυσιν, τὰ
ὁποῖα ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ ὡς ἐνθύμιον, ὁ κ.
Χώψ δὲν εὕρισκε λέξεις νὰ τον εὐχαρίστησῃ. Ἀπέ-
θηκε τὴν μικρὰν πυξίδα ἐπὶ τοῦ εὐρέος γόνατος καὶ
ἀπερμήχθη ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ θορύβου.

« Εἶνε κάτι τι γραμμένο μέσα » εἶπεν ὁ Κέδρικ,
« ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶπα τί ἔπρεπε νὰ γράψω. Ὁ λόρ-
δος Φωλεροῦ πρὸς τὸν γεροντότερόν
του φίλον κ. Χώψ. Ὅταν θὰ διαβάσετε αὐτὰς
τὰς λέξεις θὰ με θυμᾶσθε. Ὡ, θὰ λυπηθῶ πολὺ
ἐὰν ποτὲ μὲ λησμονήσετε. »

Ὁ κ. Χώψ ἀπερμήχθη ἐκ νέου μετὰ περισσοτέ-
ρας ζωηρότητος.

«Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ σε λησμονήσω» εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ὀλίγον ὅπως καὶ τοῦ Δίκ πρότερον. «Ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ με λησμονήσης ὅταν θὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ κάτω με τοὺς λόρδους καὶ με τὰς ἐξοχότητας.

— Δὲν θὰ σὰς λησμονήσω, με ὅποιους καὶ ἂν εὐρεθῶ, κύριε Χώψ» εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος. «ἐπέρασα μαζί σου τὰς καλλιτέρας μου ἡμέρας ἢ τοῦλάχιστον μερικὰς ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθετε καμμιά φορά νὰ με ἰδῆτε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ παπποῦς μου θὰ αἰσθανθῇ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίσῃ καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ σὰς γράψῃ ὁ ἴδιος διὰ νὰ σὰς παρακαλέσῃ νὰ ἔλθετε ἀφ' οὐ μάλιστα τοῦ ὁμιλήσω ἐγὼ δι' ἐσᾶς. Δὲν θὰ τον μισήτε πολὺ, πιστεύω, ἐπειδὴ εἶνε κόμης... θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δὲν θάρνηθῃτε νὰ ἔλθετε, ἂν τυχόν σας προκαλέσῃ... αἱ;

— Θὰ ἔλθω γιὰ σένα» ἀπήντησε μετὰ χάριτος ὁ κ. Χώψ.

Οὕτω λοιπὸν ἐσυμφωνήθη μετὰ τὸν ὅτι ἐὰν ὁ κ. Χώψ ἐλάμβανε ποτὲ πρόσκλησιν νὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Δόρινκουρ, θὰ ἔβαζε κατὰ μέρος τὰ δημοκρατικά του αἰσθήματα καὶ θὰ ἐσπευδε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν βαλίτζαν του.

Ζ'.

Τέλος πάντων αἱ ἐτοιμασίαι τοῦ ταξειδίου ἐτελείωσαν καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ ἄμαξα ἡ ὁποία θὰ ὠδήγει τοὺς ταξειδιώτας εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας. Παράδοξον αἰσθημα ἀπομονώσεως καὶ ἐρημίας κατέλαβε τότε τὸ μικρὸν παιδίον. Ἡ μήτηρ του εἶχε κλεισθῇ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅταν ἐξῆλθεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὑγροὶ καὶ ἐρυθροί, τὸ δὲ στόμα της ἔτρεμεν. Ὁ Κέδρικ ἐπῆγε πλησίον της ἔκλινεν ἐκείνη πρὸς αὐτόν, ἔρριψε τοὺς βραχιόνάς της περὶ τὸν λαιμόν της καὶ ἀντήλλαξαν φιλήματα. Ἦξευρεν ὁ Κέδρικ καλῶς ὅτι κατὰ τοὺς ἐλπίους καὶ τοὺς δύο, ἂν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τί ἦτο.

«Τὸ ἀγαπήσαμε πολὺ καὶ οἱ δύο μας τὸ μικρὸ αὐτὸ σπιτάκι, Ἀγάπη μου» ἐψιθύρισε τρυφερῶς παρὰ τὸ οὖς τῆς μητρός του. «τὸ ἀγαπήσαμε πολὺ καὶ θὰ το ἀγαποῦμε πάντοτε· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, ναί, ψυχούλα μου» ἀπήντησεν ἐκείνη ἐναγκαλιζομένη τὸν Κέδρικ «ναί, ψυχούλα μου!»

Ἀπῆλθον τότε εἰς τὴν ἄμαξαν ὁ μικρὸς λόρδος ἐκάθησε πλησίον τῆς μητρός του, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς οἰκίας, κατόπιν ἐχώθη εἰς τὸ βάθος τοῦ καθίσματος καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ μεγάλου ἀτμοπλοίου, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς συγχύσεως. Λεωφορεῖα καὶ ἄμαξαι παντὸς εἶδους μετέφερον τοὺς ἐπιβάτας, οἱ ὅποιοι

ἐπεστάουν εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῶν ἀποσκευῶν των, τὰς ὁποίας οἱ ὑπάλληλοι μετέφερον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο. ἄλλοι ταξειδιῶται ἤρχοντο τρέχοντες καὶ ἀνήσυχτοι μήπως δὲν προφθάσουν· οἱ ναῦται ἔλυνον τὰ σχοινία, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔδιδον διατάγας· κυρίαί καὶ κύριοι καὶ παιδία με τὰς παιδαγωγούς, οἱ ὅποιοι ἦλθαν νὰποχαιρετίσων ἀπερχομένους φίλους των, περιεφέροντο ἐπὶ τῆς γεφύρας· μερικοὶ ἐγέλων καὶ ἐφλυάρουν εὐθύμως· ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι, περίλυποι καὶ σιωπηλοὶ, ἐσκούπιζον τοὺς ὀφθαλμούς με τὰ μαντήλιά των.

Ὁ Κέδρικ εὐρίσκει πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ θέαμα. Παρετήρει τὰς μεγάλας κουλούρας τῶν σχοινίων, τὰς ὁποίας ἐξεδίπλωναν, τὰ ἱστία τὰ ὁποία ἦνοιγαν, τοὺς ἱστούς οἱ ὅποιοι ἤγγιζαν, ἐνόμιζες, τὸν κυανὸν οὐρανὸν καὶ ἤρχιζε νὰ κάμνῃ σχέδια πῶς νὰνοίξῃ ὁμιλίαν με τοὺς ναῦτας, ὅταν θὰ ἐταξείδευαν, διὰ νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ περὶ τῶν πειρατῶν.

Καὶ οὕτω σκεπτόμενος, παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς τελευταίας προπαρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεως, κλίνων ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς γεφύρας. Διεσκέδαζε πολὺ με τὸν ἀσυνήθη ἐκείνου θόρυβον, με τὰς φωνὰς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων, ὅτε παρετήρησεν ὅτι κάποια ἀνακίνησις ἐγένετο εἰς ἓνα ὁμιλὸν ἀνθρώπων ἐκεῖ που. Κάποιος ἡγωνίζετο νὰνοίξῃ δίοδον διὰ νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ. Ἦτο παιδίον δεκατετραετὲς ἢ δεκαπενταετὲς, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἐν πρᾶγμα κόκκινον. Ὁ Κέδρικ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν Δίκ, ὁ ὁποῖος μόλις τον παρετήρησεν ἔτρεξεν ἐπάνω του αὐθιγαίνων.

«Ἐτρεξα, τῷ εἶπε, γιὰ νὰ σὰς ἴδω ἀκόμη μιὰ φορά. Ἦθελα νὰ σὰς δώσω αὐτὸ που ἀγόρασα με τὰ χρήματα ποῦ ἐκέρδισα χθὲς» προσέθηκε δεικνύων τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς του. «Θὰ το ἔχετε μαζί σας ἐκεῖ που θὰ πάτε, εἰς τὸ ταξίδι... Ἐχασα τὸ χαρτί ποῦ το εἶχα διπλωμένο, ἐν ᾧ περνοῦσα ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ— κάτω. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ὅριστε» ἓνα μαντηλάκι εἶνε.»

Ὁ Δίκ ἀπήγγειλε τὸ λογύδιον τοῦτο ἀπνευστεῖ. Ἦχησε τότε εἰς κώδων, ὁ δὲ Δίκ πηδήσας πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξηφανίσθη μετὰ τοῦ πλήθους, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ὁ Κέδρικ νὰ τῷ εἴπῃ μιὰν λέξιν.

«Μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον τον διέκρινε μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκεπτῶν, οἱ ὅποιοι ἦλθον ν' ἀποχαιρετίσων τοὺς προσφιλεῖς των, διευθυνόμενον πρὸς τὴν μικρὰν γεφυραν ἢ ὁποία ἦν ὡς τὸ ἀτμόπλοιο μετὰ τῆς προκυμαίας, διότι ὁ κώδων ἐκεῖνος εἶχε δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

«Κατευόδιο!» ἐφώνησε μακρόθεν ὁ Δίκ ἀσθμαίνων. «Καλὸ ταξίδι! Νὰ τυλιγῇς τὸ λαιμό σου με τὸ μαντηλάκι ἅμα βγῇς ἐς τὸ πέλαγος!»

Καὶ ταῦτα λέγων διέβη τὴν μικρὰν γεφυραν

καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας κινῶν τὸν πῖλὸν του εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Κέδρικ ἐξεδίπλωσε τὸ μαντήλιον καὶ το παρετήρησε μετὰ θαυμασμοῦ. Ἦτο μεταξίνον ἐρυθρόν, ἐστιγμένον με πέταλα χρώματος ἐπίσης ἐρυθροῦ ἀλλὰ βαθυτέρου.

Ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ ἐκορυφώθη· οἱ εὐρισκόμενοι ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἀπεχαιρέτων μεγαλοφώνως τοὺς φίλους των· οἱ ὅποιοι μετ' ὀλίγον θάκηροντο, καὶ αὐτοὶ ἀνταπέδιδον τοὺς χαιρετισμούς ὅχι ὀλιγώτερον μεγαλοφώνως.

«Καλὴν ἀντάμωσιν! καλὴν ἀντάμωσιν!» ἤκούετο πανταχόθεν «Μὴ μας λησμονήσετε. Γράψτε μας ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ! Κατευόδιο! Στὸ καλὸ!»

Ὁ μικρὸς λόρδος ἔκυψεν ἀπὸ τῆς κουραστικῆς καὶ σείων τὸ ἐρυθρὸν μαντήλιον:

«Καλὴν ἀντάμωσι, Δίκ» ἐφώνησε. «Σ' εὐχαριστῶ, Δίκ, σ' εὐχαριστῶ!»

Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀτμόπλοιο ἀρχίζει νὰ κινῆται, οἱ ἐπιβάται καὶ οἱ φίλοι των ἐξακολουθοῦν νὰνταλλάσσουν μεγαλοφώνως ἀποχαιρετισμούς, ἢ δὲ μήτηρ τοῦ Κέδρικ σύρει τὸν πέπλον τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Λυπεῖται ὅτι ἀφίνει τὴν πατρίδα της διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς χώραν, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζει... Ἐκ τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἀποχαιρετῶσιν ἀκόμη, ὁ Δίκ δὲν βλέπει παρὰ τὴν ὥραιαν μορφήν τοῦ Κέδρικ καὶ τὴν χρυσοῦν του κόμην σειομένην ὑπὸ τῆς αὔρας... καὶ δὲν ἀκούει παρὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθεῖ φωνὴν τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει «Υἱαίνε, Δίκ! καλὴν ἀντάμωσιν!» ἐν ᾧ ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾷ ἐγκαταλείπει βραδέως τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἄγνωστον γῆν τῶν προγόνων του, ἀφ' ἧς ὁ πατήρ του ἀπῆλθε ποτε σχεδὸν ὡς ἐξόριστος.

Η'.

Κατὰ τὸ ταξίδιον ἡ μήτηρ τοῦ Κέδρικ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν θὰ ἔζων μαζί καὶ οἱ δύο εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν. Κατ' ἀρχὰς τὸ παιδίον ἐδυσκολεύθη νὰ το ἐννοήσῃ· ἀλλ' ὅταν τέλος πάντων ἐπείσθη, ἡ λύπη του ὑπῆρξε τόσῳ βαθεῖα, ὥστε ὁ κ. Χάβιζαμ ἀνεγνώρισε πόσον καλῶς εἶχεν ἐμπνευσθῇ ὁ κόμης νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν μητέρα πλησίον τοῦ υἱοῦ της διὰ νὰ βλέπωνται τοῦλάχιστον συχνά. Ἦτο προφανὲς ὅτι τὸ παιδίον δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ

ὑποφέρῃ αὐστηρότερον χωρισμόν· ἀλλ' ἡ μήτηρ του τὸ μετεχειρίσθη μετὰ τόσης τρυφερότητος καὶ γλυκύτητος, ὥστε ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἐξηφανίσθη.

«Τὸ σπῖτι ποῦ θὰ κατοικήσω ἐγὼ θὰ εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ πλησίον τῆς ἐπαύλευς» δὲν ἔπαυε νὰ τῷ ἐπαναλαμβάνῃ ὡς ἂν ἐπανήρχετο ἡ ὁμιλία ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου· «εἰς πολὺ μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ θὰ κατοικήῃς σὺ· θὰ μὴ ποτε νὰρχεσαι νὰ με βλέπῃς κάθε μέρα· καὶ θὰ εἴμεθα τόσῳ εὐτυχεῖς τὰς ὥρας ἐκείνας! Θὰ ἔχῃς τόσα πράγματα νὰ μου πῇς. Ἡ ἑπαυλις τοῦ Δόρινκουρ εἶνε πολὺ ὡραία· ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ 'μιλοῦσε γι' αὐτὴν πολὺ συχνά· τὴν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ σὺ, εἶμαι βεβαία.

— Θὰ τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη καλλιτέρα, ἂν ἦσουν καὶ σὺ μαζί μου» εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐξοχότης Του, ἐν ᾧ στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἐκ τῆς τεθλιμένης του καρδίας.

Ἦτο φυσικὸν νὰ ταραχθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὴν τόσῳ παράδοξον, ἢ ὁποία ἔθετε τὴν Ἀγάπην του εἰς μίαν οἰκίαν καὶ αὐτὸν εἰς μίαν ἄλλην.

Τὸ γεγονός εἶνε ἐτι ἡ κ. Ἐρρολ δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ τῷ εἴπῃ ὅποιοι λόγοι ὑπηγόρευσαν τὰ σκληρὰ ταῦτα μέτρα.

«Προτιμῶ νὰ μὴ μάθῃ καλλιτέρα τίποτε» ἔλεγε πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ «δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε! μόνον ποῦ θὰ λυπηθῇ καὶ θὰ πληγωθῇ ἀδίκως· εἶμαι δὲ βεβαία ἐξ ἄλλου ὅτι τὰ πρὸς τὸν πάππον του αἰσθήματα δὲν θὰ διατηρηθῶσιν εὐμενῇ, ἐὰν μάθῃ ὅτι ὁ κόμης με μισεῖ τόσῳ βαθεῖς. Ποτὲ δὲν ἐγνώρισε ἀκόμη τί θὰ πῇ μῖσος ἢ σκληρότης, οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ ἦτο δι' αὐτὸν κτύπημα πολὺ σκληρὸν νὰ μάθῃ ἔξωφρα ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος ὅστις με μισεῖ. Ἐχει καρδιά τόσῳ τρυφερὴ καὶ μ' ἀγαπᾷ με τόση δύναμις! Θὰ εἶνε πολὺ καλλιτέρον διὰ τὸν κόμητα, νὰ μὴ του 'μιλήσῃ κανεὶς περὶ αὐτοῦ πρὶν μεγαλώσῃ ἵλιγο περισσότερα... Ὁ Κέδρικ εἶνε ἀκόμη παιδί... καὶ ὅμως ἡ γνώσις τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων τοῦ κόμητος θὰ ἔθετε ἓνα φραγμὸν μετὰ τοῦ πάππου καὶ τοῦ ἐγγόνου.»

Οὕτω λοιπὸν τὸ παιδίον ἔμαθε μόνον ὅτι κάποιοι μυστηριώδεις λόγοι ἀπήνουν ἀναποφεύκτως τὸν χωρισμόν του· ὅτι ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρὸς ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τούτους καὶ ὅτι θὰ τῷ τοὺς ἐξήγουν βραδύτερον. Ἀλλὰ δὲν ἐλύπουν τὸν μικρὸν

«ΖΗΤΑ Ο ΚΕΔΡΙΚ!» (Σελ. 38)

οί λόγοι τῆς μεταβολῆς αὐτῆς, ὅσον ἡ μεταβολή αὐτῆ αὐτῇ. Ὅπως δὴ ποτε μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις μετὰ τῆς μητρὸς του, καθ' ὥς αὐτῇ προσεπάθησε νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὴν εὐάρεστον ὄψιν τοῦ πράγματος, ὁ Κέδρικ κατηνύσθη. Ἐν τούτοις δὲ ὁ κ. Χάδιζαμ τὸν συνέλαβε πλέον ἢ ἅπαξ καθήμενον ἐν στάσει σκεπτικῇ, βλέποντα θλιβερῶς πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πλέον ἢ ἅπαξ ἤκουσε βαθὺν στεναγμὸν ἐκφεύγοντα τῶν παιδικῶν του χειλέων.

«Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά» εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κόμητος. «δὲν μ' ἀρέσει καθόλου· ἀλλ' ὑπάρχουν, βλέπετε, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον πολλὰι λύπαι καὶ πολλοὶ πόνοι τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς διὰ τὸ καλὸν του! Ἡ Μαίρη μου το ἔλεγεν αὐτὸ συχνὰ καθὼς καὶ ὁ κ. Χώψ· καὶ ἡ Ἀγάπη θέλει νὰ πάγω νὰ κατοικήσω μὲ τὸν παπποῦν, γιατί, βλέπετε, ὅλα του τὰ παιδιὰ πέθαναν καὶ εἶνε πολὺ μελαγχολικός. Εἶνε πολὺ μεγάλο δυστύχημα γιὰ ἕναν ἄνθρωπον νὰ χάσῃ ὅλα του τὰ παιδιὰ· καὶ γι' αὐτὸ θὰ πάγω μαζί του.»

Ἐν ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κατέθελγον ἀείποτε τοὺς ἐρχομένους εἰς σχέσιν πρὸς τὴν μικράν του Ἐξοχότητα, ἦτο τὸ σοβαρὸν ὕψος, τὸ ὁποῖον προσελάμβανε κατὰ τὴν συνομιλίαν καὶ τὸ ὁποῖον, συνοδευόμενον ὑπὸ παρατηρήσεων ἀνωτέρων τῆς ἡλικίας του καὶ ὑπὸ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἀθωότητος ἐξαγραφημένης ἐπὶ τοῦ στρογγύλου του προσώπου, ἦτο ἀληθῶς ἀκαταγώνιστον· ὅταν τὸ ὥρατον παιδίον μὲ τὴν ροδόχρουν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν κυματίζουσαν κόμην ἐκάθητο σοβρῶς καὶ τρίβον τὰς χεῖρας ὡς μεγάλος ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ, ἦτο ἀπόλαυσις δι' ὅσους το ἤκουον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ὁ κ. Χάδιζαμ κατήντησε νὰ αἰσθάνεται μεγάλην τέρψιν καὶ διασκεδάσιν ἐν τῇ συναναστροφῇ του.

«Ὡστε λοιπὸν θὰ προσπαθήσῃς νὰ γαπήσῃς τὸν κόμητα;» τῷ εἶπεν ἀπαντῶν εἰς τὰς προηγουμένας του παρατηρήσεις.

«Ὡ, βεβαίως!» ἀπήντησεν ἡ Ἐξοχότης. «Του. Εἶνε παπποῦς μου καὶ φυσικὰ πρέπει νὰ γαπᾷ κανεὶς τὸν παπποῦ του.» Ἐπειτα ἐφάνη τόσῳ καλὸς πρὸς ἐμέ! «Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος κάμνῃ τόσα πράγματα γιὰ σᾶς καὶ σὰς δίδῃ ὅ τι ἐπιθυμήσετε, δὲν μπορείτε νὰ κάμετε ἀλλέως παρὰ νὰ τον ἀγαπᾶτε καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν εἶνε συγγενῆς σας· ἀλλὰ ὅταν σᾶς δειχῇ τὴν τὴν καλωσύνην καὶ εἶνε μάλιστα καὶ συγγενῆς σας, θὰ τον ἀγαπᾶτε ἀκόμη περισσότερο.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ σ' ἀγαπήσῃ κ' ἐκεῖνος;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀφ' οὗ εἰμαι ἑγγονός του. Οἱ πάπποι ἀγαποῦν πάντοτε τὰ ἐγγόνια των· ἔπειτα ἂν ὁ δικός μου δὲν μάγαπούσε δὲν θὰ σὰς ἔλεγε νὰ μου δώσετε ἐκ μέρους του ὅ τι ἤθελα σὰς ζητήσῃ καὶ προπάντων δὲν θάστελλε νὰ με πάρῃ νὰ ζήσω μαζί του.»

«Ὅταν οἱ ἐπιβάται, οἱ ὁποῖοι ὑπέφερον κατ' ἀρχὰς ἀπὸ ναυτίαν καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ μένωσιν εἰς τοὺς κοιτωνίσκους των, ἤρχισαν ν' ἀναβαίνουσιν καὶ νὰ περνοῦν τὰς ὥρας των εἰς τὴν γεφύραν, ἔλαβον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ μικροῦ λόρδου, τοῦ ὁποῖου ἡ ρομαντικὴ ἱστορία δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ γνωστὴ. «Ὅλοι τον παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἴτε ὅταν ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς γεφύρας μετὰ τῶν ἄλλων παιδίων, εἴτε ὅταν ἐπεριπάτει ἡσύχως μετὰ τῆς μητρὸς του ἢ τοῦ κ. Χάδιζαμ, εἴτε ὅταν ἤκουε τὰς διηγήσεις τῶν ναυτῶν. Παντοῦ ἔκαμνε σίλους. «Ὅταν οἱ κύριοι ἐπεριπάτουν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου τῆς γεφύρας συνομιλοῦντες καὶ τον προσεχάουν νὰ ἐνωθῇ εἰς τὴν συντροφίαν των ὁ Κέδρικ, ἐπισπεύδων τὸ μικρὸν του βῆμα, ἔτυπε τὸ πάτωμα διὰ τοῦ ποδὸς μὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀπῆντα φαιδρῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἢ εἰς τὰς ἀστειότητας, τὰς ὁποίας τῷ ἀπηύθυναν. Τὸν ἔκραζαν συχνὰ καὶ αἱ κυρίαι, ἤκουε δὲ τις πάντοτε ἐκρῆξεις γέλωτος φαιδρῶν ἐκ τῶν ὁμίλων, τῶν ὁποίων ἀπετέλει τὸ κέντρον. Ἐπίσης καὶ τὰ παιδιὰ δὲν διεσκέδαζον καλὰ ἐὰν δὲν ἦτο εἰς τὴν συντροφίαν των. Ἀλλὰ τοὺς θερμότερους του φίλους εἶχε μετὰ τῶν ναυτῶν. Τῷ διηγούντο οὗτοι τὰς θαυμασίας των ἱστορίας, περὶ πειρατῶν, ναυαγίων καὶ νήσων ἐρήμων· τῷ κατεσκεύαζον πλοίαρια ἐκ ξύλου καὶ τῷ ἐμάνθανον τοὺς ναυτικούς ὅρους οὕτως ὥστε, ὡς ἐκεῖνοι, ἐγκατέσπειρεν ἤδη τὰς ὁμιλίας του καὶ ὁ Κέδρικ μὲ «παπαφίγγους» μὲ «κουρτελάσας» μὲ «φλόκους» μὲ «σακαρούς» καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Γηραιὸς τις ναύτης ὀνομαζόμενος Ζέρρου ἦτο ὁ καλλίτερός του φίλος. Κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ διηγήσεις ὁ Ζέρρου αὐτὸς εἶχε κάμῃ δύο ἢ τρεῖς χιλιάδας ταξείδια εἰς τὰ ὁποῖα, κάθε φορὰν ἀπαράλλακτα, ἐναυάγει εἰς νῆσον κατοικουμένην ὑπὸ καννιβάλων αἰμοχαρῶν, οἱ ὁποῖοι τον ἔψησαν καὶ τον ἔφαγαν καὶ τον ἐκεφαλόγδαρον τοῦλάχιστον δώδεκα φορές.

Κεφαλὸ γ δ α ἱ ρ ν ω ἕνα ἄνθρωπον σημαίνει ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τοῦ κρανίου του μαζί μὲ τὰ μαλλιά· οὕτω πῶς μεταχειρίζονται οἱ ἄγριοι τοὺς αἰχμαλώτους των καὶ φαντάζεσθαι πόσον ὀλίγοι ἡμποροῦν ν' ἀνθέξουν εἰς μίαν τοιαύτην δοκιμασίαν.

«Γι' αὐτὸ ὁ κακόμοιρος εἶνε φαλακρός» ἔλεγεν ὁ Κέδρικ πρὸς τὴν μητέρα του, διηγούμενος τὰς περιπλανήσεις καὶ τὰς συμφορὰς τοῦ γέροντος ναύτου. «Ὅταν κεφαλογδαρθῇ κανεὶς πολλές φορές, τὰ μαλλιά δὲν μποροῦν πειὰ νὰ ξεφυτρώσουν. Τοῦ κακόμοιρου τοῦ Ζέρρου δὲν ξαναβγήκαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ πύρινος Ὅφρις, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχομάγγων τοῦ ἔγδαρε τὸ κεφάλι μὲ τὸ μαχαίρι ποῦ εἶχε κάμῃ ἀπὸ τὸ κρανίον τοῦ τρομεροῦ Λύκου ἐνὸς ἄλλου ἄρχηγου τοῦ τόπου ἐκείνου. Λέγει ὅτι εἶνε ἡ χειρό-

τερες στιγμὲς ποῦ πέρασε εἰς τὴ ζωὴ του, καὶ το πιστεύω... Ἐφοβήθηκε τόσῳ πολὺ τὴν ὥρα ποῦ εἶδε μπροστά του τὸν βασιλέα μὲ τὴ μεγάλη σπάθα, ὥστε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του σηκώθηκαν ὀρθία, ἀπαράλλακτα ὅπως στέκονται ἡ τρίχες τῆς βούρτσας. Εἶνε φοβερά τὰ ὅσα ὑπέφερε ὁ Ζέρρου. «Ἦθελα νὰ μπορούσα νὰ μιλῆσω γι' αὐτὰ μὲ τὸν κύριον Χώψ· θὰ τοῦ ἐκινούσαν πολὺ τὴν περιέργειαν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἐὰν δὲν μου τὰ ἔλεγε ὁ Ζέρρου ὁ ἴδιος αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν θὰ τα

ἔπερνα ὅλα γι' ἀληθινά. Ἀλλὰ ἔλα ποῦ του συνέδησαν τοῦ ἰδίου τοῦ Ζέρρου! Ἄν καὶ καμμιὰ φορὰ φαίνεται πῶς κάμνει λάθος ἢ καὶ πῶς λησμονεῖ κανένα πράγμα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μου φαίνεται κακό· ὅλου παράξενο· γιατί ὁ Ζέρρου ἐκεφαλογδαρθῇ δώδεκα φορές ἕως τώρα καὶ ὅταν κανεὶς κεφαλογδαίρνεται συχνὰ μπορεῖ καὶ νὰ χάσῃ λίγο τὴ μνήμη του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΥΠΑΤΙΑΣ

Περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅποτε αἱ θάλασσαι ἦσαν πλήρεις πειρατῶν, ἐν πλοῖον ἄνευ σημαίας ἔπλεε σελινοφεγγῇ τινα νύκτα τοῦ θέρους πλησίον μιᾶς νήσου τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχιπελάγους. Ἀκάτιόν τι διευθυνόμενον ὑπὸ οὗ ναυτῶν καὶ τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινον τέσσαρες ἄνδρες ὠπλισμένοι μέχρις ὀδόντων, ἀπομακρυνθέν τοῦ πλοίου διηυθύνθη εἰς τὴν ξηράν. Ὅτε οἱ τέσσαρες ἐπιβάται ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀκτὴν, ὁ ἀρχηγός αὐτῶν εἶπεν εἰς τοὺς κωπηλάτας:

— Πηγαίνετε γρήγορα μέσα καὶ φέρετε ταχέως τοὺς τέσσαρας ἄλλους· εἰπέτε τους νὰ ἔλθουν ἀμέσως κατόπιν μας. Πρέπει νὰ σκαρφαλώσωμεν ἐς αὐτοὺς τοὺς ἀφωρισμένους βράχους.

Πραγματικῶς ἔπρεπε νὰ ὁδοιπορήσωσι διὰ μέσου τῶν φυσικῶν ἐμποδίων χώρας ἥτις ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡφαιστειώδης· τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ὅπου εἶχον προσορμισθῇ ἦτο τὸ ἀγριώτατον μέρος τῆς νήσου καὶ τὸ μόνον ἀκατοίκητον. Ἀλλ' εἶχον τὸν λόγον των διατὶ δὲν ἀπειθαρχήσαν εἰς τὸν δυτικὸν ὄρμον, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὸν μικρὸν λιμένα, τὸν ἀνοιχθέντα καὶ ἐκβαθυθέντα δαπάναις τοῦ σιρ Χάσκιγξ, πλοῦσιου Ἀγγλου, μετόχου τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδίων.

Τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἐμεμφιμοῖον κατὰ τῶν δυσχερειῶν τοῦ δρόμου, κατὰ τῆς ἀναρριχήσεως εἰς τοὺς ἀποτόμους ἐκείνους βράχους.

Εἰς ὅμως, ὅστις προσεπάθει νὰ εὕρισκται πλησίον τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐφαίνετο φαιδρός, αἱ δὲ δυσχέρειαι ἐκεῖναί τῳ ἔδιδον ἀφορμὴν πρὸς ἀστεϊσμούς.

— Δὲν χαλῶ ἐγὼ τὴν καρδίαν μου νὰ παραπενοῦμαι διὰ δρόμον τὸν ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐδιαλέξαμεν.

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ ἀρχηγός. Ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ τύχη, ἡ προστάτις αὐτῇ τῶν τυχοδιωκτῶν, ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς, μοι ἔδωκε διὰ στόματος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Χάσκιγξ ἀσφαλεῖς πληροφορίες. Μίαν ἡμέραν συνωμίλει μὲ ἕνα φίλον του. Οὗτος τὸν ἐμέμφετο διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν τὴν ὁποῖαν ἐδείκνυν ἀφίων ἐδῶ τὴν μικράν του κόρην καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν του, χωρὶς ἄλλον φύλακα, παρὰ τὴν ἀγγλίδαν παιδαγωγόν, ἡ ὁποία διευθύνει τοὺς ἰνδοὺς ὑπηρέτας· ὁ σιρ Χάσκιγξ ἐγέλα, λέγων ὅτι οἱ σκύλοι του ἔφθαναν νὰ ὑπερασπίσουν καὶ τὴν μικράν του κόρην καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν του. Νὰ λοιπόν, αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀντίπαλοί μας: σκύλοι τοὺς ὁποίους αἱ καραβίνοι μας θ' ἀφήσουν εἰς τὸν τόπον, ἵνδοι ὑπηρετῇ, ἀσθενῇ ὄντα, περιτυλιγμένα εἰς μουσελίνην, οἱ ὁποῖοι θὰ τραποῦν εἰς φυγὴν μόλις μας ἴδουν. Ὁ κίνδυνος εἶνε τίποτε, τὸ ὄφελος κολοσσιαῖον. Ἄν τὸ χρηματοκιβώτιον δὲν ἔχῃ ἀρκετὰ διὰ νὰ μας πλουτίσῃ ὅλους, θ' ἀρπάξωμεν τὴν μικράν κόρην τοῦ Ἀγγλου, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη κληρονόμος του, τὸ μόνον ὃν τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ εἰς τὸν κόσμον ὁ Χάσκιγξ, καί, ἀφ' οὗ τὴν βάλωμεν εἰς τὸ πλοῖον μας, τότε εἰδοποιούμεν τὸν κύριον, ὅτι μόνον ἂν μας δώσῃ ἕν ἑκατομμύριον θὰ τῷ δώσωμεν ὀπίσω τὴν κόρην του. Ἀλλὰ τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια· τὴν αὐγὴν πρέπει νὰ εἴμεθα ἔμπροσς εἰς τὸ παλάτι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀρχηγός ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ κυριωτέρου ὀροπεδίου τῆς νήσου, ὁ ἡ-

λιος άνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, αἱ δὲ πρῶται τοῦ ἀκτίνες ἐδείξαν μακρὰν τὰς πολυχρῶμους καὶ ἰδιοτρόπους στέγας τῆς κατοικίας τοῦ σὶρ Χάσκιγξ, διακρινομένας διὰ μέσου τῶν πυκνῶν δένδρων.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς του, δείξας δὲ εἰς αὐτοὺς τὴν πλουσίαν λείαν, τοὺς ἐνεψύχωσε, καὶ ὑπέδειξεν εἰς ἕκαστον τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας.

Εἰς τὸ μέγαρον ἐπεκράτει ἡσυχία, οὐδεὶς δὲ ὑπόπτειε τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Ὑπὸ τὸ θερμὸν ἐκείνο κλίμα ὅπου ὁ μεταμεσημβρινὸς ὕπνος εἶνε ἀπόλυτος· ἀνάγκη ὑπαγορευομένη ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς, αἱ πρῶται ὦραι τῆς πρωίας εἶνε αἱ θελκτικώταται. Ἡ Ὑπατία Χάσκιγξ ἀπὸ τὴν αὐγὴν εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὸν ἀπέραντον καὶ σύνδενδρον κήπον, ὅπου ἔπαιζεν ἐπὶ τῆς χλόης μὲ τὰ ἡμερα ἐλάφια καὶ τοὺς σκιούρους, ἢ ἐκοπτε τριαντάφυλλα, ἢ ἐκυνήγει μὲ τὸ δίκτυόν της τὰς θαυμασίας πεταλούδας τῶν ἰνδιῶν, αἱ ὅποια στίλβουν ὡς πολύτιμοι λίθοι.

Τὴν πρωίαν ὅμως ἐκείνην ἀντὶ νὰ διασκεδάσῃ ὡς τὸ σὺνηθε, ἀπεφάσισε νὰ ἐτοιμάσῃ ἐκπληξίν τινα εἰς τὸν πατέρα της, ὅστις ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ δύο ἡμέρας. Ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ στίχους τινὰς ἐκ στήθους. Ἐκ φόβου ὅμως μήπως στενοχωρηθεῖσα στιγμὴν τινα, φύγῃ μακρὰν τῆς παιδαγωγοῦ της, ἡ μικρὰ κόρη ἐκάθησεν εἰς μεταξωτὴν αἰώραν, προσδεδεμένην εἰς δύο φοίνικας, τὴν ὁποίαν ὁ εὐνοούμενος ὑπῆρέτης της, ὁ γέρων Σούριος ἐκίνει σιγὰ σιγὰ. Ἐκεῖ ἐξηπλωμένη ἐπανελάμβανε τοὺς στίχους τοὺς ὁποίους ἡ μὲς Ράνδολφ καθημένη ἐπὶ χλοεροῦ ὑψώματος ἀπήγγελλεν ἀργά, ἀργά.

Ἡ Ὑπατία ἐμελέτα τὸ μάθημά της οὕτω καὶ ὄχι μόνον, ὄχι διότι ἦτο ἀμελής ἀλλὰ διότι δὲν ἀνεγίνωσκεν ἀκόμη ἐλευθέρως. Δὲν ἦτο ἀκόμη ἐξ ἐτῶν, ἡ χαριτωμένη μικρὰ.

Αἰφνης ἡ αἰώρα ἔπαυσε κινουμένη. Ἡ Ὑπατία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της ἀνήσυχος.

— Σούρια, ἀνέκραξε, φώναξε τοὺς σκύλους μου, τοὺς πιστοὺς μου σκύλους!

— Τί εἶνε; τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ μὲς Ράν-

δολφ, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀγκάλην ὤρμησεν ἡ Ὑπατία.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐφρικίασε· διότι συγχρόνως διέκρινεν ὠπλισμένην συμμορίαν, ἥτις εἰσέβαλεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπροχώρει πρὸς αὐτάς· μία δὲ τραχεῖα φωνὴ προσέταξεν ἀμέσως νὰ μὴ κινηθῶσιν ἐκ τῆς θέσεώς των, εἰδὲμὴ θὰ τὰς ἀφῇσιν εἰς τὸν τόπον.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔρριψε τὴν Ὑπατίαν ὀπίσω της, καὶ ἔθεσε τὸ σῶμά της πρὸ αὐτῆς ὡς προσταγίον· ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας προὐχώρησε πρὸς αὐτήν· ἀλλ' ἔξαφνα ὄξυς καὶ ἐπιτακτικὸς συριγμὸς ἠκούσθη, καὶ ἔπειτα ἄγρια φωναὶ συγχρόνως δὲ τὸ ἔδαφος ἤρξατο σειόμενον.

— Ἀς πάρωμεν ὁπωςδήποτε τὸ κορίτσι! εἶπεν ὁ ἀρχηγός, μὴ ἐννοῶν τί ἐσήμαινεν ἐκεῖνος ὁ θόρυβος.

Φρίκης κραυγὴ ἐκ τοῦ στόματος τῶν ὀπαδῶν του ἐξελθοῦσα ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ριγῇ. Ἐξ ἐλέφαντες ἐφάνησαν ἐρχόμενοι μεθ' ὀρμῆς· ὁ τρομερώτερος ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ, χαμηλωμένην ἔχων τὴν προδοσίδα, φλογεροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὄξεϊς καὶ προτεταμένους τοὺς μεγάλους ὀδόντας.

Συγχρόνως ὁ Σούριος δραμὼν μετ' ἄλλων πιστῶν ὑπηρετῶν, ἤρπασε τὴν μικρὰν κυρίαν του εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἔφερεν αὐτήν εἰς τὸ μέγαρον· δὲν ἤθελε νὰ ἴδουν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς ποῖον σκληρὸν θάνατον ἐμελλον νὰ εὐρουν οἱ κακοῦργοι.

Οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Ὑπατίας δὲν ἦσαν κύνες, ἀλλ' ἐλέφαντες.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὰ πάντα εἶχον τελειώσῃ· οἱ λησταὶ ὅλοι ἐκείντο νεκροὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν φοβερῶν παχυδέρμων· ἀλλ' ἡ μικρὰ κόρη ἐκ τοῦ τρόμου κατελήφθη ἀπὸ σφοδρὸν πυρετόν, ὁ ὁποῖος ἠμπόδισεν αὐτήν ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸ ποίημα εἰς τὸν πατέρα της, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψε μετὰ δύο ἡμέρας.

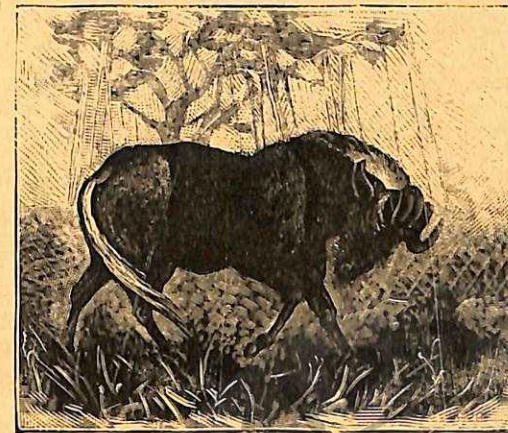
Ἀλλὰ σχετικῶς πρὸς τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διήλθεν, ἡ ζημία αὕτη ἦτο βεβαίως πολὺ μικρά.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΚΑΤΩΒΛΕΨ

Ὑπάρχει ἐν εἶδος παιγνιδίου, κατὰ τὸ ὁποῖον λαμβάνοντες εἰκόνας ζῶων καὶ συνδυάζοντες τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος αὐτῶν πλάττομεν τὰ φανταστικώτερα ζῶα, σαλαμάνδρας καὶ δράκοντας καὶ ἄλλα τέρατα, τὰ ὁποῖα δὲν εὐρίσκονται ἐν τῇ πραγματικότητι.

Τὸ ζῶον περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σας ὁμιλήσω σήμερον, ἡδύνατο νὰ νομισθῇ ὡς ἀποτέλεσμα ἑνὸς ταιούτου συνδυασμοῦ. Ἐχει τὴν μεγάλην καὶ χονδρὰν κεφαλὴν βουβάλου, τὸ σῶμα ἵππου, μὲ κνήμας λεπτὰς καὶ μικράς. Τὸ ρύγχος του εἶνε εὐρύ, πεπλατυσμένον, περικυκλοῦται δὲ ἀπὸ τραχείας τρίχας· φέρει δὲ μεγάλην χαίτην καὶ οὐρὰν κυματίζουσαν. Πλὴν δὲ τούτου αἱ τρίχες τῆς οὐρᾶς καὶ τῆς χαίτης ταύτης δὲν ἔχουν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα· τῆς μὲν οὐρᾶς εἶνε λευκαί, τῆς δὲ χαίτης λευκαὶ μὲν εἰς τὰς ρίζας μαῦραι δὲ εἰς τὸ ἄκρον· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὰς βάψῃ καλά. Ἀλλ' ἡ χαίτη κρέμαται ἐκ τοῦ λαιμοῦ του εἰς τὸ στήθος του,

Ο ΚΑΤΩΒΛΕΨ

σχηματίζουσα εἶδος γενείου. Τὸ ζῶον τοῦτο εἶνε κερασφόρον, ἀλλ' ἀντὶ τὰ κέρατα αὐτοῦ νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως τοῦ βουβάλου, ἢ νὰ ἐκτείνωνται μὲ χάριν εἰς τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς, ὅπως τὰ τοῦ βοός, τῆς ἀγελάδος καὶ τοῦ κριοῦ, εἶνε πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐστραμμένα καὶ ἀμποντοῦνται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ὁ Κατώβλεψ εὐρίσκεται εἰς τὰ ὄρη τὰ κείμενα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου—Γνωρίζετε βεβαίως ἐκ τῆς Γεωγραφίας τὴν Ἀποικίαν ταύτην, τὴν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, καὶ κειμένην εἰς τὸ μεσημβρινώτατον ἄκρον τῆς Ἀφρικῆς. — Εἶνε ἄγριον ζῶον, λίαν δὲ δυσκόλως ἐπιτρέπει νὰ το πληθεύσῃ. Ὅταν καταδιώκεται, ἐν τῇ μανίᾳ του θεμένου τὴν αἰχμὴν τῶν κεράτων του, ὅπως ὁ κατ' ἀρχάς, κτυπᾷ τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας φρουρὸς στρέφει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὴν αἰχμὴν του, ὡς ἵππος ἀνυπότακτος, ἔπειτα δὲ ἐφορμᾷ καὶ

κτυπᾷ μὲ τὴν κεφαλὴν του τοὺς γηλόφους καὶ τὰ ἄλλα ὑψώματα τοῦ ἐδάφους, ἅτινα εὐρίσκει πρὸ αὐτοῦ· τέλος τρέπεται εἰς φυγὴν μετὰ τῆς ταχύτητος ὥστε μετ' ὀλίγον εὐρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

Οἱ Κατώβλεπες δὲν τρέχουν τυχαίως, ὡς πράττουν οἱ βούβαλοι ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, ἀλλὰ παρακολουθοῦν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν εὐρισκόμενον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ εὐπείθειαν καὶ ὑποταγὴν. Ὁ Κατώβλεψ ἔχει καὶ ἄλλην ἀρετὴν ἀκόμη· εἶνε ἀνδρείος· ὅταν δὲ πληγωθῇ στρέφεται πρὸς τοὺς κυνηγοὺς καὶ καταδιώκει αὐτοὺς ἐφ' ὅσον τῷ μένει δύναμις.

Ἄν δὲ φθάσῃ τὸν ἐχθρόν του ἡ θέσις τούτου εἶνε πολὺ ὀλίγον ἀξιοζήλευτος, διότι τὰ κέρατα τοῦ Κατώβλεπος εἶνε ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν ὄπλον.

Τὸ ζῶον τοῦτο κρατεῖ πάντοτε τὴν κεφαλὴν του ἐστραμμένην πρὸς τὴν γῆν. Φαίνεται ὡς νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ τὴν σηκώσῃ, εἶνε δὲ καὶ πράγματι βαρεῖα. Ὁ Κατώβλεψ ἦτο καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους γνωστός· ἐξ

αὐτῶν δὲ ἔχομεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο· ἀλλ' ἡ ἐξηγήσις τὴν ὁποίαν ἐδίδον εἰς τὴν παράδοξον ταύτην ιδιότητα τοῦ ζῴου εἶνε ἀστεία. Παρεδέχοντο ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδύναντο νὰ συναντήσωσι τὸ βλέμμα τοῦ Κατώβλεπος· χωρὶς ν' ἀποθάνωσι παρευθὺς, δυσχυρίζοντο δὲ ὅτι οὗτος ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του οὕτω ἐστραμμένην μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἐξολοθρεύσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τί εὐγένεια ἐκ μέρους του, αἱ;

Ἐννοεῖτε κάλλιστα ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ Κατώβλεπος δὲν ἔχει τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν δύναμιν, καὶ ἂν κρατῇ πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁ Κατώβλεψ, πράττει τοῦτο ἀπλοῦστα διὰ νὰ προβάλλῃ κατὰ τοῦ ἐπιτιμιάσουν. Ὅταν καταδιώκεται, ἐν τῇ μανίᾳ του θεμένου τὴν αἰχμὴν τῶν κεράτων του, ὅπως ὁ κατ' ἀρχάς, κτυπᾷ τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας φρουρὸς στρέφει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης του.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 26]

Με τοιοῦτον φιλικὸν τόνον ὠμίλει ὁ Γιαννάκης πρὸς τὸν μικρὸν Πέτρον, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ἀνήσυχος οὐδ' ἐφοβέτο ὅτε ἐξεκίνησε μετὰ τῶν ἄλλων συμπατριωτῶν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἔρριψε κρυφίως φθονερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐφαίνοντο εὐνοϊκῶς διατεθειμένοι πρὸς αὐτόν.

— Σὰν δὲν τοὺς πειράζω θὰ μ' ἀφίνουν ἡσυχία, αἱ Γιαννάκη; ἠρώτησε τὸ παιδίον· θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ πηγαίνω μαζί τους, γιατί ἂν μείνω πίσω πῶς νὰ βρῶ τὸν δρόμο; Φθάνει μαζί των νᾶμαι καὶ μονάχο νὰ μ' ἀφίνουν καὶ νὰ μὴ με συλλογίζονται δὲν θὰ με μέλῃ· θὰ βγάζω τὸ μυῶξό μου ἀπὸ τὴν κάσσα καὶ θὰ 'μιλῶ μαζί του· ξέρεις, τὰ κα-
ταλαβαίνει ὅλα ὅσα τοῦ λέγω. Ἀλήθεια, θέλεις νὰ τον ἰδῇς ἄλλη μιά, Γιαννάκη;

— Καλὰ ποῦ τον θυμήθηκες, Πέτρο· πρέπει καὶ σ' αὐτὸν νὰ φήσω ὑγεία.

Ὁ Πέτρος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸν μυῶξόν, φαιδροὶ δὲ προῦχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἄλλους.

— Κύττα αὐτὸ τὸ δένδρο μὲ τὸν παχὺ τὸν ἴσκιον αὐτοῦ θὰ καθήσωμε καὶ θὰ φάμε λιγάκι. Ἐφερα μαζί μου φαγητό, μὰ ἐκλεκτό, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ τρώγουν τ' ἀφεντικά· καὶ συγχρόνως ὁ Γιαννάκης ἐξέβαλε μικρὸν δέμα τὸ ὁποῖον περιεῖχε ψωμί, λαρδί καὶ τυρί, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθισαν μὲ πολλὴν ὀρεξίν τὰ παιδία. Καὶ ὁ μυῶξος ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τὸ μερίδιόν του.

— Αὐτὸ ποῦ ἐπερίσσευσε βάλ' το εἰς τὴν τσέπη σου· καὶ τώρα ἐμπρός, δρόμο! πρέπει νὰ σε πάγω εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἔπειτα νὰ γυρίσω γρήγορα πίσω, μὰ ὅχι πολὺ ἀργά· γιατί αὐτὸ θὰ ἦταν ἄσχημον εὐχαριστῶ εἰς τὸ καλὸ μου ἀφεντικὸ γιὰ τὴν καλὸσύνην του ποῦ ἔκαμε καὶ μ' ἄφησε νᾶρθω μαζί σου.

Ταχέως ἐβάδισαν οἱ δύο φίλοι καὶ μετ' ὀλίγον ἐπρόφθασαν τοὺς ἄλλους.

— Ἐχετε 'γιά, παιδιὰ, ἐφώναξεν ὁ Γιαννάκης εἰς τοὺς συμπατριώτας του· χαιρετᾶτε μου τὰ βουνά μας, χαιρετᾶτε μου τὸ χωριό, καὶ φροντίζετε καὶ γιὰ τὸν Πέτρο, τὰς λέξεις δὲ ταύτας εἰπὼν ἐσφιγξεν ἄλλην μίαν φορὰν τὴν

χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ τῷ ἐψιθύρισε: «Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία νὰ σε φυλάξουν», ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀνεχώρησε τρέχων πρὸς τὴν πόλιν.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν τόσον ταχέως, ὥστε ὁ Πέτρος δὲν ἐνόησεν ὅτι ἦτο μόνος εἰς τὸ ταξείδιον. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡσθάνθη τοῦτο, πρὸ πάντων δὲ τὴν ἐσπέραν, ὅτε φοβερὰ ἐξηγλημένος ἐκ τοῦ κόπου ἐφθασεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ μικροῦ χωρίου. Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον φθάσει πρὸ αὐτοῦ, ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν καλλιτέρων καθισμάτων· ὁ Πέτρος εὐχαριστήθη ἐν τούτοις ὅτι κατῴρθωσεν αὐτὸς καὶ ὁ μυῶξός του νὰ τρυπῶσιν εἰς μίαν κώχην καὶ νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Πέτρος ἐκοιμήθη τόσον καλὰ καὶ τόσο βαθέως, ὥστε δὲν ἐνόησεν ὅτι οἱ ἄλλοι ἐξεκίνησαν. Ἄν δὲ ἐν πονετικὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ κἄπως ὀπίσω, δὲν τον ἐκτύπα σιγῇ εἰς τὸν ὦμον καὶ δὲν τον ἀφύπνιζε λέγων αὐτόν: «Γρήγορα, Πέτρο, σήκω· ὁ Ἰάκωβος καὶ οἱ ἄλλοι ἐφυγαν» θὰ εἶχε χάσῃ καὶ ὁλοκληρίαν τοὺς συνοδοιπόρους του. Ταχέως ἀναπηδήσας ὁ Πέτρος ἤρπασε τὸ κιβωτίδιόν του, ἐπλήρωσε τὸν ξενόδοχον καὶ ἔτρεξεν ὅσον ταχύτερον ἡδύνατο νὰ προφθάσῃ τοὺς ἄλλους.

— Μπα! καὶ ἡ εὐγενεία του ἐδῶ εἶνε; εἶπε μὲ ἐμπαικτικὸν τόνον ὁ Ἰάκωβος ἰδὼν αὐτὸν ἐνόμίζα πῶς δὲν εἶχε 'ξυπνήσῃ ἀκόμη!

Οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν, διότι ἡσθάνοντο συμπάθειαν πρὸς τὸ φιλότιμον καὶ δραστήριον παιδίον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ λάβουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸν Πέτρον καὶ ἐρεθίσωσι τὸ Ἰάκωβον ὅστις ἦτο ὁ δυνατότερος ὄλων.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισαν τὰ βάσανα τοῦ Πέτρου. Βεβαίως ἐνώπιον τῶν ἄλλων δὲν προῦχώρει μέχρι βιαιοπραγιῶν ὁ Ἰάκωβος· ἔπραττεν ὅμως πάντα ὅσα ἡδύνατο νὰ πικρᾷ αὐτὸν καὶ δυσχεραίσῃ τὸ δυστυχὲς παιδίον.

Ἦξευρεν ὅτι ὁ φιλόστοργος Πέτρος ἐφερεν εἰς τὴν μητέρα του περισσότερα χρήματα παρὰ αὐτὸς, ὅστις ἐν τούτοις ἦτο μεγάλος καὶ ῥωμαλέος καὶ εἶχε δύναμιν νὰ ἐργάζεται, καὶ ὅστις πάντοτε ἐβλέπε μὲ φθόνον πῶς οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις ἐδίδον προθυμότερον

εἰς τὸ μικρὸν συμπαθητικὸν παιδίον μὲ τὸν χαριτωμένον μυῶξόν παρὰ εἰς αὐτόν.

Ἦτο δὲ τώρα πράγματι ἄξιός λύπης καὶ συμπαθείας ὁ πτωχὸς Πέτρος· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὥχρον, τὸ δὲ βλέμμα τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν του θλιβερόν· οἱ κουρασμένοι πόδες του μόλις ἡδύνατο νὰ τον σηκώσουν, τὸ δὲ ὑποκάμισόν του καὶ τὰ ὑποδήματά του εἶχαν σχισθῇ.

Εὐτυχῶς ὅμως μία μόνη ἡμέρα δρόμου ἔμενε. ἔπειτα θὰ ἐφθανον εἰς τὸ χωριόν· ἡ δὲ σκέψις ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε πλησίον τῆς μανούλας του τῷ ἐδίδο δύνανται καὶ θάρρος. Ἀλλὰ ὀλίγας μόνον δυνάμεις εἶχε πλέον! Καὶ τὸ κιβωτίδιόν του τῷ ἐφαίνετο τώρα πολὺ βαρὺ.

Χθὲς ἐν παιδίον μὲ καλὴν καρδίαν εἶχε φορτωθῇ αὐτὸ ἀρκετὴν ὥραν, ὁ δὲ Πέτρος ἐκράτει τὸν μυῶξόν του εἰς τὸν βραχίονά του· ἀφ' οὗτο ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος παρετήρει μὲ προσοχὴν εἰς τὸ κιβωτίδιον ὡς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τί ἐκουδούνει ἐκεῖ μέσα, ἀπεφάσισε νὰ κρατῇ τὸ κιβωτίδιον αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ σήμερον οὐτε ἐπρότεινε κανεὶς εἰς αὐτόν νὰ το σηκώσῃ, διότι ὅλοι ἦσαν μακρὰν ἐμπρὸς καὶ μόνον ἐκ διαλειμάτων ἤκουε τὰς φαιδράς φωνὰς των καὶ τοὺς γέλωτας. Ὁ δρόμος ἦτο τόσον δύσβατος καὶ ἀνηφορικὸς, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος τοῦ Μαρτίου ἔπνεε τόσον παγερὸς καὶ οἱ κουρασμένοι μικροὶ πόδες ἐδυσκολεύοντο τόσον νὰ προχωρήσωσι!... Ὅταν ἐπιπτεν ἀποσταμένον ἐπάνω εἰς καρμυῖαν πέτραν, συνέλεγε τὰς δυνάμεις του καὶ προσεπάθει νὰ προχωρήσῃ. Ἦθελε νὰ φθάσῃ ὑψηλὰ εἰς τὸ βουνόν καὶ ἔπειτα ν' ἀναπαυθῇ. Ἀπ' ἐκεῖ ἡδύνατο χωρὶς ἄλλο νὰ διακρίνῃ τὸ χωριόν, ἡδύνατο ἴσως ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ σπιτάκι των! Ἐμπρός! ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἐφθασε μέχρι τῆς κορυφῆς.

Ἄλλ' αἰφνης χιών ἤρχισε νὰ πίπτῃ, πυκνὴ χιών τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος περιέστρεφε καὶ περιεδίνει μὲ ὀρμὴν.

Ὡ! ἂν εὕρισκετο ἐκεῖ κανεὶς νὰ τον βοηθήσῃ, ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά του καὶ νὰ τον οδηγήσῃ! Δὲν ἡδύνατο, νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω τὸ ταλαίπωρον! κατέπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος, κατεκυλίσθη αἰφνης κάτω βαθέως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν, καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ χιών περιέκαλυψεν αὐτὸ μὲ λευκὴν σινδόνην.

Οἱ ἄλλοι ἐν τούτοις εἶχον προχωρήσῃ περαιτέρω· ὅτε ἤρχισεν ὁ χιονοστρόβιλος ἔπαυσαν

οἱ γέλωτες καὶ αἱ φαιδραὶ φωναί· ἕκαστος προσεπάθει νὰ προχωρήσῃ ἐμπρὸς ὅπως εἰμπούει. Μόνον ὅτε κατέβησαν κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ ἐκόπασεν ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου παρετήρησαν ὅτι ὁ Πέτρος δὲν τοὺς παρηκολούθει.

— Ἐπρεπε νὰ ἰδοῦμε τί ἀπόγινε τὸ δυστυχισμένο, εἶπον παιδιὰ τινά.

— Ἀ μπα! σὲ τέτοια κακοκαιρία ὁ καθένας μόνον γιὰ τὸ τομάρι του πρέπει νὰ φροντίζῃ.

— Μὰ εἶνε τόσο μικρὸ τὸ καίμενο! καὶ... καὶ... ἐγὼ δὲν θὰ τολμήσω νὰ φανῶ 'μπρὸς 'ς τὰ μάτια τῆς μάνας του σὰν δὲν το ἔχουμε μαζί μας· θὰ γυρίσω πίσω νὰ το εὔρω· εἶπεν ἐν ἐξ αὐτῶν.

— Κ' ἐγώ, κ' ἐγώ, ἐφώναξεν ἄλλο παιδίον· τώρα δέ, ἀφ' οὗ πλέον εἰς ἐκ τῶν συνοδοιπόρων ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ἰακώβου, ἔγινε διὰ μιᾶς φανερόν ὅτι κατὰ βάθος ὅλα τὰ παιδιὰ συνεπάθουν πρὸς τὸν Πέτρον.

Τὰ παιδιὰ ὅλα ἐπέστρεψαν ὀπίσω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Πέτρου· μόνος ὁ Ἰάκωβος ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μόνος εἰς τὸ χωριόν, ἐκάθησεν ἐπὶ μιᾶς πέτρας ὑβρίζων τοὺς συντρόφους του.

Μετ' ὀλίγον τὰ παιδιὰ ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους· δὲν ἐπιπτε μὲν πλέον χιών, ἀλλ' εἶχε σκοτινειάσῃ καὶ τὸ βλέμμα μόνον εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἡδύνατο νὰ διακρίνηται ἂντικείμενα. Ἐφώναξαν ἐπανειλημμένως: Πέτρε! Πέτρε! ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἀλλὰ τί ἦτο τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον προσέκρουσεν ὁ ποὺς ἐνός τῶν παιδιῶν; Ἦτο κάτι σκεπασμένον κατὰ τὰ τρία τέταρτα ὑπὸ τῆς χιόνος. Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἐσήκωσε· ἦτο τὸ κιβωτίδιον τοῦ Πέτρου. Ἐν σανιδάκι ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σπάσῃ ὁ μυῶξος δὲν ἦτο πλέον ἐντός. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐτράπη εἰς φυγὴν, θὰ ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὴν ἐλευθερίαν του εἰς τὸ βουνόν ὅπου εἶχε γεννηθῇ. Ἀλλ' ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἔκειτο τὸ κιβωτίδιον, θὰ εὕρισκετο χωρὶς ἄλλο καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος. Ἀλλὰ ὅχι! κανὲν ἴχνος αὐτοῦ δὲν ἐφαίνετο. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε ἀφήσῃ ἐδῶ τὸ κιβωτίδιόν του καὶ θὰ εἶχε προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιλάδος. Ὡ! διατί νὰ μὴ φροντίσουν περὶ αὐτοῦ ἐνωρίτερον; Ἄν τον ἐκάλυψεν ἡ χιών καὶ αὐριοὶ εὗρουν αὐτὸν νεκρόν;

Τότε πρὸς τὰ παιδιὰ διηυθύνθη τις, τὸν ὁ-

ποῖον ταῦτα ἐν τῇ σκοτίᾳ δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνουν.

—Σὺ εἶσαι, Πέτρε; ἐφώναξαν συγχρόνως πολλὰ φωναί.

—Κουτοὶ ποῦ εἰσθε! ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος· ἐγὼ εἶμαι! Δὲν τον εὐρήκατε λοιπὸν ἀκόμη; Οὐφ! Βρίσκει κανεὶς τὸν μπελᾶ του μὲ τέτοια παιδαρέλια! Μπα! τί βλέπω; τὴν κάσα του αὐτοῦ την ἔχετε; Ἄδεια, λέτε, εἶνε; ἀλλὰ δὲν πειράζει ἐγὼ τὴν βαστάω.

Ἐλαβε τὸ κιβωτίδιον, ἔχωσεν ἀστραπιαίως τὴν χεῖρά του ἐντός, ἐξέβαλε κάτι, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του, στράφεις δὲ πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὅποια ἐν τῇ σκοτίᾳ δὲν εἶχον ἴδῃ τί ἐπραξε, ἐφώναξε:

—Τώρα δρόμο γρήγορα! ὅσο βαστοῦν τὰ πόδια μας πρέπει νὰ προφθάσωμε νὰ παῖμε ἔς

τὸ χάνι· αὐτοῦ θὰ πλαγιάσωμε ἀπόψε ἔς τι χωριὸ δὲν προφθάνομε νὰ παῖμε· καὶ αὐτὸ γὰρ χατῆρι τοῦ κύρ Πέτρου.

—Μά, εἶπον τὰ παιδιά, δὲν ἔμποῦμε νὰ το ἀφήσωμε μὲς ἔς τὸ χιόνι τὸ καίμενο τὸ παιδί!

—Σκαλίστε τὸ λοιπὸν καὶ θρῆτέ τον, ἂν μπορῆτε νὰ τον θρῆτε εἰς αὐτὸ τὸ σκοτάδι ποὺ εἶνε μαῦρο σὰν πίσσα· καὶ ἀπεμακρύνθη διευθυνόμενος πρὸς τὴν κοιλάδα.

—Θ' ἀνταμώσωμε λοιπὸν ἐμπρὸς ἔς τὸ χάνι ποῦ εἶνε καὶ τὸ φανάρι.

—Καλά, καλά, εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν ὁ Ἰάκωβος· φέρετε τὸ μικρὸ σας, σὰν το βρῆτε· ἐγὼ κουβαλῶ τὴν κάσσα του. Χά, χά, χά!

[Ἐπετα τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΕΝ ΠΛΟΥΣΙΟΠΑΙΔΩΝ

Ἐν ἐκ τῶν χωρίων τῆς Εὐβοίας εἶνε κτῆμα τοῦ πλουσιωτάτου κτηματίου Α. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ, παιδίον ἐννέα ἕως δέκα ἐτῶν, ἐπῆγεν ἡμέραν τινὰ περίπατον μὲ τὸν διδάσκαλόν του. Καθ' ὁδὸν χωρικοὶ τινες τοὺς ἐχαιρέτισαν μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ τὸ πλουσιόπαιδον δὲν κατεδέχθη νὰ ἀντιχαιρετίσῃ.

Καθὼς τὸ ἔμαθεν ὁ πατήρ του, ὅστις ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, διέταξεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του νὰ μὴ δώσῃ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν τράπεζαν ψωμί εἰς τὸν υἱόν του, ἀλλὰ μόνον κρέας καὶ ἄλλα φαγητά.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ υἱὸς τοῦ

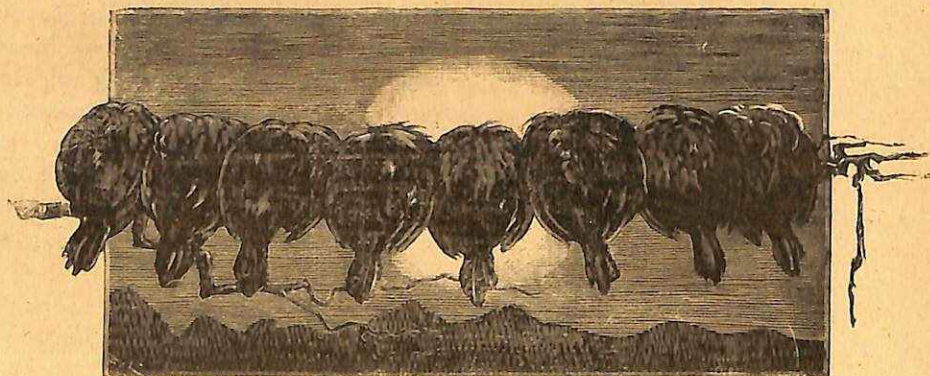
κυρίου Α ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἄφθονα, ἀλλὰ ψωμοῦθενὰ δὲν ἐφαίνετο.

Τὸ παιδίον ἐζήτησε ψωμί, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης δὲν τῷ ἔφερε.

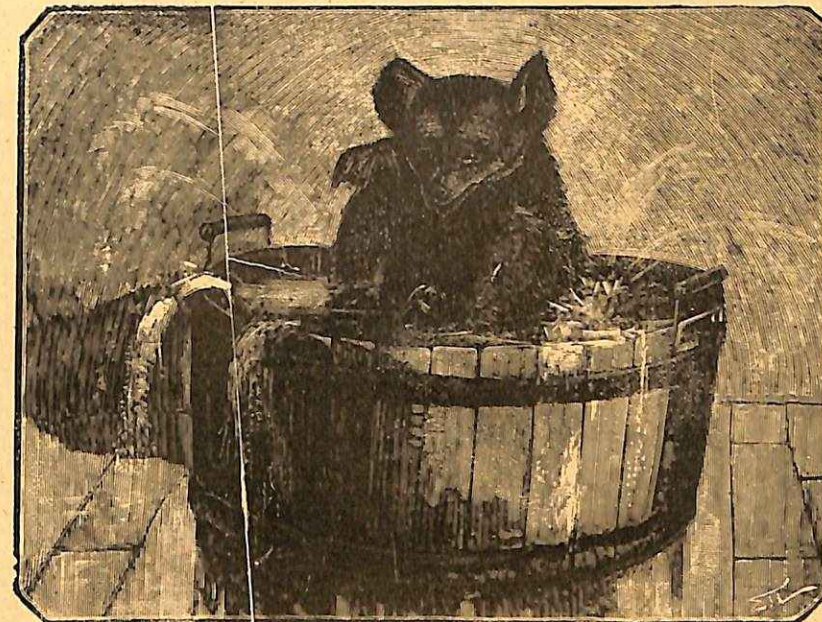
Τὸ παιδίον ἐθύμωσεν, ἔπειτα δὲ ἀποταθὲν εἰς τὸν πατέρα του παρεπονέθη διὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑπηρέτου.

Τότε ὁ πατήρ του εἶπεν εἰς αὐτό;

—Ἄν θέλῃς νὰ τρώγῃς ψωμί, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ ἰδρῶτα τοῦ προσώπου των καλλιεργοῦν τὸν σίτον, ἀπὸ τὸν ὅποιον κατασκευάζεται τὸ ψωμί.

ΥΠΗΘΝ ΕΛΛΟΡΟΝ!

Ο ΕΥΜΟΡΦΟΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μὲ γνωρίζετε; — Ὁχι; Αἱ λοιπὸν ἐγὼ θὰ σας εἶπω ποῖος εἶμαι.

Μὲ λέγουν Εὐμορφούλης.

Τί λέτε, δὲν μου ταιριάζῃ τὸ ὄνομα;

Εἰδате ποτέ σας εὐμορφώτερο ἀρκουδάκι;

Καὶ πρῶτα πρῶτα δὲν ὁμοιάζω μὲ πολλὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια ποῦ χαλοῦν τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴ τα πλύνουν.

Ὁχι! Ἐγὼ, κάθε πρωΐ, πλύνομαι μὲ τὴν γλῶσσά μου, ὅπως μ' ἔμαθεν ἡ μητέρα μου· καὶ γυαλίζω ἀπὸ τὴν καθαριότητα.

Καὶ ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ λουσθῶ, τότε νὰ ἰδῆτε τὴν χαρά μου!

Προχθὲς ἡ ὑπηρέτρια ἐγέμισε ἓνα κάδον μὲ νερὸ διὰ τὴν πλύσιν.

Τί εὐκαιρία! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, κ' ἐπήδησα μέσα· κ' ἐγύρισα ἀπ' ἐδῶ, κ' ἐγύρισα ἀπ' ἐκεῖ, κ' ἐπλύθηκα, κ' ἐδροσίσθηκα.

Θὰ πιστεύετε ὅμως ὅτι ὅταν ἦλθεν ἡ ὑπηρέτρια ἐθύμωσε, καὶ μ' ἐδίωξε μὲ κάπως βάρβαρον τρόπον; Ἀλλὰ ἀδιάφορον ἐγὼ ἤμην δροσερό, καὶ καθαρὸ.

Τὸ ἴδιο εὐχομαι καὶ εἰς ὅλα τὰ παιδιά, ποῦ εἶνε φίλοι τῆς «Διαπλάσεως», καὶ πρὸ πάντων εἰς ἐκεῖνα ποῦ φοβοῦνται τὸ νερὸν ὅπως ὁ διάβολος τὸ θυμίαμα.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐν δισεκατομύριον.

Πολλάκις οἱ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ ἔτυχε νὰ ἀκούσων νὰ γίνεταί λόγος εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς περὶ δισεκατομυρίου, ἴσως δὲ καὶ ἔγραψαν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον εἰς τὸν μαυροπίνακα. Πόσοι ὅμως ἠδυνήθησαν νὰ κατανοήσωσι τὸ μέγεθος καὶ τὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ τούτου;

Ἐν δισεκατομύριον εὐρίσκομεν ἔαν πολλαπλασιάσωμεν ἓν ἑκατομύριον ἐπὶ χίλια. Ἐν ἑκατομύριον εἶνε μέγας ἀριθμὸς, ἀλλὰ πόσος χρόνος χρειάζεται διὰ νὰ μετρήσῃ τις ἓν δισεκατομύριον; Μηχανὴ κατασκευάζουσα εἰς ἓν λεπτὸν 400 βελόνας, ἐργαζομένη νύκτα καὶ ἡμέραν ἤθελε κατασκευάσει εἰς ἓν ἔτος 52,596,000 βελόνας, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ μηχανὴ ἐργαζομένη ἀπαύστως μόλις ἤθελε κατασκευάσει ἓν δισεκατομύριον βελόνων εἰς διάστημα 20,000 ἐτῶν.

Ὁ πανοῦργος τυφλός.

Τυφλὸς τις ἔκρυπεν εἰς γωνίαν τοῦ κήπου του πεντακοσίας δραχμάς. Ὁ γείτων ἰδὼν τοῦτο ἔσκαψε τὴν νύκτα καὶ ἀφῆρεσε τὰ χρήματα. Ὅτε ἀνεκάλυψε τὴν κλοπὴν ὁ τυφλὸς ἐπορεύθη πρὸς τὸν γείτονα καὶ τῷ εἶπε: «Ἐγὼ χιλίας δραχμάς καὶ ἔκρυψα γῆρας τὰς πεντακοσίας εἰς μέρος ἀσφαλές· δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν εἶνε φρόνιμον νὰ κρύψω καὶ τὰς ἄλλας πεντακοσίας εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴν σου».

Ὁ γείτων ἐσυμβούλευσεν αὐτὸν νὰ τὰς κρύψῃ καὶ τὰς ἄλλας ὅπου ἔκρυψε τὰς πρώτας· ἐλπίζων δὲ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐγίνετο κύριος τῶν χιλίων δραχμῶν μετ' ἐβῇ ἐν σπουδῇ καὶ ἀπέθηκε τὰς κλαπείσας πεντακοσίας εἰς τὴν θέσιν των. Ἀλλ' ὁ τυφλὸς ἐπανευρὼν τὰ χρήματα τοῦ ἑλθεῖν αὐτὰ καὶ ἔκραξε πρὸς τὸν γείτονα:

— «Ἐ, γείτονα, οἱ τυφλοὶ ἄρχισαν νὰ βλέπουν καλλίτερα ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν δύο μάτια».

Σεισμός.

Οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνες ἐνόμιζον ὅτι ὁ σεισμός ἐγίνετο διότι ἐκινούνητο οἱ ἐντὸς τῆς γῆς ἐγκεκλεισμένοι Κύκλωπες καὶ Τιτᾶνες. Οἱ Ἰνδοὶ νομίζουσιν ὅτι σεισμοὶ συμβαίνει ὅταν εἰς ἐκ τῶν ὀκτὼ ἐλεφάντων τῶν φερόντων τὴν γῆν σείη τὴν κεφαλὴν.

Ἴππος καὶ ἡμίονος.

Ὁ ἵππος ἀγαπᾷ ὡς ὁ ἐλέφας τὸν στολισμὸν· περιπατεῖ μετὰ πλείονος ὑπερηφανείας, ὅταν εἶνε κεκοσμημένος διὰ πτερῶν, κωδῶνων, καὶ τῶν τοιούτων. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἡμίονον. Οἱ Ἰσπανοὶ ἡμιονηλάται ἐπωφελοῦνται τῆς ιδιότητος ταύτης τοῦ ζῴου ὅσαςκις θέλουσι νὰ τιμωρήσωσιν αὐτό. Ἀφαιροῦσι δηλαδὴ τοῦ καταδίκου τὰ κοσμήματα καὶ θέτουσιν αὐτὸν εἰς τὸ τέλος τῆς συνοδίας. Ἐκ τῆς κατασχύνης ταύτης ὁ ἡμίονος αἰσθάνεται ἐνίοτε τοσαύτην θλίψιν ὥστε ἀποποιεῖται τὴν τροφήν καὶ πολλάκις πρέπει νὰ διακοπῇ ἡ τιμωρία, διότι ἄλλως κινδυνεύει ἡ ὑγεία τοῦ ζῴου.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἡ πλουσιωτάτη ἐξ ὧν τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς ἀρχαιότητος ὑπῆρξεν ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς πλεως δηλαδὴ ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῇ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου συνεκεντρώθη ἡ ἑλληνικὴ σοφία. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη περιεῖχε κατ' ἀξιολόγητους μαρτυρίας συγγραμμάτων 700,000 τόμων. Μέρος ταύτης εἶχε μὲν καταστραφῇ ἐπὶ τῇ πολιουρκίᾳ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀλλ' ἀνεπληρώθη πάλιν ὕστερον.

Ὅτε δὲ ἡ Ἀλεξανδρεία ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σαρακηνῶν Ἀμρού, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν παραλαβὴν πολλοῦ τῶν τιμῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων, τοὺς ἄλλους δὲ Ἀμρὸς ἔγραψε περὶ τούτου εἰς τὸν Καλὶφην Ὁμάρ· ἀλλ' οὗτος εἶπεν: «Ἄν τὰ βιβλία, περιέχουν ὅσα καὶ τὸ θρησκευτικὸν μας βιβλίον, εἶνε περιττά· ἀλλὰ δὲ περιέχουν διαφορετικὰ πράγματα, ἀντιβαίνουν εἰς αὐτὸ καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ καοῦν».

Διέτοξε λοιπὸν νὰ διαμοιρασθῶσιν αἱ μυριάδες ἐκείναι τῶν πολυτίμων συγγραμμάτων εἰς τοὺς λουτρῶνας τῆς πόλεως. Λέγεται δὲ ὅτι οἱ λουτρῶνες οὗτοι ἐθερμαίνοντο διὰ τῶν βιβλίων τούτων ἐπὶ ἑξ ὧν κλήρους μῆνας!

Θερμότης τῆς γῆς.

2,470	πόδας ὑπὸ τὴν γῆν τὸ ὕδωρ βράζει.
8,400	» » » » ὁ μόλυβδος τήκεται
10	μίλια » » » τήκεται ὁ χρυσοῦς.
40	» » » » τήκεται ὁ σίδηρος.

Εἰς βάθος δὲ 400 μιλίων τόσον ὑψηλὴ εἶνε ἡ θερμότης, ὥστε δύναται νὰ ταχῇ καὶ ἡ πλατίνη, ἥτις εἶνε τὸ μᾶλλον δύστηκτον τῶν μετάλλων.

Ἀραβικὰ γνωμικὰ.

— Ἡ ἐγκράτεια εἶνε δένδρον τοῦ ὁποίου ρίζα εἶναι ὀλιγόρκετα, κλάδος δὲ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη.

— Ἡ σοφία εἶνε καλλιτέρα τοῦ πλούτου· ἡ σοφία σὲ φυλάττει, ἀλλὰ τὸν πλοῦτον πρέπει νὰ τον φυλάττῃς σύ αὐτός· ὁ πλοῦτος ὀλιγοστεύει διὰ τῆς χρήσεως, ἀλλ' ἡ σοφία ὅσον περισσότερον μεταχειρίζεται αὐτὴν τόσον μεγαλητέρα γίνεται.

— Ἀρχὴ τῆς ὀργῆς εἶνε ἡ ἀνοησία, τέλος δὲ ἡ μετάνοια.

— Ὅταν σε φωτίζει ἡ σελήνη τί χρειάζεταισαι τοὺς ἀστέρας;

Θαυμασίος παπαγάλος.

Ἐν τινι καταστήματι ὅπου πωλοῦνται πτηνά:

— Μοῦ εἶχες πωλήσῃ αὐτὸν τὸν παπαγάλον τὴν ἐγγύτησιν; λέγει ὅλας τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἀκούει· καὶ ὅμως εἶνε τώρα δεκαπέντε ἡμέρες ποῦ τὴν ἠγόρασα καὶ ἀκόμη δὲν ἐπρόφερε οὔτε μίαν λέξιν.

— Πραγματικῶς, κύριε, σὰς το εἶπα αὐτό· σὰς εἶπα ἴσα-ἴσα, ὅτι ἐπαναλαμβάνει ὅσας λέξεις ἀκούσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀκούει καμμίαν... εἶνε κωφός!!!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου 1891 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου, καὶ Αὐγούστου 1891 δημοσιευθεισῶν 153 πνευμ. ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως]

ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
(Ἡλικίας 16 ἐτῶν
καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον: Γονδολιέρος τῆς Βενετίας, 147.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἀστροπεγγιά, 135.—Σημαιοφόρος, 131.

Τρίτον βραβεῖον: Μέγας Πέτρος, 149.—Χρυσόκερως Ἐλαφος, 107.—Ἀρχηγὸς τῶν Ἱερολοχιτῶν, 94.

Ἐπαινος: Πεπυρακτωμένος Σίδηρος, 63.—Ἀντίλαλος 57.—Πυραμὶς τῆς Κλειοπάτρας, 54.

Εὐφημος μνεῖα: Ἐλένη Πετρακίδου, 43.—Εὐθύμιος Μ. Ἡλιάδης, 38.

Πρῶτον βραβεῖον: Φύλαξ Ἀγγελοῦ, 142.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἀστρον τῆς Αὐγῆς, 130.—Μικρὸς Λεμβούχος, 118.

Τρίτον βραβεῖον: Πανδαμάτωρ, 110.—Φιλόπατρις Κόδρος, 102.—Ἀττική Νύξ, 100.

Ἐπαινος: Ἐλπιδοφόρος, 90.—Ζωηρὰ Φαντασία, 81.—Θ. Χριστοφίδης, 57.—Ἀνθοστεφὴς Μάτος, 52.

Εὐφημος μνεῖα: Σοφία Λάππα, 43.—Κύκλωψ, 38.—Ἀστερισμὸς τοῦ Περσέως, 32.—Εἰρηνικὸς Ὁκεανὸς, 29.

Πρῶτον βραβεῖον: Γλυκεῖα Ἐλπίς, 120.

Δεύτερον βραβεῖον: Νικόλαος Π. Μαρσέλλος, 116.—Κάλυξ Ρόδου, 109.

Τρίτον βραβεῖον: Προμηθεὺς Πυρφόρος, 98.—Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 88.—Κυναίγειρος, 79.

Ἐπαινος: Ὀμηρος Μόσχος, 50.—Ἰωάννα Μαργαρίτου, 47.

Εὐφημος μνεῖα: Χιονοσκεπὴς Αἶμος, 30.—Μυροδόλος Ἰτέα, 24.—Μαῦρος τῆς Ἀγγλίας, 22.

Πρῶτον βραβεῖον: Ὀρμητικὸν Ρυάκιον, 84.

Δεύτερον βραβεῖον: Εὐθυμὸς Κόρη, 58.—Ἀγριοκάτσικο, 56.

Τρίτον βραβεῖον: Ἐλευθέρα, Ἑλλάς, 42.—Ἀερόλιθος, 40.—Λευκάνθεμον, 36.

Ἐπαινος: Λυκοῦργος, 31.—Οὐράνιον Τόξον, 29.—Λαερτίδης, 25.

Εὐφημος μνεῖα: Μικρομέγας, 16.—Μαρίκα Λαμπρίδου, 16.

Εἰς τὴν ἰστίαν προσέτι ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐπόμενοι ἀναμῖξ ἐκ τῶν τεσσάρων τάξεων: Ἀγγλικὸς Ὀρίων 12.—Ἀγρία Ἀμερικανὴς, 13.—Λίτωλος, 8.—Ἀνδρείος Στρατιώτης, 9.—Ἀρματοῦλος τοῦ 21, 3.—Βασιλίσσα τῆς Ὑγείας, 16.—Βιομήχανος Ἑλλήν, 1.—Δούλη Ἑλλάς, 1.—Εὐώδης Ἄνθος, 4.—Θαλασσία Αἶψα, 7.—Καρδερλίνα, 17.—Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 3.—Ν. Λυγιδάκης, 2.—Λυκορτάς, 13.—Λύρα τοῦ Ὀρφέως, 11.—Μεσολογγιτοπούλα, 16.—Προμηθεὺς Δεσμώτης, 49.—Α. Φαρτζουλῆς, 2.—Φιλόκαλος Πηνελόπη, 4.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἴ τι χαλαροπλαστεῖον εἰσέρχεται μικρὰ κόρη καὶ ζητεῖ καραμέλλας διὰ τὸν βῆχα.

—Σὺ ἔχεις τὸν βῆχα; ἐρωτᾷ ὁ ὑπρέτης.

—Τὸν βῆχα τὸν ἔχει ὁ παππούς, τὰς καραμέλλας θὰ τις φάω ἐγώ.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Εὐζώνου.

Λογικὴ μικρῶν παιδίων:

— Διότι, τί θὰ πῇ χοῖρος.

— Νά, ὁ ἄνδρας τῆς χήρας.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Κωστάκη συνδιαλέγονται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ χαριεντιζόμενου περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ.

— Τὸν Κωστάκη μας νὰ τον κάμωμεν ἔμπορον θὰ γίνῃ πλούσιος...

— Ὅχι, μπαμπά, δὲν θέλω ἐγὼ νὰ γίνω πλούσιος· εἶδες τί εἶπεν ὁ Χριστὸς: εὐκολώτερον εἶνε νὰ περάσῃ χονδρὸν σχοινὶ ἀπὸ τὴν τρύπα βελόνης, παρὰ πλούσιος νὰ πᾶς ἐν τὸν παράδεισον!

* Ἐστᾷλη ὑπὸ Γ. Δ. Σιδηροκαλλιῆ.

ΜΑΘΗΤΡΙΑ (ἀναγινώσκουσα ἑκθεσίαν)... καὶ ἔπεσε νεκρὰ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. Εἶνε σύντομον τὸ τέλος μακρυνέ το ὀλίγον, χάριν περισσοτέρας ἐμφάσεως.

ΜΑΘΗΤΡΙΑ. Καὶ ἔπεσεν ὀλονεκρὸς.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ Μαρίας Καπίου.

Ὁ τετραετής Νίκος ἤρχισε νὰ μαθαίνῃ ἱερὰν ἱστορίαν.

Ἡ μαμὰ του τὸν ἐρωτᾷ περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

— Καὶ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τί ἔκαμεν ὁ Θεός; ἐρωτᾷ ἐν τέλει.

— Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ἀποκρίνεται ὁ Νίκος, ἦτο Κυριακή: ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ λειτουργήθῃ.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεμβούχου.

Ἐπῆγε εἰς τὴν παράστασιν τῆς Τόχης τῆς Μαρούδας; ἠρωτᾷ ὁ Κουφινοκεφαλῆς.

— Ὅχι, διότι ἔχω τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ πηγαίνω σὲ παράστασι που δὲν τὴν ἔχω ἐνατιδῇ.

* Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Εὐζώνου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

39. Λεξιγράφος.

Θεὸς εἶνε ἡ πρώτη μου προστάτης τῶν ποιμένων,
Ἡ μετ' αὐτὴν ἀκόλουθος ὄνομα τῶν προγόνων,
Ἄνθος ἡ τελευταία μου τὸν ἄνθρωπον εὐφραίνει,
Τὸ ὄλον μου δὲ ἱερὸν τῷ πάλαϊ τῶν Ἰωάνων.

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Α. Γεωργιάδου.

40. Στοιχειόγραφος.

Μ' ἐμὲ καθεὶς θὰ συμφωνῇ
Πῶς ἀντὶ γάμμ' ἂν ἔλθῃ νῆ,
Τότε ἡ πόλις θὰ χαθῇ
Καὶ ποταμὸς θὰ γεννηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Δισμώτου.

41. Στοιχειόγραφος.

Ἡ νῆσος μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ καταρρέον
Ἐάν ἀντὶ τῆς κεφαλῆς προσθέσῃς γράμμα νέον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μαλαμά Μαυραγάνη.

42. Λένιγμα.

Μαζὶ μὲ τάλλα τρώγομαι
Καὶ χωριστὰ μ' εὐρίσκεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργού.

43. Λένιγμα δημῶδες.

Συκιὰ ῥηλὴ θεώρατη
Τὸ βράδου κάνει σῦκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

44. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται εἰς τὰς ἀντωνυμίας.
Δηλοῖ τὸ δεύτερον δεσμὸν στενὸν τῆς συγγενείας.
Τὸ τρίτον εἶνε πτωσίς τις τοῦ ἄρθρου συχνοτάτη.
Τὸ τέταρτον, ἀφοῦ κι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε καίτι,
Μικρά τις ἀναφορικὴ εἶνε ἀντωνυμία
Ἐνῶ τὸ πέμπτον, φίλε μου, εὐρίσκεις 'ς τὰ στοιχεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρυάριου.

45. Σταυρός.

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ
γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται
ὀριζοντίως μία ἐκ τῶν Ἑπείρων, κα-
θέτως κρᾶτος τῆς Εὐρώπης καὶ δια-
γωνίως θεὸς τῆς μυθολογίας καὶ εἰς ἐκ
τῶν συνδέσμων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Πυρφόρου.

46. Πρόβλημα.

Ὁ Μίμης εἶχε ἓνα καλάθι ἀχλάδια· τρώγει τὰ μισὰ
καὶ δίδει εἰς τὸν ἀδελφὸν του τρία· πάλιν τρώγει τὰ μισὰ
καὶ δίδει πάλιν εἰς τὸν ἀδελφὸν του τρία· πάλιν τρώγει τὰ
μισὰ ἐκ τῶν ἀπομεινάντων καὶ δίδει εἰς τὸν ἀδελφὸν του
πάλιν τρία. Ἐπειτα ἠθέλησε πάλιν νὰ φάγῃ καὶ ἄλλα,
ἀλλὰ τὸ καλάθι ἦτο κενόν.

Πόσα ἀχλάδια εἶχε τὸ καλάθι πρὶν ἀρχίσῃ νὰ τα τρώ-
γῃ ὁ Μίμης;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰτοῦ τῆς Ἑπείρου.

47. Ἀπροσδόκητον.

Τί δύναται νὰ κάμῃ τις ἄνευ χρημάτων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑωθινῶν Ἀστέρων.

48. Πλέγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς:

ΟΔΟΤΕΝΟΡΡΟΩΠΙΓΥΝΟΣΓΗΕΤΑΙΡ

ΑΣΑΙΦΡΟΝΚΩΝΙΜΩΤΚΑΕΡΙΜΩΡΟΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Βούζωνου.

49—85. Φωνηεντόγραφος.

Διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσον πέντε λέξεις τῇ
προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντος τρις ἐπαναλαμ-
βαζομένου εἰς ἐκάστην λέξιν.

Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ δὲ εὐρεθισόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι:

α') Κωμόπολιν ἑλληνικὴν. β') Ζῶον. γ') Μεγάλην ἔρη-
μον. δ') Πόλιν τῆς Μακεδονίας. ε') Προάστειον μεγάλης
πρωτευούσης.

Α') ΝΓΤΝ.—Β') ΕΛΣΠ.—Γ') ΡΣΧ.—Δ') ΑΚΒΑ.
—Ε') ΣΑΤΓ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου τοῦ Τραγηδοῦ.

81—86. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.

Α') Ἡ Ἀλκιστις ἦτο σύζυγος τοῦ Ἀδμήτου.

Β') Βοτανικὴ ὀνομάζεται ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰ
βοτάνας.

Γ') Μελίτων πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐστὶν ἡ διάκρισις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρουμήτου Βούζωνου.

87. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι
τὸ ὄνομα ἀρχαίου ῥήτορος.

1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Δημητριακὸς καρπός. 3, Ἐ-
πὶ ῥημα συγχεριτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

88. Γρίφος.

Μὲ καὶ
ναὶ μὲν Αἶ! Αἶ! ὦ! Σοῦτ! ὦ! ποθοῦμεν, ὦ!
νέκ... πλὴν—ν Ρωσίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς 15 Ἰουνίου πνευματικῶν ἀσκήσεων

157. Στόμαχος, στόμα.—158. Ἀετός, ὑπό.—159.
Ἰῶτα, ἴα, ἰώ, ὦτα.—160. Ὁ ἐλαϊόκαρπος.—161. Τ.
ἄλας.—162.

—163. Οἱ ἀριθμοὶ

95 καὶ 19.—164

—165. Α') Πλοῦ-

ον, ποῖον, πόρον,

πόρος, φόρος,

φάρος.—Β') Χρῶ-

μα, χρῆμα, ρῆ-

μα, ρεῦμα, γεῦ-

μα.—166. 169.

Α') Οὐς καὶ ὁ-

στά.—Β') Βρα-

χιων.—Γ') Χεῖρ.

—169. 172. Ἡ

ἀντικατάστασις

γίνεται διὰ τοῦ

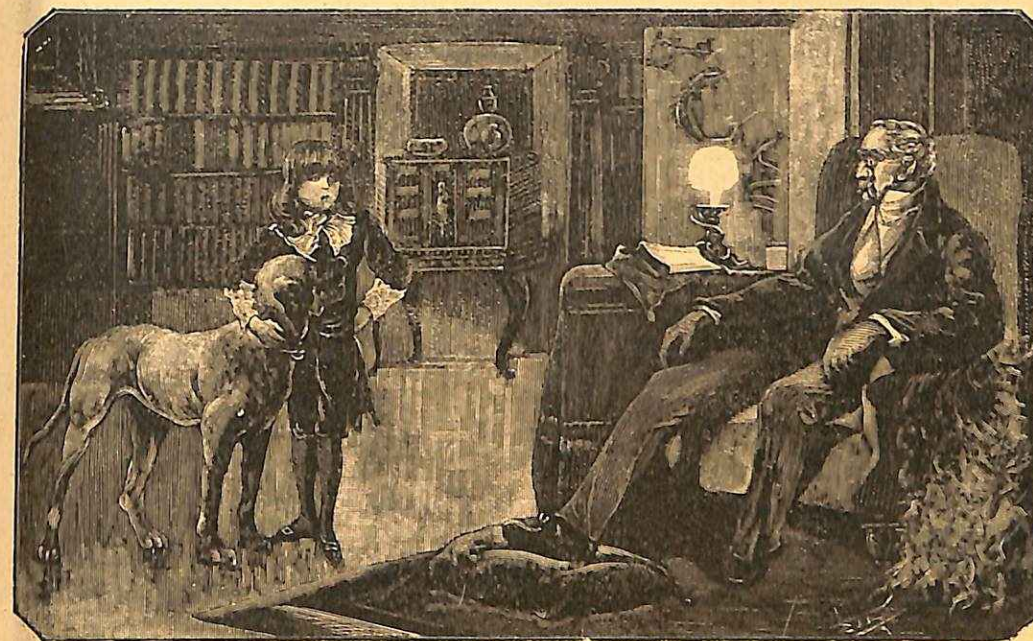
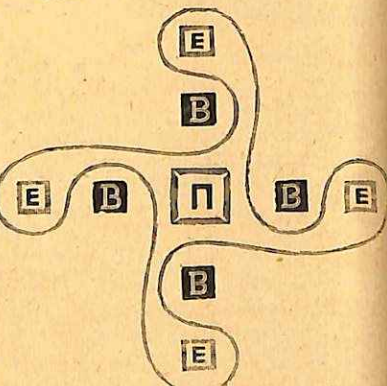
γρίμματος λ, αἱ

δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: λίκνον, κλίμα, ἄθλος, μύ-

—173. ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ (1, Δελφίν. 2, Ἡμίονος. 3, Μ-

νανδρος. 4, Ἀρης. 5, Ῥόδον. 6, Ἀτρακτος. 7, Τεργέ-

8, Οὐρανός. 9, Σουηδία).—174. Ἐν δυστυχίᾳ ὑπόμει-

« Εἰσεθε ὁ κομῆς ; » ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ, « εἶμαι ὁ ἐγγονὸς σας,
ὁ Λορδος Φωλεροῦ. » (Σελ. 54)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 33]

Θ'
Ἐνδεκα ἡμέρας ἀφ' ἧς ἀπεχαιρέτισε τὸν φί-
λον του Δίκ, ὁ Κέδρικ ἐφθασεν εἰς Λίβερπουλ,
καὶ τὴν ἀκόλουθον ἑσπέραν, ἡ ἄμαξα, ἐν τῇ ὁποίᾳ
εἶχε λάβῃ θέσιν μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ Κ.
Χάβιζαμ ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, ἐστα-
μάτησε πρὸ τῆς θύρας τῆς Λόζης. Ὡς ἐκ τοῦ σκό-
τους δὲν ἠδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ πολλὰ πράγματα.
Ὁ Κέδρικ ἐνόησε μόνον ὅτι ἐπὶ πολὺ ἡ ἄμαξα ἐκυ-
λίετο κάτωθεν δένδρων μεγάλων, μετὰ ταῦτα δὲ
παρετήρησε μίαν θύραν ἀνοικτὴν, ἐκ τῆς ὁποίας
ἐξεχύνετο χεῖμαρρος φωτός.

Ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ εἶδε δύο τρεῖς ὑπηρε-
τίας περιμενούσας εἰς τὸν μέγαν πρόδομον. Με-
ταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ Μαίρη, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσα
τοὺς κυρίους της εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἶχε προηγηθῇ
αὐτῶν ὀλίγας ὥρας εἰς τὴν Λόζαν.

Ὁ Λόρδος Φωλεροῦ ἐρρίφθη περιχαρὴς εἰς τὸν
λαμόν της.

«Νὰ καὶ ἡ Μαίρη!» ἐφώνασεν ὁ Ἀγάπη μου, νὰ.

ΕΤΟΣ 14^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 16^{ον}

ἡ Μαίρη!» καὶ ἠσπάσθη τὴν γηραιὰν ὑπηρετρίαν
ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν.

«Χαίρω πολὺ πού σε βλέπω, Μαίρη» ἐψιθύρισεν
ἡ κυρία Ἑρρολ «Τοῦλάχιστον θὰ ὑπάρχῃ ἐδῶ ἓνας
ἄνθρωπος πού δὲν θὰ μου εἶνε ξένος!»

Καὶ ἔτεινε τὴν μικρὰν χεῖρα πρὸς τὴν πιστὴν
γραιὰν, ἡ ὁποία τὴν ἐθλίψεν ἡρέμα καὶ τρόπον τινά
ἐνθαρρυντικῶς. Ἐνδοὶ καλῶς ἐκείνη πῶς ὅτι τὴν
περιστοιχίζεν ἐκεῖ θὰ ἐφαινότο «ξένον» πρὸς τὴν
νεαρὰν γυναικα, τὴν δυστυχῆ, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε
μὲν πρὸ μικροῦ τὸν τόπον, ὅπου ἐγεννήθη, ἐμελλε
δὲ νὰ ἐγκαταλειφθῇ μετ' ὀλίγον καὶ ὑπὸ τοῦ τέ-
κνου της.

Αἱ ὑπηρετρίαι παρετήρουν περιέργως τὸ μικρὸν
παιδίον καὶ τὴν μητέρα του. Ἀφότου εἶχεν ἀγγελ-
θῇ ἡ προσεχὴς ἀφίξις των, οἱ δύο οὗτοι ἀπετέλουν
τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν συνδιαλέξεών των. Ἐγνώ-
ριζαν ὁποίαν παράφορον ὀργὴν εἶχε προξενήσῃ ἄλ-
λοτε εἰς τὸν κόμητα ὁ γάμος τοῦ νεωτέρου του
υἱοῦ· ἐγνώριζαν τὰς πικρίας τὰς ὁποίας τὸν ἐπότι-

ΤΟΜΟΣ 22^{ος} — 4

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιώσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

σαν οἱ ἄλλοι δύο υἱοὶ του, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν λόγον δι' ὃν ἡ μὲν κυρία Ἑρρολ ἐμελλε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Λόζαν, ὁ δὲ μικρὸς λόρδος εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὅπως δὲν ἡγνῶουν καὶ τὴν ἀκαμψίαν τοῦ πάπου του, τοῦ ὁποῦ τὴν δύσθυμον διάθεσιν ἐπηύξανεν ἡδὴ ἡ ἀρθρίτις.

«Τὸ καίμενο τὸ μικρὸ! οὔτε μιὰ μέρα καλὴ δὲ θὰ περάσῃ ἐκεῖ - μέσα!» ἔλεγον μεταξύ των αἱ ὑπηρέτριαι.

Ὁ Κέδρικ ἐξήγαγε μόνος του τὸ ἐπανωφόριόν του, ὡς παιδίον μὴ συνεισθημένον νὰ ὑπηρετῇται ἀπὸ ἄλλους, καί ἤρχισε νὰ βλέπῃ περὶ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὸν εὐρὺν πρόδομον, τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ ἐλάφεια κέρατα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐστόλιζαν. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τῷ ἐφαίνοντο τόσῳ μᾶλλον περίεργα, καθ' ὅσον μέχρι τοῦδε δὲν τα εἶχεν ἴδῃ ἢ εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ εἰς τὰ δημόσια Καταστήματα.

«Ἀγάπη μου» εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του «αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε πολὺ εὐμορφο καὶ χαίρω πολὺ ποῦ θὰ κατοικήσετε ἐδῶ μέσα. Εἶνε πολὺ εὐμορφο, πολὺ μεγάλο».

Ἦτο μέγαλον τῷ ὄντι, προπάντων συγκρινόμενον πρὸς ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατῴκει μέχρι τοῦδε ὁ Κέδρικ. Ἡ Μαίρη τοὺς ὠδήγησεν εἰς ἕνα ὠραῖον καιτῶνα, ἐπεστρωμένον διὰ περσικῶν ταπήτων, εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ ὁποῖαν ἐσπινθηροβόλει ἐξαίρετον πῦρ. Πρὸ αὐτῆς δ' ἐκοιμάτο, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὠραία γαλῆ ἀδελφή, θὰ ἔλεγε, ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν πρὸς μεγάλην του θλίψιν ὁ Κέδρικ ἠναγκάσθη νὰ φήσῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην.

«Ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως, μιὰ πολὺ καλὴ γυναῖκα» εἶπε τότε ἡ Μαίρη, «ἐκαμεν ὅλες αὐτὲς τὲς προετοιμασίαις, γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν κυρίαν, καὶ αὐτὴ ἔφερε καὶ τὴν ὠραία γάτα ποῦ βλέπετε, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ διασκεδάξῃ ἡ Ἐξοχότης Του ὅταν θὰ ἔρχεται νὰ σας βλέπῃ. Ἐγνώρισε καὶ τὸν λοχαγόν, καί, καθὼς ἐκατάλαβα ἀπὸ τὲς λίγες στιγμῆς ποῦ ἔμεινα μαζί της, τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Ναί, ἐγνώρισε τὸν λοχαγόν, ὅταν ἦταν παιδί. Ἦταν πολὺ ἐμμορφο παιδί, μοῦ ἔλεγε, καὶ ἀργότερα πολὺ ἐμμορφος νέος, ποῦ εἶχε πάντα καὶ ἀπὸ μιὰ καλὴ λέξι 'ς τὸ στόμα γιὰ καθένα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Τότε τῆς εἶπα καὶ ἐγώ: Ὁ λοχαγὸς ἄφησε ἕνα παιδάκι ποῦ του μοιάζει πολὺ δὲν εἶδα ἀκόμα 'ς τὴ ζωὴ μου πειρὸ ἐμμορφο καὶ πειρὸ συμπαθητικὸ παιδάκι!»

Ἀφ' οὗ ἡ κυρία Ἑρρολ καὶ ὁ Κέδρικ ἠλλαζαν τὰ ἐνδύματα τοῦ ταξιδίου, κατήλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, εὐρὺν θολὸν θάλαμον, ἐστολισμένον δι' ἐπίπλων γεγλυμένων μεγάλῃς ἀξίας. Δέρμα τίγρεως ἐξετείνετο πρὸ τῆς ἐστίας. Ἡ γαλῆ, ἡ ὁποῖα εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Κέδρικ, ὡς ἐὰν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι εὖρε φίλον καλόν, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ πλησίον τῆς ἐξηπλώθη ὁ μικρὸς λόρ-

δος, διὰ νὰ κάμῃ μετ' αὐτῆς στενωτέραν γνωριμίαν σιωπηλὸς καὶ ἡσυχος χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὴν συνομιλίαν τῆς μητρὸς του μετὰ τοῦ κυρίου Χάβιζαμ.

«Ἄλλως τε ὠμίλουν καὶ χαμηλοφώνως» ἡ δὲ κυρία Ἑρρολ ἦτο ὠχρὰ καὶ συγκεινημένη.

«Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε» ἔλεγε «Ἐχομε καιρὸ αὐριο. Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀκόμα μαζί μου καὶ αὕτῃ τῇ νύκτα;

— Ναί, πιστεύω ὅτι μπορεῖ» ἀπήντησεν ὁ κύριος Χάβιζαμ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου. «Θὰ ὑπάγῃ ἐν ὅτῳ μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν ἑπαυλιν καὶ θ' ἀναγείλῃ εἰς τὸν κόμητα τὴν ἀφίξιν σας.»

Ἡ κυρία Ἑρρολ παρετήρησε τὸν Κέδρικ.

Ἀνεπαύετο ἐν στάσει πλήρει χάριτος ἐπὶ τὸ δέρματός μετὰ τὰς μελανὰς καὶ κιτρίνας ραβδώσεις. Τὸ πῦρ ἔρριπτε τὴν ἀνλαμπήν του ἐπὶ τοῦ ροδινῆς χρώματος τοῦ προσώπου του, τῶν λαμπρῶν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χρυσῶν βοστρύχων τῆς κόμης του. Ἡ δὲ γαλῆ, μύζουσα ἐκ τὰς εὐχαριστήσεων ἠσθάνετο τὴν χεῖρά του θωπεύουσαν ἡδέως τὸ τριχωμά της τὸ πολύτιμον.

«Ἄχ! δὲν ξεύρει τί μου πέρνει ὁ κόμης!» εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν.

Καὶ ἀποτετινομένη κατόπι πρὸς τὸν δικηγόρον, «Λαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ εἰπῇτε εἰς τὴν Ἐξοχότητά Του» ὑπέλαβε μετὰ τινα στιγμὴν δισταμοῦ, «ὅτι «προτιμῶ νὰ μὴ δεχθῶ τὰ χρήματα...»

— Ποῖα ἰχρήματα; » εἶπεν ὁ κύριος Χάβιζαμ «Θέλετε νὰ εἰπῇτε περὶ τῆς ἐπιχορηγήσεως, τὴν ὁποῖαν σκοπεύει νὰ σας πληρώσῃ ὁ κόμης;

— Ἀκριβῶς. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴν πληρώσῃ τίποτε. Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δεχθῶ τὴν οἰκίαν αὐτὴν διότι ἄλλως θὰ μου ἦτο ἀδύνατον νὰ ζῶ πλησίον τοῦ ἀγαπητοῦ μου τέκνου, καὶ τὸν εὐχαριστῶ διὰ τοῦ μού την προσφέρει. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ τίποτε ἄλλο. Τὰ εἰσοδήματά μου ἀρκοῦν εὐτυχῶς διὰ νὰ ζήσω ὅπως θέλω, κατὰ τὰς ὁρέξεις μου, ὁποῖαι πάντοτε ὑπῆρξαν ἀπλᾶι, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν δεχθῶ τὰ χρήματα ποῦ μου προσφέρει, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν τῷ ἐπωλοῦσα τὸ παιδί μου. Ἐὰν τώρα τοῦ τοῦ δίδω κάμνω μόνον διότι το ἀγαπῶ τόσον, ὥστε πρὸς χάριτος τοῦ νὰ λησμονῶ καὶ νὰ παραβλέπω τὸν ἑαυτὸν καὶ διότι νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ ἠῤυχετο νὰ κάμω ὁ πατήρ μου.»

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἔξεσε τὸν πῶγωνα.

«Παράξενον πρᾶγμα» εἶπε «Φοβοῦμαι μήν αὐτὸ τον ἐξοργίσῃ. Δὲν θὰ καταλάβῃ...»

— Ὡ, νομίζω ὅτι θὰ καταλάβῃ, ἀμα θελήσῃ σκεφθῇ» εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἡ νεαρὰ γυνή. «Ἄν μου χρειάζονται καθόλου αὐτὰ τὰ χρήματα. Πῶς δεχθῶ πρᾶγμα ποῦ μου εἶνε ὁλωσδιόλου περι-

ἀπὸ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος μὲ μισεῖ τόσον, ὥστε νὰ μου ἀφαιρῇ τὸ παιδί μου, τὸ παιδί τοῦ υἱοῦ του!»

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἔμεινεν ἐπὶ τινας στιγμὰς σκεπτικός, κρατῶν τὸν πῶγωνα διὰ τῆς χειρὸς, ὅπως ἔκαμεν ὁσάκις ζήτημά τι τὸν ἀπησχόλει ζωηρῶς.

«Θὰ διαβιβάσω τὴν πρότασίν σας» εἶπεν ἐπὶ τέλους «μόνον φοβοῦμαι, ὅπως σὰς εἶπα, μήπως ὁ ὅρος σας αὐτὸς προσβάλῃ τὸν κόμητα... εἶνε τόσῳ... τόσῳ ἐπίμονος εἰς ὅ,τι ἀποφασίσῃ! Δὲν ἀνέχεσθαι τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρησην.

— Δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ποτὲ νὰ με πείσῃ νὰ δεχθῶ ἐκ τῶν προσφορῶν του μέρος μεγαλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι εἶνε τῆς ἀξιοπρεπείας μου νὰ δεχθῶ» εἶπεν ἡ κ. Ἑρρολ διὰ τοῦ αὐτοῦ γλυκεῶς καὶ ἡρέμου τόνου.

«Θὰ διαβιβάσω τὴν πρότασίν σας» ἐπανέλαθεν ὁ κ. Χάβιζαμ.

Καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δεσμευόμενος ὑπὸ τῶν συμπαθῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνέπνευσαν ἐξ ἀρχῆς τὰ δύο ταλαίπωρα πλάσματα, τάρφηκε νὰπολεύσῃ τῆς εὐτυχίας νὰ διέλθωσιν ἀκόμη μίαν νύκτα ὁμοῦ.

I.

Ὅταν μετὰ μίαν ὥραν, ὁ κ. Χάβιζαμ μετέβη εἰς τὴν ἑπαυλιν, εὖρε τὸν κόμητα καθήμενον ἐπὶ μεγάλῃς πολυθρόνας πλησίον τῆς πυρᾶς, μὲ τὸν ἀρθριτικὸν πόδα ἐξηπλωμένον ἐπὶ μικροῦ σκίμποδος. Ἐξέπεμψε πρὸς τὸν δικηγόρον βλέμμα διαπερατικὸν κάτωθεν τῶν πυκνῶν του ὀφρύων, ἐκείνος δ' ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μετ' ὅλας τὰς προσπάθειαις τὰς ὁποῖας κατέβαλλεν ἡ αὐτοῦ Ἐξοχότης νὰ φανῇ ἡρεμος, ἦτο ζωηρῶς συγκεινημένη.

«Λοιπὸν, Χάβιζαμ, τί νέα;» ἠρώτησεν.

«Ὁ Λόρδος Φωλερσὰ καὶ ἡ μήτηρ του εὐρίσκονται εἰς τὴν Λόζαν» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος «Ἐπέρασαν ὠραία εἰς τὸ ταξεῖδι καὶ ἡ υἱοῦ ἐχει καλῶς.»

Ὁ κόμης ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἀνυπομονησίας, ἐν ᾧ ἡ χεὶρ του ἐκινεῖτο νευρικῶς ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τῆς πολυθρόνας.

«Χαίρω πολὺ» εἶπεν ἀποτόμως «Ἀλλὰ κάθησε, σὲ παρακαλῶ, Χάβιζαμ, κάθησε καλὰ καὶ πάρε ἕνα ποτήρι κρασί. Αἶ καὶ τώρα;...»

— Ἡ Ἐξοχότης Του θὰ μείνῃ τὴν νύκτα αὕτῃ μὲ τὴν μητέρα του καὶ αὐριο θὰ τον φέρω εἰς τὴν ἑπαυλιν.»

Ὁ κόμης ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τῆς πολυθρόνας καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς διὰ νὰποκυρῇ ἀπὸ τοῦ ὁμιλητοῦ τοῦ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον παρήγον ἐπ' αὐτοῦ οἱ λόγοι του.

«Πολὺ καλὰ» εἶπεν «ἐξακολούθησε. Ξεύρεις ὅτι σοῦ ἀπηγόρευσα νὰ μου γράψῃς τίποτε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ

ἀντικειμένου, ὥστε δὲν ἤξεύρω τίποτε ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ παιδίον. Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε;»

Ὁ κ. Χάβιζαμ ἠγγίσεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου καὶ ἐκάθησε, κρατῶν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα.

«Εἶνε δύσκολον νὰ κρίνῃ κανεὶς περὶ τοῦ χαρὰ κτήρος ἐνὸς παιδίου ὀκταετοῦς» εἶπεν.

«Θὰ εἶνε ἀνόητο!» ἀνέκραξεν ὁ κόμης «παιδί πρόστυχο καὶ κακοφτεισμένον. Φθάνει πῶς ἔχει ἀμερικανικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας του.

— Δὲν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι τὸν ἐβλαψεν τὸ ἀμερικανικὸν αἷμα, μυλόρδε!» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος διὰ τοῦ διαπεραστικοῦ τόνου, ὁ ὁποῖος τῷ ἦτο συνήθης. «Δὲν καταλαβαίνω καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ παιδιὰ, ἀλλὰ μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν μᾶλλον καλοῦ παιδιοῦ.

— Καλῆς υἱοῦ καὶ καλῆς κράσεως;» ἠρώτησεν ὁ κόμης.

«Καλῆς υἱοῦ, καθὼς φαίνεται τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του, καὶ πολὺ καλῆς κράσεως.

— Ἰσως, καλοσχηματισμένος;»

Ἐλαφρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ κ. Χάβιζαμ. Εἶχε διέλθῃ διὰ τοῦ νοῦ του ἡ εἰκὼν τοῦ ὠραίου καὶ χαρίεντος παιδιοῦ μὲ τὴν ροδινὴν χροιάν καὶ τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς, ὡς το ἀφῆκεν ἐκεῖ ἡμειξηπλωμένον πρὸ τῆς ἐστίας, μὲ τοὺς χρυσοὺς βοστρύχους χυμένους ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς τίγρεως. «Εἶνε μᾶλλον ὠραῖον παιδίον, τολμῶ νὰ εἶπω» ὑπέλαβεν «ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἴσως πολὺ καλὸς κριτής. Νομίζω τοῦλάχιστον ὅτι θὰ τον εὕρῃτε πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας ἐδῶ 'ς τὴν Ἀγγλίαν.

— Δὲν ἀμφιβάλλω» εἶπεν ὁ κόμης, ἀφίνων ἕνα βογγητόν, διότι τον ἐσοῦλῃσε ἔξαφνα τὸ ἀρθριτικόν του ποδάρι. «Θὰ εἶνε κανένας αὐθάδης καὶ ἐλεεινός, ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀμερικανόπαιδες.

— Αὐθάδης ὄχι, δὲν εἶνε ἡ ἀκριβὴς λέξις» ἀπήντησεν ὁ κ. Χάβιζαμ, διὰ τοῦ αὐτοῦ ξηροῦ καὶ ἀποτόμου τρόπου. «Εἶνε μᾶλλον ἐν κράμα ὠριμότητος προώρου καὶ ἀφελείας παιδικῆς, τὸ ὁποῖον ἔχει τι τὸ παράδοξον.

— Αὐθάδεια ἀμερικανικὴ καὶ τίποτε ἄλλο!» εἶπεν ἐπίμονος ὁ κόμης. «Τὸ ξεῦρω ἐγὼ καλὰ. Τὸ ὀνομάζουν αὐτὸ τόλμην καὶ ἐλευθερίαν καὶ ὅμως δὲν εἶνε παρὰ βαναυσότης, προστυχία, αὐθάδεια, νά!»

Ὁ κ. Χάβιζαμ δὲν ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰπαντήσῃ. Σπανίως ἀντέλεγε πρὸς τὸν εὐγενῆ του προϊστάμενον, προπάντων ὅταν ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ κνήμη ὑπέφερεν ἐξ ἀρθρίτιδος. Ἐβρέξε λοιπὸν ἐκ νέου τὰ χεῖλη διὰ τοῦ οἴνου, καὶ

«Ἐγὼ καὶ νὰ σας διαβιβάσω ἐκ μέρους τῆς κ. Ἑρρολ» εἶπεν, ἀποθέτων τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

«Δὲν πολυφροντίζω γιὰ τὰ μηνύματά της» ἀπήντησε μορφαῶν ὁ κόμης. «Ὅσα λιγώτερο θὰ μου μιλῶσαν γι' αὐτήν, τόσῳ καλλίτερα!

— Τὸ μῆνυμά της ὅμως εἶνε κάπως σπουδαῖον. Προτιμᾷ, μοῦ εἶπε, νὰ μὴ δεχθῇ τὰ χρήματα, τὴν ἐπιχορήγησιν τὴν ὁποίαν τῆς προσφέρετε» εἶπεν ὁ δικηγόρος μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς.

Ὁ κόμης κάπως συνεκινήθη.

«Καὶ τί σημαίνει αὐτό;» ἀνέκραξεν.

«Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν χρημάτων αὐτῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα αἱ μεθ' ὑμῶν σχέσεις της δὲν εἶνε καὶ τόσο φιλικαί...»

— Καθόλου φιλικαί» ἀνέκραξεν ὁ κόμης ὀργίλως «μάλιστα, τὸ λέγω, καθόλου φιλικαί. Τὴν μισῶ! Μίαν ραδιοῦργον, ἐκεῖ, μίαν κερδοσκοπὸν, μίαν πρόστυχην. Ὅχι, δὲν ἐπιθυμῶ οὔτε νὰ τὴν ἰδῶ, οὔτε νὰ τὴν ἀκούσω.

— Ἐχετε ἄδικον, μιλόρδε, νὰ τὴν λέγετε κερδοσκοπὸν. Αὐτὴ, βλέπετε, δὲν ζητεῖ τίποτε καὶ ἀποποιεῖται μάλιστα νὰ δεχθῇ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῆς προσφέρετε.

— Ἔτσι τὰ κάμνει! Θέλει νὰ με ἐξαπατήσῃ. Ἐχει τὴν ιδέαν ὅτι θὰ θαυμάσω τὴν ἀφιλοκέρδειάν της· ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀπατημένη. Δὲν θέλω νὰ ἔχω μιὰ ζητιάνᾳ ἐμπρὸς μου. Ὡς μήτηρ τοῦ ἐγγόνου μου, ἔχει μίαν θέσιν τὴν ὁποίαν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τηρήσῃ. Θὰ λάβῃ τὰ χρήματα, εἴτε τα θέλει εἴτε δὲν τα θέλει!

— Δὲν θὰ τα ἐξοδεύῃ τότε» εἶπεν ὁ κ. Χάβιζαμ. «Δὲν με μέλει ἂν θὰ τα ἐξοδεύῃ ἢ δὲν θὰ τα ἐξοδεύῃ» εἶπεν ἀποτόμως ἡ Ἐξοχότης Του. «Φθάνει νὰ τα πάρῃ. Δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὕστερα ὅτι ἦτο ἀναγκασμένη νὰ ζῇ πτωχά, διότι ἐγὼ δὲν ἔκαμνα τίποτε δι' αὐτήν. Δὲν θέλω νὰ ἐμπνεύσῃ κακὴν ιδέαν περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν υἱόν της. Ἄν καὶ ὑποθέτω ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἤδη δηλητηριάσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ παιδιοῦ.

— Ὅχι» εἶπεν ὁ κύριος Χάβιζαμ. «καὶ ἔχω μάλιστα νὰ σας μεταβιῶ καὶ μίαν ἄλλην τῆς αἰτησιν σχετικὴν, ἢ ὁποία θὰ σας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν συμβαίνει καθὼς λέγετε.

— Δὲν θέλω νὰ τὴν ἀκούσω!» ἐβρυχήθη ὁ κόμης, ἐκτὸς ἐαυτοῦ πλέον ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ ἀπὸ τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπροξένει ἡ ἀρθρίτις.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Χάβιζαμ ἐπέμεινε.

«Σὰς παρακαλεῖ» εἶπε «νὰ μὴν εἰπῆτε τίποτε εἰς τὸν λόρδον Φωλεροᾶ, τὸ ὅποιον θὰ τον ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τον ἀπεχωρήσατε ἀπὸ τὴν μητέρα του ἐξ αἰτίας τῶν δυσμενῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τρέφετε πρὸς αὐτήν. Ἡ κυρία Ἑρρολ φρονεῖ ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐθέτατε φραγμὸν μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐκείνου, διότι ὁ λόρδος Φωλεροᾶ ἀγαπᾷ περιπαθέστατα τὴν μητέρα του. Προσεπάθησε νὰ τον κάμῃ νὰποδεχθῇ τὸν χωρισμὸν, λέγουσα εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο πολὺ μικρὸς ἀκόμη ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐμάνθανεν ἀργότερα. Ἐπιθυμῶ,

βλέπετε, νὰ μὴ μεσολαβήσῃ κανὲν νέφος δυσαρρεσκείας εἰς τὴν πρώτην σας συνάντησιν.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἐξέπεμψαν ἀστραπὴν ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκέπην τῶν ὀφρύων του.

«Ἐλα» εἶπε «καὶ δὲν θὰ με κάμῃς τώρα νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν του εἶπε τίποτε ἢ μητέρα του.

— Οὔτε λέξιν, μιλόρδε! Αὐτὸ ἤμπορῶ νὰ σᾷς το βεβαιώσω. Τὸ παιδίον εἶνε προδιατεθειμένον νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἰσθε ὁ ἀγαπητότερος καὶ ὁ τρυφερότερος πάππος τοῦ κόσμου. Τίποτε δὲν τῷ εἶπε κανεὶς, ἀπολύτως τίποτε, τὸ ὅποιον θὰ ἤμπορούσε νὰ τον κάμῃ νὰμφιβάλλῃ ὅτι δὲν εἰσθε ἄνθρωπος ἐντελής· καὶ ἐπειδὴ ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, σὰς θεωρεῖ ἀπὸ τοῦδε ὡς φαινόμενον ἐλευθεριότητος.

— Μπα!

— Σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἡ ιδέα τὴν ὁποίαν θὰ σχηματίσῃ περὶ ὑμῶν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ὑμᾶς τὸν ἴδιον. Καὶ ἐάν μου συγχωρήσῃτε τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὁποίαν λαμβάνω, θὰ προσθέσω ὅτι ἡ ιδέα αὕτη θὰ εἶνε τόσο περισσότερο εὐνοϊκὴ, ὅσον ὀλιγώτερον δυσμενῶς θὰ τῷ ὁμιλήσεται περὶ τῆς μητρὸς του.

— Μπα! μπα! Δὲ βαρύνεσαι, ὁκτῶ χρονῶ παιδί!

— Ναί, ἀλλὰ τὰ ὁκτῶ αὐτὰ χρόνια τὰ πέρασε μαζί της καὶ ἐκείνη ἔχει κατακτήσῃ ὅλην του τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

ΙΑ'.

Τὴν δείλιν τῆς ἐπιούσης, ἡ ἄμαξα ἡ φέρουσα τὸν μικρὸν λόρδον καὶ τὸν κύριον Χάβιζαμ, διήρχετο τὴν μακρὰν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἑπαυλιν. Ὁ κόμης εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ ἔλθῃ ὁ ἐγγονός του νὰ γευματίσῃ μαζί του· διὰ λόγον δὲ τὸν ὅποιον δὲν ἔκρινε καλὸν νὰνακοινώσῃ εἰς κανένα, ἠθέλησεν ὥστε τὸ παιδίον νὰ εἰσαχθῇ μόνον εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου προετίθετο νὰ το δεχθῇ. Ἐν ᾧ ἡ ἄμαξα ἔτρεχεν, ὁ λόρδος Φωλεροᾶ, ἐξηπλωμένος νωχελῶς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς ἀπόψεις, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζοντο ὁλονὲν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τίποτε ἄλλως δὲν διέφευγε τὴν προσοχὴν του· οὔτε τὸ ἀνετον κουπέ μὲ τοὺς δύο ἐξόχους τοῦ ἵππου, οὔτε τὰ μεγαλοπρεπῆ φάλαρα τῶν ἵππων αὐτῶν, οὔτε ὁ ἀμαξήλατης καὶ ὁ θεράπων μὲ τὰς λαμπρὰς αὐτῶν στολὰς, οὔτε αὐτὸ τὸ στέμμα τῆς εὐγενείας, τὸ ἐζωγραφημένον ἐπὶ τῶν θυρίδων, περὶ τῆς συμβολικῆς παραστάσεως τοῦ ὁποῖου διεννοεῖτο νὰ ζητήσῃ ἀργότερα ἐξηγήσεις.

Ὅταν ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς τὴν μεγάλην κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ δάσους, ἐκυψεν ἀπὸ τῆς θυρίδος διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τοὺς δύο λιθίνους λέοντας, οἱ ὁποῖοι ἐκόσμουν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὴν εἰσόδον. Αἱ κιγκλίδες ἠνοιχθήσαν ὑπὸ γυναικὸς νέας

μὲ συμπαθεῖς πρόσωπον, ἡ ὁποία ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐνᾶ κομψὸν οἰκίσκον, σκεπασμένον ὅλον ἀπὸ κισσόν, ἐκεῖ παρὰ τὴν εἰσόδον. Δύο παιδιὰ τὴν ἠκολούθουν. Μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γουρλωμένους ἀπὸ περιέργειαν, πρετῆρουν τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ τὸ ὁποῖον ὁμοίως τα παρητῆρει. Ἡ γυνὴ ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν μειδιῶσα πρὸς τὸν μικρὸν λόρδον καὶ εἰς ἐν τῆς νεῦμα τα δύο παιδιὰ τὴν ἐμιμήθησαν.

«Μὲ γνωρίζεις;» ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ «Θὰ νομίζῃ ὅτι μὲ γνωρίζεις, βέβαια!»

Καὶ ἀφαιρέσας τὸ βελούδιόν του πιλίδιον, τὴν ἐχαιρέτισε καὶ αὐτὸς φιλικώτατα.

«Καλὴ σπέρα» τῇ εἶπε «τί κάμνεις; καλὰ;»

Ἡ γυνὴ ἐφάνη καταγοητευθεῖσα. Τὸ μειδιάματός της ἐγένετο ἐκφραστικώτερον, οἱ δὲ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της ἀπέλμπαν ἐξ εὐχαριστήσεως.

«Ὁ Θεὸς» τῇ εἶπε «νὰ φυλάττῃ τὴν Ἐξοχότητά σου καὶ νὰ Τὴν εὐλογῇ. Καλῶς ὦρισες!»

Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ ἐκίνησεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ πιλίδιον τοῦ καὶ τῇ ἀπέτεινε διὰ τῆς κεφαλῆς γλυκὺν χαιρετισμὸν.

«Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μ'ἀρέσει» εἶπε πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ, ὅταν δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον. «Φαίνεται πῶς ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ. Ἦθελα πολὺ νὰ ἐρχωμαι κάπου κάπου νὰ παίζω μὲ τὰ δικά της· γιατί φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔχουν τὰ καίμενα πολλοὺς συντρόφους νὰ παίζουν.»

Ὁ κύριος Χάβιζαμ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ τῇ εἴπῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅτι δὲν θὰ τῇ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ πηγαίνῃ νὰ παίζῃ μὲ τὰ παιδιὰ τῶν δασοφυλάκων. Ἐσκέφθη ὅτι ἀργότερα θὰ ἦτο καιρὸς νὰ τῇ δώσῃ τὴν πληροφορίαν αὐτήν.

Ἡ ἄμαξα ἔτρεχε διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν καὶ ὠραίων πετεσιῶν, φυτευμένων ἐνθεν καὶ ἐνθεν κατὰ μῆκος τῆς διόδου, καὶ ἐκτεινουσῶν τοὺς μακροὺς αὐτῶν κλάδους, καμπτομένους ἐν εἶδει τῶν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κέδρικ. Οὐδέποτε τὸ παιδίον εἶχεν ἴδῃ τόσο μεγάλα δένδρα. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι τὸ κτήμα τοῦ Δόρινκουρ ἦτο ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων ὅλης τῆς Ἀγγλίας, ὅτι τὸ δάσος τοῦ ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων καὶ ὅτι ἀσύγκριτοι ἦσαν κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν αἱ δίοδοί του· ὅπως δὴποτε ὅμως ἔβλεπεν ὅτι ὅλα ταῦτα ἦσαν ἐξαισία. Ἐτέρπετο θεωρῶν τὸν ἥλιον δύνοντα καὶ χρυσίζοντα τὸ πυκνὸν φύλλον τῶν δένδρων· τῷ ἤρρεσεν ἡ ἀπόλυτος ἡρεμία ἡ βασιλεύουσα ὑπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ σκιερὺς ὅλους τῶν κλάδων καὶ ἐθαύμαζε τοὺς ποικίλους τρόπους τῆς διατάξεως τῶν, ἄλλοτε συμπλεκόμενων πρὸς ἀλλήλους πυκνῶς καὶ ἄλλοτε μεμονωμένων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ἄμαξα ἐφθάνεν εἰς μέρη κεκαλυμμένα ὑπὸ πετερίδος· ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξετείνετο τὰ πᾶσι γὰρ ἡ ἀνθήων. Συχνάκις

ὁ Κέδρικ ἄφηνεν ἐπιφώνημα χαρᾶς, βλέπων κανένα κόνικλον πηδῶντα αἰφνης εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ ἀμέσως ἐξαφανιζόμενον, ἢ κοπάδιον περδίκων, αἱ ὁποῖαι ἀνίπταντο προξενούσαι διὰ τῶν πετερίγων θορύβον, ἐφ' ᾧ ὁ μικρὸς λόρδος ἐκρότει τὰς χεῖρας.

«Εἶνε πολὺ ἔμμορφο μέρος» εἶπε πρὸς τὸν κ. Χάβιζαμ. «Ποτέ μου δὲν εἶδα παρόμοιο. Εἶνε περὶ ὥρατο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Δάσος» (τὸ Κεντρικὸν Δάσος εἶνε εἰς τῶν Δημοσίων Κήπων τῆς Νέας Ὑόρκης). «Ἐπειτα τί μεγάλο ποῦ εἶνε! Πόσο διάστημα εἶνε ἄρα γε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα ποῦ μπήκαμε, ἕως τὴν ἑπαυλιν;

— Τρία ἕως τέσσαρα μίλια» ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος.

«Τί μεγάλο ποῦ εἶνε!» ἐπανελάβεν ὁ Κέδρικ.

Ἄνὰ πᾶν βῆμα τὸ παιδίον παρητῆρει νέα ἀντικείμενα ἄξια θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Ὅτι τον ἐμάγευσεν περισσότερο ἦτο ἡ θεὰ ἀγέλης ὀλοκλήρου δορκάδων κατακεκλιμένων ἐπὶ τῆς χλόης, αἱ ὁποῖαι ἔστρεψαν πρὸς αὐτὸν τὰς ὠραίας τῶν κεφαλὰς, ἐστολισμένας διὰ κομψῶν κεράτων, ὅταν ἡ ἄμαξα διήλθε πλησίον τῶν. Τοιαῦτα ζῷα οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸ παιδίον παρὰ μόνον εἰς θηριοτροφεῖα.

«Ἐδῶ μένουν πάντα;» ἠρώτησε περιχαρῆς.

«Βεβαίως» ἀπήντησεν ὁ κ. Χάβιζαμ. «Εἶνε τοῦ πάππου σου».

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα ἐφάνη ἐμπρὸς τῶν ἡ ἐπαυλιν. Ἠγείρετο εὐρεῖα καὶ μεγαλοπρεπὴς μὲ τὰ φαιά της τεῖχη καὶ τὰ πολυάριθμα παράθυρα, ἀντανανκλῶντα τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἦτο ἐν εἶδος φρουρίου μὲ πύργους, μ' ἐπάλξεις, μὲ πυργίσκους. Οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου διὰ κισσοῦ· ἐμπρὸς δὲ ἠγείρετο ἐν ἀνοικτὸν καὶ εὐρὺ ἀνδρῶν, πλήρες ἀνθέων.

«Εἶνε τὸ περὶ ὥρατο μέρος ἀπὸ ὅσα εἶδα ἔς τὴν ζωὴν μου» εἶπεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ Κέδρικ, μὲ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ἐν χαρᾶς. «Μοιάζει μὲ παλάτι, σὰν ἐκεῖνα ποῦ λέγουν τα παραμῦθια.»

Ἡ μεγάλη πύλη τῆς εἰσόδου ἦτο ἀνοικτὴ καὶ εἰς ὑπηρετῆς, εἰς δύο στοίχους, παρατεταγμένοι, τὸν παρητῆρουν. Ἐθαύμασε πολὺ τὰς οἰκοστολὰς τῶν καὶ ἠρώτησε τί ἔκαμναν ἐκεῖ ποῦ ἐστέκοντο. Δὲν ἤξευρεν ὅτι ἐτίμων οὕτω τὸ μικρὸν παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον θάνηκων μίαν ἡμέραν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλοῦτη· ἡ ὠραία ἐπαυλὶς ἡ ὁποία ὁμοιάζε μὲ παλάτι παραμυθιοῦ, τὸ μεγαλοπρεπὲς δάσος, τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀρχαῖα δένδρα, οἱ λειμῶνες μὲ τὰ ἄγρια ἄνθη ὅπου ἔπαιζαν οἱ λαγοὶ καὶ οἱ κόνικλοι, καὶ αἱ δορκάδες μὲ τοὺς μεγάλους ὕγρους ὀφθαλμούς, αἱ κατακεκλιμένοι ἐπὶ τῆς πυκνῆς χλόης. Δὲν εἶχον παρέλθῃ δύο ἐβδομάδες ἀφ' ὅτου εὐρίσκετο ἀκόμη πλησίον τοῦ κ. Χῶψ, ἀναβιδασμένος ἐπάνω εἰς κανὲν βαρέλιον ξηρῶν καρπῶν ἢ κιβώτιον σάπωνος καὶ κινῶν τοὺς μικροὺς κρεμαμένους πόδας μὲ τὴν συνήθη

ἀφέλειαν, χωρίς νὰ ἔχη τὴν ἐλαχίστην εἰδησιν περὶ τῶν μεγαλειῶν τὰ ὅποια τὸν περιέμενον· καὶ ἤδη ἐβάδιζε μεταξὺ δύο στοιχῶν ὑπηρετῶν οἱ ὅποιοι τὸν ἐθεώρουν ὡς τὸν μέλλοντα αὐθέντην αὐτῶν καὶ κύριον καὶ ἱσταντο ἐκεῖ πρόθυμοι νὰ ἐκτελέσωσι καὶ τὰς ἐλαχίστας τοῦ ἐπιθυμίας.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦτο γρατὰ τις γυνή, φοροῦσα ἀπλὴν ἐσθῆτα μαύρην ἐκ μετάξης.

«Ὁ λόρδος Φωλεροῦ, κυρία Μίλλον» τῇ εἶπεν ὁ κ. Χάβιζαμ, κρατῶν τὸν μικρὸν λόρδον ἐκ τῆς χειρὸς «Λόρδε Φωλεροῦ, ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλειος.»

Ὁ Κέδρικ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τῇ εἶπε :

«Σεῖς εἶσθε ποῦ ἐστείλατε ἐκείνη τὴν ὠραία γάτα εἰς τὴν μητέρα δι' ἐμένα; Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

— Θάνεγνωρίζα τὴν Ἐξοχότητά Του ὅπου καὶ ἂν τον ἐβλεπα» εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἐν ᾧ μειδίαμα εὐχαριστήσεως ἐξεχύνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της. «Ἐἵνε ὁ λοχαγὸς ἀπαράλλακτος... Ἰδοὺ μία μεγάλη ἡμέρα δι' ἡμᾶς, μυλόρδε!»

Ὁ Κέδρικ ἠρώτησεν ἑαυτὸν διατί ἦτο μεγάλη ἡ ἡμέρα. Ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἐν δάκρυ στίλβον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς γηραιᾶς γυναικὸς· προφανῶς ὅμως δὲν προήρχετο ἐκ θλίψεως διότι ἐγέλασεν ἐκ νέου καὶ τῇ εἶπεν :

«Ἡ γάτα ποῦ ἔστειλα εἰς τὴν Λόζαν ἔχει ἀκόμη δύο ὠραία γατάκια, τὰ ὅποια θὰ φέρω εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ἐξοχότητός Σου.»

ΙΒ'

Μετά τινα λεπτὰ ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπιβλητικὸς θαλαμηπόλος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀδηγήσῃ τὸν Κέδρικ μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς Βιβλιοθήκης, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνῆγγειλε διὰ τόνου μεγαλοπρεποῦς :

«Ὁ λόρδος Φωλεροῦ, μυλόρδε!»

Ἦτο ὑπὲρ τῆς ἀπλούς· ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἐπίσημος ἡ στιγμή ἐκείνη, καθ' ἣν πρώτην φοράν ὁ νεαρὸς κληρονόμος ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐμέλλε μίαν ἡμέραν νὰ τῷ ἀφήσῃ τὸ νομὰ του καὶ τὸν τίτλον του.

Ὁ Κέδρικ εἰσηλθεν. Ἦτο εὐρύς καὶ ὠραῖος θάλαμος, ἐπιπλωμένος μετ' αὐστηρᾶς πολυτελείας καὶ ἐστολισμένος γύρω-γύρω μεθ' ἡθῆς πλήρεις βιβλίων. Τόσῳ βαθέα ἦσαν τὰ χρώματα τῆς διακοσμῆσεως καὶ τόσῳ ὀλίγον φῶς ἐξαπέστελλεν ἡ φθίνουσα ἡμέρα διὰ τῶν δικτυωτῶν παραθύρων, ὥστε μόλις διέκρινε τις τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου, ὁ ὁποῖος ἐκ πρώτης ὕψεως παρῆρχεν ἐντύπωσιν πένθιμον.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὁ Κέδρικ ἐνόμισεν ὅτι οὐδεὶς εὗρίσκετο ἐκεῖ-μέσα· ἀλλ' ἐπὶ τέλους διέκρινε πλησίον τοῦ πυρὸς, τὸ ὅποιον ἐσπινθίζεν εἰς τὴν ἐστίαν, μεγάλην πολυθρόναν καὶ εἰς τὴν πολυθρόναν αὐτὴν καθισμένον ἕνα ἄνθρωπον.

Ἐπὶ τοῦ δαπέδου πλησίον τοῦ ἦτο ἐξηπλωμένος κύων, ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν μεγάλων λαγωνικών. Αἱ κνήμαί του καὶ ἡ κεφαλὴ του ὁμοίαζον κατὰ τὸ μέγεθος μετ' ἑλόντος, ὑπενθύνιζε δὲ ἀκόμη τὸν βασιλέα τῆς ἐρήμου καὶ διὰ τοῦ ὑποκιτρίνου αὐτοῦ τριχώματος. Ἀκούσας τὴν θύραν ἀνοιγομένην ἠγέρθη μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐβάδισε βραδέως πρὸς τὸν νεήλυδα, ὡς ἐάν τῷ ἀπένεμε τιμὰς ὑποδοχῆς.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ὁ καθήμενος εἰς τὴν πολυθρόναν, φοβηθεὶς μήπως πτοηθῇ τὸ παιδίον, ἐκραξε : «Δούγαλ, ἐδῶ!»

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε φόβος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μικροῦ λόρδου, ὅπως δὲν ὑπῆρχε καὶ κακία. Ἐθῆκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλοιοῦ τοῦ μεγάλου σκύλου μετ' ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον τρόπον τοῦ κόσμου καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἐβάδισαν οὕτω πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν καθήμενον εἰς τὴν πολυθρόναν, ἐν ᾧ ὁ σκύλος βαδίζων ὡσφραίνεται τὸν ἀέρα ἰσχυρῶς.

Ὁ ἄνθρωπος ἤγειρε τότε τὰ ὄμματα πρὸς αὐτούς, καὶ εἶδεν ὁ Κέδρικ ὅτι ἦτο γέρων ὑψηλός, μετ' ὀμίαν καὶ μύστακας λευκοῦς, μετ' πυκνὰς ὀφρῦς, καὶ μετ' ῥίνα ὁμοίαν πρὸς ῥάμφος αἰετοῦ μεταξὺ δύο ὀφθαλμῶν διαπεραστικῶν· ἐν ᾧ ὁ γέρων ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ μίαν χαριστάτην παιδικὴν ὄψιν ἐν περιβολῇ ἐκ μελανοῦ βελούδου μετ' ἐπιτραχήλιον ἀπὸ δαντέλαν λευκὴν, μετ' χρυσοῦς βοστρύχους κυματίζοντας πέριξ ὠραίου προσώπου, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον τοὺς ἰδικούς του μετ' ἐλπίδα ἀθῶας συμπαθείας. Ἐὰν ἡ ἔπαυλις ὁμοίαζε, καθὼς εἶπεν ὁ Κέδρικ, μετ' ἀλάτι, ὁ μικρὸς αὐτὸς λόρδος ὁμοίαζε μετ' βασιλόπουλο παραμυθίων· λάμπει αἰφνιδίᾳ ὑπερηφανίας καὶ θριάμβου ἤστραφεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κόμητος ὅταν εἶδε πόσον ὁ ἐγγονὸς τοῦ ἦτο ὑψηλός, ὠραῖος καὶ ἰσχυρὸς καὶ μετ' ὁποῖας ἡμέρας εὐτολμίας ἴστατο ἐνώπιόν του, τὴν χεῖρα ἔχων ἀκόμη ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ πελωρίου σκύλου. Οὐδέλως δυσῆρστησε τὸν εὐγενῆ ἐκείνον, τὸν ἄγριον καὶ ἀπρόσιτον, τὸ ὅτι ὁ ἐγγονὸς τοῦ δὲν ἔδειξε κανένα φόβον οὔτε πρὸς αὐτόν, οὔτε πρὸς τὸν σκύλον του...

Ὁ Κέδρικ τὸν ἠτένιζε, διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου διὰ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀτενίσῃ καὶ τὴν δασοφύλακα, παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ δάσους, καὶ τὴν κ. Μίλλον, τὴν οἰκονόμον.

«Εἶσθε ὁ κόμης;» ἠρώτησε πλησιάζας, «Εἶμαι ὁ ἐγγονὸς σας, ὁ λόρδος Φωλεροῦ, τὸν ὅποιον ὁ κύριος Χάβιζαμ ἔφερεν ἐδῶ.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κόμητα.

«Ἐλπίζω ὅτι εἶσθε καλά» ἐξηκολούθησε διὰ τὸν τρυφεροῦ «χαίρω πολὺ ποῦ σας βλέπω.»

Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία τῷ ἔτεινετο. Ἦτο τόσον ἐκπεπληγμένος, ὥστε δὲν εὗρισκε λέξιν νὰ εἴπῃ καὶ περιέφερεν ἄφωνος τὸ βλέμμα ἐκ τῶν βαθεῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ λόρδου.

«Χαίρεις λοιπὸν ποῦ με βλέπεις;» τῷ εἶπεν ἐπιτέλους.

«Ναί, χαίρω πολὺ,» ἀπήντησεν ὁ λόρδος Φωλεροῦ.

Ἦτο μίαν ἔδρα πλησίον τοῦ κόμητος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθησεν· ἡ ἔδρα ἦτο ὑψηλὴ καὶ οἱ πόδες τοῦ παιδίου ἐκρέμαντο, ταλαντευόμενοι. Ἀλλ' ὁ Κέδρικ ἐφαίνετο καθήμενος μετ' ὄλην τὴν τὴν ἀνεσιν καὶ παρετήρει τὸν σεβαστὸν τοῦ πάππου μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἄνευ αὐθαδείας.

«Ἐπροσπάθησα πολὺ νὰ φαντασθῶ μόνος μου πῶς θὰ εἴσθῃς» τῷ εἶπε «καὶ ἐρωτοῦσα μετ' ἐν τῷ νοῦ μου ἂν θὰ ἐμοιάζατε τὸν πατέρα μου...

— Λοιπὸν πῶς σου φαίνομαι;» ἠρώτησεν ὁ κόμης.

«Νὰ σας πῶ. Ἦμουν πολὺ νέος ὅταν ἀπέθανε ὁ πατέρας μου, ὥστε δὲν τὸν θυμοῦμαι καλά. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τοῦ ἐμοιάζατε πολὺ.

— Καὶ λυπᾶσαι γι' αὐτό;

— «Ὁ, ὅχι!» ἀπεκρίθη ὑγενῶς ὁ μικρὸς λόρδος «Φυσικὰ εὐχαριστεῖται κανεὶς νὰ βλέπῃ κάποιον ποῦ νὰ μοιάζῃ τὸν πατέρα του· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει βέβαια νὰ τοῦ ἀρέσῃ ὁ πάππος του καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχη καμμίαν ὁμοιότητα μετ' ἐν τῷ πατέρα του. Ἀγαπᾷ κανεὶς πάντοτε τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς βρίσκει πολὺ καλοὺς.»

Ὁ κόμης ἐφάνη ὀλίγον ἀμνηχανῶν. Αὐτὸς δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ἠγάπησε ποτὲ τοὺς συγγενεῖς του.

Ο ΠΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΤΕΥΘΟΣ

Ἦτο ὠραία καὶ ψυχρὰ πρωΐα τοῦ Ὀκτωβρίου· δύο ἡλιεκαεῖς ἀλιεῖς ἀφῆσαντες τὴν πτωχικὴν καλύβην των, ἡ ὁποία εὗρίσκετο εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἐξῆλθον εἰς τὸ πέλαγος ὅπως ῥίψωσι τὰ δίκτυά των. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε φανῇ ὑπὲρ ἄνω τοῦ ὀρίζοντος· ὁ ἄνεμος, ὅστις εἶχε πνεύσῃ μετὰ σφοδρότητος ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα, εἶχε κοπάσῃ καὶ ἐπεκράτει ἄκρα γαλήνη.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, λεῖα ὡς καθρέπτης, ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε ἀλληλοδιαδόχως, ὡς νὰ νεσηκόνετο ἀπὸ δυνατὴν καὶ βραδεῖαν ἀναπνοήν.

Οἱ ἀλιεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσι τὰς κώπας, διότι οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἐφούσκωνε τὰ πανιά, τὰ ὅποια ἐκρέμαντο ἀδρανῆ κατὰ μῆκος τοῦ ἰστού· ἐκωπηλάτησαν ἀκόμη ὀλίγον, ἐντελῶς ἀδιάφοροι πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, τὸ ὅποιον περιεκύκλου αὐτούς, συλλογίζόμενοι μόνον πόσα ψάρια ἐμελλον νὰ πιᾶσιν, καὶ πόσα χρήματα ἐμελλον νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν πώλησίν των.

Παρήλθεν οὕτω ἀρετὴ ὥρα, οἱ δὲ ἀλιεῖς

Ἀπεναντίας ὑπῆρχεν ὁ τύραννος ὄλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατῴρωνε νὰ μισηθῇ ἐγκαρδίως.

«Ποῖο παιδί δὲν ἀγαπᾷ τὸν πάππον του, ὅταν μάλιστα ὁ πάππος τοῦ ἐφάνῃ γι' αὐτὸ τόσῳ καλός, ὅσῳ ἐφάνηκατε σεῖς γιὰ μένα;» εἶπεν ὁ Κέδρικ.

«Ἄ, μπᾶ!» εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἀπαράδοξον λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. «Ἐφάνηκα καλὸς γιὰ σένα; «Βεβαιότατα» ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ μικρὸς λόρδος, «καί σας εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ ὅχι μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ ὁ Δίκ καὶ ἡ Βριγίττα καὶ ἡ γυναῖκα ποῦ πωλεῖ τὰ μῆλα;...

— Ὁ Δίκ!» εἶπεν ἐκπληκτος ὁ κόμης ἡ Βριγίττα, ἡ γυναῖκα ποῦ πωλεῖ τὰ μῆλα...

— Ναί» εἶπεν ἐξηγούμενος ὁ Κέδρικ «γι' αὐτοὺς μου δώσατε χρήματα, τὰ χρήματα ποῦ εἶπατε εἰς τὸν κύριον Χάβιζαμ νὰ μου δώσῃ ὅταν ἤθελε τα χρειασθῶ.

— Ἄ, ναί, ξέρω. Καὶ τί ἀγόρασες λοιπὸν μ' αὐτὰ τὰ χρήματα; Ἦθελα νὰ μάθω.»

Συνέσπασεν ἐκ νέου τὰς ὀφρῦς καὶ ἐθεώρησε τὸν Κέδρικ ἀτενῶς. Ἦτο πολὺ περιέργως νὰ μάθῃ κατὰ τίνα τρόπον τὸ παιδίον ἐχρησιμοποίησε τὰ δῶρά του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἀπείχον ἐν χιλιόμετρον περίπου ἐκ τῆς ξηρᾶς· ὅτε εἰς ἐξ αὐτῶν αἰφνης παρετήρησε παράδοξον πρᾶγμα, πλεον ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ διευθυνομένον πρὸς αὐτούς.

— Τί νὰ εἶνε; εἶπεν ἀνορθωθείς καὶ δεικνύων αὐτὸ διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν σύντροφόν του.

— Θὰ εἶνε κανένα καραβοτσάκισμα, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος παρατηρῶν ἐπίσης μετὰ προσοχῆς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικείμενον· κανένα πλοῖον ποῦ θὰ ἐβούλιαξε εἰς τὴν προχθεσινὴν τρικυμίαν καὶ τώρα πλεῖ ἀναποδογυρισμένο· ἢ κανένα μεγάλο δέμα ἐμπορεύματα, ποῦ θάρπαξαν τὰ κύματα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο καράβι ποῦ ἐγίνε θρύμματα ἐς τοὺς βράχους, τρεῖς μέρες τώρα. Γὰ καλὸ κακό, ἄς ἰδοῦμε τί εἶνε, γιατί μπορεῖ νὰ βάλωμε ἐστὶ χερί περισσότερα παρὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ψάρια ποῦ μπορεῖ νὰ πιᾶσιν ἐν ἑνὶ μῆνι.

Ὁ εἰς λοιπὸν ἐξηκολούθησε νὰ κωπύλατῃ, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος, ἴστατο ὀπίσω, κρατῶν τὸν γάντζον μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν εἰς τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐπερίμενον μετ' ἐκείνην ἀνυπομονησίαν· ἀλλὰ δὲν ἦτο τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἠλπίζον, οὐδὲ

τίποτε ομοιάζον με ὅ,τι εἶχον ἴδῃ ἕως τότε.

Ἦτο σῶμά τι μαλακὸν ὑποκόκκινον, δις ἢ τρίς μεγαλειότερον τοῦ ἀλιευτικοῦ των ἀκατίου, θαλάσσιόν τι ζῶον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα· ἀλλ' ἦτο τόσο ἥσυχον καὶ τόσο ἀκίνητον ὥστε οἱ δύο ἀλιεῖς δὲν ἐφοβήθησαν διόλου νὰ το πλησιάσωσι καὶ νὰ το ἐγγίσωσι· θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον δι' αὐτοὺς ἂν δὲν τοῖς ἤρχετο αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Ὁ ναύτης ἐνέπηξε ταχέως τὸν γάντζον εἰς τὸ σαρκῶδες μέρος τοῦ ζῴου, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο νεκρὸν, ὅπως εἶχον νομίσῃ, ἀλλ' ἦτο βυθισμένον ἀπλῶς εἰς γλυκὺν ὕπνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συντελέσῃ καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἀφυπνισθὲν αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν πληγὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἠτοιμάσθη εἰς μάχην.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὠπισθοχώρησεν· ἔπειτα δὲ ἀνοίξαν δύο πελωρίους καὶ ἐξέχοντας ὀφθαλμούς, ἐξηκόντισε κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐτάραξαν τὸν ὕπνον του, ἄγριον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε :

— Εἶσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· μὴν ἐλπίζετε νὰ με διαφύγετε· δὲν ἔφαγα ἀκόμη!

Ἐν πῆδημα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἦτο ἐπ' αὐτῶν ἡ ἰσχυρὰ καὶ ὀξεῖα μύτη του ἐκτύπα τὸ ἀλιευτικὸν σκάφος με ὀρμὴν, δὲν κατάρθονεν ὅμως νὰ συντρίβῃ αὐτό.

Τί ἔκαμαν ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ οἱ ἀλιεῖς; Τίποτε· ἐκτὸς ἐαυτῶν ἐκ τοῦ τρόμου, μᾶλλον νεκροὶ ἢ ζῶντες δὲν ἦσαν εἰς θέσιν οὔτε νὰ κινηθῶσιν οὔτε νὰ ὁμιλήσωσιν· ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὸ τέλος των ἐπλησίαζε.

Τὸ θαλάσσιον θηρίον, βλέπον ὅτι δὲν κατάρθονε τὸν σκοπὸν του με τὸ ῥύγχος του, ἐξέβαλεν αἰφνης ἐκ τοῦ ὕδατος ἓνα μακρὸν, πολὺ μακρὸν γλοιώδη πλόκαμον, ὁμοιάζοντα με ὄφιν, τὸν ὁποῖον οἱ ἀλιεῖς δὲν εἶχον εἰσέτι ἴδῃ, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον· δευτέρως πλόκαμος παρηκολούθησε τὸν πρῶτον, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐκράτουν κάτωθεν τὸ πλοῖάριον.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ σκάφος περισφιγόμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὸ ζωντανοῦ δικτύου ἐπικινδυνότερου παρ' ὅσα αὐτοὶ μετεχειρίσθησάν ποτε κατὰ τῶν ἰχθύων, ἐμελλε νὰ ἐλκυσθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, οἱ δὲ δυστυχεῖς, οἵτινες ἦσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐμελλον νὰ πέσωσιν εἰς τὸ φοβερὸν στόμα τοῦ φοβεροῦ θηρίου καὶ τότε...

Ἀλλ' ἡ θεὰ τοῦ γιγαντιαίου ἐκείνου πλο-

κάμου, ὅστις ἐσύρετο ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἔφερε τοὺς δύο ἀλιεῖς εἰς τὴν συναίσθησιν τοῦ κινδύνου. Μικρὸς πέλεκυς εὐρίσκετο πλησίον των. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἤρπασεν αὐτὸν καὶ ἐκτύπησε δις με ὄλην τὴν δύναμιν του τοὺς πλοκάμους οἱ ὁποῖοι ἐξετείνοντο εἰς τὴν πρῶραν τοῦ σκάφους.

Τὸ θαλάσσιον τέρας ἐκ τοῦ σφοδροῦ πόνου τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη, ἀφῆκε τὸ σκάφος, ἐκίνησεν ἄγριως τὰ μέλη του, ἔπειτα ἐξηφανίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐξαφνα ἀπώλεσε τὴν διαύγειάν του καὶ ἔγινεν ὑπόμαυρον.

Οἱ ἀλιεῖς ἡμίνεκροι, ἀλλὰ ἐκτὸς ἐαυτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς καθὼς εἶδον ὅτι ἀπηλευθερώθησαν, ἀφῆκαν τὸ ψάρευμα τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωρίον των ὅσον ταχύτερον ἠδύναντο. Ἦθελον νὰ διηγηθῶσι τὴν ἀξιοθαύμαστον ἱστορίαν των, κανεῖς δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς διαψεύσῃ, διότι οἱ δύο βραχίονες τοῦ θηρίου εἶχον μείνῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου.

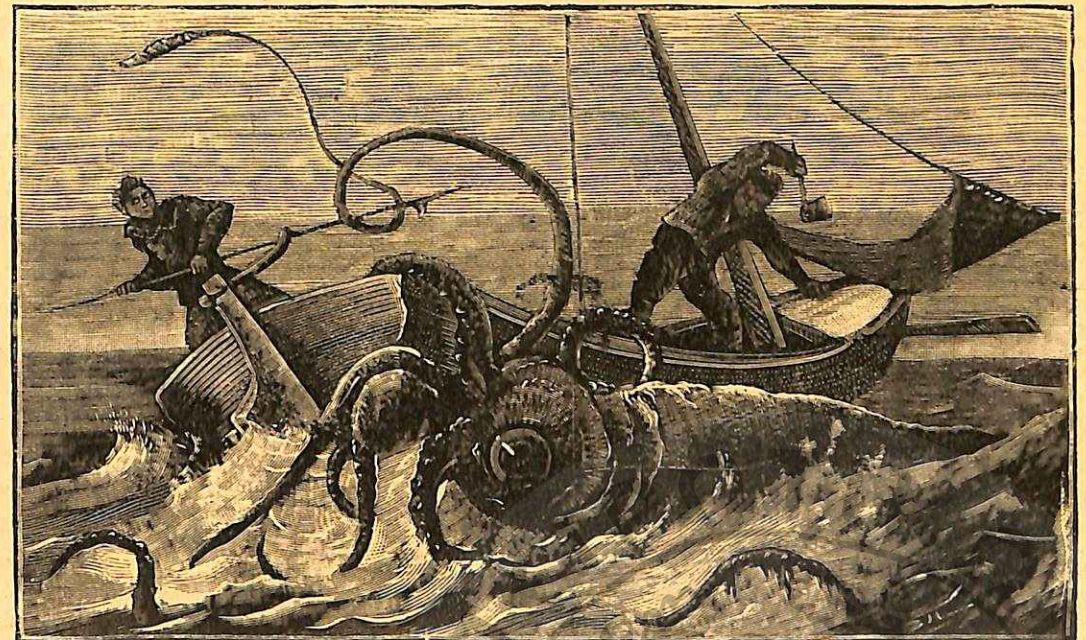
Τὸ ζῶον κατὰ τοῦ ὁποῖου ἠγωνίσθησαν ἦτο τεῦθος (καλαμάρι), ἀλλὰ γιγαντιαῖος τεῦθος, ἔχων πολλὰ μέτρα μῆκος. Ἐκεῖνα τὰ καλαμάρια τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀκτὰς μας ἔχουσι μόλις δέκα μέχρι δεκαπέντε ἑκατοστῶν μῆκος, διὰ τοῦτο ὀνομαζόμεν αὐτὰ καλαμαράκια, τευθίδας· ἔχουσιν ὡς καὶ ὁ τεῦθος περὶ οὐ ἔγινεν ἀνωτέρω λόγος, ὅκτῳ πόδας ἢ πλοκάμους περὶ τὴν κεφαλὴν των, ἔχοντας μῆκος τριπλάσιον ἢ τετραπλάσιον τοῦ σώματός των· ἔχουσι δὲ προσέτι δύο κεραίας, ἀκόμη μακροτέρας, πλήρης θηλῶν διὰ τῶν ὁποίων ἀπομυζῶσι.

Τώρα ὥς προσπαθήσωμεν νὰ φαντασθῶμεν τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ τεῦθος συλλαμβάνει τὰ θηράματά του. Διακρίνει ἓνα ἰχθύν· ὁ ἰχθὺς δὲν εὐρίσκεται πλησίον τοῦ στόματός του, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος λάκκου σχηματιζομένου διὰ τῶν πλοκάμων, τῶν περικυκλούντων τὴν κεφαλὴν του, δύναται ὅμως νὰ το φθάσῃ με τὰς κεραίας του· ῥίπτει μίαν ἐπὶ τοῦ ἰχθύος, ἡ ὁποία τον συλλαμβάνει ὡς ἀγκίστριον. Παρευθὺς αἱ θηλαὶ προσκολλῶνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἰχθύος, τὸ βυζαίνουν, τὸ σύρουν πρὸς ἐαυτοὺς. Ὁ δυστυχὴς ἰχθὺς ματαίως ἀγωνίζεται καὶ παραδέρνει, καὶ κάμνει τὰ πάντα ὅπως ἀπαλλαχθῇ τοῦ θανάσιμου ἐκείνου ἐναγκαλισμοῦ. Ματαίως. Με τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων πλοκάμων τὸ καλαμάρι φέρει τὸ θῦμά

του εἰς τὸ στόμα του, τὸ ὁποῖον ἔχει ἰσχυρότατον ῥάμφος, ἔχον σχεδὸν τὸ σχῆμα ῥάμφους παπαγάλου, καὶ δυνάμενον νὰ συντρίβῃ τὰ κογχύλια καὶ τὰ ὄστρακα τῶν ἀστακῶν, καραβίδων καὶ λοιπῶν. Ὁ ἰχθὺς ἐξαφανίζεται μετ' ὀλίγον.

Τὸ καλαμάρι κολυμβᾷ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τρέχει με ταχύτητα βέλους, διὰ τῆς ὁποίας κατορθώνει νὰ διαφεύγῃ τὰς ἐπιθέσεις τῶν καταδιωκόντων αὐτό. Ἐχει προσέτι ἐν θυλάκιον πλήρες ὑγροῦ μαύρου ὡς ἡ μελάνη. Ὅταν εὐρίσκεται ἐν κινδύνῳ, σκορπίζει τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο.

Οἱ ἀρχαῖοι μάλιστα ἀναφέρουσι ζῶον τοῦ εἶδους τούτου τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον Κράκεν, καὶ εἶχε κολοσιαῖον μέγεθος. Ἐξάπαντος τὸν παλαιὸν καιρὸν ταξειδιῶται συναντήσαντες ποτε γιγαντιαῖον τινα τεῦθον, τόσο πολὺ ἐτρόμαξαν ἐκ τῶν μακρῶν του πλοκάμων, οἵτινες ἐκινούντο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐκ τῶν μαύρων καὶ ἐξεχόντων ὀφθαλμῶν του, ὥστε τοῖς ἐφάνη ὡς φαντασιῶδες μεγαθήριον. Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν ἀρχαίων, ταξειδιῶται κατέβησαν εἰς τὰ νῶτα ἐνὸς κράκεν ἐκλαμβάνοντες αὐτό

«Τὸ ΣΚΑΦΟΣ ΠΕΡΙΣΦΙΓΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΥ ΤΕΥΘΟΥ ΕΜΕΛΛΕ ΝΑ ΕΛΚΥΣΘῇ Εἰς ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ» (Σελ. 56)

Τὸ ὕδωρ θολοῦται, καὶ τὸ καλαμάρι κατορθώνει νὰ διαφύγῃ, ἡ δὲ ἔχθρος του δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ πρὸς ποῖον μέρος ἔφυγε διὰ νὰ το καταδιώξῃ.

Πῶς σὰς φαίνεται τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀμύνης; Δὲν θαυμάζετε τὸν πρωτότυπον τρόπον με τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπρονόησε περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ πλάσματός του;

Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα εἶδη ζῴων ὁμοιάζόντων πρὸς τὸ καλαμάρι, ἐν τοιοῦτον εἶνε καὶ ὁ πολύπους· καὶ οὗτος ἔχει πλοκάμους ἐφωδιασμένους με θηλάς. Τινὰ τῶν θαλασσίων τούτων ζῴων ὡς ὁ γιγαντιαῖος τεῦθος ἔχουσι πελώριον μέγεθος· ἀλλ' εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ τις αὐτά, διότι συνήθως διαμένουσιν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ.

ὡς νῆσον ἔχουσιν περιφέρειαν πολλῶν μιλίων, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐν σύνταγμα ὁλόκληρον θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ γυμνάσιον. — Ἐν κράκεν, ἔλεγον ἄλλοι, ἠδύνατο νὰ σηκώσῃ ἐν πλοῖον ταξειδεῦον καὶ νὰ το ἀναποδογυρίσῃ.

Ἀλλ' οἱ φίλοι μας οἱ ὁποῖοι σκοπεύουν νὰ ἐπιχειρήσουν μακρὰ ταξείδια, ὥς μὴ ἐγκαταλείψουν τὸ σχέδιόν των ἐκ φόβου μὴ συναντήσουν Κράκεν ἢ γιγαντιαίους τεῦθους. Τὰ πρῶτα δὲν ὑπάρχουν, οἱ δὲ ἄλλοι πολὺ ὀλίγην περιέργειαν ἔχουν νὰ μάθουν τί συμβαίνει ὑπεράνω τῶν κυμάτων, καὶ πολὺ ὀλίγην διάθεσιν νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ

[Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελίδα 42]

Καὶ ἐπέστρεψαν πραγματικῶς ὀπίσω εἰς τὴν κορυφὴν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρευνοῦν· ὁ φιλόανθρωπος ξενοδόχος ἔδωκεν εἰς τὰ παιδιά δαδὰς· ἐγνώριζε τὸν Πέτρον, τὸν υἱὸν τῆς ἀγαθῆς καὶ ἐργατικῆς χήρας ἐκ τοῦ ὅχι μακρὰν ἀπέχοντος χωρίου, καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἡμερῶν τὴν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγῃ μὲ ποίαν χαρὰν ἐπερίμενε τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ Πέτρος τῆς.

Θὰ πρασινίσουν τὰ βουνά, θὰ λουλουδίσῃ ὁ κάμπος

εἶχεν εἶπη, δεικνύουσα μὲ τὸν στίχον τοῦτον πόσῃ ἦτο ἡ χαρὰ τῆς· «θᾶλλῃ ὁ Πέτρος μου, μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ γυρίσῃ, καὶ φυλάγει τὸ λόγο του, τὸ χρυσὸ παιδάκι μου.

Ἐπρεπε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ ὁ ἀγαθὸς χωρικός τὸ παιδίον ν' ἀποθάνῃ, μέσα εἰς τὸ χιόνι τόσον κοντὰ εἰς τὴν πατρίδα του; Ὅχι· καλλιτέρα νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς μαζί. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ πρὸς σωτηρίαν τοῦ μικροῦ παιδίου.

Εἰς ἔμεινεν ὀπίσω, εἰς μόνος· ἐκάθισε μὲ πείσμον πρόσωπον ἐπὶ τοῦ καθίσματος τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον τῆς θερμάστρας, ἐξήπλωσε τοὺς πόδας του, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ προσεποιήθη ὅτι κοιμάτο. Ἀφ' οὗ ὁμως ἀνεχώρησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι, καὶ ἐγίνε πλήρης ἡσυχία, τότε ἐγύρισε καὶ εἶδε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐξέβαλεν ἡσύχως κᾶτι ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του, τὸ ἥνοιξε, παρετήρησεν αὐτὸ μὲ ἀπληστα βλέμματα καὶ ἔθεσεν αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν του· ἔπειτα δὲ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ τί συνέβαινε; Δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἐν τούτοις εἶχε κάμῃ τόσον μακρὸν δρόμον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτο τόσον κουρασμένος, ἡ δὲ θερμότης τῆς θερμάστρας ἦτο τόσον εὐάρεστος· εἰς μάτην ἔστρεφε ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ὅχι, δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· ὅτε δὲ πρὸς στιγμὴν τοὺς ἔκλειεν ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ ἐν ὥχρὸν παιδίον κείμενον ἐντὸς τῆς χιόνος, τὸ ὁποῖον παρετῆρει αὐτὸν μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του καὶ τῷ ἔλεγε μὲ παράπονον: «Τὰ εἶχα μαζεύσῃ γιὰ τὴν μητέρα μου!» «Ὅχι τὰ ἔχασες μέσα εἰς τὸ

χιόνι» ἤθελε αὐτὸς ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔλεγε πάλιν: «Εἰς τὸ χιόνι κοιτομαι ἐγὼ ὁ ἴδιος — κ' εἰς αὐτὸ πταίεις σύ.»

Τότε ἐσηκώθη καὶ παρετήρησεν ἀπὸ τὸ παρὰθυρον. Μήπως ἤρχοντο οἱ ἄλλοι μαζί μὲ τὸν Πέτρον; Ἐτρεξεν ἔξω νὰ ἴδῃ, ἦτο εἰς ὑπηρετῆς τοῦ πανδοχείου τὸν ὁποῖον ἔστελλεν ὁ κύριός του νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλην βοήθειαν, πρὸ πάντων ἀνθρώπων ποῦ νὰ ἡξεύρουν καλὰ τὰ κατατόπια.

— Θᾶχῃ πέσῃ σὲ κανένα κρημνὸ εἶπε· αὐριο θὰ το βροῦμε, μὰ θᾶνε πλεῖα πολὺ ἀργά.

Πολὺ ἀργά! πόσον πικρὰ ἀντήχησαν αἱ λέξεις αὗται εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ Ἰακώβου. Πολὺ ἀργά! ὦ ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο· ἴσως ὑπῆρχε ἀκόμῃ τρόπος σωτηρίας· ἠδύνατο καὶ αὐτὸς ἴσως νὰ βοηθήσῃ. Ἐγνώριζε τὸν τόπον καλλιτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλον, διότι ὅταν ἦτο μικρότερος εἶχε σκαρφαλώσῃ τόσας φορὰς εἰς τὸ βουνόν. Ἦρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὑπηρέτου τὸν πυρσὸν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν κορυφὴν.

— Πολὺ ἀργά! ὅχι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

ᾠ! πῶς ἔκαιε τώρα τὸ στῆθος τὸ μικρὸν βαλάντιον, τὸ ὁποῖον προτῆτερα εἶχε θέσῃ ἐνδοθεν τοῦ ὑποκαμίσου του.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε τοὺς ἄλλους. Οὐδὲν ἔχνος τοῦ ἀπωλεσθέντος εἶχεν εὐρεθῇ. Τίποτε, τίποτε!

— Ποῦ εὐρέθη ἡ κάσα; ἠρώτησεν ἀσθμαίνων ὁ Ἰακώβος. Τῷ ἔδειξαν τὴν θέσιν. Τὴν ἀνεγνώρισεν· ἐκεῖ πλησίον ἦτο κρημνός· ὁ ποῦς δὲν εὗρισκε κανὲν στήριγμα, καὶ εὐκόλον ἦτο νὰ πέσῃ κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ.

Μήπως ἦτο κάτω ἐκεῖ τὸ παιδίον νεκρόν; μὴ ἦτο πολὺ ἀργά; Μόνον ποῦ το ἐσυλλογίζετο ἐσπαράττετο ἡ καρδιά του. Κατέβη σιγά, σιγά μὲ προσοχήν.

— Ἐδῶ, παιδιὰ μὲ τὰ δαδιά, ἐφώναζε.

Πραγματικῶς ἐκεῖ ἦτο ἐξηπλωμένον τὸ παιδίον, καὶ—δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός—ὅχι ψυχρὸν οὐδὲ νεκρόν· τὸ πρόσωπόν του δὲν ἦτο σκιεπνεμένον μὲ χιόνι, οὐδὲ τὸ στῆθος του· ἐν ζεστὸν πρᾶγμα εὗρίσκετο ἐπ' αὐτοῦ—ὦ, ἰδέτε, ὁ μυωξὸς του, ὁ καλός, ὁ πιστὸς μυωξός του τὸν εἶχε ζεστάνῃ, τὸν εἶχε σώσῃ.

— Ἐλάτε γρήγορα, νὰ τον πιάσωμεν νὰ τον τραβήξωμεν ἀπάνω!

ᾠ! πόσαι χεῖρες ἠπλώθησαν νὰ τον σηκώσουν, μὲ ποίαν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν ἐβοήθησαν ὅλοι τὸν μικρὸν Πέτρον, ὅστις ἔστρεψε καὶ εἶδεν ὅλους μὲ ἐκπεπληγμένον βλέμμα, καὶ ἔπειτα ἀπεκοιμήθη πάλιν ἀπὸ τὴν πολλὴν κούρασιν.

Ἐν θριάμβῳ μετεκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ πανδοχεῖον, τὸν ἔθεσαν εἰς μαλακὴν καὶ ζεστὴν κλίνην, τὸν ἔτριψαν καὶ τον ἐσκέπασαν καλὰ, ἔθεσαν καὶ τὸν μυωξὸν του ἐντὸς τοῦ κιβωτίου πλησίον του, καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθησαν τὰ παιδιά νὰ κοιμηθοῦν.

Ἀλλὰ μετὰ τινα ὥραν, διὰ μιᾶς ἥνοιξε σιγὰ σιγὰ ἡ θύρα τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο ὁ Πέτρος, εἰσῆλθέ τις ἀθορύβως, μία χεὶρ ἔπιασε μὲ προσοχήν τὸ κιβωτίδιον καὶ ἔθεσε κᾶτι ἐντὸς αὐτοῦ—ἔπειτα ἐκλείσθη πάλιν ἡ θύρα καὶ ἐγίνε πάλιν ἡσυχία.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν μεγάλη χαρὰ ἔπε-

κράτει εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Σαβοΐας. Τὰ παιδιά ἐπέστρεψαν ὀπίσω· ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἔστρεφε συχνὰ καὶ ὠμίλει μὲ ἀγάπην πρὸς τὸ μικρὸν παιδίον, ἐβαδίζεν ὁ Πέτρος, ἔχων τὸ κιβωτίον κρεμάμενον εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ κρατῶν τὸν μυωξὸν εἰς τὴν ἀγκάλην του.

ᾠ! ποία εὐχάριστος συνάντησις! Πῶς τον ἐνηγκαλίσθη καὶ τον ἐφίλει ἡ μήτηρ του καὶ πῶς τ' ἀδέλφιά του!...

Μὲ τὰς οἰκονομίας τοῦ Πέτρου καὶ τῆς μητρὸς του ἡγόρασαν πράγματι μίαν ἀγελάδα, καὶ ὅτε ὁ Γιαννάκης μετὰ τινα ἔτη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἡγόρασε ἓνα οἰκίσκον, εὗρε καὶ τὸν Πέτρον μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του κατοικοῦντας εἰς κομψὴν ἰδιόκτητα κατοικίαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΠΛΗΡΩΜΗ ΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Εἰς ταξειδιώτης ἐφθασεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν θύραν ἑνὸς ξενοδοχείου. Τὸ θυλάκιόν του ἦτο ἄδειον, καὶ ὁ στόμαχός του ἀκόμῃ περισσότερον ἄδειος. Ἀφ' οὗ ἔψαυσε καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ ἔμβῃ.

Εἶπε καὶ τῷ ἔφεραν ἐξαίρετον γεῦμα, τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισε μὲ πολλὴν ὀρεξίν· ἔπειτα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ· ἐδήλωσε δὲ εἰς τὸν ξενοδόχον ὅτι δὲν ἔχει χρήματα καὶ ὅτι θὰ πληρώσῃ μὲ τραγούδια.

— Δέν μου χρειάζονται τραγούδια ἐμένα, ἀλλὰ χρήματα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἀποτόμως.

— Ἐν τούτοις ἐὰν τραγουδήσω κᾶτι ποῦ νὰ σ' ἀρέσῃ, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης μὲ γλυκὺν τόνον, δέν θὰ εἶνε ὡς νὰ σ' ἔχω πληρώσῃ;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἔχων ὁμως στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴν εὕρῃ τίποτε τῆς ὀρέξεώς του.

Ὁ ταξειδιώτης ἤρχισεν ἐν ἄσμα.

— Σᾶς ἀρέσει; εἶπεν ὅταν ἐτελείωσε.

— Διόλου.

— Κ' αὐτὸ ποῦ θὰ εἶπω;

Καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἐν ἄλλο· ἔπειτα τρίτον, τέταρτον, πέμπτον· ἀλλὰ κανέν δὲν εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ξενοδόχον.

— Νὰ ἓνα ἐπὶ τέλους, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ σ' ἀρέσῃ:

Καὶ ἤρχισεν ἐν παλαιὸν τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε διὰ τοῦ διστίχου τούτου:

Τώρα ποῦ ἤπιες κ' ἔφαγες κ' εὐφράνῃς ἡ καρδιά σου,
Ἄνοιξε τὴ σακκούλα σου νὰ ἴδῃς καὶ τὸν παρὰ σου!

— Πῶς σου φαίνεται αὐτό; εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! νὰ ἓνα τραγοῦδι ἀνθρωπινό.

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν;

— Καὶ βέβαια.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι πληρωμένος, ἀφ' οὗ τὸ τραγοῦδι μου σ' ἄρεσε.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἀνεχώρησεν ἀφήσας τὸν ξενοδόχον ἐμβρότητον.

ΒΟΡΡΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

Ὁ Βορρᾶς ὅπου καὶ ἂν εὕρισκετο ἐκαυχᾶτο πάντοτε ὅτι δυνατώτερος αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει.

Ὁ ἥλιος μαθὼν τοῦτο δυσηρεστήθη· συναντήσας δὲ τὸν Βορρᾶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ βουνοῦ, τῷ εἶπε :

— Σὺ εἶσαι ποῦ καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι δυνατώτερος ἀπὸ ὅλους ; Ἄκουσε νὰ σου εἶπω. Ἄν σὺ μυκᾷσαι φοβερά καὶ σείης τὰ δένδρα καὶ σκορπίζης τὰ φύλλα των καὶ σπάζῃς τοὺς κλάδους των, ἂν σὺ ἀναταράζῃς τὴν θάλασσαν καὶ σηκώνῃς ὑψηλὰ κύματα καὶ καταποντίζῃς τὰ πλοῖα καὶ πνίγῃς τοὺς ἀνθρώπους, μόνον τὴν ἀγριότητά σου δεικνύεις ὅχι ὅμως καὶ τὴν δύναμίν σου. Ὑπάρχουν ἄλλοι εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὁποῖοι, ἐν ᾧ εἶνε ἡμεροὶ καὶ ἡσυχροὶ, ἔχουν ὅμως πολὺ μεγαλειτέραν δύναμιν ἀπὸ σέ τὸν ἄγριον.

— Κανεῖς δὲν εἶνε δυνατώτερος ἀπὸ ἐμέ, εἶπε μὲ ὀργὴν ὁ Βορρᾶς· ὁποῖος νομίζει τὸν ἑαυτὸν του δυνατώτερον, ἄς ἔλθῃ νὰ μετρηθῇ μαζί μου, ἂν τολμᾷ.

Ὁ ἥλιος εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡσυχῶς :

— Ὑπάρχει κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν φοβάται νὰ διαγωνισθῇ μαζί σου· αὐτὸς ὁ κάποιος εἶμαι ἐγὼ· πιστεύω νὰ σου δείξω ὅτι μὲ ὅλην σου τὴν ἀγριότητα τίποτε δὲν ἀξίζεις.

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγον ταῦτα διέκρινον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους κάτω εἰς τὴν πεδιάδα ἕνα ἄνθρωπον. Ὁ Βορρᾶς λέγει τότε εἰς τὸν ἥλιον :

— Ἐλα νὰ δοκιμάσωμεν τὴν δύναμίν μας ἐπάνω εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Ὅστις ἀπὸ ἡμᾶς τον κάμῃ νὰ ἐκβάλῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ νὰ μείνῃ γυμνός, αὐτὸς εἶνε ὁ δυνατώτερος.

— Πολυ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ἥλιος.

Ἀμέσως ὁ Βορρᾶς ἤρχισε νὰ πνέῃ μὲ ὀρμὴν καὶ νὰ συρίζῃ πολὺ. Ὁ ἄνθρωπος ὅσῳ περισσότερον ἐφύσα ὁ Βορρᾶς, τόσῳ περισσότερον συνέσφιγγε τὰ ἐνδύματά του διὰ νὰ μὴ κρυῶνται καὶ διὰ νὰ μὴ κινεῖν ταῦτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Πολλὴν ὥραν ἐξηκολούθησε φυσῶν οὕτω ὁ Βορρᾶς, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ ἄνθρωπος συνέσφιγγε περισσότερον τὰ ἐνδύματά του. Τέλος ἔβγαλε ὅλα τὰ δυνατά του καὶ καταθυμωμένος ἐφύσα καὶ ἐμυκᾶτο ἀγριώτερον ἢ πρότερον. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἐκρύωνεν, ἐφόρεσε καὶ τὸ ἐπάνωφόριόν του καὶ ἐτυλίχθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ Βορρᾶς ἰδὼν τοῦτο ἀπηλπίσθη ἐντελῶς. Ἐπαύσε λοιπὸν νὰ φυσᾷ καὶ ἀπεσύρθη.

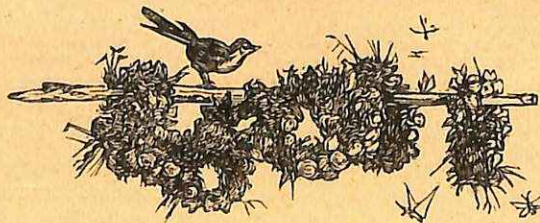
Τότε ἤρχισεν ὁ ἥλιος νὰ δοκιμάζῃ τὴν δύναμίν του. Κατ' ἀρχὰς ἐδίωξε τὰς νεφέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔχυσε περισσότερον φῶς καὶ θερμότητα. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμψε διὰ μιᾶς, ἐθερμάνθησαν τὰ ὄρη, αἱ πεδιάδες καὶ ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἐπάνωφόριόν του ἐξέβαλεν αὐτό, καὶ ἐν τούτοις ἀκόμῃ ἐξεσταίνετο. Ὁ ἥλιος ἐν τούτοις ἠῤῥαεν ὅλον ἐν τὴν θερμότητα· ὁ ἄνθρωπος ἐξεδύθη τὸν ἐπενδύτην του, ἐπειτα τὸν χιτῶνά του, ἐπὶ τέλους δὲ γυμνωθεὶς ἐντελῶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ὁποῖα ἦτο ἐκεῖ πλησίον, διὰ νὰ δροσισθῇ εἰς τὰ δροσερὰ νερά της.

Ὁ ἥλιος ἐνίκησεν.

Ἐπειτα στρέφεται πρὸς τὸν Βορρᾶν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν :

— Ποῦ εἶνε τώρα ἡ δύναμίς σου, ἄγριε Βορρᾶ ; Βλέπεις ὅτι μὲ τὸν θυμὸν καὶ μὲ τὴν ἀγριότητα δὲν κατορθώνει κανεὶς τίποτε, ἐν ᾧ μὲ τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν γλυκύτητα ἐπιτυγχάνει ἕκαστος ὃ τι ἐπιθυμεῖ ;

ΣΠΑΡΚ

ΕΝΩ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί παράξενη ἰδέα, ἔλεγεν ὁ Λαφροπόδης, ὁ μικρὸς γαϊδαρέλος, τί παράξενη ἰδέα νὰ μας τρέχουν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ μεσημέρι. Ὡ! σὲ βεβαιώνω δὲν ἦτο καὶ θέλου διασκεδαστικὸν νὰ ἔχω ἐπάνω μου τὸν μικρὸν αὐτὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τον τρέχω γρήγορα !

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ παραπονεθῶ, εἶπεν ἡ κυρά Μεντίου, ἡ μήτηρ τοῦ γαϊδαρέλου, ἐγὼ εἶχα ἐπάνω μου ἕνα κορίτσι τόσο φοβιτσιάρικο πού τοῦ ἐφαίνετο πάντοτε πῶς ἔτρεχα πάρα πολὺ γρήγορα.

— Ἐπὶ τέλους ἐμποροῦσαν, πρὶν φύγουν, νὰ μᾶς δώσουν κ' ἐμᾶς νὰ φᾶμε, εἶπε πάλιν ὁ Λαφροπόδης, καὶ ὅχι νὰ μας ἀφήσουν ἐδῶ, νὰ καταψηνώμεθα εἰς τὸν ἥλιο. Ἐβαρέθηκα νὰ δουλεύω γιὰ τέτοιους κυρίους καὶ ἔτσι μοῦ ἐρχεται νὰ πάρω τὰ μάτια μου νὰ πάω πίσω εἰς τὸν σταῦλο.

— Κάθου φρόνιμα καὶ μὴ κάμῃς τίποτε, υἱέμου, γιὰτί θά σε ξυλοφορτώσουν, καὶ ὕστερα θά κλαῖς.

Ἀλλὰ τί ἔκαμνεν εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Ἐκτωρ, ὁ παχὺς καὶ ὠραίος σκύλος ; Ἐξεσταίνετο πολὺ καὶ αὐτός, ἴδρονε τὸ παχὺ καὶ σγουρὸν μαλλί του, ἐπεινα φοβερά ὁ καϊμένος, διότι δὲν εἶχε βάλῃ τίποτε εἰς τὸ στόμα του ἀπὸ τὸ πρωτὶ, ἦτο καὶ κατακουρασμένος, ἐπειδὴ ὅλο τὸ πρωτὶ εἶχε τρέξῃ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς μικροὺς κυρίους του. Καὶ ὅμως ἦτο χαρούμενος καὶ ἔλεγε μέσα του, ἐνῶ τοὺς ἐσυλλογίζετο :

— Τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ ἔκαμαν καλὸ περίπατο σήμερα καὶ εἶμαι κατευχαριστημένος. Ἐκαμαν καὶ ὄρεξι, τρώγουν τώρα καλὰ. Ἔτσι μοῦ φαίνεται πῶς χορταίνω ὅσῳ συλλογίζομαι πῶς τρώγουν καὶ διασκεδάζουν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους ἀγαπῶ, καὶ ξεκουράζομαι ἐνῶ συλλογίζομαι ὅτι ξεκουράζονται.

Αὐτὰ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Ἐκτωρ, διότι εἶνε καλὸ σκυλί, ναι, εἶνε τόσον καλὸς ὁ Ἐκτωρ πού δὲν νοιώθει ἐὰν οἱ ἄλλοι δέν του ὁμοιάζουν. Ἐγὼ ὅμως, μικροὶ μου φίλοι, νομίζω ὅτι ἦσαν πολὺ κακὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, εἶχαν ἐγωϊσμόν, ἐσκέπτοντο μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των, καὶ δὲν ἐσυλλογίζοντο ἐὰν τὰ δυστυχῇ ζῶα, τὰ ὁποῖα τοὺς διεσκέδασαν, ἐπεινοῦσαν ἢ ἐδιψοῦσαν, ἂν ἐξεσταίνοντο ἢ ἐκρύωναν.

Εἶχαν πολὺ δίκαιον ὁ Λαφροπόδης καὶ ἡ κυρά Μεντίου νὰ μὴ θέλουν νὰ τοὺς ὑπάγουν περίπατον καὶ ὁ Ἐκτωρ νὰ μὴ τοὺς ἀγαπᾷ πλέον. Ἀλλὰ σεῖς βεβαίως, καλοὶ μου φίλοι, δὲν ὁμοιάζετε τὰ ἐγωϊστικὰ ἐκεῖνα παιδιὰ. Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

ΟΙ ΠΟΔΕΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Αί γυναίκες ἐν Κίνα θεωροῦσι μέγα προτέρημα καὶ ἐξαιρετον γνώρισμα εὐγενείας τὴν ἐνεκα τῆς μικρότητος τῶν ποδῶν ἀνικανότητά εἰς τὸ περιπατεῖν. «Εἶδον», διηγεῖται ἄγγλος περιηγητής, «κατὰ διαφόρους ἑορτάς, κυρίας μεταφερομένας ὑπὸ ὑπηρέτων, ἐπειδὴ ἦσαν ὅλως ἀνίκανοι νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης». Ἐπίσημος Μανδρινός μετ' ἡρώτησιν, λέγει ὁ αὐτὸς περιηγητής, «ἂν πραγματικῶς ὑπάρχουσιν εἰς τὰ μέρη μας κυρίαὶ ἔχουσαι μεγάλους πόδας καὶ μολαταῦτα ἀνίκουσαι εἰς ὑψηλὰς τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ θεωροῦμεναι εὐγενεῖς. — Ἀγγλὶς δέσποινα προσεκλήθη ἐν Καντὼν εἰς τινα συναναστροφὴν· αἱ κινεζαί, πρώτην φορὰν βλέπεται ἀγγλίδα, ἦσαν περίεργοι νὸ ἴδωσι τοὺς πόδας τῆς, ἐθαύμασαν δὲ πῶς ἦτο δυνατόν κυρία μετ' ὅσον μεγάλους πόδας νὰ ἔχῃ τοὺς τρόπους ὅσον κομίους, καὶ κατέκριναν τοὺς γονεῖς τῆς, οἵτινες ἀφῆκαν τοὺς πόδας τῆς νὰ συναυξήσων μετὰ τοῦ σώματος».

Πολυφαγὸν ἔθνος

Τὸ πολυφαγώτατον ἔθνος τῆς γῆς ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Καίσαρος καὶ μετὰ Καίσαρα. Ὁ Σενέκας λέγει περὶ αὐτῶν: «Ἐμοῦσι διὰ νὰ φάγωσι, τρώγουσι διὰ νὰ ἐμέσωσιν.» Προεκάλουν τὸν ἑμετον γαργαλίζοντες τὸν λάρυγγα διὰ πολυτίμων πτερῶν, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τούτου ἦσαν ἀπαραίτητα σκευὴ παντὸς πλουσίου οἰ-

κου. Ὁ Καίσαρ Ἀδριανὸς ἔτρωγε καὶ ἔπινε συνήθως τόσον ὥστε δοῦλοι τὸν μετεκόμιζον ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἐγαργαλίζον τὸν λάρυγγά του διὰ πτεροῦ ἕως οὗ ἐμέσῃ φαγητὰ καὶ ποτὰ. Τὰ ἐπίσημα Ῥωμαϊκὰ συμπόσια ἐκὸςτις ἐνίοτε πεντακοσίας χιλιάδας μέχρις ἐνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ὀλιγώτερον τῶν ἑκατὸ χιλιάδων. Ὁ Βιτέλλιος προσέφερε συμπόσιον ἐκ τῶν γλωσσῶν, τοῦ ἥπατος, καὶ τοῦ μυελοῦ τῶν σπανιωτάτων πτηνῶν, δαπανήσας πρὸς τοῦτο 1,200,000 δραχμὰς. Ὁ ἀδελφὸς του παρέθεσεν εἰς αὐτὸν γεῦμα ἐξ ἑπτακισχιλίων πτηνῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα ἦσαν ὀμιλιτικά καὶ ὠδικὰ, καὶ δισχιλίων σπανίων ἰχθύων. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ μετὰ τὰ ποτὰ καὶ μετεχειρίζοντο τὰ βδελυρώτατα μέσα διὰ νὰ διεγείρωσι τὴν δίψαν.

Ἰσπανικὸν ρητόν.

Ὅστις χάνει πλοῦτον, χάνει πολὺ· ὅστις χάνει φίλον, χάνει περισσώτερον· ὅστις δὲ χάνει τὸ θάρρος, χάνει τὰ πάντα.

Κοιμάσαι; — Κοιμάμαι!

Εἰς χωρὶς ἐκτύπα τὴν θύραν τοῦ γείτονός του — Αἰ μπάρμπα Λινάρδο, κοιμάσαι; — Τί θέλεις, μπάρμπα Γιακουμῆ; — Νά, ἤθελα νὰ μου δάνειζες κομμιὰ εἰκοσιπενταριὰ δραχμὰς. — Κοιμάμαι, μπάρμπα Γιακουμῆ, κοιμάμαι!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ λόγος περὶ ἀστρονομίας ἐν πληθούσῃ συναναστροφῇ. Ἐκαστος ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του περὶ τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐπιστήμης, ἥτις διὰ τῶν τηλεσκοπίων καὶ τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν κατάρθωσε νὰ καθορίσῃ ἀποστάσεις ἀστέρων, διαστάσεις πλανητῶν καὶ τόσα ἄλλα ἀπίστευτα.

— Ἐγὼ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἓνα θαυμάζω, λέγει παρεμβαίνων ὁ Κουφιοκεφαλῆς.

— Τί; τὸν ἔρωτόν.

— Βρὲ ἀδελφέ, πῶς κατάρθωσαν οἱ ἀστρονόμοι νὰ μάθουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων!

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

Ἡ μαμὰ τοῦ Κωστάκη, ἐνῶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τῷ ἀπηγόρευσε νὰ ὑπάγῃ νὰ παῖξῃ εἰς τὸν γειτονικὸν κήπον μετ' ἑνὸς μικροῦ Σωτήρη, διότι εἶνε πολὺ κακοαναθρεμμένο παιδί.

Ὁ Κωστάκης, ἀποφασισμένος μετὰ τὰ σωστά του νὰ ὑπακούσῃ τὴν διαταγὴν, ἀκούει αἰφνης νὰ τον φωνάζουν ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον, ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρός του. Σκέπτεται ὀλίγον τί νὰ ἀποκριθῇ, κατόπιν ὡς νὰ τῷ ἐπῆλθε φαινή σκέψις:

— Σωτήρη, φωνάζεις, ἡ μαμὰ δὲν θέλει νὰ ἔλθω νὰ παῖξω εἰς τὸν κήπον σας, διότι εἶσαι πολὺ κακοαναθρεμμένο παιδί! σὺ δὲ μὴν εἴπαίς μου νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἰδικόν μας κήπον· ἐγὼ δὲν εἶμαι κακοαναθρεμμένος!

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἑωθινοῦ Ἀστέρος

Ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς Ἑλένης ἠσθάνετο ῥίγος καὶ διέταξε τὴν ὑπέρθετον νὰ παρατηρήσῃ ἂν εἶνε κλειστὰ ὅλαι αἱ θύραι.

— Ὅλαι εἶνε κλεισταί, κυρία, τώρα τὰς ἔκλεισα.

— Ναί, ὅλαι κλεισταί, λέγει ἡ Ἑλενίτσα μετ' ὀνόματι ἐπιπλήξεως, καὶ τὴ θύρα τοῦ κλωβίου ποῦ εἶνε ὀρθάνοικτη δὲν τὴν βλέπεις;

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

*

Καθμένη Μαρούλα, δέν σου φθάνει ἓνα κερί γιὰ νὰ πλέκῃς τὴν κάλτσα σου, ἀλλὰ καὶ δύο;

— Ἐνα εἶνε, κυρία, μὰ τῶκοψα ἔς τὴ μέση.

Ἐστῆλθ' ὑπὸ Νικολάου Π. Μαροῦλου.

*

Μεταξὺ φίλων:

— Πιστεύεις σύ, ὅτι εἶνε κακὸν νὰ καθίσουν δεκατρεῖς ἔς τὸ τραπέζι;

— Βέβαια, ὅταν ἔχουν μαγειρεύσῃ διὰ δώδεκα...

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

ΝΙΚΟΣ. — Πᾶμε, Κωστάκη, νὰ πιοῦμε κονιάκ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. — Εἶνε κλειστὸς ὁ μπουφές.

ΝΙΚΟΣ. — Ἐννοια σου καὶ ἔρω ἐγὼ τί νὰ κάνουμε; θὰ φωνάξουμε: «ὦχ! ὦχ! ἡ κοιλίτσα μας!» καὶ ἡ μαμὰ θὰ μας δώσῃ κονιάκ νὰ πιοῦμε...

Ἐστῆλθ' ὑπὸ Ἰ. Δημητροπούλου.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Ἐκεῖνος, *Αἰσχύλε Τραγῳδῇ*, ὅστις στέλλει πνευματικὰς ἀσκήσεις ἢ παιδικὰ πνεύματα δημοσιεύοντα ἤδη, ἐν γνώσει ὅτι ἐδημοσιεύθησαν, πράττει σωστὴν ἀπάτην· καὶ ἔχει δίκαιον νὰ καταφύγῃ κατ' αὐτῶν· ἀλλὰ καὶ σὺ ἀπατᾷς: πολὺ ἂν νομίζῃς ὅτι ἐπειδὴ ἐπλήρωσες τὴν συνδρομὴν σου, πρέπει νὰ δημοσιεύσῃς αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις· τὸ ἐν ζήτημα εἶνε χωριστὸν ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἡ πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶνε καθήκον σου, ὅπως καθήκον σου εἶνε ἡ πληρωμὴ παντὸς χρέους σου· τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο κατακράτης, λυπεριμὸς· ἂν τὴν ἔστειλεις ἔγκαιρος, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐφάνης εὐγενὴς καὶ ἐδειξες ὅτι ἀγαπᾷς τὴν «Διάπλასιν»· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σου δίδει κανὲν δικαίωμα διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεών σου· αὐτὰ θὰ δημοσιεύσῃς ὅταν εἶνε ἄξια δημοσιεύσεως καὶ τοῦτο λάβε το ὑπ' ὄψιν· *ῥουσφρέττα* εἰς τὴν «Διάπλასιν» δὲν κάμνομεν· ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ἀγνή καὶ καθαρὰ καὶ μετ' αὐτὴν ἐννοούμεν ν' ἀναθερψώμεν τοὺς ἐλληνοπαίδας· λυπεριμὸς δὲ ὅτι εὐρέθῃ φίλος τῆς «Διαπλάσεως» νὰ προτείνῃ ὡς λόγον τῆς δημοσιεύσεως τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεών σου τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς σου, καὶ λυπεριμὸς πολὺ!

Φίλη μου Α. Ι. Κ., ὡς ψευδώνυμόν σου ἐπροτίμησα τὸ: *Ἀνθισμένη Λεμονέα*.

Ὅμηρε Μόσχε, νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν, ἂν θέλῃς νὰ μὴ ἀπορρίπτονται.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς διαδόσεώς μου ἐνεργείας σου, *Στήριγμα τῆς Μητρός*.

Ἡ ἐπιστολὴ σου σχετικῶς μοῦ ἤρесе πολὺ, *Κόρη τῆς Δοκασμένης* Ἰδης, καὶ εἶμαι βεβαία διὰ τὴν γράψῃς ἀκόμη καλλίτερα· μοῦ ἤρесе διὰ τὸ φρόνιμον σεμνὸν ὄφρος σου. Νὰ ἤξευρες πόσον καλὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἐπροέβλεπεν ἡ μετριοφροσύνη σου· ἐξάπαντος εἶσαι καλὴ κόρη· καὶ τοιαύτη νὰ μείνῃς πολὺ πληγόνου τὴν καρδίαν μου αἱ ἐπιστολαὶ μερικῶν φαντασμένων, οἱ ὁποῖοι γράφουν μετ' ὁραυτῆτα καὶ οἰσιν· ἀλλ' εἶνε εὐχαρίστησίς μου νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μετὰ καλοαναθρεμμένα παιδιὰ. Γράφε μοι τακτικά, καλὴ μου φίλη.

Ὁ Ἀρχηγὲ τῶν *Ἱερολοχιτῶν*, ἀπορεῖς ποῖος λόγος ἀναγκάζει μερικοὺς φίλους μου νὰ με ἀποχαιρετοῦν, διότι κατὰ τὴν ἰδικὴν σου ἰδέαν δὲν εἶνε δυνατόν ὅταν τις ἀπαξίγῃ φίλος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νὰ τὸν βαστάξῃ ἡ καρδιά του νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ. Ὁ λόγος αὐτός, φίλε μου, εἶνε, καθὼς φαίνεται, ἡ ἡλικία. Οἱ συνδρομηταὶ μεγαλύνουν, γίνονται σοβαροί, θέλουν ἀναγνώσματα ἄξια τῆς σοβαρότητος τῶν. Ἡ «Διάπλασις» εἶνε διὰ τὰ παιδιὰ, καλὴ ἡμεῖς εἴμαστε μεγάλοι! . . . Εἶπα φαίνεται· διότι ὁ ἀληθὴς λόγος εἶνε ἡ *ξίππασιά*· δὲν καταδέχονται νὰ διαβάσων τὴν «Διάπλასιν»· εἶνε ὥσαν νὰ λέμε πανταλόνι ἕως τὰ γόνατα ἢ κοντὸ φουστάνι· ταιριάζει εἰς σπουδαία ὑποκείμενα; Ἄν σοῦ εἶπω ὅτι ἡ «Διάπλασις» ἀναγινώσκεται τακτικώτατα καὶ μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀπὸ πολλοὺς γονεῖς καὶ ἄλλους μεγάλους· ὅτι πολλὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύω εἶνε γραμμένα καὶ διὰ μεγάλους, ὅπως ὁ *Μικρὸς Ἀόρδος* παραδείγματος χάριν, θὰ πισθῇς περὶ ὧν λέγω· ἐλπίζω ὅτι σὲ οὐδεὶς λόγος θὰ ἀναγκάσῃ νὰ με ἀποχωρισθῇς.

Εἶπα ἀπλούστατα ὅτι δὲν ἔστειλες τὰς λύσεις ἐντός τῆς ὑπ' ἐμοῦ ὀριζομένης προθεσμίας, φίλε μου Σιδηροκανέλλη. Αὐτὸ εἶπα. Οὐτε κἂν ἐρώτημα θέλει ὅτι: σὲ θεωρῶ πολὺ ἀνώτερον πάσης κουτοπονίας.

Εὐχαριστήθην πολὺ διότι εἶσαι τόσον ἐνθουσιασμένος μαζί μου, *Ἀνδρεῖ Στρατιώτα*, διότι ἐννοεῖς πόσον σ' ὠφελεῖ ἡ ἀνάγνωσίς μου, πόσον βελτιοῦσαι. Εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφούλαν σου τὴν *Φίλεργον* *Ἰελιδόνα* ὅτι τὴν φιλῶ,

καὶ ὅτι ἂς στέλλῃ ἐλεύθερα πνευματικὰς ἀσκήσεις, καὶ ἂς μὴ στενοχωρῇται ἂν ἀκόμη κάμνῃ ἀνορθογραφίας.

Ἐτσι δά! ὀλίγη ζωὴ εἰς τὰς ἐπιστολάς. Τὴν ἐπιστολήν σου ἡ ὁποία ἦτο γεμάτη φρεσκὰ Διγίνης ἀνέγνωσα μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν, *Σιδηρὲ Πύργε*· πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἦτο καὶ ἡ περιγραφή τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς σας, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἦτο περιπετειώδης.

Τὸ σταλὲν ἐλήφθῃ, φίλε Β. Ν. Στεφανίδη.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα τῶν ἐξετάσεών σου, *Καρδάρη*.

Ἐκ τῶν πολυσχημάτων ψευδωνύμων σου, Π. Κ. τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀνόματα φυσικῶν, ἀφρικανικῶν ζώων, κατοίκων τοῦ ἀέρος, ἱστορικῶν προσώπων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, μεγάλων μελοποιῶν, ἀρχαίων Γεωγράφων, ἐκλέγω τὸ *Δημητρίος Πολιορκητής*.

Παιδικὸν περιοδικὸν πλὴν τῆς «Διαπλάσεως», *Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμῇ*, ὑπάρχει ἐν μόνον, ἐκδιδόμενον ὅμως ὑπὸ τῆς ἐταιρείας διαμαρτυρομένων ἱεραποστόλων, καὶ σκοπὸν ἔχον πρὸ πάντων προπαγάνδαν.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου ἐννοῶ ὅτι διεσκέδασες πολὺ καλὰ εἰς τὴν ἐσχόνην, *Προμηθεῦ Πυρφόρε*· περιμένω καὶ τὴν παράδοσιν ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς ὁποίας μοι γράφεις.

Εὐχαρίστως θὰ εἶπω, *Ἀργυρὲ Πέλεον*, εἰς τὸν *Προμηθεῖ Πυρφόρον* καὶ εἰς τὸν *Κυναίγειρον* ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ τοὺς ἔχῃς φίλους.

Ἀνέγνωσα μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν περιγραφὴν τοῦ πρωτοῦ σου περιπάτου, *Δουρικλεῖτ*· *Ἰδομενεῦ*, ἡ ὁποία μ' εὐχαρίστησε· δὲν λέγω ὅτι δὲν εὐρήκα καὶ ἐλλείψεις· ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι εἶμαι εὐχαριστήσιμος.

Λοιπὸν ἀνυπομονεῖς, *Λευκὴ Περιστερά*, περὶ τοῦ διηγήματος, τὸ ὁποῖον ἔστειλες εἰς τὸν διαγωνισμόν; Πότε ἐλπίζεις ὅτι θὰ βραβεύθῃ, πότε τρέμει ἡ καρδιά σου μὴ ἀποριφθῇ· διαρκὲς συγκίνησις σὲ κατέχει. Ἀφ' οὗ παίρνεις τὸ πρᾶγμα μετὰ τόσον ζήλον, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔλθῃ μία φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ θερμὸς πόθος σου.

Ἀφ' οὗ τὸ σφάλμα εἶνε τοῦ ἀνέμου ποῦ σε παρεζέλισε καὶ δὲν εὗρες πολλὰς λύσεις, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, σὲ συγχωρῶ· ἀλλὰ τί κακὸς ἀνεμὸς αὗ; Τοῦ ἤξελε νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἀρχαίων καὶ νὰ εἶνε Ποσειδῶν διὰ νὰ του φωνάξῃ μία φορὰ ἄγρια, ἄγρια· θὰ συμμαχέσῃς τότε φοβισμένος ὁ κύρ Ἀνεμὸς, καὶ θὰ ἐξηκολούθῃς σὺ τὰς λύσεις σου.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοι εἶπω, φίλε Ι. Δημητρίπουλε. Ἐργασία καὶ μελέτη.

Τὸ ζήτηθὲν φύλλον σοὶ ἐστάλη, φίλη Ἐλισάβετ Δούαρ.

Πολὺ χαίρω διότι μένεις εὐχαριστήσιμος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν διηγημάτων μου, φίλε Ἀλφωπε Χηνητηριάν.

Ὅλαι μοι αἱ προσπάθειαι εἰς αὐτὸ τείνουν: νὰ εἶμαι εὐχαρίστητος εἰς τοὺς φίλους μου.

Φαντάζομαι· τί φρεσκὰ θὰ ἔχουν τὰ γράμματά σου, *Καταίκα* τῆς *Μάρης*, τὰ ὁποῖα θὰ ἀρχίσῃς νὰ μοι στέλλῃς· πάλιν ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ τὴν ἐσχόνην, καὶ τὰ περιμένω σὺν δροσιστικῷ.

Τὸ ψευδώνυμον *Ρωμύλος* ἰδικόν σου, φίλε Α. Π.

Ναί, *Ἀργία Ἀμερικανίς*, τυπογραφικὸν λάθος ἔγινε, ὡς ὀρθῶς παρετήρησας καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πολλοὶ φίλοι μου.

Ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 προβλήματος τῆς πρώτης ἐξαμηνίας εἶνε 45 βῶλοι· ἡ δὲ ὀρθὴ λύσις ἀναγινωσκόμεν ἔστι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29 ἀστέρος εἶνε *Τύρος*.

Ἡ ἀπόφασίς σου, *Ρόδον* τοῦ Ἀπριλίου, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς δίους τοὺς διαγωνισμούς μου, πολὺ σε τιμᾷ. Εἰς ἔργον λοιπόν!

Βεβαίως, φίλε Χ. Μπαχώμη, θὰ συγκαταριθμηθῇ καὶ θὰ κριθῇ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἰδικόν σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου.

59. Δεξιόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου, ὦ φίλτατοι, πολὺ σας ἐνοχλεῖ,
Τὸ δεύτερον συγγένειαν πολὺ στενὴν δηλοῖ.
Τὸ σύνολόν μου ἕκαστος μετὰ κραυγῆς φωνάζει,
Ἐάν τι ἐπικείμενον κακὸν τὸν ἀναγκάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Παρρύρου.

60. Στοιχειόγριφος.

Διώχω θῆτα, βάξω λά, καὶ χωρὶς πολλὰ πολλά.
Ἐν ἄγγεϊο χωματένι ὡς τὸ κεφάλι σας κυλᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

61. Λένιγμα.

Εἶμαι μικρόν, μικρότατον, πλὴν τούρανου ὁ θόλος,
ἂν λείψω, ἀφανίζεται,
ὁ ἥλιος σκοτίζεται

κι' ἀμέσως καταστρέφεται, φίλοι, ὁ κόσμος ὅλος.
Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Α. Γεωργιάδου.

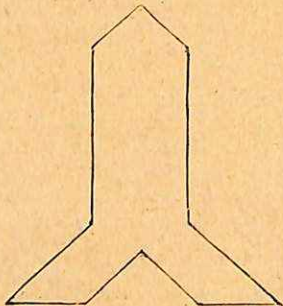
62. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

1. Δένδρον εἶμαι ἀνθοφόρον.
2. Σύνολον φυτῶν πολλῶν.
3. Στρατηγὸς τῶν νικηφόρων.
4. Γράμμα τι ἐκ τῶν ἀπλῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Δεσμάτου.

65. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίαι περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

64. Πρόβλημα.

Κυρία τις, ὅπως ἀπαιταῖ ἀδιακρίτου, ὅστις ἐπέμενε
νὰ μάθῃ τὴν ἡλικίαν της, τῷ εἶπε: Τὸ $\frac{1}{2}$, τὸ $\frac{1}{4}$, τὸ $\frac{1}{8}$
τῆς ἡλικίας μου, ἐπὶ πλεόν 4 ἔτη καὶ 1 ἡμέρα
ἀποτελοῦν τὴν ἡλικίαν ἣν θὰ ἔχω μετὰ 1 ἔτος, 11 μῆνας
καὶ 15 ἡμέρας. — Πόσον ἔτων ἦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Γάρδωνος.

68. Ἑρώτησις.

Ποία λέξις πεντασύλλαβος ἔχει πέντε λάμβδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

66—69. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέ-
ξεων σχηματίσιν 4 ὀνόματα ἀκρωτηρίων τῆς Εὐρώπης.

Α') Δέμασα. — Β') Ναρτοίνα. — Γ') Φλαργάρτα. — Δ') Κίνοννα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

70—74. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς
τὰς κάτωθι λέξεις, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι.

Ναός, ἄγων, μάχη, τόκος, νάμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

75. Φύρδην-μύδην.

Ἡ σωμοναγὺν νεῖται κῖα καίσακα σάπης χεῖνωρ,
Ἡ σωμονευγὺν νεῖται γενευσού χυψῆς ὅτ νῦμορ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τέξου.

76. Πλέγνον.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι σχήματος:

Α') Ν' ἀφαιρεθῶσι τέσσαρες

στιγμαὶ καὶ ὅμως ἐκάστη πλευ-

ρὰ νὰ περιέχῃ πάλιν 9 τοιαύτας.

Β') Νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ

ἀρχικὸν σχῆμα τέσσαρες στιγ-

μαὶ καὶ πάλιν ἐκάστη πλευρὰ

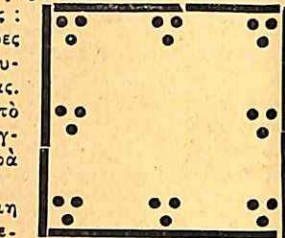
νὰ περιέχῃ 9 τοιαύτας.

Γ') Νὰ προστεθῶσιν ἀκόμη

ἄλλαι τέσσαρες ὥστε νὰ ἀποτε-

λεσθῶσι ἐν ὅλῳ 32 στιγμαὶ, νὰ τοποθετηθῶσι δὲ οὕτως

ὥστε πάλιν ἐκάστη πλευρὰ νὰ περιέχῃ 9 στιγμάς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλχαντος.

77. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου ποιητοῦ.

1, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 2, Δένδρον καρποφόρον. 3,
Ἐπίρρημα. 4, Νῆσος τῆς Ἀσίας. 5, Ζῶον. 6, Γεωργι-

κὸν ἐργαλεῖον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐτυχοῦς Θεοτῆς.

78. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα μέρους τοῦ ὀφθαλμοῦ.

1, Φυτόν. 2, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3, Ὁ ἄνευ πε-

ριουσίας. 4, Χρήσιμον εἰς τὰ σχολεῖα.
Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαροῦλου.

79. Φωνηεντόλεπον.

Δρς—πσς—πς—νρ—ἐλτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλᾶς.

80. Ἑλληνοσύμφωνον.

Εω—αο—ευε—αευ—ααου—οιου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Σιδηροκαλλιῆ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἰουνίου πνευματικῶν ἀσκήσεων

175. Ἀρτεμισία (Ἀρτεμῖς, ἴα). — 176. Ἡ χεῖρ. —

177. Ὁ καρπός. — 178. Α Δ Α Σ

—179. Ὁ α' δέσσωσε δρ. Σ Ρ Ι

826,50. — Ὁ β' δρ. 413,25. Τ Ι Ρ

— Ὁ γ' δρ. 1239,75. — Α Ρ Π Α Γ Ο Σ

— Ὁ δ' δρ. 1653. — Ὁ ε' Β Δ Ρ

δρ. 2479,50. — 180-181. Υ Ν Τ

Α') Ἀλφα, ἄλμα, ἄμα, Σ Η Η

βᾶμμα, βῆμα, βῆτα. — Β') Βῆτα, βῆμα, ρῆμα, ράμμα,

γράμμα, γάμμα. — 182-185. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλα-

βῆς ἀρ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀργυρος, ἀναρχος, ἀρι-

στος, ἀναρτῶ. — 186. Ἄν ἀγαπᾷς τὸν καθαρὸν ἀέρα ἐπιμόνων

Καὶ ἂν ὁ ἥλιος ποτὲ 'ς τὴν κλίνην δὲν σ' εὐρίσκη.

Βίον μακρὸν σ' ὑπόσχομαι καὶ ὑγίᾳ συγχρόνως.

— 187. ΟΛΥΜΠΙΟΣ (1, ΜεσοΟγγιον. 2, Μῆλον, 3,

Κρῦφα. 4, Λιμός. 5, Ἰππος. 6, ΜεσοΟταμία. 7,

Περσεύς). — 188. Ὅστις ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ γίνεταί

γελοῖος.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διευ-
θυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἐνδὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσιν ἀπαράδεκτα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 49]

«Δέν τον γνωρίζετε σεῖς βέβαια τὸν Δίκ» εἶπε
τὸ ἴδιον «οὔτε τὴν γυναῖκα ποὺ πωλεῖ τὰ μῆλα,
οὔτε τὴν Βριγίττα» καὶ δὲν εἶνε καθόλου παράξενο
αὐτό, ἀφ' οὗ βρίσκωνται τόσῳ μακρὰ ἀπὸ 'δῶ. Εἶνε
φίλοι μου. Ὁ καίμενος ὁ Μιχάλης ἦταν ἄρρωστος.
— Ποιὸς εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ Μιχάλης; » ἡρώ-
τησεν ὁ κόμης.

«Ὁ ἄνδρας τῆς Βριγίττας. Βρίσκουνταν καὶ οἱ
δύο τους σὲ μιὰ στενοχω-

ρία μεγάλη. Ὅταν ἕνας
ἄνθρωπος εἶνε ἄρρωστος

δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ, καὶ
ὅταν δὲν ἐργάζεται δὲν

κερδίζει καὶ ὅταν ἔχῃ μά-
λιστα καὶ δώδεκα παιδιὰ...

φантаσθῇτε πειὰ τὴ θέσι
του. Τῇ βραδυᾷ ποὺ ἦλθε

ὁ κ. Χάδιζαμ 'ς τὸ σπίτι
μας, ἦλθε καὶ ἡ Βριγίττα

καὶ ἔκλαιγε κάτω 'ς τὸ
μαγειρεῖο καὶ ἔλεγε πῶς

δὲν εἶχε πειὰ νὰγοράσῃ
ψωμί, πῶς τὰ παιδιὰ της

θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεί-
να καὶ πῶς δὲν εἶχε νὰ

πληρώσῃ τὸ νοίκι της.
Ἦταν πολὺ λυπημένη καὶ

κατέβηκα κάτω 'ς τὸ μα-
γειρεῖο νὰ τὴν παρηγορή-

σω. Τότε ὁ κ. Χάδιζαμ
ἔστειλε νὰ με ζητήσῃ καὶ

μου εἶπε ὅτι τοῦ εἶχατε
δῶσῃ χρήματα γιὰ μένα.

Τοῦ τα ἐζήτησα εὐθὺς καὶ

ἔτρεξα 'ς τὸ μαγειρεῖο νὰ τα δώσω ὅλα 'ς τὴ Βριγίττα.

Δέν μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τὰ μάτια της, ἡ καίμενη,

ποῦ ἔλαβε ἑξαφνα τόσα πολλὰ χρήματα! Νά, γι' αὐ-

τὸ αἰσθάνομαι σὲ σὰς μεγάλη εὐγνωμοσύνη...»

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Δουγκλαλ ἐκά-

θητο παρὰ τὴν ἑδραν τοῦ Κέδρικ. Πολλάκις εἶχε

στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ,

ἐν ᾧ ὠμίλει, ὡς ἐὰν ἠσθάνετο μέγα ἐνδιαφέρον διὰ

τὴν συνομιλίαν. Ὁ γηραιὸς λόρδος παρετήρει τὰς

κινήσεις ταύτας τοῦ ζώου μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Ἦξευρεν ὅτι ὁ σκύλος του δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους,

οἱ ὅποιοι προσφέρουν μ' εὐκολίαν εἰς τὸν καθένα τὴν

φιλίαν των, ἔκαμε δὲ πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν

κόμηντα ὅτι ἐξ ἀρχῆς τὸ ζῶον ἐφαίνετο ἀναγνωρίζον

τὴν ἰσχὺν τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου. Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν

στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δουγκλαλ, παρέχων ἐν ἀκόμῃ δεῖγ-

μα τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνευσεν ὁ μι-

κρὸς λόρδος, ἐστήριξε τὴν ὡς λέοντος κεφαλὴν ἐπὶ

τῶν γονάτων του. Καὶ θωπεύων τὸ κίτρινον τρίχωμα

τοῦ νέου του φίλου, ὁ Κέδρικ ἐξηκολούθησεν

«Ἵστερα ἔχομεν τὸν Δίκ.

— Τὸν Δίκ; Καὶ ποιὸς

εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ Δίκ;

— Εἶν' ἕνας λούστρος,

πολὺ τίμιος ὅμως, ποῦ

κάμνει τὴν ἐργασία του

ὅσῳ μπορεῖ πειὸ καλλι-

τερα. Εἶνε καὶ αὐτὸς φί-

λος μου. Δέν εἶνε βέβαια

μεγάλος αὐτὸς σὰν τὸν κ.

Χώψ, ἀλλὰ ἔχουν τὸ ἴδιο

ἀνάστημα καὶ οἱ δύο τους.

Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ εἶνε

δεκάξη ὡς δεκαεπτὰ χρο-

νῶν. Καὶ νὰ ἰδῇτε ποῦ

μου ἔκανε καὶ ἕνα δῶρο

σὰν ἔφυγα.»

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Κέ-

δρικ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυ-

λακίου του τὸ ἐρυθρὸν με-

ταξωτὸν μαντήλιον με τὰ

πέταλα, τὸ ὁποῖον ἀνεκί-

νησε πρὸ τοῦ πάππου του

μὲ ὕψος τρυφερὸν καὶ πε-

ριχαρές.

«Αὐτὸ τὸ μανδύλι, ποῦ

μου 'χάρισε, θὰ το ἔχω

πάντοτε μαζί μου» εἶπεν ἡ Ἐξοχότης Του. «Μπορεῖ

κανεὶς νὰ το φορῇ 'ς τὸ λαϊμό του ἢ καὶ νὰ το ἔχῃ

'ς τὴν τσέπη του, ὅπως θέλει. Τὸ ἀγόρασε μὲ τὰ

πρῶτα χρήματα ποῦ ἐκέρδισε, ἀφ' οὗ τοῦ ἔδωσα ἐγὼ

γιὰ νὰ πάρῃ βουρτσες καὶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ἐχρειά-

ζούνταν. Εἶνε δῶρο θυμητικὸν ὅταν θὰ το βλέπω,

θὰ θυμοῦμαι πάντοτε τὸν Δίκ».

Δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ περιγράψῃ τὰ αἰ-

σθήματα τοῦ ἐντιμωτάτου κόμητος Δορινκνύρ. Δέν

ἦτο ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ τα-

ράσσεται τόσον εὐκολα, διότι ἤξευρε καλὰ τὸν κό-

σμον καὶ δέν του ἔκαμνον ἐντύπωσιν ὅλα' ἀλλ'

ἦτο τόσῳ νέον καὶ ἀπροσδόκητον ὅ,τι εἶχε σήμερον

ΤΟΜΟΣ 22^{ος} — 5

πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὥστε καὶ ἄκων ἐδοκίμαζεν ἐξ αὐτοῦ συγκίνησιν, τῆς ὁποίας θέν θά ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἐπιδεικτικόν. Οὐδέποτε εἶχε δῶτῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰ παιδιὰ ἦτο πάντοτε τόσο ἀπησχολημένος μὲ τὰς ἰδίας του φροντίδας καὶ ἀπολαύσεις, ὥστε δὲ τῷ ἔμενεν ἀρκετὸς καιρὸς νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ ἄλλων. Αὐτὰ τὰ τέκνα του δὲν τῷ εἶχον κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅταν ἦσαν μικρά, ἂν καὶ ἐνεθυμειτο ἀμυδρῶς ὅτι τὸ τρίτον ἦτο παιδίον ὠραιότατον. Οὐδέποτε ἐγνώρισε πόσον περιπαθεῖς καὶ τρυφεραί, πόσον ἀπλὰ καὶ εἰλικρινεῖς εἶνε αἱ ὀρμαὶ καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς ἡλικίας ταύτης. Τὸ παιδίον τῷ ἐφάνη ἀνέκαθεν ὡς ὃν λαίμαργον, θορυβῶδες, ἀνυπόφορον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εὕρεται ὑπὸ αὐστηρὸν περιορισμόν. Οἱ δύο μεγαλειότεροι υἱοὶ του παρῆχον ἐνοχλήσεις καθημερινὰς εἰς τοὺς παιδαγωγοὺς των, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ἂν δὲν τῷ ἔκαμνον τὰ ἴδια παράπονα καὶ διὰ τὸν μικρότερον, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐθεώρουν ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ τῷ κἀμνουν λόγον καὶ περὶ ἐνὸς ἀσημάντου τριτοτόκου. Οὐδέποτε τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ὅτι ἐδύνατο νὰ γαπήσῃ τὸν ἑγγονόν του. Ἔστειλε νὰ τον φέρουν πλησίον του, ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ κληρονομήσῃ μίαν ἡμέραν τὸν τίτλον του καὶ τὸνομά του εἰς ἄξεστος καὶ ἀγροῖκος, ὡς θά ἐγίνετο, κατ' αὐτόν, ὁ μικρὸς λόρδος ἂν ἀνετρέφετο εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ὅταν ὁ θεράπων ἀνήγγειλε τὸν λόρδον Φωλεροῦ, παρῆλθον ὀλίγα λεπτά πρὶν ἢ ὁ κόμης ἀποφασίσῃ νὰ τον ἀτενίσῃ, τὸς ἐφοβεῖτο μήπως ἴδῃ ἐνώπιόν του κανέν παιδίον ἀπαίσιον, ἄσχημον καὶ πρόστυχον· αὐτὸς δὲ ἦτο καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ παρευρίσκειται κανεὶς κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν συνέντευξιν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ τυχὸν μάρτυς τῆς ἀπογοητεύσεώς του, ἂν θά τῷ ἐδίδετο αἰτία νὰ δοκιμάσῃ τοιαύτην. Ἀλλ' ἐγέμισεν ἀπὸ χαρὰν ἡ ὑπερήφανος τοῦ γέροντος καρδιά ὅταν τὸ παιδίον προὐχώρησε πρὸς αὐτόν εὐθυτενὲς καὶ ροδινὸν μὲ τὴν συνήθη του ἡρεμίαν καὶ ἀταραξίαν, στηρίζον τὴν χεῖρα ἀρόβως ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ πελωρίου Δούγκαλ. Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ ἑγγονός του, τὸ τέκνον τῆς Ἀμερικανίδος τὴν ὁποίαν περιεφρόνει, θά ἦτο τόσο ἐυμορφον πλάσμα. Μεθ' ὅλον του τὸ ψυχρὸν αἷμα ὁ κόμης συνειννήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίας καὶ ἀνελπίστου ταύτης ἀποκαλύψεως.

Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ ἡ συγκίνησις του ἠϋξάνεν ἐπὶ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει ἡ συνομιλία των. Ἐν πρώτοις, καθὼς ἦτο συνειθισμένος νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐμπρὸς του δειλοῦς, συνεσταλμένους, ἐπερίμενεν ὅτι καὶ ὁ ἑγγονός του ἀρεῦκτως θά ἐφέρετο πρὸς αὐτόν ἐκ τοῦ τρόμου ἀδεξίως καὶ δειλῶς. Ἀλλ' ὁ Κέδρικ δὲν ἐφοβήθη τὸν κόμητα, ὅπως δὲν ἐφοβήθη καὶ τὸν σκύλον του. Δὲν ἦτο αὐθάδης ἡ συμπεριφορά του, ἀλλ' ἀφοβός, ὡς παι-

δίῳ εἰλικρινούς, ἀκάκου καὶ ἀπονηρεύτου. Ἦτο προφανές ὅτι ἐθεώρει τὸν κόμητα ὡς φίλον του, χωρὶς νὰ τῷ μένῃ οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία καὶ ὅτι ἔκαμνεν ὅ,τι τῷ ἦτο δυνατόν διὰ νὰ τον εὐχαρίστησῃ. Ὅσῳ ψυχρὸς καὶ ἐγωϊστικὸς ἦτο ὁ κόμης, δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἰδιαιτέραν τινα εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης. Ὅπωςδὴποτε δὲν τῷ ἦτο διόλου δυσάρεστον νὰ ἡξεύρῃ ὅτι ὑπῆρχε καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος δὲν ἐδυσπίστει πρὸς αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν τον ἀπέφευγεν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο ὑποπεύων τὴν κακὴν ὄψιν τῆς φύσεώς του, κάποιος τέλος πάντων ὁ ὁποῖος τὸν ἐβλεπεν ἀτενῶς, μὲ βλέμμα εἰλικρινὲς καὶ εὖνουν.

Ἀφῆκε λοιπὸν τὸ παιδίον νὰ ὁμιλῇ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων του, παρατηρῶν αὐτὸ προσεκτικῶς ἐφ' ὅσον ὁμιλεῖ. Ὁ λόρδος Φωλεροῦ δὲν ἐζήτην ἄλλο καλλίτερον παρὰ νὰ ποκρίνεται εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ πάππου του μὲ τὴν συνήθη ἐκείνην ἀπλότητα καὶ ἐλευθερίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ὁμιλήσῃ διὰ μικρῶν περὶ τοῦ Δίκ, τῆς πωλητρίας τῶν μῆλων καὶ τοῦ κ. Χώψ, περιέγραψε τὴν ἐορτὴν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μάρτυς καὶ αὐτός, καὶ ὁμιλήσῃ περὶ διαδηλώσεων, φωταγωγήσεων, λαμπαδηδρομιῶν. Ἦδη εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Τετάρτης Ἰουλίου καὶ ἦτο ἑτοιμὸς νὰ παραφερθῇ ὑπὸ τοῦ συνήθους του ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν ἔξαφνα ἐσταμάτησε.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησεν ὁ πάππος του «Γιατί δὲν ἐξακολουθεῖς;»

Ὁ μικρὸς λόρδος ἀνεκινήθη ἐπὶ τῆς ἑδρας του ἀμήχανος ὀλίγον καὶ στενωχωρημένος. Ἦτο προφανές ὅτι τὸν ἐστενωχώρει ἰδέα, πρὸ μικροῦ παρουσιασθεῖσα εἰς τὸ πνεῦμά του.

«Ἐσκέφθηκα» εἶπε μετὰ τινος δισταγμοῦ «ὅτι μπορεῖ νὰ μὴ σας ἀρέσῃ νὰ κοῦτε γιὰ τὴν Τετάρτην Ἰουλίου καὶ γιὰ τὸν... γιὰ τὸν πόλεμον γιὰ τὴν Ἀνεξαρτησία... ἴσως ἀνθρώποι ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σας νὰ εὕρεθῃσαν τότε εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ νὰ ἐπληγώθησαν ἢ νὰ ἐσκοτώθησαν... Ἐλησμόνησα πῶς εἶσθε Ἀγγλος!»

— Καὶ πῶς; καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι Ἀγγλος!» εἶπεν ὁ κόμης.

«Ἄ, ὄχι!» ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Κέδρικ. «Ἐγὼ εἶμαι Ἀμερικανός.

— Εἶσαι Ἀγγλος, γιατί καὶ ὁ πατέρας σου ἦταν Ἀγγλος» ἀπήντησεν ὁ κόμης αὐστηρῶς.

Καὶ αὐτὸς μὲν διεσκέδαζε πειράζων οὕτω τὸ παιδίον, διὰ νὰ ἴδῃ τί θά τῷ ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ὁ Κέδρικ δὲν διεσκέδαζε διόλου. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἀμφισβητήσουν τὴν πατρίδα του καὶ εἶχε γίνῃ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν στενωχωρίαν του.

«Γεννήθηκα ἔς τὴν Ἀμερικὴν. Πότε εἶνε ἓνας ἀν-

θρωπος Ἀμερικανός; Ὅταν ἔχῃ γεννηθῇ ἔς τὴν Ἀμερικὴν. Σὰς ζητῶ συγγνώμην πού σὰς ἀντιλέγω, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ το εἶπε ὁ κ. Χώψ ἂν ἐγίνονταν καμμιά φορὰ καὶ ἄλλος πόλεμος μεταξὺ Ἀγγλων καὶ Ἀμερικανῶν, ἐγὼ θά ἤμουν μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀμερικανῶν.»

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος ἰχνογραφήθη μειδίαμα.

«Ἔτσι αἶ; Ἔτσι αἶ;» εἶπεν.

Ἐμίσει τὴν Ἀμερικὴν ἀλλὰ τῷ ἤρεσεν ἡ φιλοπατρία αὐτῇ τοῦ ἐγγόνου του. Ἐσκέπετο δὲ ὅτι εἰς τόσο καλὸς Ἀμερικανόπαις θά ἐγίνετο ἀρεῦκτως εἰς λαμπρὸς Ἀγγλος κατόπιν.

Ἐν τούτοις ἠγγέλη τὸ γεῦμα καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψωσι τὴν συνδιάλεξιν εἰς καλὴν στιγμήν, διότι δυσκόλως θά ἐκράτει τὸν ἐνθουσιασμόν του ὁ λόρδος Φωλεροῦ προκειμένου περὶ τοῦ πολέμου ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας...

II'

Ὁ Κέδρικ κατήλθεν ἐκ τῆς ἑδρας του, ἐπλησίασε τὸν πάππον του καὶ παρατηρῶν τὸν πόδα του τοποθετημένον ἐπὶ προσκεφαλαίου,

«Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας βοηθήσω;» εἶπεν εὐγενῶς. «Μπορεῖτε, ξεύρετε, νὰ στηριχθῇτε ἐπάνω μου. Μιά φορὰ πού ἐκύλισε ἓνα βαρέλι μὲ πατάτες καὶ ἐκτύπησε ἔς τὸ πόδι τὸν κ. Χώψ, ἐπάνω μου ἐστηρίχθηκε γιὰ νὰ περπατήσῃ.»

Ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπιβλητικὸς θεράπων ὁ παριστάμενος ἐκεῖ ἐκινδύνευσεν τότε νὰ χάσῃ τὴν σοβαρότητά του μ' ἓν μειδίαμα. Ἦτο θεράπων ἀριστοκρατικός, ὑπερετήσας πάντοτε εἰς τὰς εὐγενεστέρας οἰκογενείας καὶ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε μειδιάσας. Θά ἐθεωρεῖτο τῷ ὄντι ὡς ὑπέρτης κατωτέρας τάξεως ἔάν ποτε ἐξωθεῖτο ἐνώπιον τῶν κυρίων του εἰς πρᾶξιν τόσο ἀδιάκριτον, ὅποια εἶνε τὸ μειδίαμα! Ἀλλ' ὑπῆρχεν εὐκολον τὸ μέσον νὰποφύγῃ τὸν κίνδυνον, ὅστις τον ἠπεῖλει τώρα, ἤρκει πρὸς τοῦτο νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς χαριέσσης φυσιογνωμίας τοῦ Κέδρικ, ἐπὶ τῶν ἀποτόμων καὶ στυγνῶν χαρκτηριστικῶν τοῦ κόμητος, ἢ ἀγέλαστος ὄψιν τῶν ὁποίων ἤρκεσε νὰποδώσῃ εἰς τὸν θεράποντα ὅλην του τὴν σοβαρότητα.

Ὁ γηραιὸς λόρδος παρετήρησε τὸ παιδίον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

«Νομίζεις ὅτι μπορεῖς νὰ με βοηθήσῃς νὰ περπατήσω;» ἀπήντησε μετὰ δισταγμοῦ πρὸς τὴν φιλικὴν πρότασιν τοῦ Κέδρικ.

«Μάλιστα» ἀπήντησεν ὁ μικρὸς λόρδος «Εἶμαι δυνατός, ἔπειτα εἶμαι, ξεύρετε, ὁκτῶ χρονῶν. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰκοιμηθῇτε ἐπάνω εἰς τὸ μπαστοῦνί σας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ἄ-

λόν μου ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ Δίκ μοῦ ἔλεγε πῶς ἔχω μὺς ἐξαιρετικούς γιὰ παιδί ὁκτῶ χρονῶν.

Καὶ ἀνύψωσε τὸν γρόνον του κλειστὸν μέχρι τοῦ ὤμου, ὡς ἔάν ἔκαμνε γυμναστικὴν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ὁ κόμης νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἰσχύος τῶν μυῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτύγγαλλον τῶν ὑψηλῶν ἐπαίνων τοῦ Δίκ. Ἦτο δὲ τόσο σοβαρὰ καὶ ζωηρὰ ἡ φυσιογνωμία του, λέγοντος καὶ πράττοντος ταῦτα, ὥστε ὁ δυστυχὴς θεράπων εὕρεθῃ καὶ πάλιν ἠναγκασμένος νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος ἐπὶ πολὺ, διὰ νὰ μὴ μειδιάσῃ.

«Πολὺ καλὰ, δοκίμασε» τῷ εἶπεν ὁ γηραιὸς λόρδος.

Ὁ Κέδρικ τῷ ἔδωκε τὴν ράβδον του καὶ ἤρχισε νὰ τον βοηθῇ διὰ νὰνεγερθῇ. Συνήθως ὁ θαλαμηπόλος ἐξετέλει τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ὁ δὲ κύριος σπανίως ἐλησμονεῖ νὰ ἐκστομίσῃ κάποιαν βλασφημίαν καὶ μάλιστα ὁσάκις - πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνέβαινε πολὺ συχνά - ἠϋξανε διὰ τῆς μετακινήσεως ὁ πόνος του. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν ἐβλάσφημησε, ἂν καὶ ἐδοκίμασε πόνον περισσότερον. Ἦ γέρθη μετὰ κόπου καὶ ἐσθίριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὤμου, ὁ ὁποῖος τῷ προσεφέρετο μετὰ τήσης πεποιθήσεως. Ὁ μικρὸς λόρδος προὐχώρησεν ἐν βῆμα μετὰ προσοχῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ποδός.

«Μὴ φοβεῖσθε, στηριχθῇτε ἐπάνω μου καλὰ» εἶπε κατὰ τρόπον ἐνθαρρυντικόν «μπορῶ πολὺ καλὰ νὰ σας κρατήσω.»

Ἐὰν ὁ κόμης ἐβοηθεῖτο, ὡς ἄλλοτε, ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, θά ἐστηρίζετο ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς ράβδου καὶ περισσώτερον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὑποστηρικτοῦ του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν ἔκαμνε τὸ ἐναντίον ἐν τούτοις χάριν δοκιμῆς ἄφινεν ἐνίοτε ὅλον του τὸ βάρος ἐπὶ τοῦ μικροῦ λόρδου, καὶ δὲν ἦτο βάρος εὐκαταφρόνητον τὸ ἰδικόν του! Μετὰ τινα βήματα, τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς Ἐξοχότητος ἔγεινε κατακόκκινον καὶ ἡ μικρὰ τῆς καρδιάς ἤρχισε νὰ πάλλῃ ταχύτατα· μ' ὅλον τοῦτο ἀνθίστατο ὅσον ἐδύνατο καὶ ἀντέτεινε τοὺς μύας, τοὺς μύας ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ὁ Δίκ ἔκρινε τόσο ἰσχυρούς. «Μὴ φοβεῖσθε καὶ δὲν με κουράζετε» ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ μετὰ γενναιότητος, ἂν καὶ ἡ ἡλλοιωμένη του φωνὴ ἐμαρτύρει ὅλην τὴν ἐπίπονον προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν κατέβαλλεν· «εἰμπορῶ πολὺ καλὰ... ὅταν μάλιστα δὲν εἶνε μακριὰ...»

Δὲν ἦτο πράγματι πολὺ μακρὸν τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸ ἐστιατόριον· ἀλλ' ἐφάνη ἀτελεύτητον εἰς τὸν μικρὸν Κέδρικ, ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς τραπέζης. Ἡ χεὶρ ἡ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ τῷ ἐφαίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαρεῖα, καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἡ ἀναπνοή του ἐγίνετο δυσκολωτέρα. Ἀλλὰ δὲν ἐ-

συλλογίζετο διὰ τοῦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἅπαξ ἀνέλαβεν. Ἐξηκολούθει νὰ ἐντείνῃ τοὺς παιδικούς του μύας, κρατῶν τὴν κεφαλὴν του ἴσα καὶ ἐνθαρρύνων τὸν κόμητα, ἐν ᾧ ἐδάδιζον.

« Πρέπει νὰ σᾶς πονῇ πολὺ τὸ ποδάρι σας, σὰν εἰσθε ὄρθιοι, αἱ ; Δὲν ἐδοκιμάσατε ποτὲ τὸ ζεστό νερό καὶ τὴ μουστάρδα ; ὁ κ. Χωψ πάντοτε ζεστό νερό καὶ μουστάρδα ἐμεταχειρίζετο. Καὶ τὸ κόκκινο κολοκύθι λέγουν πῶς εἶνε πολὺ καλὸ γιατρικόν... »

Ὅπισθεν τῶν ἐδάδιζε μεγαλοπρεπῶς ὁ πελώριος σκύλος καὶ ἠκολούθει τελευταῖος ὁ ὑψηλὸς ὑπηρέτης. Κάτι τι ὁμοιάζον πρὸς μειδίαμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδύνατο νὰ κατασταλῇ, ἰχνογραφεῖτο ἀμυδρῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἐν ᾧ ἐβλέπε τὸν μικρὸν λόρδον ὁ ὁποῖος ἐδάδιζε πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ ὁποῖος κατέβαλλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἐπίεζε τὸν ὦμόν του. Παράδοξον ἔκφρασιν ἐλάμβανεν ἐπίσης καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος, ἐν ᾧ ἐρριπτε πλάγια βλέμματα πρὸς τὸν μικρὸν του ἑγγονον.

Θάλαμος εὐρύς καὶ ἐπιβάλλον τὴν θέαν ἦτο τὸ ἐστιατόριον. Ὅπισθεν τῆς ἑδρας τοῦ κόμητος ἵστατο ὄρθιος εἰς ὑπηρέτης ὁ ὁποῖος εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν ἀποδείξῃ διόλου, τὸ παράδοξον θέαμα τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρός, τοῦ ὑποστηριζομένου ὑφ' ἐνός παιδίου. Ἐφθασαν τέλος πάντων εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ θαλάμου καὶ ἀφῆθη ἐλευθερὸς ὁ ὦμος τοῦ Κέδρικ.

Τὸ παιδίον ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ μαντήλιον τοῦ Δικ καὶ ἐσπόγγισε ζωηρῶς τὸ μέτωπόν του, ἀποστάζον ἐκ τοῦ ἰδρώτος.

« Δύσκολη δουλειὰ σ' ἐβάλα νὰ κάνης » εἶπεν ὁ κόμης.

« Ἄ, ὄχι καθόλου » ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ « δὲν ἦταν δύσκολη, μονάχα ποῦ ζεστάθηκα ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι, βλέπετε, κάμνει ζέστην. »

Καὶ ἐσπόγγισεν ἐκ νέου τὸ ὑγρὸν του μέτωπον. Ἡ ἰδική του ἑδρα ἦτο τοποθετημένη εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τραπέζης, ἀπέναντι τοῦ κόμητος. Ἦτο ἑδρα μὲ ὑψηλὸν ἐρείσινωτον καὶ πλατεῖς βραχιόνας, οὐδέποτε προορισθεῖσα βεβαίως διὰ τὸ μικρὸν ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον τὴν κατεῖχε σήμερον καὶ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε ἴσως ἐφάνη τόσῳ μικρὸν ἢ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἑδρας, ἐντὸς τοῦ εὐρέος θαλάμου μὲ τὴν ὑψηλὴν ὀροφὴν καὶ ἐνώπιον τῆς ἐκτεταμένης καὶ ὀγκώδους ἐκείνης τραπέζης. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον διὰ τὸν μικρὸν λόρδον !

Μεθ' ὅλην του τὴν μονήρη ζωὴν, ὁ κόμης ἐξήσκει ἔκτακτον πολυτέλειαν. Ἠγάπα νὰ τρώγῃ καλὰ καὶ τὰ γεύματά του παρετίθεντο μὲ μεγάλον πλοῦτον καὶ ἐπισημότητα. Ὁ Κέδρικ μόλις διέκρινε

τὸν πάμπον του διὰ μέσου ὑψηλοῦ σκεύους ἐπιτραπέζιου ἐκ χρυστάλλου καὶ ἀργύρου, ἐστολισμένου δι' ἀνθῶν, τὸ ὁποῖον τὸν ἐθάμβωνεν. Ἐὰν τὸ γεῦμα ἦτο τι σοβαρὸν διὰ τὸν κόμητα, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σοβαρὸν καὶ διὰ τὸν μάγειρον, ὁ ὁποῖος εἶχε πάντοτε νὰ φοβῆται μήπως ἡ Ἐξοχότης Του δὲν θὰ εἶχεν ὄρεξιν, ἢ μήπως δὲν θὰ εὕρισκε καλὰ τὰ φαγητά του. Τὴν ἡμέραν περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦμεν, ὁ κόμης ἐφαίνετο ἔχων ὄρεξιν περισσοτέραν τοῦ συνήθους... ἴσως διότι εἶχε σήμερον νὰ συλλογίζετο καὶ περὶ ἄλλων ἐκτὸς τῆς γεύσεως τῶν φαγητῶν καὶ τῆς ἐντελείας τῶν ἐμβαμμάτων. Ἐβλεπεν ἀπέναντι τὸν ἑγγονόν του. Δὲν ὠμίλει μὲν πολὺ αὐτός· ἀλλ' ἐδίδεν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλῇ τὸ παιδίον. Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ μέχρι τοῦδε ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συνομιλήσῃ τις μὲ ἐν παιδίον· ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ Κέδρικ συνομιλία τὸν διεσκέδαζε καὶ ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον του. Ἐκτὸς τούτου ἀνελογίζετο μὲ πολλήν του εὐχαρίστησιν, ὅτι, ἐν ᾧ τοσάκις ἀφῆκεν ὄλον τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ ἐγγόνου του, ἐπίτηδες διὰ νὰ ἴδῃ ἕως ποῦ θὰ ἐφθανε τὸ θάρρος καὶ ἡ δυνάμις του, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν ἐκεῖ ἀπέναντί του, καὶ τὸ ὁποῖον αὐτὸ μόνον ἀντεπροσώπευε τώρα τὴν εὐγενὴ του γενεάν, δὲν ὑπεχώρησε, δὲν κατεβλήθη καὶ οὔτε μίαν κἄν φορὰν ἐσκέφθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας !

« Δὲν φορεῖτε πάντα τὸ στέμμα σας ; » ἠρώτησεν ἑξαφνα ὁ λόρδος Φωλεροῶ.

« Ὅχι » ἀπήντησεν ὁ κόμης μὲ τὸ ἀδιόρατόν του μειδίαμα « αὐτὸ πῶς γίνεται ;... »

— Ὁ κ. Χωψ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ το φορῆτε πάντα· ἀλλὰ ἀπ' οὐ ἐσυλλογίσθη ὀλίγον, βρῆκε ὅτι πρέπει νὰ το βγάξετε καὶ καμμιά φορὰ διὰ νὰ φορῆτε τὸ καπέλο σας.

— Πραγματικῶς τὸ βγάζω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν » ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ σοβαρότης ἐγκατέλιπε ἕνα τῶν ὑπηρετῶν, ὁ ὁποῖος ἐστράφη ζωηρῶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐκρηγνῆν τοῦ γέλωτος, ὅστις μετεβλήθη εἰς ἐλαφρὸν παροξυσμὸν βηχός.

Ἀφοῦ ὁ Κέδρικ ἔπαυσε νὰ τρώγῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐρείσινωτου τῆς ἑδρας του διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὕρισκετο.

« Πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε πολὺ γιὰ τὸ σπίτι σας » εἶπε πρὸς τὸν κόμητα « εἶνε πάρα πολὺ ἔμμορφο· ἐγὼ δὲν εἶδ' ἀκόμη ἕως τῆ ζωῆ μου τόσο ἔμμορφο σπίτι· ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμη παρὰ ὀκτὼ χρονῶν θὰ πῆτε, καὶ φυσικὰ πολὺ λίγα πράγματα εἶδα ἕως τῆ ζωῆ μου ! »

— Καὶ λές λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωμαι διὰ τὸ σπίτι μου ;

— Ὡ βέβαια ! καὶ ἐγὼ ἂν ἤμουν ἕως τὴ θέσι σας θὰ ἤμουν πολὺ ὑπερήφανος γι' αὐτό. Ὅλα ἐδῶ εἶνε ἔμμορφα. Ἀμὲ τὸ δάσος ; Ἀχ ! τί μεγάλα δένδρα καὶ πῶς βοῖζουν τὰ φύλλα τους ἀπὸ τὸν ἄνεμον... »

Ἐμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, εἶτα δὲ περιδλέπων τὸ δωμάτιον, εἶπε :

« Δὲν εἶνε πάρα πολὺ μεγάλο τὸ σπίτι αὐτὸ γιὰ δύο μόνον πρόσωπα ; »

— Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο πραγματικῶς. Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι εἶνε πάρα πολὺ ; »

Ὁ μικρὸς λόρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

« Ἐλεγα μὲ τὸ νοῦ μου » εἶπεν « ὅτι ἂν ζοῦσαν ἐδῶ μέσα δύο ἄνθρωποι ὄχι πολὺ ἀγαπημένοι ἑμεταξύ τους, θὰ τοὺς φαίνονταν πῶς εἶνε ὀλομόναχοι. »

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἐμεῖς οἱ δύο θὰ εἴμεθα πάντα ἀγαπημένοι ;

— Βεβαίως ! Ὁ κύριος Χωψ καὶ ἐγὼ εἴμεθα πάρα πολὺ ἀγαπημένοι. Ἦταν ὁ καλλίτερος φίλος ποῦ εἶχα ὕστερ' ἀπὸ τὴν Ἀγάπην μου.

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ Ἀγάπη σου ; » ἠρώτησεν ὁ κόμης συνοφρυόμενος.

« Ἡ μητέρα μου » ἀπήντησεν ὁ μικρὸς λόρδος μὲ τὴν ἡρεμὸν καὶ γλυκεῖαν φωνήν του. « Τὴν λέγω ἔτσι γιὰ τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Αὐτὴ εἶνε καὶ ἦταν πάντα ἡ πεῖδ καλὴ μου φίλη. »

« Ναι, ὑπῆρξε πάντοτε ἡ καλλίτερα, ἡ τρυφερώτερα του φίλη. Τῷ ἦτο δύσκολον νὰ καταστείλῃ ἐν τῇ ψυχῇ του, πρὸ πάντων ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, ἐν αἰσθημα πικρὸν ἐγκαταλείψεως, συλλογιζόμενος ὅτι τὴν νύκτα αὐτὴν δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο ὡς πάντοτε πλησίον τῆς ὑπὸ τὰ ὄμματα τὰ ὁποῖα ἐλάτρευε... Καὶ ὅσῳ ἐσκέπτετο τοῦτο, τόσῳ περισσότερον ἡ μικρά του καρδιά ἐπιέζετο καὶ ἐλυπεῖτο καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγίνετο σιωπηλός... Μολοντοῦτο ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ τελείως εἰς τὴν λύπην του. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόμης ἡγέρθη τῆς τραπέζης διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὁ Κέδρικ εὐρέθη ἐμπρός του, ἑτοιμὸς νὰ τῷ προσφέρῃ τὸν μικρὸν του ὦμον, ἐφ' οὗ ὁ κόμης ἐστηρίχθη καὶ πάλιν, ἀλλ' ὀλιγώτερον βαρέως ἢ τὴν πρώτην φορὰν.

Ὅταν ὁ θαλαμηπόλος τοὺς ἀφῆκε μόνους, ὁ

Κέδρικ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς ἐστίας, πλησίον τοῦ Δουγκάλ· ἐθώπευσε δ' ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰ ὦτα τοῦ σκύλου, ἀτενίζων σιωπηλὸς τὸ πῦρ.

Ὁ κόμης τὸν παρετήρει. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἐνεῖχον ἔκφρασιν τινὰ μελαγχολίας δις δὲ ἡ τρίς ἐστέναξεν ἐλαφρῶς.

« Φωλεροῶ » ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λόρδος « τί συλλογίζεσαι ; »

Ὁ Κέδρικ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καὶ ἀτενίζων τὸν πάμπον του,

« Τὴν Ἀγάπην μου ! » εἶπε.

Ταυτοχρόνως ἡγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ διασκελίζῃ τὸ δωμάτιον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον, συνέσφιγγε τὰ χεῖλη τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου,

ἀλλ' ἐκράτει ἴσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδάδιζε μὲ βῆμα σταθερόν. Ὁ Δουγκάλ ἡγέρθη νωθρῶς καὶ ἀφοῦ τὸν εἶδεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ βαδίσῃ καὶ αὐτὸς ὀπισθέτου, πηγαίνων καὶ ἐρχόμενος ὡς ἐκεῖνος καὶ ἀκολουθῶν πιστῶς τὰς κινήσεις του. Ὁ μικρὸς λόρδος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου καὶ εἶπεν :

« Εἶνε πολὺ καλὸ σκυλί. Μ' ἀγαπᾷ ἀπὸ τώρα καὶ μαντεύει τί σκέπτομαι. »

— Καὶ τί σκέπτεσαι ; » ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Βεβαίως δὲν τῷ ἤρεσε νὰ βλέπῃ ὁποῖαν θέσιν κατεῖχον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐγγόνου του τὰ πρῶτά του αἰσθήματα. ἀλλ' ἐξ ἄλλου τὸν εὐχαρίστει

τὸ παιδίον θάρρος καὶ ἡ ἐλικοκρίνεται μεθ' ἧς ὁ Κέδρικ τὰ ἀνωμολόγει.

« Ἐλα ἐδῶ » τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον ὑπήκουσε.

« Ποτὲ ὡς σήμερον δὲν ἄφησα τὸ σπίτι μας. » εἶπε, βλέπων ἐν ταραχῇ διὰ τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν του. « Μοῦ κάμνει φοβεράν ἐντύπωσιν νὰ συλλογίζωμαι πῶς θὰ περάσω αὐτὴν τὴν νύκτα ἕως ἄλλο σπίτι ἀπὸ τὸ δικό μου... Ἀλλὰ ἡ Ἀγάπη μου δὲν εἶνε πολὺ μακρὰ καὶ αὐτὸ μοῦ ὕστησε νὰ θυμοῦμαι. Ἐπειτα εἶμαι ὀκτὼ χρονῶν καὶ σὰν εἶνε κανεὶς ὀκτὼ χρονῶν δὲν εἶνε πειὰ μωρὸ καὶ ἡμπορεῖ νὰ σκεφθῇ... Μπορῶ ἀκόμη νὰ βλέπω καὶ τὴ φωτογραφία τῆς. »

Ἐθῆκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλακίον του καὶ ἐξήγαγε μικρὰν πυξίδα ἰσχροῦν, βελουδίνην.

« Νά » εἶπε « δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πιάτετε αὐτὴ »

« Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΟΝ ΕΠΗΡΕ Ξ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ » (Σελ. 70).

τή μικρή σουστα, τὸ κουτί ἀνοίγει καί... νά την ἢ μαμιά!»

Εἶχε πλησιάσει τὴν ἔδραν τοῦ κόμητος καὶ ὡς ἤνοιξε τὸ κάλυμμα τῆς πυξίδος, ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του μετὰ τόσης ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, ὡς ἐὰν ὁ βραχιὼν ἐκεῖνος ἀνῆκεν εἰς τὸν πλέον φιλόστοργον καὶ τρυφερόν πάππον.

«Νά την» ἐπανελάβε καὶ ἐτοποθέτησε τὴν πυξίδα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γηραιοῦ λόρδου.

Οὗτος συνέσπασε τὰς ὀφρεῖς. Δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ τὴν εἶδεν ἐκὼν ἄκων. Παρίστα πρόσωπον γλυκύ, νεαρόν, συμπαθές, πρόσωπον τόσον ὁμοιάζον πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ του ἐγγόνου, ὥστε ὁ κόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μίαν φρικίαν.

«Καί... τὴν ἀγαπᾷς πολὺ;» τὸν ἠρώτησε διαστάζων.

«Ναί» ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα καὶ ἀφέλειαν ὁ Κέδρικ. «Ὁ κύριος Χῶψ εἶνε φίλος μου, ὁ Δίκ, ἡ Βριγίττα, ἡ Μαίρη, ὁ Μιχάλης εἶνε φίλοι μου· ἀλλὰ ἡ Ἀγάπη μου εἶνε ἄλλο πρᾶγμα! Αὐτὴ τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ πολὺ, πολὺ, περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Τῆς λέγω πάντα ὅ,τι καὶ ἂν ἔχω μέσα μου. Ὁ μπαμπᾶς μου τὴν ἄφησε γιὰ νὰ ἔχω ἐγὼ τὴν φροντίδα τῆς καὶ σὰ μεγαλώσω θὰ ἐργάζωμαι γιὰ νὰ κερδίζω χρήματα γιὰ ἐκείνην.

— Καὶ τί δουλειὰ λογαριάζεις νὰ κάνης;»

Ὁ μικρὸς λόρδος ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὸ τῆς ἐστίας, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ τὴν εἰκόνα εἰς τὰς χεῖρας του. Ἐφαίνετο σκεπτόμενος σοβαρῶς.

«Ἰσως κάνω συντροφιά μὲ τὸν κύριον Χῶψ» εἶπε «ἢ ἴσως γίνω καὶ Πρόεδρος...»

— Θέλεις νὰ σε βάλωμεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων;

— Βλέπομεν! Ἄν δὲν μπορέσω νὰ γίνω Πρόεδρος καὶ ἂν κάνουν καλὰς δουλειὰς ἔς τὸ μέρος ποῦ λέτε, γιατί ὄχι; τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυρίου Χῶψ εἶνε κάποτε πολὺ κοπιαστικό.»

Χωρὶς ἄλλο θὰ ἐστάθμιζε τὰ πράγματα μὲ τὸν νοῦν του, διότι προσήλωσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ πυρὸς χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος βαθέως.

Καὶ ὁ κόμης ἐπίσης ἀπέμεινε σιωπηλός. Ἐστήριξε τὴν ράχιν του ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ παρετήρει τὸ παιδίον. Πλήθος νέων καὶ παραδόξων σκέψεων εἰσέβαλον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ εὐγενοῦς κόμητος. Ὁ Δουγκάλ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἀπεκοιμήθη, ἀναπαύων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν μεγάλων του ποδῶν.

Ἐγένετο μακρὰ σιγή.

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ κύριος Χάβιζαμ. Σιωπὴ καὶ ἡσυχία. Ὁ κόμης εἶχεν ἐξαπλωθῇ διατηρῶν τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ

τῆς πολυθρόνας του. Ὅταν ὁ δικηγόρος ἐνεφανίσθη, ὁ κόμης τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον. Ὁ Δουγκάλ ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς καὶ πλησίον του, στηρίζων τὴν σγουρὰν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ σκύλου, ἐκοιμᾶτο ἐπίσης βαθέως ὁ μικρὸς λόρδος Φωλεροᾶ.

ΙΔ'

Ὅταν τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ ἀφυνίσθη (τὸν εἶχον μεταφέρει εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν ἐξέδυσαν χθὲς τὸ ἑσπέρας χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε), οἱ πρῶτοι ἥχοι οἱ ὅποιοι προσέβαλον τὴν ἀκοήν του, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἦσαν ὁ σπινθηρακισμὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὁ ψίθυρος δύο φωνῶν.

«Νὰ προσέξῃς, Γερτρούδη, νὰ μὴ του κάνῃς ποτὲ λόγο γι' αὐτό» ἔλεγε κάποιος. «Δὲν ξέρει καθόλου γιατί δὲν εἶνε ὁῦ μαζί του καὶ γιὰ ποιὰν αἰτία τοὺς ἐχώρισαν.

— Ἐὰν αὐταὶ εἶνε αἱ διαταγαὶ τῆς Ἐξοχότητός Του» ἀπήντησεν ἄλλη τις φωνὴ «πρέπει νὰ τὰς ἐκτελέσωμεν· ἀλλὰ θὰ μου ἐπιτρέψετε, κυρία Μίλλον, νὰ σας πῶ ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ σκληρὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ὦ, ναί! εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰ ραπάζουν ἔτσι ἀπὸ τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην χήρα ἓνα παιδάκι τόσῳ ἔμμορφο, τὸ ἴδιόν τῆς τὸ κρέας καὶ τὸ ἴδιόν τῆς τὸ αἷμα! Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Θωμᾶς, ἔλεγαν χθὲς, κάτω ἔς τὴν σάλα τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶδαν πεῖδ ἔμμορφο καὶ πεῖδ ἀξιαγάπητο πλάσμα ἀπὸ τὸ παιδί αὐτό, πεῖδ εὐγενικὸ καὶ πεῖδ χαριτωμένο. Ὅπως ἐκάθονταν ἔτσι ἔς τὴν μέση τοῦ τραπέζιου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μυλόρδο, εἶχεν ἓνα ὕφος σὰν νὰ ἐκάθονταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν καλλίτερόν του φίλον· ὅταν μπῆκα εἰς τὴν βιβλιοθήκην μὲ τὸν Ἰάκωβο — μᾶ; εἶχε κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι ὁ κόμης — βρῆκα τὸν λόρδο Φωλεροᾶ κοιμισμένο ἐπάνω ἔς τὸ χαλί. Ὁ μυλόρδος μὲς διέταξε νὰ τὸν σηκώσωμεν ἀπ' ἐκεῖ· ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐπῆρε ἔς τὴν ἀγκαλιά του καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πεῖδ ἔμμορφο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ στοργικὸν καὶ κόκκινο ἐκεῖνο προσωπάκι, ἀπὸ τὸ χαριτωμένο κεφάλαιον ὅπως ἀκουμποῦσε ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον τοῦ Ἰακώβου, μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά, χυμένα γύρω γύρω. Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἔς τὸ μυλόρδο ἔκανε πολλὴν ἐντύπωσιν γιατί τὸν ἔβλεπε τὸν μικρὸν ἓνα τρόπο πολὺ παράξενο καὶ εἶπε μάλιστα εἰς τὸν Ἰάκωβο: «Πρόσεχε νὰ μὴ τὸν ξυπνήσῃς.»

Ὁ Κέδρικ ἐστράφη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε περὶ αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως. Εἰς τὸ δωμάτιον εὕρισκοντο δύο γυναῖκες.

Τὸ δωμάτιον ἦτο φαιδρὸν καὶ ἐπεστρωμένον διὰ περσικῶν ταπήτων· τὸ πῦρ ἔκαιεν εἰς τὴν ἐστίαν λαμπρὸν καὶ ὁ ἥλιος ἐξαπέστελλε ροδοχρόους ἀκτῖνας διὰ τῶν παραθύρων, τὰ ὅποια περιέβαλλε καταπράσινος κισσός. Αἱ δύο γυναῖκες, ἰδοῦσαι ὅτι ὁ Κέ-

δρικ ἀφυνίσθη, ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κλίνην καὶ τὸ παιδίον ἀνεγνώρισε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος. Ἡ ἄλλη ἦτο γυνὴ μεσήλικη, τὴν ὁποίαν τὸ γελαστὸν πρόσωπον ἀπεδείκνυε τὴν καλωσύνην καὶ τὴν φαιδρότητα.

«Καλημέρα σας, μυλόρδε» εἶπεν ἡ κ. Μίλλον «πῶς ἐπεράσατε; ἐκοιμηθήκατε καλά;»

Ὁ Κέδρικ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμειδίασε.

«Καλημέρα σας» ἀπήντησε «δὲν ἤξευρα ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ μέσα.

— Σᾶς ἔφεραν ὅταν εἶχατε ἀποκοιμηθῇ. Αὐτὴ ἡ κρεββατοκάμαρα ἐδῶ εἶνε δική σας καὶ ἰδοὺ καὶ ἡ Γερτρούδη, ἡ ὁποία θὰ σας περιποιηθῇ.»

Ὁ Φωλεροᾶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν Γερτρούδην, καθ' ὃν τρόπον τὴν ἔτεινε καὶ χθὲς καὶ πρὸς τὸν κόμητα.

«Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, κυρία» τῇ εἶπε «ποῦ θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με περιποιησθε.

— Μπορεῖτε νὰ τὴν λέτε ἀπλῶς Γερτρούδη, μυλόρδε» εἶπεν ἡ οἰκονόμος «ἔτσι εἶνε συνειθισμένη.

— Κυρία ἡ δεσποινὶς Γερτρούδη;» ἠρώτησεν ἡ Ἐξοχότης Του.

«Οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Γερτρούδη μόνον ἀπλουστάτα» εἶπεν ἡ ἴδια ἡ Γερτρούδη. «Οὔτε κυρία, οὔτε δεσποινίς. Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν Ἐξοχότητά σας. Θέλετε τώρα νὰ σηκωθῇτε καὶ νὰ φέρετε τὴν Γερτρούδην νὰ σας ντύσῃ; Κατόπιν θὰ προγευματίσετε...»

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα ἐσυνείθισα νὰ ντύνομαι μόνος μου» ἀπήντησεν ὁ μικρὸς λόρδος. «Ἡ Ἀγάπη μου μ' ἔμαθε. Ἀγάπη μου λέω τὴ μαμιά... Ὡς τὸ σπῆτι μας εἶχαμε μονάχα τὴ Μαίρη γιὰ τῆς χονδρὲς δουλειὰς, γιὰ πλύσιμο, μαγειρείο, ὅλα, ὥστε, βλέπετε δὲν εἶχε καιρὸ νὰ φροντίξῃ καὶ γιὰ μένα. Ξεύρω ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ νὰ σκουπίσω, φθάνει μονάχα νὰ ἐπιθεωρήσετε σεῖς τὰς γωνίαις, ἅμα τελειώσω, γιατί ἀφίνω σκουπίδια.»

Ἡ Γερτρούδη καὶ ἡ οἰκονόμος ἀντήλλαξαν ἐν βλέμματι.

«Ἡ Γερτρούδη θὰ κάμῃ ὅτι τὴν διατάξετε» εἶπεν ἡ κυρία Μίλλον.

«Βεβαιότατα» εἶπεν ἡ Γερτρούδη φαιδρά. «Ἡ Ἐξοχότης Του μπορεῖ νὰ ντυθῇ μόνη της, ἂν θέλῃ, καὶ ἐγὼ θὰ μείνω πλησίον της, νὰ τὴν βοηθῶ, ἅμα τυχὸν μὲ χρειασθῇ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ» ἀπήντησεν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ. «Τὰ κουμπία εἶνε καμμιὰ φορὰ σκληρά, δυσκολόβαλτα, καὶ εἶμαι, βλέπετε, ὑποχρεωμένος νὰ καταφεύγω σὲ κάποιον.»

Ὅταν ἡ ἐνδυσὶς τοῦ Κέδρικ ἐτελείωσεν, ἡ Γερτρούδη καὶ αὐτὸς εἶχον γίνῃ πλέον φίλοι στενοί. Τὸ παιδίον εἶχε μάθῃ πλήθος λεπτομερειῶν περὶ αὐτῆς· ἐν πρώτοις ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο στρατιωτικὸς καὶ

ὅτι εἶχε φονευθῇ εἰς μίαν μάχην· ἐπειτα ὅτι ὁ υἱὸς της ἦτο ναυτικός, ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσῃ δι' ἐν μακρὸν ταξίδιον καὶ ὅτι εἶδε πειρατὰς καὶ ἀνθρωποφάγους, Κινέζους καὶ Ὀττεντότους. Εἶχε φέρῃ εἰς τὴν Γερτρούδην διάφορα κογγύλια καὶ κοράλια, τὰ ὅποια ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ὑπεσχέθη νὰ τῷ δεῖξῃ. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν πολὺ περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα. Ἀνεκάλυψεν ἀκόμη ὁ Κέδρικ ὅτι καθ' ὅλην τὴν ζωὴν ἡ Γερτρούδη εἶχε τὴν φροντίδα μικρῶν παιδίων καὶ ὅτι Ἰσα-Ἰσα ἤρχετο εἰς τὸ Δόρινκουρ ἀπὸ ἓνα μεγάλο σπῆτι, εἰς ἄλλο μέρος τῆς Ἀγγλίας, ὅπου αὐτὴ ἐπεριποιεῖτο ἕως τώρα μίαν εὐμορφὸν μικρὰν κόρην, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο λαίδη Ἰσαβέλλα Βῶγαν.

«Εἶνε λίγο συγγενὴς μὲ τὴν Ἐξοχότητά σας» ἐπρόσθεσε «καὶ ἴσως καμμιὰ μέρα τὴν ἰδῇτε.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Φωλεροᾶ. «Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ τὴν ἰδῶ! Ποτὲ δὲν ἐγνώρισα ἀπὸ κοντὰ κοριτσάκια, ἀλλὰ μάρεσει νὰ τα βλέπω πάντοτε· θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ τὴν ἰδῶ αὐτὴν ποῦ εἶπατε.»

Μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ἦτο καὶ αὐτὸ μέγας θάλαμος, γετονεῦων πρὸς ἄλλον θάλαμον, ὅχι ὀλιγώτερον μεγάλον. Ὅταν ἡ Γερτρούδη τῷ εἶπεν ὅτι καὶ τὰ τρία αὐτὰ δωμάτια ἀνῆκον εἰς αὐτόν, τὸ αἶσθημα τῆς ἀντιθέσεως τὴν ὁποίαν ἀπετέλει πρὸς τὴν εὐρεῖαν ταύτην κατοικίαν ὁ μικρὸς αὐτός, παρουσιάσθη ἐκ νέου εἰς τὸ πνεῦμά του, ὡς παρουσιάσθη καὶ χθὲς ὅταν εἶδεν ἑαυτὸν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐστιατορίῳ, ἀπέναντι τοῦ πάππου του εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης ἐκείνης πολυθρόνας.

Ἐκάθησεν πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἡ πλοῦτο κομψὴν τραπέζομάνδουλον, παρετάσσοντο καὶ ὠραιότατα σκευὴ προγεύματος δι' ἐν ἄτομον.

«Εἶμαι πολὺ μικρὸν παιδί» εἶπε πρὸς τὴν Γερτρούδην δι' ὕφους σκεπτικοῦ «γιὰ νὰ κατοικῶ σ' ἓνα τόσῳ μεγάλῳ παλάτι καὶ νὰ ἔχω τόσῳ ἔμμορφες λάμπρες· δικές μου. Δὲν εἴσθε καὶ σεῖς μὲ τὴν γνώμην μου;

— Αὐτὸ σᾶς φαίνεται· λιγάνι παράξενο τώρα» εἶπεν ἡ ὑπηρετρία «ἀλλὰ θὰ συνειθίσετε πολὺ γρήγορα καὶ τότε θὰ σας ἀρέσῃ πολὺ ἐδῶ. Εἶνε τόσῳ ἔμμορφο μέρος.

— Ὁραιότατο πραγματικῶς!» εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος μετὰ στεναγμοῦ «ἀλλὰ θὰ μου ἄρесе πολὺ καλλίτερα ἂν ἦταν μαζί μου καὶ ἡ Ἀγάπη μου. Κάθε πρωὶ ὡς τώρα ἐπρογευματίζα μαζί της... ἐγὼ ὁ ἴδιος τῆς ἔβαζα ζάχαρι καὶ βούτυρο ἔς τὸ τσάι της καὶ ἐγὼ ἐτοίμαζα τὴν φρυγανιά της. Πῶς μᾶρσε αὐτό!

— Ἀλλὰ ξεύρετε» εἶπεν ἡ Γερτρούδη φαιδρῶς «ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ τὴν βλέπετε κάθε μέρα καὶ θὰ ἔχετε βέβαια πολλὰ πράγματα νὰ της λέτε. Εἶνε

τόσα πράγματα για να ιδήτε εις την έπαυλιν... ένα άλλο λογο μάλιστα θα σας άρесьη πολύ.

— Άλήθεια! » ανέφώνησεν ο Κέδρικ « άγαπούσα πολύ τον Τζίμ, τὸ άλλο λογο τοῦ κ. Χώψ. Τοῦ έχρησιμέυε για τὸ έμπορίο του· δέν ήταν άσχημο όμως.

— Άφηστε όμως να ιδήτε και τὰ άλλα λογα ποῦ εἶνε κάτω 'ς τοὺς σταύλους! Άλλά σεῖς μοῦ φαίνεται πὼς δέν εἶδατε ακόμη οὔτε τὰ πράγματα ποῦ εἶνε 'ς τὴν ἄλλη κάμαρα!

— Τί εἶνε ; » ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ ζωηρῶς.

« Φῦτε πρώτα και ὕστερα τὰ βλέπετε ».

Ἡ ἀπάντησις αὕτη και τὸ μυστηριῶδες ὕφος δι οὗ τῷ ἐδόθη, ἐξήγειραν εἰς τὸ ἄκρον τὴν περιέργειαν τοῦ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νάποτελειώσῃ τὸ πρόγευμά του.

« Έφαγα! » εἶπε μετὰ τινα λεπτά « εἰμπορῶ τώρα νά πάγω ἐκεῖ νά κυττάξω ; »

Ἡ Γερτρούδη, τῷ ἔκαμε νεῦμα καταφατικὸν και λαμβάνουσα ὕφος ἀκόμη πλέον σοβαρὸν και μυστηριῶδες, προεπορεύθη και ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Κέδρικ ἔσταμάτησε παρὰ τὸ κατώφλιον και παρετήρησε γύρω του κατάπληκτος. Ἀπέμεινε σιωπηλὸς με τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια, ἐν ᾧ ἡ ἔκπληξις του και ἡ εὐχαρίστησις ἐπροδίδοντο ὑπὸ τῆς ἐρυθρότητος ἡ ὁποία κατεκάλυψε τὸ πρόσωπόν του.

Τῷ ὄντι ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλὰ ἱκανὰ νά κινήσωσι τον θαυμασμὸν ἐνὸς παιδίου. Τὸ δωμάτιον ἦτο εὐρύχωρον, χαρωπὸν, κεκαλυμμένον δι' ὑφάσματος ἀνοικτοῦ, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐζωγραφημένα ἄνθη και πτηνά. Εἰς τοὺς τοίχους γύρω ἐκρέμαντο πινακίδες ὑποδαστάζουσαι βιβλία και ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἦσαν παρατεταγμένα παιγνίδια πληθος και ἄλλα διάφορα ἀντικείμενα, χρήσιμα ἢ διασκεδαστικά· κιβώτια ὀργάνων φυσικῶν, πυξίδες χρωμάτων, στερεοσκοπία, μαγικαὶ λυχνίαι, χαρτοφυλάκια, λευκώματα, ὅλα ὅσα εἶχε θαυμάσῃ ἄλλοτε μετὰ πόθου διερχόμενος ἐξωθεν τῶν ὑαλοφράκτων προθηκῶν τῶν μεγάλων καταστημάτων τῆς Νέας Ὑόρκης.

« Νά κάμαρα μικροῦ παιδιοῦ » εἶπε περιχαρής. « Τίνοσ εἶνε αὐτὰ ποῦ βλέπω ;

— Δικά σας.

— Δικά μου ;

— Ναί· μπορεῖτε νά τα πιάσετε, νά τα παρατη-

ρήσετε ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα και νά διασκεδάσετε με τὰ παιγνίδια.

— Δικά μου ; » ἐπανελάβεν ὁ Κέδρικ. « Καλὲ πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶνε δικά μου : Ποιὸς μοῦ τὰ ἔδωσε ; »

Καὶ κάμνων πῆδημα χαρᾶς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

« Ἄ, μαντεύω, ἐννοῶ ! » ἀνέκραξε ἔμε ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας· « και αὐτὰ ὁ παπποῦς !

— Ναί, ἡ Ἐξοχότης Του » εἶπεν ἡ Γερτρούδη « και ἂν θὰ εἴσθε καλός, φρόνιμος, ἐὰν δέν θὰ λυπησθε, ἐὰν θὰ διασκεδάξετε, ἐὰν θὰ εἴσθε εὐτυχής, θὰ σας διδῇ ὅ,τι και ἂν του ζητήτε. »

Ἦτο ἕκτακτος πρώτα ἐκείνη διὰ τὸν Κέδρικ. Εἶχε τόσα ἀντικείμενα νά παρατηρήσῃ, τόσα πειράματα νά κάμῃ! Καὶ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν εἰς χεῖράς του, ἦτο τόσον ὠραῖον και περιέργον, ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας το ἄφινε διὰ νά πάρῃ ἄλλο. Ἐκτὸς τούτου ἦτο τόσον παράδοξον νά συλλογίζεται ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα προητοιμάσθησαν ἐπίτηδες δι' αὐτόν, ὅτι πρὶν ἢ ἀκόμη ἐγκαταλείψῃ αὐτὸς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἤλθαν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Λονδίνον διὰ νά τα φέρουν, νά ἐτοιμάσουν τὰ δωμάτιά του, νά διαλέξουν τὰ βιβλία ποῦ θὰ τον ἐνδιέφερον και τὰ παιγνίδια ποῦ θὰ τον διεσκέδαζαν περισσότερον!

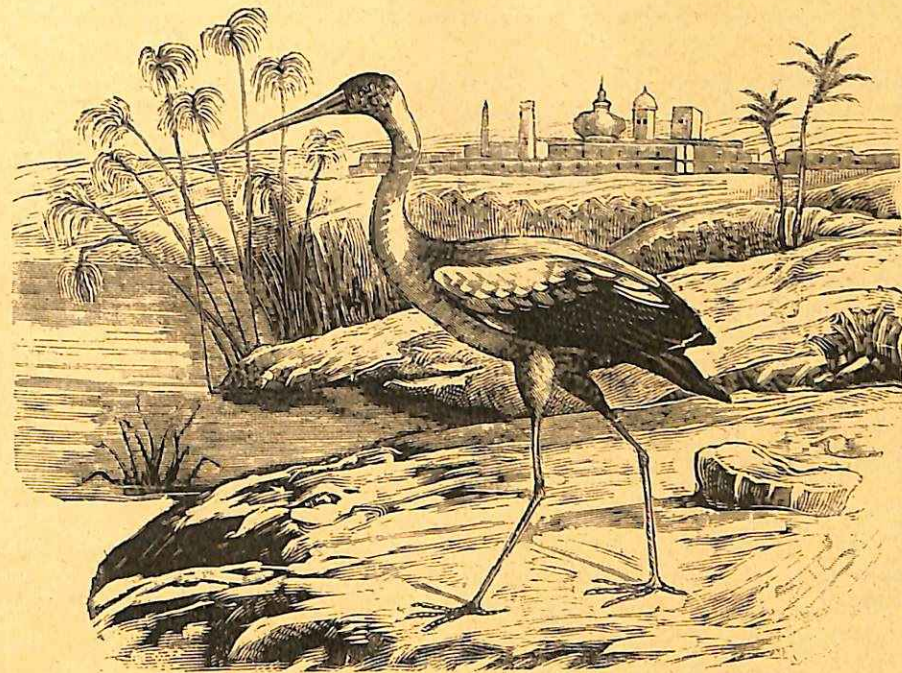
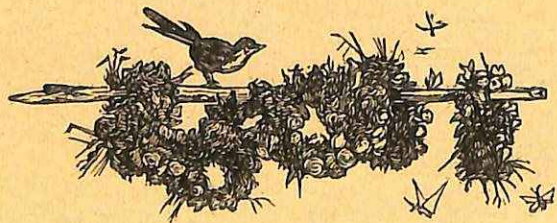
« Γνωρίζεις κανένα, Γερτρούδη, ποῦ νά ἔχῃ καλύτερον παπποῦν ἀπὸ τὸν δικό μου ; » ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Γερτρούδης ἐζωγραφῆθη ἄμνηχανία. Δέν εἶχεν αὕτη πολὺ μεγάλην ιδέαν περὶ τῶν ἀγαθῶν αἰσθημάτων τοῦ κόμητος. Ἄν και πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τῇ ἤρκεσαν ἐν τούτοις διὰ νὰκούσῃ τοὺς ὑπῆρέτας ἐκφραζομένους ἐλευθέρως μὲν ἄλλ' ὄχι και πολὺ κολακευτικῶς περὶ τοῦ κυρίου των.

« Ἀπὸ ὅλους τοὺς κακοὺς, τοὺς διεστραμμένους, τοὺς ἀγρίους κυρίους, τῶν ὁποίων εἶχα τὸ ἀτύχημα νά φορέσω τὴν οἰκοστολήν— ἔλεγεν ὁ Θωμᾶς— αὐτὸς εἶνε ὁ πλέον κακός, ὁ πλέον διεστραμμένος και ὁ πλέον ἄγριος. »

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΧΘΩΝ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

— Ὡ, καλῶς ὄρισες, κυρία Ἴβι, πρὸ πολ-
λοῦ δέν σε ἔχω ιδῇ.

— Πραγματικῶς· πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν. Περνοῦμεν ἐκεῖ ἐν μέρος τοῦ ἔ-
τους, ἐρχόμεθα δὲ πάντοτε εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅ-
ταν πλημμυρῇ ὁ Νεῖλος· ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ εὐ-
εργητικὸς οὗτος ποταμὸς διαχέει τὰ ὕδατά του
εἰς τὴν μεγάλην κοιλάδα, εἶνε συγχρόνως και ἡ
ἐποχὴ τῆς ἐμφανίσεώς μας.

— Τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ πραγματικῶς,
ἀλλά δέν ἤξεύρω πόθεν προέρχεται αὕτη ἡ σύμ-
πτωσις.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, τρεφόμεθα
μὲ ἔντομα, μὲ σκώληκας, μὲ μικρὰ μαλάκια·
ὅταν ὁ Νεῖλος πλημμυρῇ και ἐκχειλίζῃ, ἀπο-
θέτει πολυάριθμα ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς ὄχθας και
μᾶς προμηθεύει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θελκτι-
κὴν και ἄφθονον τροφήν. Ὁ Πλάστης ἐσκέφθη
πολὺ καλὰ ὅταν διέταξε τὸν ποταμὸν τοῦτον
νά ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοίτης του ἕκαστον ἔτος,
διὰ νά μας φέρῃ τὴν τροφήν μας.

» Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι μᾶς ἐξετίμων κατὰ
τὴν ἀξίαν μας· ἤξευραν ὅτι τώγουσαι τὰ μι-
κρὰ ἐκείνα πλάσματα τοὺς ἀπληάττομεν ἀπὸ
πολλὰ βλαβερὰ ἔντομα και ἄλλα ζῶα, βλαβερὰ
εἰς τὴν βλάστησιν. Μᾶς ἐτίμων λοιπὸν κατὰ
παράδοξον τρόπον. Ἔθετον τὰς εἰκόνας μας ἐπὶ
τῶν κτιρίων των, και μᾶς ἐλάτρευον ὅπως ἐλά-
τρευον τὸν βούν Ἀπιν, ὅστις τοὺς ἐβοήθει εἰς
τὰς γεωργικὰς ἐργασίας των, και εἰς τὴν γα-
λῆν, ἡ ὁποία κατεδίωκε τοὺς ποντικούς, τοὺς
ἀπειλοῦντας τὰ σπαρτά των. Ὁ φόνοσ μῖας Ἴβι-
δος ἐθεωρεῖτο ἐγκλημα τιμωρούμενον με αὐστη-
ροτάτας ποινάς. Τώρα όμως φεῦ! δέν εἶνε πλέον
τὸ ἴδιον· και τώρα κάμνομεν τὰς ἰδίαις ἐκδου-
λεύσεις, ἀλλά οἱ ἄνθρωποι δέν τας ἐκτιμῶσι
πλέον ὡς ἄλλοτε, δέν λαβεύουν πλέον Ἴβιδας
ἐπὶ τῶν ὀβελίσκων, ὅσοι δὲ ζήσουν μετὰ δύο
ἢ τρεῖς χιλιάδας ἐτῶν θὰ βλέπουν τὴν εἰ-
κόνα τῶν προγόνων μου, ὄχι ὅμως και τὴν ἰδι-
κὴν μου!

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΟΙ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΙ ΚΥΚΝΟΙ

[Α Δ Δ Η Γ Ο Ρ Ι Α]

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἦσαν δύο παιδιὰ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἀλλ' ὅμως ὅλως διόλου διαφορετικὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον. Τὸ ἓν ἦτο μαῦρον καὶ τὸ ἄλλο λευκόν. Ὁ μικρὸς μαῦρος ὠνομάζετο Ἰωακείμ. Ὁ μικρὸς λευκὸς ὠνομάζετο Τεῦκρος. Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ λευκοῦ ἦτο μαῦρη ἀπὸ τὴν κακίαν καὶ τὸ ψεῦδος. Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μαύρου ἦτο λευκὴ ἀπὸ ἀγνότητα.

Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾗ περιεπάτουν τυχαίως ἐφθασαν εἰς τὴν ὄχθην μιᾶς λίμνης τῆς ὁποίας τὸ νερὸν ὠμοίαζε μὲ γάλα.

Μία νῆσος λευκὴ ἐπίσης, ἀπαστράπτουσα, ὑψοῦτο ἐν μέσῳ τῆς θαυμασίας ἐκείνης λίμνης.

Τέσσαρες κύκνοι ἐκολύμβων πέριξ τῆς νήσου. Μικρὸν ἀκάτιον, λευκὸν ὅπως οἱ κύκνοι, τὸ νερὸν καὶ ἡ νῆσος, ἦτο δεμένον εἰς τὴν ὄχθην.

— Ἐλα, εἶπεν ἑξαφνα ὁ Τεῦκρος εἰς τὸν Ἰωακείμ, λύσε αὐτὴν τὴν ἀλυσίδα, πάρε τὰ κουπιὰ καὶ ἄς πάμε ἕως τὸ νησί· μοῦ φαίνεται πολὺ ὠραῖον, καὶ ἐπειδὴ κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ ὠραῖος, θέλω νὰ εἶμαι βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπάνω.

Ταῦτα δὲ λέγων ἐπήδησεν εἰς τὸ ἀκάτιον μὲ τόσῃ ὁρμῇ ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ το ἀναποδογυρίσῃ.

Ὁ Ἰωακείμ ἔλυσε τὴν ἀλυσίδα, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ. Τότε ὁ Τεῦκρος τῷ λέγει: « Αἶ, ἀραπάκο, ποῦ ἔκλειψες αὐτὰ τὰ ὠραῖα κάτασπρα τριαντάφυλλα ; »

Ὁ Ἰωακείμ ἐκύτταξε πλησίον καὶ εἶδε, δεξιά του, μίαν θαυμασίαν ἀνθοδέσμην, τῆς ὁποίας τὸ φύλλωμα εἶχε τὸ ἑκτακτον, ὅτι ἦτο ἐπίσης λευκὸν ὡς τὰ ἄνθη.

— Ἀφέντη, ποτέ μου δὲν ἔκλεψα καὶ ποτέ μου δὲν θὰ κλέψω, εἶπεν ὁ Ἰωακείμ· δὲν ἤξεύρω πῶς εὐρέθη ἐδῶ ἡ ἀνθοδέσμη αὐτή.

— Ἐλα, ἔδός μου τὴν γρήγορα! Μ' ἀρέσει τόσον πολὺ ἡ εὐωδία τῶν τριανταφύλλων!

Ὁ Ἰωακείμ (ὅχι χωρὶς λύπην τινα) ἔδωκε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν Τεῦκρον. Ἀλλὰ μόλις τὴν ἤγγισεν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐγιναν μαῦρα τὰ τριαντάφυλλα καὶ ἐξέβαλλον ὁσμὴν δυσώδη.

Ὁ Τεῦκρος τὴν ἔρριψε μὲ ὀργὴν κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἰωακείμ. Παρευθὺς ὅμως ἡ ἀν-

θοδέσμη ἐγίνε πάλιν λευκὴ καὶ εὐώδης.

— ὦ! εἶπεν ὁ Τεῦκρος, βλέπω ὅτι ἡ βάρκα εἶνε μαγευμένη καὶ ὅτι ἐπῆρες τὴν καλλιτέρα θέσι. . . Σήκω ἀπὸ 'κεῖ νὰ καθήσω ἐγώ. Ἀλλὰ . . . δὲν ξέρω νὰ τραβῶ κουπί, θὰ καθήσω σιμά σου.

Ὁ Τεῦκρος ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰωακείμ ἀλλ' εὐθὺς ἀνέκραξε: « ὦ! κεντρώθηκα!

Εἶχε καθήσῃ ἐπὶ μεγάλης δέσμης ἀκανθῶν.

Ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν προτέραν τοῦ θεσιν ἐπαναλαμβάνων.

— ὦ! κεντρώθηκα!

Μόλις ἀπεμακρύνθη, ἡ δέσμη τῶν γαίδου-ραγκαθίων ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ πλησίον τοῦ Ἰωακείμ, μετεβλήθη εἰς ἀνθοδέσμην λευκῶν ἴων.

— Πάρε τὴν εἶπεν ὁ Τεῦκρος· εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ γίνῃ μαῦρη σὰν τὸ ἄσχημο πρόσωπό σου.

Ὁ Ἰωακείμ ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην, ἥτις ἐγίνε ἀκόμη ὠραιότερα· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔκαστον ἄνθος ἦτο ἐστολισμένον μὲ ἀδάμαντας.

Ὁ Τεῦκρος μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς, ὤρμησε νὰ τον βράψῃ· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν μία χεὶρ ἐφάνη καὶ ἐρράπισε τὸν Τεῦκρον τόσον δυνατὰ, ὥστε ἔπεσε κατὰμουτρα εἰς τὴν λέμβον.

— Αἶ, σιχαμερὲ Ἀραπάκο! εἶπεν ἀνασηκωθείς, ἐν ᾗ ὁ Ἰωακείμ ἐξηκολούθει νὰ κωπηλατῇ, τολμᾷς νὰ κτυπᾷς τὸν κύριόν σου;

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ Ἰωακείμ, δὲν ἀφῆκα τὰ κουπιὰ.

— Εἶσαι ψεύτης!

— Ἀφέντη, δὲν εἶπα ποτέ μου ψεύματα.

Μόλις ὁ μικρὸς μαῦρος εἶπε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἐν στέμμα στολισμένον μὲ θαυμασίους λευκοὺς μαργαρίτας ἐφάνη εἰς τὸ μέτωπόν του, ἐν ᾗ αἱ χεῖρες τοῦ Τεῦκρου ἐδέθησαν μὲ βαρείας ἀλύσεις.

Τοιοιουτρόπως ἀπεβιδάσθησαν εἰς τὴν νῆσον.

Ὁ Ἰωακείμ ἐχαμήλου μετριοφρόνως τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ διάδημά του.

Ὁ Τεῦκρος ἐβρυχάτο ἐξ ὀργῆς, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων.

Οἱ τέσσαρες ὠραῖοι κύκνοι, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν, ἐφθασαν συγχρόνως μὲ αὐτοὺς εἰς

τὴν νῆσον· ὁ μεγαλειότερος ἐξ αὐτῶν ἤνοιξε τὸ βάρφος τοῦ καὶ εἶπε:

— Ἰωακείμ, σὺ ὁ ὁποῖος δὲν εἶπες ποτέ ψεύματα, εἶσαι ὁ βασιλεὺς αὐτῆς τῆς νήσου, ἡ ὁποία εἶνε « ἡ νῆσος τῆς ἀληθείας. »

Ὁ δευτέρος κύκνος εἶπε:

— Ἰωακείμ, τὸ σῶμά σου καὶ τὸ πρόσωπόν σου εἶνε μαῦρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐδῶ μᾶς φαίνονται κατὰλευκα· διότι ἡ ἀκηλίδωτος ψυχὴ σου τὰ φωτίζει καὶ δίδει εἰς αὐτὰ αἰώνιον κάλλος.

Ὁ δὲ τρίτος κύκνος εἶπε:

— Ἰωακείμ, σκέψου πρὶν μᾶς ἀποκριθῆς: Τίς θέλεις νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης μετὰ τῆς ἀληθείας;

— Ἡ εὐσπλαγχνία.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ τελευταῖος κύκνος, εἶμαι ἡ Μετάνοια· ἐγὼ βοηθῶ τοὺς πταίστας νὰ ἐπανορθώσουν τὰ σφάλματά των.

Ἡ νῆσος ἐγέμισε μετ' ὀλίγον κατοίκους, πανταχόθεν ἔτρεχον εἰς αὐτήν· διότι ὁ βασιλεὺς Ἰωακείμ δὲν ἀπεφάσιζε τίποτε χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς τρεῖς μεγάλους συμβούλους του, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία ὠνομάζετο Δικαιοσύνη, ἡ ἄλλη Ἀλήθεια, καὶ ἡ τρίτη Εὐσπλαγχνία.

Ὁ Τεῦκρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφωσιώθη ὁ τελευταῖος κύκνος, ἐγίνε τόσον καλὸς ὅσον ἦτο κακὸς πρότερον, ὥστε ἡ νῆσος τῆς Ἀληθείας ἠδύνατο μετ' ὀλίγον νὰ ὀνομασθῇ ἡ νῆσος τῆς Εὐτυχίας.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΟΓΗ

Ἴσως θὰ ἔχετε ἀκούσῃ ποτὲ περὶ τῆς Βενετίας, τοῦ μαργαρίτου τῆς Ἀδριατικῆς, τῆς ὠραίας Βενετίας, τῆς ἄλλοτε τόσον ἰσχυρᾶς ὥστε ἐπέβαλλε τὴν θέλησίν της εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην.

Πολίτευμα αὐτῆς ἦτο ἡ δημοκρατία, ἀλλ' ὅχι ἡ δημοκρατία ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν σήμερον· ἡ εὐγενὴς ἀριστοκρατία εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν διοίκησιν, μὲ ὅλην της δὲ τὴν ὑπερηφάνειαν δὲν ἐνόμιζεν ἐξευτελιστικὸν τὸ νὰ ἐμπορεύεται, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ· ὁ λαὸς πολὺ ὀλίγον μέρος ἐλάμβανεν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν, ἢ μᾶλλον δὲν ἐλάμβανε καλὸν μέρος.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἡμπόδιζε τοὺς ἐν Βενετίᾳ νὰ διασκεδάζουν· αἱ ἀπόκρεω διήρκουν ἐξ ἡμέρας· ποικίλαι εἰς τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα ἦσαν αἱ μεταμφιέσεις· αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ τάξεις συνεχέοντο ἐν τῇ παγκοσμίῳ χαρᾷ, ἄσματα δὲ μελωδικὰ συνόδευον τὰς διὰ γονδολῶν ἐκδρομὰς. Αἱ γόνδολοι αὐταὶ, παράδοξοι τὸ σχῆμα, ὠδηγοῦντο ὑπὸ ἐνὸς ἀνθρώπου ὀνομαζομένου γονδολιέρου, ὁ ὁποῖος ἰστάμενος εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἀκατίου, κωπηλατεῖ διὰ μιᾶς κώπης, τραγουδῶν στίχους τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας.

Σὰς εἶπον ὅτι ἡ Βενετία ἦτο ἡ βασιλίσσα τῆς θαλάσσης. Τὰ πλοῖά της διέσχιζον τὴν Μεσόγειον μεταφέροντα τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀνα-

τολῆς, καὶ τὰ ὠραῖα αὐτῆς προϊόντα. Ἡ Βενετία ἔτρεφε λοιπὸν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλε τὸν πλοῦτόν της.

Παράδοξος τελετὴ, ὁμοία τῆς ὁποίας εἰς καλὸν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑφίσταται, ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην ταύτην.

Καθ' ἑκάστον ἔτος, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὁ ναύσταθμος ἦνοιγε τὰς πύλας του καὶ τὰς δεξαμενάς του ὅπως διέλθῃ ἐν ὑπερμέγεθες πλοῖον παράδοξον, διότι εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὰ πάντα ἦσαν παράδοξα.

Τὸ πλοῖον τοῦτο ὀνομαζόμενον Βουκένταυρος ἐχρησίμευε μόνον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Δὲν εἶχεν ἰστούς, οὔτε ἰστία, μὲ ὅλον δὲ τὸν πελώριον ὄγκον του, ἐκινεῖτο διὰ τῶν κωπῶν.

Ἦτο διεσκευασμένον καὶ ἐστολισμένον μεγαλοπρεπῶς· ἡ πρῶρά του ἦτο κεκοσμημένη μὲ ἀλληγορικὰς μορφάς· ὁ Βουκένταυρος, φέρων τὸν Δόγην — ὅπως ὠνομάζετο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους ἐν Βενετίᾳ — συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς αὐλῆς του, προухώρει μεγαλοπρεπῶς, ὅπως ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς θαλάσσης.

Ἐν ᾗ οἱ ἱερεῖς ἀπήγγελλον προσευχάς, ὁ Δόγης ἵστατο μετ' ἀξιοπρεπείας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἐξέβαλλεν ἐκ τοῦ δακτύλου του χρυσοῦν δακτυλίδιον, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ το θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλον τῆς μνηστῆς του, τὸ ἔρριπτεν εἰς τὰ κύματα. Τὴν στιγμήν ἐκείνην αἱ ἐνθουσιώδεις κραυγαὶ τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον

είχε συρρέυση εκατέρωθεν τῆς διώρυγος ἢ εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν γονδολῶν αἱ ὁποῖαι παρηκολούθουν τὸ πελώριον πλοῖον, ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀέρα, ἐκδηλοῦσαι οὕτω τὴν χαρὰν ὀλοκλήρου λαοῦ. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην τὸ μεγαλοπρεπὲς σκάφος ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ ναυστάθμου, ὅπου ἐπερίμενε μέχρι τοῦ νέου ἔτους.

Βεβαίως ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ συνήθεια αὕτη φαίνεται λίαν παράδοξος, ἀλλ' ἦτο ὀλιγώτερον παρ' ὅσον μᾶς φαίνεται. Ἐνώπιον τῶν ὁμμάτων ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καθιέρωνε τοὺς δεσμούς οἱ ὁποῖοι συνέδεον τὴν Βενετίαν μετὰ τῆς θαλάσσης, τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην τούλαχιστον ὅλαι αἱ καρδίαι τῆς Βενετίας ἐκτύπων συμφῶνως διὰ τὴν κοινὴν πατρίδα.

Τί ἐγίνοντο τὰ χρυσὰ δακτυλίδια, τὰ ὁποῖα ἕκαστον ἔτος ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τοῦ ἐπιχρύσου καταστρώματος τοῦ Βουκενταύρου; . . . Τὰ κατεβρόχιζεν ἡ θάλασσα ὅπως καταβροχθίζει πάντα ὅσα βυθίζονται εἰς τὰ σπλάχνα τῆς; Ἴσως ὅλα δὲν ἐχάνοντο, τολμηρὸς δέ τις δύτης, ὅπως ὁ Ἰάκωβος, κατέβη εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, διὰ ν' ἀρπάσῃ ἐκ τῆς μνηστῆς τὸν δακτύλιον τοῦ ἀρραβωνός τῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο δεκαεὶς ἐτῶν, καὶ ἦτο ψαράς· ἔζη μὲ τὴν μητέρα του, εἰς τὸ μέρος τῆς πόλεως τὸ κείμενον πλησίον τοῦ ναυστάθμου.

Ἦσαν πολὺ πτωχοὶ καὶ οἱ δύο· ἡ ἡλικία τοῦ νέου δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ κερδίζῃ ἀκόμη πολλὰ, ἄλλως τε δὲν ἡγάπα τὰ χρήματα· τούλαχιστον ἂν ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ, ἔπραττε τοῦτο διὰ σκοπόν, τὸν ὁποῖον ὅλοι θὰ ἐπιδοκιμάσουν.

Ὁ πατὴρ του ἦτο γενναῖος ναύτης. Εἶχεν ὑπηρετήσῃ μὲ ζῆλον καὶ ἀνδρείαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν, ἕνεκα δὲ τῆς τόλμης του καὶ τῆς γενναιότητός του ἐπηνέβη πολλάκις ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν του. Ἴσως δὲ θὰ κατελάμβανε καὶ βαθμὸν ἀνώτερον, ἂν εἰς ἐκστρατείας τινα κατὰ τῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὴν Μεσόγειον, δὲν ἡχμαλωτίζετι ὑπ' αὐτῶν, καὶ δὲν μετεφέρετο μετὰ πολλῶν ἄλλων Βενετῶν εἰς Ἀλγέριον, ὅπου ἦτο ἡ εἶδρα τῶν φοβερῶν ἐκείνων πειρατῶν.

Ἡ εἰδησις αὕτη κατετάραξε πολλὰς καρδίας ἐν Βενετίᾳ. Πόσαι οἰκογένειαι ἐκ τῶν εὐγενῶν ἢ τοῦ λαοῦ ἐπλήγησαν κατάκαρδα διὰ τοῦ δυστυχήματος τούτου! διότι ὅσοι ἐπιπτον

εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βαρβαρέζων ἐγίνοντο σκλάβοι καὶ ὑπέφερον τὰ πάνδεινα, ἐκτὸς ἂν ἦσαν πλούσιοι νὰ πληρώσωσι λύτρα καὶ νὰ ἐλευθερωθῶσιν! Ἀλλὰ πόσοι δὲν ἦσαν!

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ μήτηρ του ἐβυθίσθησαν λοιπὸν εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν· ἀλλ' ὁ δεκαεξαετής νέος εἶχεν ιδέαν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε μυστικὴν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του· εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πατέρα του, ἀλλὰ πῶς νὰ συναθροίσῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα;

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς πόσα ἔπρεπε νὰ δώσῃ, ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ιδιότητος του, ὅσον καὶ ἂν εἰργάζοντο καὶ οἱ δύο, ἦτο ἀδύνατον νὰ συναχθῇ τοιοῦτο ποσόν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ πᾶσα ιδέα βαθέως ἐρριζωμένη, βοηθουμένη δὲ καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐπιμονῆς, ἐπὶ τέλους πάντοτε σχεδὸν θριαμβεῖ, ὁ Ἰάκωβος ἀδιακόπως εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρὸς του ἔχων τὸν νοῦν του, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἐζήτει, δηλαδή εὑρε τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του· ἤρκει νὰ περιμείνῃ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ ἐναντιοῦτο εἰς σχέδιον, τὸ ὁποῖον θὰ τῇ ἐφαίνετο πολὺ τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον.

Τὸ δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον ὁ Δόγης ἐρρίπτειν εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἡμέραν τῶν μετ' αὐτῆς ἀρραβῶνων, εἶχε μεγάλην ἀξίαν. Ἄν ὁ Ἰάκωβος ἠδύνατο νὰ το εὔρῃ, θὰ ἐξηγόραζε τὸν πατέρα του, θὰ ἐπανεφέρει τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν ὑπὸ τὴν πτωχικὴν τῶν στέγην. Ἦτο ῥωμαλέος καὶ ἐπιδέξιος· ἡσκήθη δὲ κρυφίως καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦ δύτου· ἀφοῦ δὲ ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως παρῆλθεν ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ἐορτῶν, ἐπερίμενε νὰ νυκτώσῃ καθ' ὀλοκλήριαν ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ τολμηρὸν σχέδιόν του. Ἐπιβὰς εἰς τὴν λέμβον του ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ῥιφθῇ τὸ δακτυλίδιον, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε παρατηρήσῃ μὲ προσοχὴν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀφ' οὗ δὲ προσυχήθη θερμῶς, ὥρμησεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὰ κύματα.

Ποῖα συναισθήματα συνετάραξαν τὴν καρδίαν του κατὰ τὰ τὸσον σύντομα, ἀλλὰ καὶ τὸσον μακρὰ καὶ ἀγωνιώδη λεπτὰ; Ἄν δὲν

εὔρισκε τίποτε; Τί θὰ ἐγίνετο ἡ δυστυχὴς του μήτηρ, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε καὶ εἰς ποῖον κίνδυνον ἐξετίθετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ υἱὸς τῆς;

Ἀφ' οὗ ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ, κατέβαινε, κατέβαινε, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδέποτε ἐμελλε νὰ φθάσῃ κάτω εἰς τὰ βάθη βράχου, ὑπεράνω τοῦ ὁποῖου κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του εἶχε σταθῇ τὴν ἡμέραν ὁ Βουκένταυρος.

Ἡ ἀναπνοὴ του καθίστατο δύσκολος, τὸ αἷμα ἀνέβαινε εἰς τοὺς κροτάφους του, τὰ ὦτά του ἐβούζαν· ἠναγκάσθη ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ἂν τὸ ἔργον ἦτο δύσκολον, τὸ θάρρος του ἦτο μέγα· δὲν ἀπεθάρρυνθη· ἐβυθίσθη ἄλλην μίαν φοράν· πάλιν δὲν εὑρε τίποτε· ἀνέβη ἐπάνω· ἐβυθίσθη καὶ πάλιν. Ἡ ἀπελπισία ἤρχισε νὰ τον καταλαμβάνῃ. Ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ καὶ τελευταίαν φοράν. Ἀλλ' ἂν ἐμελλε καὶ τὴν φοράν ταύτην νὰ εἶνε τὸσον ἀτυχὴς ὅσον τὰς προηγουμένας; Ὁ καιρὸς παρήρχετο. Εἶχεν ἀναγκασθῇ, διὰ ν' ἀναλαμβάνῃ δυνάμεις, ν' ἀναπαύεται ἀρκετὴν ὥραν κατόπιν ἐκάστης καταδύσεως. Ἄν καμμία ἀλιευτικὴ λέμβος διήρχετο ἐκεῖθεν καὶ συνήντα τὴν ιδιὴν του; Ἄν τον ἀνεκάλυπτον; Ἦτο κατεστραμμένος, μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ ἐθεώρουν τὴν πρᾶξιν του ὡς ἱεροσυλίαν, καὶ οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις, ἣτις θ' ἀπεθάρρυνεν ἄλλους, ὀλιγώτερον τολμηροὺς, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν περισσότερον θάρρος. Συναθροίσας τὰς δυνάμεις του ὥρμησε μὲ νέαν ὁρμὴν, σκαλίζων

μὲ τοὺς ὄνυχάς του τὸν βράχον. Αὕτη εἶνε ἡ τελευταία φορά, ἐσκέπτετο ἐκεῖ κάτω, καὶ ἂν καὶ τώρα δὲν εὔρω τίποτε, ἡ τύχη εἶνε χωρὶς ἄλλο ἐναντίον μου. Ἐν ᾧ ἐζήτει οὕτω μὲ ἀγωνίαν ὀλονὲν αὐξανόμενην οἱ δακτυλοὶ του συνήντησαν κάτι τι στρογγύλον. Τὸ ἤρπασε, τὸ ἔψαυσεν ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ. Ναί, ἦτο τὸ δακτυλίδιον, τὸ τὸσον ἐπιθυμητὸν δακτυλίδιον. Ἐυχαριστήσας τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας ἐκτύπησε διὰ τῶν ποδῶν τὸν βράχον καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἀσθμαίνων καὶ μὲ διακεκομμένην ἀναπνοήν, ἀνέβη δὲ εἰς τὴν λέμβον του ὅπου ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Συνελθὼν μετ' ὀλίγον, ἔλαβε τὴν κώτην καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πτωχικὴν του κατοικίαν, ὅπου ἡ μήτηρ του ἡγρύπνει ἀναμένουσα τὴν ἔλευσίν του.

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει τὸ ὅτι εὑρε τὸ δακτυλίδιον· ὑπῆρχε καὶ ἄλλη δυσκολία ἀκόμη: νὰ το πωλήσῃ. Τοιοῦτο δακτυλίδιον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πωληθῇ δημοσίᾳ· ὁ Ἰάκωβος εὐτυχῶς εὑρεν ἕνα ἐβραῖον, ὅστις συμπαθήσας τὴν νεότητά αὐτοῦ καὶ μαντεύσας ἴσως τὴν ἱστορίαν του, ἐδέχθη νὰ το ἀγοράσῃ, ἔδωκε δὲ εἰς τὸν νέον ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσόν, ἀρκετὸν εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ πόθου.

Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὁ πατὴρ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Βενετίαν· δεικνύων δὲ μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν Ἰάκωβον ἔλεγεν: Ἄν δὲν εἶχα τὸν υἱόν μου, δὲν θὰ ξανάβλεπα ποτὲ πλεῖα τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα μας. »

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΡΩΙ - ΒΡΑΔΥ

Μ' ἀρέσει τὸ πρωὶ σὰν ἡμερόνη
Νὰ βλέπω ποῦ ροδίζει ἡ αὐγή.
Μὰ πῶς πολὺ μ' ἀρέσει σὰν νυκτόνη
Νὰ βλέπω νὰ ἑαπλόνηται ἔς τὴ γῆ
Ἡ νύχτα.

Γιατὶ τὰ μάτια μου μὲ κάνει νὰ σηκώνω
Ψηλὰ ἔς τὸν ἀστροφώτιστο οὐρανόν,
Καὶ τὸ πρωὶ γοργὰ τὰ χαμηλὸν
Γιατὶ με κάνει νὰ δακρύζω, νὰ πονῶ

Ὁ ἥλιος

Φακ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1892 πρὸς εὐρεσίν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, καὶ Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους δημοσιευθεισῶν 124 πνευματικῶν ἀσκήσεων

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως]

ΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
(Ἡλικίας 16 ἐτῶν
καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἐστιὰς Παρθένος, 118.
Δεύτερον βραβεῖον : Ἀναστάσιος Μ. Ζευγώλης, 101. — Ὑάκινθος, 95.
Τρίτον βραβεῖον : Προμηθεύς Δεσμώτης, 86. — Μετισταλῆς, 70. — Δουρικλειτὸς Ἰδομενεύς, 65.

Ἐπαινος : Διαβολάκος, 57. — Ὁ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμός, 53. — Α. Φαραζουλῆς, 53. — Στρατηγὸς Γόρδων, 49. — Ἀγρία Ἀμερικανίς, 44. — Κύμα τοῦ Πόντου, 40. — Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 35. — Κωνσταντῖνος Ἀργυρόπουλος, 34.

Εὐφημος μνεῖα : Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 30. — Ι. Καψαμπέλης, 30. — Ν. Σ. Βάρνης, 21.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ
(Ἡλικίας 13—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Νικόλαος Π. Μαρσέλλος, 116.
Δεύτερον βραβεῖον : Φιλόπατρις Κόδρος, 109. — Ἀτρόμητος Ὑψηλάντης, 108.
Τρίτον βραβεῖον : Ἀνθοστεφὴς Μάτος, 102. — Αἴλιος Ἀριστείδης, 94. — Θ. Χριστοφίδης, 85.

Ἐπαινος : Γ. Σιδηροκανέλλης, 76. — Ι. Σπυριδιών, 56. — Καλλιόπη Γ. Γαλάτη, 54. — Κ. Π. Μανέτας, 52. — Εἴρα, 51. — Σοφοκλῆς Ι. Νικολαΐδης, 46.

Εὐφημος μνεῖα : Ἑλλήν Ναύτης, 41. — Μικρὸς Κεφαλλῆν, 35. — Ἀνδρείος Στρατιώτης, 35. — Ἰούλιος Καῖσαρ, 30. — Ἄννα Τ. Φ. Κοσμετάτου, 29.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ
(Ἡλικίας 10—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀπτερος Νίκη, 120.
Δεύτερον βραβεῖον : Χαϊδεμένη, 113. — Σεμίραμις, 112.
Τρίτον βραβεῖον : Κυανόπεπλος Νύμφη, 110. — Κ. Σοῦλῆς, 110. — Ἀγασίας Γαλανόπουλος, 103.

Ἐπαινος : Ἀτρόμητος Εὐζωνος, 90. — Ν. Χ. Καλαϊτάκης, 84. — Ι. Θ. Δημητρίδης, 83. — Προμηθεύς Πυρφόρος, 83. — Πρωτὴ Πάργα, 83. — Ἀετὸς τῆς Ἠπείρου, 78. — Χιονοσκεπὴς Αἶμος, 76. — Αἶας ὁ Μαστιγορόρος, 73. — Ναυτικὸν τῆς Ἰθάκης, 67. — Κύκνειον Ἄσμα, 61. — Μεσολογγιτοπούλα, 60. — Ἀστὴρ τῶν Μάγων, 55. — Β. Στεφανίδης, 54. — Κ. Κωνσταντινίδης, 52. — Λευκοκέφαλος Ἀετὸς, 52. — Λύρα τοῦ Ὀρφέως, 52.

Εὐφημος μνεῖα : Γεωρ. Σαχίνης, 49. — Χρυσὴ Γ. Ἀθανασιάδου, 45. — Ἑλένη Καθβαδία, 40. — Χρυσόμαλλον Δέρας, 32. — Πονηρόγατος, 31. — Δίσχυλος ὁ Τραγυδός, 30. — Πάτροκλος Παπανδρέου, 29. — Φιλέλλην Γάλλος, 26.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ
(Κάτω τῶν 9 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Οὐράνιον Τόξον, 114.
Δεύτερον βραβεῖον : Σπάνιον Πτηνόν, 109. — Τρικυμιώδης Θάλασσα, 105.
Τρίτον βραβεῖον : Παναγιώτης Καραβίας, 102. — Ἀερίδιος, 87. — Λυκοῦργος, 73.
Ἐπαινος : Τάκης Δικέφαλος, 52. — Κλειώ Π. Θεοφίλου, 47. — Βελιοράγος, 40.
Εὐφημος μνεῖα : Ἀγραφος Χάρτης, 35. — Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων, 28. — Κατακτάς τῆς Μάνης, 20.

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐπόμενοι ἀναμῆξ ἐκ τῶν τεσσάρων τάξεων : Ἀτρόμητος Πολεμιστής, 16. — Ἀφὸς ὁ Ὀμιχλῶδης, 1. — Βασίλισσα τῆς Ὑγείας, 20. — Βριάρεως, 20. — Πέτρος Α. Γεωργιάδης, 14. — Παναγιώτης Γιαννόπουλος, 13. — Χριστόδουλος Γροῦτας, 13. — Πολυξένη Διπλαροπούλου, 1. — Εἰρηνικός Ὠκεανός, 21. — Ἰωάννης Π. Ἠλιόπουλος, 2. — Ἰωμάιος Ζεὺς, 27. — Χρυσόστομος Κανάκης, 9. — Μαρίκα Καπίρη, 9. — Λευκὴ Περιστερά, 1. — Μαγευμένη Ἀσπίς, 10. — Σωκράτης Μαυροδίδης, 1. — Ἀνδρέας Ξενοφώντος, 10. — Σοφία Κ. Προβελεγιου, 3. — Πρῶν Καναρινούλα, 5. — Ροβινσὼν Κροῦσσος, 3. — Γ. Σιγάλας, 1. — Μαρία Γ. Τσιγαδᾶ, 8. — Ι. Ψάλλης, 3.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἐπανωρόριον τὸ ὁποῖον ἡγόρασαν τοῦ Παντελάκη τοῦ ἔρχεται πολὺ μακρὺ καὶ ὁ Παντελάκης δὲν εἶνε εὐχαριστήμενος.

— Καλλίτερα ποῦ εἶνε μακρὺ, παιδί μου, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, διότι τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ θέλῃς ἄλλο.

Καὶ ὁ Παντελάκης κλαίων ἀπαρηγόρητα :

— Ναί, θὰ μεγαλώσω ! Ἐγὼ μεγαλῶνω ἀπὸ πάντων, καὶ ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀπὸ κάτω μακρὺ, πάντα μακρὺ θὰ μοῦρχεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου Ν. Ἐμπιρίκου.

Ἐν τῷ σχολείῳ :

— Ποῖα πράγματα ὀνομάζομεν διαφανῆ ; Λέγει οὗτος Γεώργιος.

— Ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὰ ὀπίσθεν ἀντικείμενα.

— Πολὺ καλὰ εἶπέ μου κανὲν παράδειγμα.

— Τὸ γυαλὶ, τὸ νερό...

— Καλὰ, κάθησε. Εἶπέ καὶ σύ, Ἀντώνιε, κανὲν ἄλλο παράδειγμα.

— Ἡ κλειδαρότρυπα ! Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης ἀντικαθιστᾷ τὸν ἀσθενοῦντα πατέρα του ὅστις εἶνε ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου.

Κύριος τις εἰσέρχεται καὶ περνᾷ ἐνώπιόν του.

— Τὸ μπαστούνι σας, Κύριε ! φωνάζει ὁ Κουριοκεφαλᾶκης.

— Δὲν ἔχω, ἀπαντᾷ οὗτος.

— Τότε νὰ πάτε νὰ φέρετε, διότι ἔχω αὐστηρὰν διαταγὴν νὰ μὴν ἀφήσω κανένα νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ του πάρω τὸ μπαστούνι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθουλίδος.

*

— Καλότυχος ἐκεῖνος ὁ ζητιάνος ! θὰ κοιμᾶται τοῦλάχιστον ἡσυχᾶ τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ βλέπῃ τρομακτικὰ ὄνειρα !

— Ποῦ τὸ ξεύρεις ;

— Ἀφοῦ εἶνε τυφλὸς !...

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Καπίρης

*

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης συναντᾷ φίλον του.

— Ποῦ πᾶς ἔτσι στολισμένος ; τῷ λέγει.

— Νὰ χαιρετίσω τὸν θεὸν μου ! ἔχει διπλὴν ἑορτὴν : τὰ ἰδικὰ του γενέθλια καὶ τῆς μικρᾶς του κόρης.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης συνοφρυομένος ὡς ἄνθρωπος ἐννοῶν δι' ἐμπαίζετα :

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, αὐτὰ τ' ἀστεῖα νὰ τα πούλῃς ἄλλοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ὅπου τρώγει ὁ Μανωλάκης ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον ἀντίμισμα.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἀδελφός μου οὔτε ἀδελφὴ μου καὶ μολαταῦτα εἶνε τέκνον τῶν γονέων μου ;

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης δὲν εὗρισκε τὴν λύσιν καὶ ὁ ὑπηρέτης εἶπε :

— Τὸ ἀντίμισμα φανερώνει ἐμὲ τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος εἶμαι τέκνον τῶν γονέων μου καὶ ὁμοῦ δὲν εἶμαι οὔτε ἀδελφός μου οὔτε ἀδελφὴ μου.

Ὁ Μανωλάκης εἰς τὸν ὁποῖον πολὺ ἤρесе τὸ ἀντίμισμα ἐσημείωσεν αὐτὸ εἰς τὸ σημειωματάριόν του, διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσῃ, καὶ τὴν ἐπαύριον τὸ ἐπρότεινε εἰς τοὺς συμμαθητὰς του.

— Ἐ, καὶ εἶνε δύσκολο αὐτό ; λέγει εἰς μαθητὴν φανερῶναι σὲ αὐτόν.

Καὶ ὁ Μανωλάκης θριαμβευτικῶς :

— Νὰ ποῦ δὲν το βρήκες ; Μάθε λοιπὸν ὅτι δὲν φανερώνει ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμανίου.

*

Μεταξὺ μαθητῶν :

— Δὲν τὸν ἐκτιμῶ καθόλου τὸν καθηγητὴν μας τῶν Λατινικῶν.

— Τὸ παρατήρησα εἰς τὰς ἐξετάσεις δὲν κατεδέχθη οὔτε νὰ του ἀποκριθῇ εἰς ὅ τι σ' ἐρώτησε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου. Ὅσοι θέλετε νὰ λάβετε μέρος ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν τρίτην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου καὶ ἀρχίσατε νὰ στέλλετε τὰς λύσεις σας. Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουν μέρος δύο ἢ περισσότεροι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὰς λύσεις τὰς ὁποίας μόνος του εὗρισκε. Δὲν ἀπαγορεύω, ἐννοεῖται, νὰ μοι στέλλουν λύσεις ὅλοι οἱ ἀδελφοί, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ θεωρῶ ὡς διαγωνιζόμενον τὴν μεγαλειέτητον μόνον καὶ αὐτοῦ τὰς λύσεις θὰ μετρῶ, τῶν δὲ ἄλλων μικροτέρων ἀδελφῶν θὰ δημοσιεύσω ἀπλῶς τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν λυτῶν. Ὡστε ὅσοι μεγαλειότεροι ἀδελφοὶ θέλουν νὰ παραχωρήσουν τὴν τιμὴν τοῦ διαγωνιζομένου εἰς μικρότερον ἀδελφόν των πρέπει νὰ μὴ στέλλουν αὐτοὶ λύσεις. Εἰς οἰονδήποτε ἄλλον διαγωνισμὸν, ἐκτὸς τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων, ἐννοεῖται ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ δύνανται νὰ διαγωνίζωνται συγχρόνως, διότι ἕκαστος δύναται νὰ κάμῃ ἰδικὴν του σύνθεσιν ὅπως διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα πρὸς δημοσίευσιν στέλλε, *Κυματίζουσα Θάλασσα*, καὶ ἂν ἐκρίνωνται θὰ τα βλέπῃς δημοσιευμένα. Διὰ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ φύλλου φροντίζουσιν οἱ συνεργάται μου. Διὰ τὴν θερμὴν σου ἀγάπην σὲ εὐχαριστῶ.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς φιλικὰς προσπάθειάς σου, Ἀρχηγὲ τῶν Ἱερολογιτῶν. Τὸ ποιημά σου θὰ το ἀναγνώσω προθύμως ὅταν τὸ λάβω.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, *Ἀνθισμένη Πορτοκαλέα*, θὰ ἐκδοθῇ καὶ τὰ ὑπολειπόμενα τεύχη τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου» καὶ θὰ σταλῶν πρὸς πάντας τοὺς δικαιουμένους νὰ τα λάβωσι. Φίλησέ μου τὴν *Ἑρμαιοῦ Σαχάραν*.

Καὶ νὰ ἴδῃς παρὰ κάτω πόσον ὀρειότερος εἶνε ἀκόμη ὁ «Μικρὸς Λόρδος», *Αεὺκὲ Κρῖνε*.

Ὁ Δουρικλειτὸς Ἰδομενεὺς παρέστη εἰς φονικὴν μάχην μεταξὺ μυρμηκῶν. Οἱ ξανθοὶ μύρμηκες ἐνίκησαν τοὺς μέλανας, οἵτινες ἐπέδραμον εἰς τὴν φωλεάν των νὰ φάγωσι τὰ ὠὰ των. Μετὰ τὴν μάχην ἦτις διήρκεσεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας περίπου, οἱ ξανθοὶ νικηταὶ μετεκόμισαν τὰς κεφαλὰς τῶν ἰδικῶν των εἰς μίαν τρύπαν τοῦ τοίχου, ὅπου τὰς ἔθαψαν ὡς φαίνεται, τῶν δὲ ἐγθρῶν τὰς κεφαλὰς ἔφεραν εἰς τὴν φωλεάν των διὰ νὰ τὰς φάγωσι. Καλὴν ὀρεξίν εἰς αὐτοὺς καὶ συγχαρητήρια εἰς σέ, Δουρικλειτὲ Ἰδομενεῦ, διὰ τὸ παρατηρητικόν σου καὶ διότι ἐξῆλθες ἄτρωτος ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης αἱματοχυσίας.

Εὐχομαι ποτὲ πλεόν νὰ μὴ ἀρρωστήσῃς, Ἀγρία Ἀμερικανίς, καὶ εἰς ἐνδειξὴν τῆς ἀκρας ὑγείας σου νὰ λαμβάνω τακτικὰ τὰς λύσεις σου.

Ἀφοῦ εἶνε τόσον δικαιολογημένη, εἶνε συγγνωστέα ἡ μικρὰ βραδύτης σου, Στρατηγὲ Γόρδων.

Τὸ βραβεῖόν σᾶς στέλλεται σήμερον, *Ρόδον* τοῦ Ἀπριλίου καὶ *Φιλόπατρις Κόδρος*. Καὶ εἰς ἀντάνα.

Τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον ἀντικατεστάθη καὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν διὰ τοῦ νέου, *Ὀρειτὴ Ἀφρικανίς*.

Μοὶ γράφει ἡ Μικρὰ Ἀκανθουλίδις. «Ἦθελα νὰ ἔδωκες, ἀγαπητὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, τὸν πάππον μου καὶ τὴν γιανιὰ μου μὲ ποῖαν εὐχαρίστησιν ἀκούουσι τὸν «Μικρὸν Λόρδον», πόσον τευτάνουσι ταῦτά των ! Καὶ τοῦτο ὅχι μόνον διότι περιέχει καὶ ὀλίγα περὶ τῶν Ἀγρικῶν πραγμάτων (τῆς πατρίδος των), ἀλλὰ καὶ διότι ἔχεις τὴν ἱκανότητα τόσον ὥραϊα νὰ τα ἐκθέτῃς ἔχεις τι τὸ μαγευτικόν, ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ το ὀνομάσω ; Πίστευσόν με ὅτι ἀπὸ ὅσα τὰ Ἀγγλικά, Γαλλικά καὶ Ἑλληνικά περιοδικὰ τὰ ὁποῖα λαμβάνω, ἐσὺ μοι ἀρέσκεις περισσότερον.»

Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, Ἀμφιλύκη, διὰ τὸν ἐπιζηλον βαθμὸν δι' οὗ προϋβιάσθης ἀπὸ τῆς Β' εἰς τὴν Γ' γυμνασιακὴν τάξιν, καὶ διὰ τὴν μετριοφροσύνην, μεθ' ἧς μοι ἀναγγέλλεις τὴν χαρμόσυνον ταύτην εἰδήσιν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Αύσεις τῶν πνευματικῶν ἀοκήσεων τῶν δημοσιευθσομένων ἐν τοῖς ὀκτῶ φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου ἐ. ἐ.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλόμενοι ἐκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ οὓς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρῷ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρίου.

81. Λεξιγραφία.

Τὸ ἡμίσυ μου ζῶον, τὸ ἕτερον θεά,
Καὶ βασιλεὺς ὑπῆρξα εἰς χρόνια παλαιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιμιράμιδος.

82. Στοιχειόγραφος.

Βάλε λάμβδα, διώξε μὺ,
Καὶ ἀμέσως 'ς τῇ στιγμῇ
Μῆνα ἀνθρῶν ἀρίνω,
Ἐνας βασιλιά: θά γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Α. Γεωργιάδου.

83. Αἰνιγμα.

Εἴμεθα τρεῖς καὶ ἄρρενες ἀν ὧμεν ἡνωμένοι.
Ἡ πᾶσα μία χωριστὰ
ὡς θῆλυς ὅλους χαιρετᾷ
Καὶ νὰ ἱππεύῃ πάντοτε εἶνε προωρισμένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

84. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον, φίλε, πράγματα εἰδὼν ἐγκλείει.
Καὶ διὰ τοῦ δευτέρου μου ὁ χρόνος διαίρεται.
Τὸ τρίτον εἶνε ἱερὸν, μάντευσον τί ἐγκλείει.
Καὶ 'ς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰακῶβ τοῦ τέλους θά εὐρῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Ἀργιλίου.

85. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον μου εἶναι θεὸς ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων.
Τὸ δευτέρον μου εἶνε εἷς... ἔστω καὶ ἐξ ἐκείνων.
Τὸ τρίτον μου τετράποδον καὶ βρωμερὸν συνάμα.
Τὸ τέταρτόν μου σύμφωνον, ἦτοι ἀπλοῦν τι γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

86. Ἑρώτησις.

Πότε ὁ Ἰούλιος ἔρχεται πρὸ τοῦ Μαΐου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

87. Πρόβλημα.

Τέσσαρες ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἐργασίας των ἔλαβον 360 δραχμὰς· καὶ ὁ μὲν δεύτερος ἔλαβε ποσὸν κατὰ τὰ $\frac{1}{3}$ μεγαλύτερον τοῦ πρώτου, ὁ δὲ τρίτος ἔλαβε ποσὸν ὅσον ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος ὁμοῦ, ὁ δὲ τέταρτος ἔλαβε τὸ ἡμίσυ τοῦ δευτέρου. Πόσας δραχμὰς ἔλαβεν ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώτης Πάργας.

88. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα χώρας τῆς Ἀμερικῆς.
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Βασιλεὺς συμμαχῶν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. 3, Ἀπαράτητον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους. 4, Βιβλίον. 5, Ὀπωρικόν. 6, Στρατιωτὴς ἀρχαῖος. 7, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

89. Φωνηεντόλεπον.

ργς—μ—σθ—μδ—ν—πλς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 καὶ 31 Ἰουλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων

Α'—Τῆς 13 Ἰουλίου.

1. Ἀστραχάν (ἄστρ, Χάν).—2. Πόνος, Πόρος.—3. Τροία, τρία.—4. Ἐλπίς, ληπίς.
—5. Σ —6.

Ο Υ

Θ Ρ

Ι Ο

Π Υ Λ Ο Σ

—7. Τὸ Δίστομον. —8—10. Α')

Μήν.—Β') Ὄρα.—Γ') Ἔτος.—

11—14. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμά-

των α καὶ μ σχηματίζονται αἱ λέ-

ξεις: παταμός, παλάμη, κίνημα,

ἄνεμος. —15. Θὰ τοποθετηθῶσιν

εἰς ἐκάστην γωνίαν πέντε στρατιῶ-

ται καὶ ἀνὰ δύο εἰς τὸ μέσον ἐκάστης πλευρᾶς. —18.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ (1, Ἀνακρέων. 2, Νεῖλος. 3, Δημοσθέ-

νης. 4, Ροδάμανθος. 5, Ὀρτυξ. 6, Μηλέα. 7, Ἀστήρ. 8,

Χρυσῆς. 9, Ἡλέκτρα).—17. ΜΗΛΕΑ (1, Ἑρμῆς. 2,

Ἀθηνᾶ. 4, Ἀπόλλων. 5, Ἀρτέμις. 6, Παν).—18. Ὁ

ἀργὸς ὁμοιάζει πρὸς τὸ λιμνάζον ὕδωρ τὸ ὅποῖον σήπεται.

—19. Εὐδαίμων εἶσαι ἀν οὐχὶ ὑπερπλοῦτος ὑπάρχῃς.

Ἄλλ' ἀν ὁρμῶν σου καὶ παθῶν διὰ τοῦ λόγου ἀρχῇς.

—20. Ὁ Ποσειδῶν ἦτο θεὸς τῆς θαλάσσης.

Β'—Τῆς 31 Ἰουλίου.

21. Ἡ δασεία.—22. Ἡ στάμνα.—23. Βάθος, πάθος.

24. Ἄπνους, ἄνους.—

25. Δ Ι Ο Τ Ι —26. ΣΤΗ—ΣΙ—ΧΟ—ΡΟΣ

Ι Ν Δ Ο Σ

Ο Δ Ο Υ Σ

Τ Ο Υ Τ Ο

Ι Σ Σ Ο Σ

—27. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.—28. Οἱ ἀριθμοὶ

29 καὶ 19 (29+19=48. Καὶ 29—19=10).

29. Τὸ ὄμμα πρῶτον θεωρεῖ, ὁ νοῦς δευτέρον κρίνει,

Ἡ γλῶσσα τρίτον ὁμιλεῖ, ὅσα ὁ νοῦς προτείνει.

—30—31. Α') θάσος, θάρρος, Πάρος, πάτος, Πάτμος.—Β')

Δέρος, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Πύρρας, Πύρρα, θύρα, θήρα.

—32—35. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων τ καὶ ρ σχημα-

τίζονται αἱ λέξεις: βότρυς, πατρίς, ἄρτος, Πέτρος. —36.

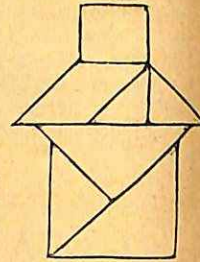
ΜΑΛΕΑΣ (1, Μακεδονία. 2, Αἰωνίδας. 3, Αἰσυρίχ).

37. ΣΤΡΑΒΩΝ (1, Σινώπη. 2, Τρωάς. 3, Ροβόαμ. 4,

Ἀθάμας. 5, Βιργίλιος. 6, Ὀστρε. 7, Νέσων).—38. Πολ-

λάκις μετανοεῖ τις διότι ὁμίλησεν, οὐδέποτε ὁμῶς διότι

ἐσιώπησεν.

«ΕΚΑΘΗΣΕ ΚΑΙ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΓΡΑΦΗ» (Σελ. 85)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΙΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 65]

ΙΕ'

Θωμᾶς ὁ ἰδιαιτέρος θαλαμηπόλος τοῦ κόμητος, εἶχεν ἐπαναλάβῃ πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ θαλαμηπόλους καὶ ὑπηρέτας μέρος τῆς μετὰ τοῦ Χάβιζαμ συνομιλίας τοῦ γηραιοῦ λόρδου, ὅταν οὗτος συνεζήτει μετὰ τοῦ δικηγόρου τὰς διὰ τὴν ἐλευσιν τοῦ Κέδρικ προετοιμασίας.

«Γεμίστε τὴν κάμαρά του με παιγνίδια!» τῷ ἔλεγε «δώσατέ του ὅτι ἡμπορεῖ νὰ τον διασκεδάσῃ καὶ ἔτσι θὰ λησμονήσῃ γρήγορα τὴν μητέρα του. Ἀμα ὁ νοῦς του δοθῇ εἰς τὰ παιγνίδια καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις, τίποτε δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον νὰ φοβώμεθα. Τέτοια εἶνε ἡ φύσις τῶν παιδιῶν.»

Ἐλπίζων οὕτω ὅτι θὰ εὕρισκε παιδίον ἄφροντι καὶ ἐπιλήσιμον, ἴσως νὰ μὴ ἦτο καὶ πολὺ εὐχαρι-

στημένος βλέπων τώρα ὅτι ὁ ἐγγονός του δὲν ἀνταπεκρίνετο ἀκριβῶς εἰς τὸ πρόγραμμα, τὸ ὅποῖον εἶχε χαράξῃ. Ἐπέρασε διὰ τοῦτο μίαν κακὴν νύκτα. Ὅλην τὴν πρωΐαν ἔμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του, τὴν δὲ μεσημβρίαν, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐπρογευματίσεν ἐλαφρῶς, ἔστειλε νὰ του φέρουν τὸν Κέδρικ.

Τὸ παιδίον κατῆλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα καὶ τὸ ἤκουσεν ὁ κόμης νὰ διασχίζῃ τρέχον τὸ παρὰ τὴν βιβλιοθήκην δωμάτιον.

«Ἐπερίμενα με ἀνυπομονήσαν νὰ στείλετε νὰ με φωνάξτε» εἶπεν εἰσερχόμενος με ζωηρὸν χρῶμα καὶ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας. «Ἦθελα νὰ σας εὐχαριστήσω γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ ἐχαρίσατε, καὶ νὰ σας εὐχαριστήσω με ὅλη μου τὴν καρδιά. Πο-

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διευθυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας. Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἐνδὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

τὲ δὲν ἐχάρηκα τόσο πολὺ ἐς τὴ ζωὴ μου. Τί εὐμορφα ποὺ διεσκέδασα ὅλο τὸ πρωῒ!

— «Έτσι λοιπὸν » εἶπεν ὁ κόμης « σοὺ ἄρσαν ὅλα ὅσα βρῆκες ἐκεῖ ἐπάνω ;

— Βεβαίως ! περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔμπορὸν νὰ σὰς ἴω ! » ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ μὲ πρόσωπον ἐξαστράπτον ἀπὸ εὐχαρίστησιν. « Ένα παιγνίδι μάλιστα ποὺ μοιάζει σὰν σκάκι, ποὺ το παίζουν με πιόνια μαῦρα καὶ ἄσπρα ἐπάνω σὲ μιὰ σανίδα καὶ σημειοῦνουν τοὺς πόντους μὲ ξυλάκια περασμένα σ' ἓνα σύρμα, ἂ, τί ὠραῖο παιγνίδι ! Έδοκίμασα νὰ το παίζω με τὴ Γερτρούδη, ἀλλὰ δὲν το ἐκάταλαβε εὐκολα με τὴν πρώτη. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν παίζει σκάκι καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν τὴς το ἐξηγήσα καὶ καλά. Έσεῖς ὅμως πρέπει νὰ το ξεύρετε.

— Φοβοῦμαι ὅτι ὄχι. Εἶνε, νομίζω, παιγνίδι ἀμερικανικό. Έμεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὸ κρῆκετ.

— Θέλετε νὰ πάγω νὰ το φέρω νὰ σὰς τὸ δείξω ; Μπορεῖ νὰ σὰς διασκεδάσῃ καὶ νὰ σὰς κάμῃ νὰ λησμονήσετε τὸν πόνο σας. Πονεῖτε πολὺ σήμερα ;

— Περισσότερο ἀπ' ὅ, τι θὰ ἤθελα . . .

— Τότε φοβοῦμαι μήπως τὸ παιγνίδι σὰς ἐνοχλήσῃ » εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος ἀνησυχῶς. « Τί λέτε λοιπὸν ; θὰ σὰς διασκεδάσῃ ἢ θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ ;

— Πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ κουτί, » εἶπεν ὁ κόμης.

Ἦτο ἐνασχόλησις πολὺ καινοφανὴς διὰ τὸν κόμητα νὰ κάθηται ὡς συμπαίκτης παιδίου, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ τῷ μάθῃ τὸ παιγνίδιον τοῦ ἀλλ' αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ νεωτερισμὸς τὸν διεσκέδαζε. Κάτι τι ὁμοιάζον μὲ μειδίαμα ἀνεφάνη εἰς τὰς γωνίας τῶν χειλέων του, ὅταν ὁ Κέδρικ, μ' ἔκρυσεν ζωηρότατον ἐνδιαφέροντος ἐξωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐπανῆλθε κρατῶν τὸ κιβώτιον τὸ ἐγκλειτὸν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παιγνιδίου.

« Μπορῶ νὰ φέρω αὐτὸ τὸ τραπέζακι κοντὰ ἑστὴν πολυθρόνα σας ; » ἠρώτησε.

« Κτύπησε τὸ κουδοῦνι νὰ ἔλθῃ ὁ Θωμᾶς.

— « Α μπά ! ἔμπορὸν νὰ το σηκώσω μόνος μου, δὲν εἶνε καθόλου βαρὺ. »

Τὸ ἀσθενὲς μειδίαμα ἐνεδυναμοῦτο ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κόμητος, ἐφ' ὅσον ἔβλεπε τὸ παιδίον ἀνησυχολημένον μὲ τὰς προετοιμασίας, αἱ ὁποῖαι τῷ ἀέσπων ὄλην του τὴν προσοχὴν. Έσυρε τὴν μικρὰν τράπεζαν πλησίον τῆς πολυθρόνας τοῦ πάπου του, ἐξήγαγε δὲ ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸ παιγνίδιον καὶ το ἐτοποθέτησεν ἐπ' αὐτῆς.

« Α, εἶνε πολὺ ἔμμορφο παιγνίδι, μιὰ φορὰ νὰ μπῇ κανεὶς ἐς τὴν οὐσία » εἶπεν ὁ Φωλεροῶ. « Μπορεῖτε νὰ πάρετε σεῖς τὰ μαῦρα πιόνια καὶ ἐγὼ τὰ ἄσπρα. Παριστάνει καθὼς βλέπετε, ἀνθρώπους καὶ πρόκειται νὰ τοὺς κάμετε νὰ φθάσουν πρῶτα ἐδῶ καὶ ὕστερα ἐκεῖ. »

Καὶ οὕτως ὁμιλῶν, ἐπέξηγει τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἄβacos τὸν ὁποῖον ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὁ ὁποῖος ἔφερε πολλὰς διαιρέσεις· κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ παιγνιδίου μετὰ τῆς μεγαλητέρας ζωηρότητος. Τὰ κινήματά του ἦσαν κομψὰ καὶ ἡ εὐγλωττία του χαρίεσσα. Καὶ μετὰ τὰς ἐπεξηγήσεις ἤρχισεν ἀληθῆς παιγνίδιον μεταξὺ τοῦ γηραιοῦ λόρδου καὶ τοῦ ἐγγόνου του. Ὁ Κέδρικ ἐδόθη εἰς αὐτὸ μὲ τὴν ψυχὴν του, καταβάλλων ὄλην του τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν. Ἡ χαρὰ του ὅταν ἐπετύγχανε καμμίαν δύσκολον κίνησιν, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἡ ὄχι ὀλιγώτερον ζωηρά, ὅταν τὴν ἔκαμνεν ὁ συμπαίκτης του, αὐτὰ μόνον ἤρκεσαν νὰ δώσωσιν ἐνδιαφέρον εἰς τὸ παιγνίδιον.

ΙΣ'

Έάν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἔλεγε κάποιος εἰς τὸν κόμητα τοῦ Δόρινκουρ, ὅτι μίαν πρωῒαν, πολὺ προσεχῇ, θὰ ἐλησμόνει τὴν ἀρθρίτιδά του καὶ τὴν ἀδιαθεσίαν του παίζων μὲ παίδιον ὀκταετές, ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ ἐτύγχανε βεβαίως πολὺ κακῆς ὑποδοχῆς. Έν τούτοις εἰς τὸσαύτην ἀσχολίαν εὐρέθη δεδομένον ὅτε ἠνοιχθῇ ἡ θύρα καὶ ὁ Θωμᾶς ἀνῆγγειλεν ἓνα ἐπισκέπτην.

Ὁ ἐπισκέπτης οὗτος ἦτο σοβαρὸν ὑποκείμενον, μὲ μελανὰ ἐνδύματα, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας. Κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ἐκπληξέως ἐπὶ τῷ θεάματι ἐκείνῳ ὥστε ἔχασε τὰ βήματά του καὶ ἤναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ Θωμᾶ.

Έξ ὧν τῶν καθηκόντων τὰ ὁποῖα ἐβάρυνον τὸν αἰδεσιμώτατον κ. Μορδάουντ, οὐδὲν τῷ ἐφαίνετο βαρύτερον ἢ τὸ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κόμητος διὰ νὰ τῷ παρουσιάσῃ καμμίαν αἴτησιν, ἢ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὸ ἔλεός του ἐν ὀνόματι τῶν ἐνοριτῶν του ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν ἀνάγκην του. Ὁ εὐγενὴς λόρδος ἠγωνίζετο νὰ τῷ καθιστᾷ ὅσα τὸ δυνατόν δυσαρέστους τὰς ἐπισκέψεις ταύτας. Οὐδεμίαν ἡσθάνετο κλίσιν πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, κατελαμβάνετο δὲ ὑπ' ὀργῆς ὅταν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του ἐπιπτεν ἀσθενὴς καὶ εἶχε χρειαὴν ἀντιλήψεως. Έάν ὁ ἀρθριτικός του πόνος ἦτο ζωηρός, ἀπῆντα ὅτι ἀρκετὰ ἦσαν τὰ ἰδικὰ του κακὰ ὥστε νὰ μὴ τὸν μέλῃ πολὺ καὶ διὰ τὰ τῶν ἄλλων. Ὅταν ὑπέφερεν ὀλιγώτερον ἢ εὐρίσκετο εἰς καλλιτέραν διάθεσιν πνεύματος, τῷ συνέβαινε καμμίαν φορὰν, συχνὰ μάλιστα, νὰ δίδῃ ὀλίγα χρήματα εἰς τὸν ἱερέα, ἀλλ' ὄχι χωρὶς νὰ τὸν ὑβρίσῃ πρωτῆτερα, χωρὶς νὰ ὀνομάσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κατέφευγον εἰς αὐτὸν ὀκνηροὺς καὶ ἐπαίτας καὶ χωρὶς νὰ μεμφθῇ ὡς ἀδρανῆ καὶ ἀνόητον τὴν ἐνορίαν, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε νὰ διευθύνῃ καλῶς τὰς ὑποθέσεις τῆς. Τὴν δὲ ὁμιλίαν του ἀνεμίγνυν μετὰ σαρκασμῶν καὶ παρα-

τηρήσεων δηκτικῶν κατὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τοῦ κ. Μορδάουντ τόσο, ὥστε ἐδυσχέρανε πολὺ τὴν θέσιν τοῦ τάλαιπῶρου ἱερέως, ὑποχρεωμένου νὰ πευθύνῃ εἰς τὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπὸ πολλὰ ἔτη τώρα, ἀφ' ὅτου ὁ ἐφημέριος οὗτος διηύθυνε τὴν ἐνορίαν τοῦ Δόρινκουρ, οὐδέποτε ἐνθυμεῖται νὰ εἶδῃ τὸν κόμητα νὰ κάμῃ ἐξ οἰκείας βουλήσεως κανὲν καλόν, οὔτε νὰ δείξῃ εἰς καμμίαν ποτὲ περιστάσιν ὅτι ἐσκέφθη καὶ ἄλλον κανένα ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχετο εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐξοχότητος τοῦ διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ ἐπείγουσας ὑποθέσεως, δύο δὲ λόγοι τὸν ἔκαμνον νὰ φοβῆται ἀκόμη περισσότερο τοῦ συνήθους τὴν μετὰ τοῦ κόμητος συνέντευξιν. Έν πρώτοις ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ἀρθριτικοὶ πόνοι τοῦ κόμητος εἶχον ἐπιταθῇ κατ' αὐτὰς, ἡ δὲ φήμῃ τῆς δυσθυμίας του εἶχε φθάσῃ μέχρι τοῦ χωρίου διὰ μιᾶς τῶν ὑπηρετριῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἀδελφή, ἡ μὲς Δίβλετ, εἶχεν ἐν μικρὸν μαγαζεῖον ψιλικῶν, ὡς εἶδος πρακτορείου πληροφοριῶν. Ὀλίγιστα μόνον καὶ ἀνάξια λόγου ἠγνῶει ἡ μὲς Δίβλετ περὶ τῆς ἐπαύλεως καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς, περὶ τῶν ἀγροληπτῶν τῆς περιοχῆς καὶ τῶν συζύγων των, περὶ τοῦ χωρίου καὶ τῶν κατοίκων του. Αἱ πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς ἐμπιστευτικαὶ ἀνακοινώσεις τῆς Ζανῆς μετεβιβάζοντο ἐκ τοῦ μαγαζεῖου εἰς τὰς οἰκίας τῶν πελατῶν τῆς· διότι ἂν καὶ ἐμίσων ὅλοι τὸν γηραιὸν λόρδον, αἱ πράξεις του ἐν τούτοις καὶ τὰ κινήματά του δὲν ἔπαυον νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὁμιλίας.

Ὁ δεῦτερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἐφημέριος ἐφοβεῖτο σήμερον τὸν κόμητα δὲν ἦτο ὀλιγώτερον σπουδαῖος. Ένεθυμεῖτο τὴν ὀργήν, ἡ ὁποία κατέλαβε τὸν γηραιὸν εὐπατρίδην, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ὁ λοχαγὸς εἶχε νυμφευθῇ μίαν « Ἀμερικανίδα » πῶς μετεχειρίσθη τὸν υἱὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐνδομύχως προετίμα τῶν ἄλλων, καὶ πῶς ὁ ὠραῖος νεανίας, ὁ μόνος ἀξιαγάπητος βλαστὸς τῆς μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένῃ, πτωχὸς καὶ ἐγκαταλελειμμένος. Έγνώριζεν, ὅπως ὅλοι, πόσον ὁ κόμης ἐμίσει τὴν δυστυχὴ νεαρὰν χήραν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ υἱοῦ του, καὶ πῶς, μέχρις οὗ ἀπέθανον οἱ δύο μεγαλειετοί του υἱοί, ἀπέκρουσε τὴν ἰδέαν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ τέκνον τῆς ξένης ἐκείνης. Ἡξευρε τέλος μεθ' ὁποίας ἀποστραφῆς ἔστειλε νὰ φέρουν τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν προτέρων εἶχεν ἀποκαλέσῃ Ἀμερικανὸν πρόστυχον, χυδαῖον καὶ ἱκανὸν μᾶλλον αἰσχος νὰ περιποιήσῃ εἰς τὸ νομὰ τοῦ ἡ τιμῇ.

Ὁ γηραιὸς καὶ ὑπερήφανος εὐπατρίδης ἐνόμιζεν ὅτι ὅλας τὰς σκέψεις ταύτας τὰς ἔκαμνε διὰ τὸν ἑαυτόν του. Εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰς μαντεύσῃ καὶ πολὺ περισσότερο νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ τὸν ἔβλεπον καὶ

ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἀνεγίνωσκον πᾶν ὅ, τι συνέβαινε εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ τὸ ἐσχολίζον. Έν ᾧ δὲ ὁ κόμης ἐκολακεύετο ἐνδομύχως πιστεύων ὅτι οὐδὲν εἶχε κοινὸν πρὸς τὴν ταπεινὴν ἀγέλην, ἡ ὁποία τὸν περιεστοίχιζεν, ὁ Θωμᾶς, ὁμιλῶν πρὸς τὴν Ζανὴν, τὴν θαλαμηπόλον, πρὸς τὸν μάγειρον καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς καὶ ὑπηρετρίας, ἐξεφράζετο ὡς ἐξῆς :

« Ὁ γέρος ἐπάνω ὅλο συλλογίζεται γιὰ τὸ γυιὸ τοῦ λοχαγοῦ. Έχει μεγάλο φόβο μήπως τὸ παιδί αὐτὸ ποῦ θὰ το φέρουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ δὲν θὰ εἶνε ἄξιο νὰ μπῇ ἐς τὸ πόδι του καὶ νὰντιπροσωπεύσῃ τὴν οἰκογένειά του. Προσοχὴ λοιπὸν αὐτὲς τὲς ἡμέρες νὰ μὴ τὸν θυμῶνουμε γιὰτ' εἶνε σκυλὶ μονάχο ! »

Οὕτω διερχόμενος τὴν δεινρόφυτον ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ἑπαυλιν, ὁ κ. Μορδάουντ ἐσυλλογίζετο ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παιδίον εἶχε φθάσῃ εἰς Δόρινκουρ ἀκριβῶς τὴν προτεραίαν, ὅτι κατὰ 99 0/0 οἱ περὶ αὐτοῦ φόβοι τοῦ κόμητος ἐδύναντο νὰ εἶνε βάσιμοι, ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ ὀργὴ του θὰ ἐξέσπα κατὰ τοῦ πρώτου ὁ ὁποῖος θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐμπρὸς τοῦ καὶ ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ πρῶτος αὐτὸς ἦτο ἡ αἰδεσιμότης του.

Δύναται τις λοιπὸν νὰ φαντασθῇ τὴν ἐκπληξίν του, ὅταν ἐπληξῇ τὴν ἀκοήν του γέλως παιδικὸς ἀργυρόρηχος, ἅμα ὁ Θωμᾶς ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

« Νά, χάνετε τώρα δύο κομμάτια ! » ἔλεγε μικρά τις καθαρὰ καὶ εὐθυμὸς φωνὴ « σὰς πέρνω τώρα δύο κομμάτια ! »

Ὁ κόμης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του, εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, ἔχων ἐξηπλωμένον τὸν πάσχοντα πόδα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Πλησίον του, κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ του, ἐκάθητο παιδίον μὲ ζωηρὰν φυσιογνωμίαν καὶ ἀστραπηδόλους ὀφθαλμοὺς.

« Σὰς πέρνω δύο κομμάτια » ἐπανελάμβανε « δὲν εἶχατε τύχη αὐτὴ τῇ φορᾷ νὰ ἰδοῦμε κατόπιν ! »

Ἀκούσας ἀνοιγομένην τὴν θύραν ὁ κόμης ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Συνέσπασε τὰς ὀρϋς κατὰ τὴν συνήθειάν του ἀλλ' ὁ κ. Μορδάουντ, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχε τὸ ἦθος ὀλιγώτερον δυσθυμον καὶ πικρόχολον τοῦ συνήθους. Τῷ φάνηκε ὅτι εἶχε νὰ εἶχε λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν πόσον ἤξευρε νὰ εἶνε ὀχληρὸς καὶ δυσάρεστος ὅσακις ἤθελε. . .

« Α, σέῃς εἰσθε ! » εἶπε μὲ τὴν συνήθη του τραχεῖαν φωνήν, ἀλλὰ τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν ἐφημέριον σχεδὸν μετὰ χάριτος. « Καλημέρα, Μορδάουντ, βρῆκα, βλέπετε, δουλειά. »

Έθηκε τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κέ-

δρικ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέπεψαν σπινθῆρα εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῷ ὅτι ἐδύνατο σήμερον νὰ παρουσιάσῃ τοιοῦτον κληρονόμον, καὶ ἐξηκολούθησεν :

« Ἴδου ὁ νέος λόρδος Φωλεροῶ. Φωλεροῶ, ὁ κύριος Μορδάουντ ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας. »

Ὁ μικρὸς λόρδος ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἱερέα, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ ἐνδυμάτων καὶ τείνων αὐτῶ τὴν χεῖρα,

« Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ κάμνω τὴν γνωριμίαν σας, κύριε » εἶπεν, ἀναπολῶν τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν ἤκουε νὰ μεταχειρίζεται εἰς μερικὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ὁ κ. Χώψ, ὁσάκις π: χ: ἤθελε νὰ χαιρετήσῃ κανένα νέον πελάτην σημαντικόν· διότι ὁ Κέδρικ ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ φερθῇ μετ' ἐξαιρετικῆς ὁλως εὐγενείας πρὸς ἕνα ἱερέα.

Ὁ κ. Μορδάουντ ἔθλιψε τὴν μικρὰν ἐκείνην χεῖρα ἐν τῇ ἰδικῇ του ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐν ᾧ παρετήρει τὴν συμπαθῆ καὶ ὠραίαν φυσιογνωμίαν τοῦ παιδίου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐλκυόμενον πρὸς αὐτό, ὅπως ὅλοι ὅσοι τὸ ἐγνώριζαν. Δὲν κατέβηκεν ἐν τούτοις τὸν ἐφημέριον οὔτε ἡ καλλονή, οὔτε ἡ χάρις, ὅσον ἡ ἀπλὴ καὶ φυσικὴ ἀγαθότης τοῦ παιδίου, δυνάμει τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ λόγοι οἱ προφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ ἐφαίνοντο ὑπαγορευόμενοι ὑπὸ αἰσθήματος ἀγάπης εἰλικρινοῦς.

« Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σας γινώριζω, λόρδε Φωλεροῶ » εἶπεν ὁ ἐφημέριος· « Ἐκάματε μακρὸν καὶ κοπιαστικὸν ταξεῖδιον διὰ νὰ ἔλθετε ἐδῶ... Εἶθε αὐτὸ νὰ εἶνε πρὸς τὸ καλὸν σας ! »

— Ἦτο μακρὸν τὸ ταξεῖδιον πράγματι· εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος « ἀλλ' ὅχι καὶ κοπιαστικόν. Δὲν ἤμουν μόνος· εἶχα μαζὶ καὶ τὴν Ἀγάπην μου· καὶ φυσικὰ δὲν εἶνε ποτὲ κανεὶς δυστυχὴς ὅταν ἔχῃ μαζὶ τοῦ τὴ μητέρα του. Ἐπειτα τὸ ἀτμόπλοιο ἦτο πολὺ εὐμορφον.

— Πάρετε ἕνα κάθισμα, κύριε Μορδάουντ » εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ ἐφημέριος ἐκάθισε καὶ περιέφερε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ παιδίου εἰς τὸν πάππον.

« Συγχαίρω τὴν Ἐξοχότητά Σας » εἶπεν εἰς τὸν γηραιὸν λόρδον.

Ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἠθέλησε νὰ ποκαλύψῃ τὰ ληθῆ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου αἰσθήματά του.

« Ὁμοιάζει τὸν πατέρα σου » εἶπε πικροχόλως « ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θά τοῦ ὁμοιάσῃ εἰς ὅλα... Τί σας ἔκαμε νὰ ἔλθετε ἐδῶ σήμερα, κύριε Μορδάουντ ; Τί τρέχει πάλι ; »

Ἡ ὑποδοχὴ δὲν ἦτο τόσο κακὴ, ὅσον κατ' ἐρχὰς τὴν ἐπερίμενε ὁ ἐφημέριος· ἐν τούτοις ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ ποκριθῇ.

« Ἦλθα γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Χούγκ, ἐκείνου τοῦ

δυστυχισμένου » εἶπε. « Τὸ περασμένο φθινόπωρον ἄρρωστησε· τὰ παιδιὰ τοῦ τὲς προάλλες εἶχα σκαρλατίνα, ἐκόλλησε δὲ ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ γυναῖκά καὶ ἀκόμη εἶνε ἐστὶ κρεβάτι. Δὲν ἤμπορῶ νὰ εἴπω βέβαια ὅτι ὁ Χούγκ εἶνε πρότυπον ἐνοικιαστῆ ἀλλ' εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι τοῦ ἔτυχαν καὶ ἕνα σκεῦος δυστυχίης. Ἐξ αἰτίας αὐτῶν δὲν μπόρεσε νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι του, καὶ ὁ Νέβικ, ὁ ἀνθρωπὸς σας, εἶπε ὅτι ἂν δὲν πληρώσῃ σὲ λίγες ἡμέρας πρὸς νὰ φήσῃ τὸ κτήμα. Αὐτὸ θὰ τοῦ ἐκόστιζε φοβερά. Ἦλθε χθὲς καὶ με παρεκάλεσε νὰ σας ἴδω· νὰ σας ζητήσω προθεσίαν. Σκέπτεται ὅτι ἂν ἤλατε νὰ του δώσετε ὀλίγους μῆνας καιρὸν, θὰ μπόρῃ νὰ πληρώσῃ ὅ,τι σας χρωστᾷ. — Τὸ ἴδιο λέγουν ὅλοι τοὺς » ἐψιθύρουν κόμης.

Ὁ Κέδρικ προὐχώρησεν κατὰ ἐν βῆμα. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε σταθῇ μετὰ τοῦ πάππου καὶ τοῦ ἐπισκέπτου, ἀκούων προσεκτικῶς λεγόμενον καὶ αἰσθανόμενον ἥδη ἄρκετον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην τοῦ Χούγκ. Ἐσυλλογίζετο πόσῳ ἄρα γε παιδιὰ νὰ εἶχε καὶ ἂν ἐπροξένοι πολλοὺς πόρους αὐτῇ ἡ σκαρλατίνα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἤσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐφημερίου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁμιλίας του.

« Ὁ Χούγκ εἶνε καλῆς θελήσεως ἀνθρωπὸς » εἶπεν ὁ κ. Μορδάουντ, προσπαθὼν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν αἰτίαν του.

« Ἀλλὰ πολὺ κακὸς ἐνοικιαστής. Πάντοτε ὑστερεῖ, καθὼς μοῦ λέγει ὁ Νέβικ. »

— Τώρα βρίσκεται πολὺ στενοχωρημένος ὁ κόμης. Ἀγαπᾷ πολὺ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ἂν του πάρτετε τὸ κτήμα, θὰ καταστῇ σουν ὅλοι νὰ πεθάνουν τῆς πείνης. Τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ φροντίδας καὶ περιποίησιν· δύο ἀπ' αὐτὰ ἀδυνατίσαν πολὺ ὥστε ἀπὸ τὴν ῥώστιαν των καὶ ὁ ἱατρὸς τοῖς ἐδιώρισε κρασί· δυνάμωτικά »

Ὁ Κέδρικ προὐχώρησεν ἀκόμη κατὰ ἐν βῆμα· « Ἔτσι καὶ τοῦ Μιχάλη » εἶπεν.

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ἐλαφρὰν φρικίαν.

« Ἐλησμένησα ὅτι εἶσαι ἐδῶ » εἶπεν « ἔλησμένησα ὅτι ἔχομεν ἐδῶ ἕνα φιλόφρονον. Ποῖος αὐτὸς ὁ Μιχάλης ; Κανέναν ἀπὸ τοὺς φίλους βέβαια. »

Καὶ τὸ μεῖδιμα ἐκείνου τὸ παράδοξον, τὸ ὁποῖον πολλὰκις μέχρι τοῦδε παρετηρήσαμεν εἰς τοὺς θαλμούς τοῦ κόμης, ἀνεφάνη καὶ πάλιν.

« Εἶνε ὁ ἀνδρὸς τῆς Βριγίττας » εἶπεν ὁ Κέδρικ. « Εἶχε καὶ αὐτὸς πυρετὸν καὶ δὲν μπόρῃ νὰ πληρώσῃ οὔτε τὸ νοίκι του, οὔτε τὸ κρασί οὔτε τὰ ἄλλα ποῦ τοῦ ἐχρειάζονταν... καὶ ἐμοὶ ἐδῶκατε καὶ τὸν ἐβόηθησα. »

Ὁ κόμης ἐμεδίασε.

« Δὲν ἤξεύρω τί εἶδους ἰδιοκτήτης θὰ γίνῃ ἄρ- γότερα, ἅμα μεγαλώσῃ· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν... Εἶχα παραγγεῖλῃ εἰς τὸν κ. Χάβιζαμ νὰ του δίδῃ ὅ,τι εἶχε ἀνάγκην καὶ ἐπιθυμίαν· καὶ ἄλλο δὲν ἐπεθύμησε καὶ δὲν ἐχρειάσθη παρὰ χρήματα διὰ νὰ τα δίδῃ σὲ ζητιάνους.

— Ἄ ὅχι ! δὲν ἦσαν ζητιάνοι ! » ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς λόρδος μετὰ ζωηρότητος. « Ὁ Μιχάλης εἶνε ἕνας λαμπρὸς μαραγκός. Ὅλοι εἶνε πολὺ καλοὶ ἐργάται.

— Πολὺ καλὰ ! Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ἦσαν ζητιάνοι, ἀλλὰ λαμπροὶ μαραγκοὶ καὶ περίφημοι λουστροὶ καὶ σπουδαῖα πωλητήρια μῆλων. Πῶς ; »

Παρετήρησε τὸ παιδίον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς. Νέα σκέψις ἐγεννήθη αἰφνης ἐν τῇ κεφαλῇ του· καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ὑπεγόρευε τὸ εὐγενέστερον αἶσθημα, ἀλλὰ δὲν ἦτο σκέψις κακὴ.

« Ἐλα ἐδῶ, Φωλεροῶ » εἶπε.

Τὸ παιδίον ὑπήκουσε καὶ ἐτοποθετήθη ἐνώπιον τοῦ πάππου του, προσέχον νὰ μὴ ὠθήσῃ τὸν πάσχιοντα πόδα του.

« Τί θὰ ἔκαμνες σὺ ἂν ἦσουν ἐστὶ θέσι μου, εἰς τὴν περίστασι περὶ τῆς ὁποίας μᾶς ὠμίλησεν ὁ κ. Μορδάουντ ; »

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἐφημέριος ἐδοκίμασε παράδοξον τινα συγκίνησιν. Ἦτο πρὸ καιροῦ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας· ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς ἐνορίτας, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, καλοὺς καὶ κακοὺς, ἐργατικούς καὶ ὀκνηροὺς, ἐσκέπτετο δὲ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὁποίαν τὸ παιδίον ἐκείνο τὸ ὄρθιον πρὸ τοῦ κόμης, θὰ ἐξήσκει ἡμέραν τινὰ ἐπὶ καλῶ ἢ ἐπὶ κακῶ ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους. Ἡ ἰδιοτροπία ὑπερηφάνου καὶ φαντασιοπλήκτου λόρδου ἐδύνατο νὰ τὴν παραχωρήσῃ ἀπὸ τώρα τὴν δύναμιν ταύτην, ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱερεὺς ὅτι ἐὰν ἡ φύσις τοῦ παιδίου δὲν ἦτο χρηστή, ἡ ἰδιοτροπία αὐτῇ θὰ εἶχε τὰς ὀλεθριωτέρας συνεπείας, τὸσον διὰ τὸν μέλλοντα κύριον τοῦ κτήματος, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ὑποτελεῖς του.

« Τί θὰ ἔκαμνες λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν μου ; » ἐ- πανέλαβεν ὁ κόμης.

Ὁ μικρὸς λόρδος προὐχώρησεν ἀκόμη ἐν βῆμα καὶ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ πάππου του μετὰ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην παιδίου ἀγαπωμένου.

« Ἄν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας » εἶπε « θὰ διέταττα ἀμέσως νὰ φήσουν τὸν Χούγκ ἡσυχον καὶ νὰ του δώσουν καιρὸν διὰ νὰ πληρώσῃ. Θὰ τοῦ ἐδίδα ἀκόμη νὰ πᾶρῃ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται γιὰ τὰ παιδιὰ του. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐστὶ θέσι σας... ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη παιδί... »

Καὶ μετὰ παῦσιν, καθ' ἣν ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, προσέθηκεν·

« Ἀλλὰ σὺ εἶσθε πλούσιος καὶ μπορεῖτε νὰ του δώσετε ὅ,τι σας ζητεῖ.

— Χμ ! καὶ γιατί ὅχι ! » εἶπεν ὁ κόμης διὰ τόνου, ὁ ὁποῖος ἀπεδείκνυνε ὅτι πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ δυσηρεστημένος.

« Δὲν μπορεῖτε ; » ἠρώτησεν ὁ Κέδρικ. « Καὶ... ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Νέβικ ; »

— Εἶνε ἀνθρωπὸς μου. Εἶνε ἐπιφορτισμένος νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἐνοίκια τῶν κτημάτων μου καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καλλιεργητὰς δὲν τὸν ἀγαποῦν πολὺ.

— Ἐάν του ἐκάνατε ἕνα γράμμα ! » εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος. « Θὰ σας φέρω πέννα καὶ καλαμάρι καὶ θὰ σηκώσω τὸ παιγνίδι ἀπὸ τὸ τραπέζι. »

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ πάππος του εἰς τὸν Νέβικ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὰς ὁρέξεις του καὶ νὰ μεταχειρισθῇ μετὰ σκληρότητα ἀνθρώπους πτωχοὺς.

Ὁ κόμης δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως.

« Ἐρεῖς νὰ γράψῃς ; » τὸν ἠρώτησε μετὰ τινὰς στιγμὰς.

« Ναί, ἀλλὰ ὅχι τόσο καλὰ » ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ.

« Πάρε αὐτὰ ποῦ εἶνε ἐπάνω ἐστὶ τραπέζι. Φέρε πέννα καὶ μελάνη καὶ πάρε ἕνα φύλλον χαρτί ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν μου. »

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Μορδάουντ ἠῤῥαξε. Παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ παιδίον, ἐν ᾧ ἐξετέλει προθύμως τὰς διαταγὰς τοῦ πάππου του. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ γραφίς, τὸ φύλλον τοῦ χαρτοῦ καὶ τὸ βαρὺ μελανοδοχεῖον ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

« Ἐτοιμα ! » εἶπε τὸ παιδίον φαιδρῶς. « Τώρα μπορεῖτε νὰ γράψετε. »

— Σὺ θὰ γράψῃς » ἀπήντησεν ὁ κόμης.

« Ἐγὼ ! » ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ, ἐρυθρῶν αἰφνιδίως. « Ὁ κ. Νέβικ δὲν θὰ θελήσῃ ἴσως νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ τὴν γράψω ἐγὼ. Καὶ ἔπειτα... ἔπειτα δὲν ὀρθογράφω καὶ τόσο καλὰ. Κάμνω πολλὰ λάθη ὅταν δὲν μου ὑπαγορεύῃ κανεὶς τὰ γράμματα ποῦ πρέπει νὰ βάλῃ. »

— Δὲν πειράζει. Νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ὁ Χούγκ δὲν θὰ δυσχερεσθῇ γιὰ καμμίαν σου ἀνορθογραφία... Κάθῃσαι καὶ βούτησε τὴν πέννάν σου.

— Τί πρέπει νὰ γράψω ;

— Νὰ γράψῃς : Ὁ Χούγκ νὰ μείνῃ πρὸς τὸ παρὸν ἀκαταδίωκτος· καὶ νὰ ὑπογράψῃ : Φωλεροῶ. »

Ὁ μικρὸς ἐκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἤρ- χισε νὰ γράφῃ. Ἦτο βαρετὰ ἐργασία δι' αὐτὸν καὶ ἐπροχώρει βραδέως, ἀλλὰ κατέβαλεν ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ τὴν προθυμίαν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς

ἔτεινε τὸ χαρτίον πρὸς τὸν πάππον του, μὲ μεϊδιάμα ὑποκρύπτον καὶ κάποιον δισταγμόν.

Ὁ κόμης ἀνέγνωσε, καὶ τὸ χεῖλός του διεστάλη εἰς ἐλαφρὸν μεϊδιάμα.

«Ὁ Χούγκ θὰ εὕρῃ βεβαίως τὰς γραμμάς αὐτὰς θαυμασίας» εἶπε τείνων τὸ φύλλον πρὸς τὸν κ. Μορδάουντ. Ὁ ἱερεὺς ἀνέγνωσεν :

« Ἀγαπητὲ κυριε Νέβικ μὴ καταδιόξετε τὸν κ. Χούγκ σὰς παρακαλῶ καὶ θέλετε ὑποχραιώσῃ τὸν ἀφ' οἰομένου σας Φωλεροῦ. »

« Ἔτσι γράφεται τὸ ὑποχρεῶσαι καὶ τὸ ἀφωσιωμένος ; » ἠρώτησε τὸ παιδίον.

« Ὅχι ἀκριβῶς κατὰ τὸ λεξικόν » ἀπήντησεν ὁ κόμης.

« Αὐτὸ ἐφοδύουν ἴσα - ἴσα καὶ ἔπρεπε νὰ σας ἐρωτήσω. Ἐχει καὶ ἄλλα λάθη ;

— Μερικά » ἀπήντησεν ὁ γηραιὸς λόρδος. Κι λατὼν μολυβδίδα διώρθωσε τὰ λάθη τῆς ἐπιστολῆς. « Ἀντίγραφέ την τώρα » τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον ἤρχισε πάλιν τὸ ἔργον του καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ ἐπιστολή, ὀρθοτάτη καὶ ὡς πρὸς τὴν γραφὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν αὐτῆς τὴν φορὰν, παρεδόθη εἰς τὸν κ. Μορδάουντ.

Καὶ δεχόμενος αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παιδίου καὶ καταλείπων τὴν ἔπαυλιν ὁ ἱερεὺς ἀπεχόμενος καὶ ἄλλο τι ἀκόμη ἐκτὸς τοῦ φύλλου τοῦ χάρτου ἀπεχόμενος αἰσθημα ἀγάπης πρὸς τὸ παιδίον τοῦ ποίου ἡ ἔλευσις ἐσημειοῦτο δι' ἐλεημοσύνης, καὶ ἔπειτα ζωντάνεον ὅτι θανέτελλον ἡμέραι καλλίτεροι τοὺς ὑποτελεῖς τοῦ κόμης. . .

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Ὅταν δύο λαοὶ ἔχουσι πόθους καὶ διαθέσεις διαφόρους, κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ συνεννοῶνται· ὁ εἰς θὰ ἐδίδεν εἰς τὸν ἄλλον ὅτι τῷ λείπει, καὶ θὰ ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτὸν ὅ,τι τῷ χρειάζεται· ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀντὶ νὰ πράξωσι τοῦτο, ζηλοτυποῦσιν ἀλλήλους, βλέπουσι μὲ φθονερὸν βλέμμα τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀντιζήλου λαοῦ.

Ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τκύτης εἶνε οἱ καρχηδονικοὶ πόλεμοι.

Οἱ Ῥωμαῖοι, ἀφότου ιδρύθη ἡ πόλις των ἐφαίνοντο ὅτι ἐγεννήθησαν μόνον διὰ τὸν πόλεμον. Κατ' ἀρχάς, τὰ πολεμικὰ αὐτῶν κατορθώματα περιωρίζοντο εἰς τὴν ξηράν. Εἶχον κατακτήσῃ ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἰταλίας· τὸ δὲ λοιπὸν μέρος αὐτῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπετάχθη ἐπίσης. Ἡ φιλοδοξία τῶν Ῥωμαίων ἐφαίνετο εὐγενὲς καθόσον καμμία ιδέα ὑλικοῦ συμφέροντος δέν την ἐμόλυνεν. Ἡ φιλοκέρδεια καὶ ἀπληστία των δέν εἶχε φανῇ ἀκόμη· ἀλλ' αἱ περιστάσεις, αἱ πάντοτε ἀσφαλεῖς νίκαι, ἐγέννησαν εἰς αὐτοὺς τὸν πόθον τοῦ κέρδους· διὰ τοῦτο δὲ εἰς βασιλεὺς ἐχθρὸς τῆς Ῥώμης ἔλεγε περὶ αὐτῆς :

« ὦ φιλοχρήματος πόλις ! θὰ ἐπωλεῖσο χωρὶς ἄλλο ἂν εὕρισκετο κανεὶς ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ σ' ἀγοράσῃ ».

Ἡ Καρχηδὼν, ἡ ἀντιζήλος αὐτῆς, τούναντιον ἐπροτίμα τὴν εἰρήνην. Αἱ κατακτήσεις

τῆς, διότι καὶ αὕτη εἶχε κάμῃ πολλάς, εἶχ' πάντοτε ὡς σκοπὸν τὴν ὑλικὴν ὠφέλειαν. Ἡ θελὲ ν' αὐξήσῃ τὸν πλοῦτόν της διὰ τῶν ἀποικίων, τὰς ὁποίας ἴδρυνε εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἠδύνατο νὰ εὐδοκιμήσῃ τὸ ἐμπόριον. Πρὸς τοῦτο ἄλλως τε τὴν ἡνάγκαζεν ἡ γεωγραφικὴ θέσις. Κειμένη μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ ξηρῆς ἐρήμου, ἔπρεπε νὰ ἐκτείνῃ πρὸς τὰ ἐξωκράτος της ἂν ἤθελε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ θρέψῃ τοὺς πολυαριθμοὺς κατοικοὺς της.

Οἱ Καρχηδόνιοι ναῦται λοιπὸν ἦσαν τολμηροὶ καὶ ἐπιδεδίξιοι. Μολονότι δὲ τὰ πλοῖα αὐτῶν καμμίαν σύγκρισιν δέν ἠδύναντο νὰ ὑπὸ στῶσιν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος μὲ τὰ γιγαντιαία πλοῖα τῶν νεωτέρων χρόνων ἐτόλμων νὰ ρίψουν κινδυνεύουσι πέραν τῶν γνωστῶν θαλασσῶν καὶ μέχρι τοῦ Ἀντλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἄνων, ἀφ' οὗ περιέπλευσε τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς νήσους τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, συγγράφειν ὑπὸ τὸ ὄνομα Περιήλους τὴν διήγησιν τῶν ταξιδίων καὶ τῶν ἀνακαλύψεων του. Ἐκτὸς ἄλλος ἐτόλμησε ν' ἀναβῇ πρὸς βορρᾶν μὲ τῶν νήσων Σορλίγγων, ἐκ τῶν ὁποίων τότε ἐξήγετο κασσίτερος, ὅπως ἐξάγεται καὶ σήμερον.

Δυστυχῶς, ἂν ὁ σκοπὸς τῶν κατακτήσεων τούτων ἐφαίνετο εἰρηνικός, τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο ἡ πλουσιωτάτη δημοκρατία ἦσαν ἡμιεἰρηνικά. Ὅπως ἐξασφάλισεν τὴν ἐπιβίον αὐτῆς ἐπὶ τινος πόλεως ἦτο ἱκανὴ νὰ

πράξῃ τὰ πάντα, ἀφ' οὗ κατέσφαζε τοὺς ἡμίσεις κατοίκους καὶ ἔστειλε τοὺς ἄλλους ἡμίσεις εἰς αἰχμαλωσίαν, ἀπηγόρευε δὲ εἰς τοὺς ξένους νὰ ἐμπορεύωνται εἰς αὐτήν. Ὅσοι συνελαμβάνοντο παραβαίνοντες τὸν νόμον τοῦτον ἐπνίγοντο ἀνηλεῶς. Οὕτω παραδείγματος χάριν ἐπράξαν οἱ Καρχηδόνιοι εἰς Σαρδηνίαν.

Ἡ σκληρότης, ἡ ἀπανθρωπία, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε μετὰ πάσαν κατάκτησιν, ἐξησφάλιζον εἰς αὐτὴν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν ὑλικὴν νίκην· ἀλλὰ συγχρόνως ἐγέννα καὶ ἀναριθμητὸν πληθὸς ἐχθρῶν κατ' αὐτῆς, οἱ δὲ κάτοικοι τῶν τόσον βασανιζομένων χωρῶν ἐστρέφοντο κατ' αὐτῆς, εὐθύς ὡς ἡ ἐπιτυχία ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐγκατέλειπεν.

Τοῦτο ἐγένετο ἰδίως εἰς τοὺς πολέμους, οἵτινες συνέβησαν μετὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων. Τέλος αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ παντελὴς καταστροφή τῆς ὑπερηφάνου ἐκείνης πόλεως, ἥτις ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἶχε γεμίσει τὴν Μεσόγειον μὲ τὸν θόρυβον τῆς δόξης της καὶ τοῦ θαυμαστοῦ πλοῦτος της.

Ἡ Καρχηδὼν, ὡς ἐμπορικὴ δύναμις, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος, ὡς εἶπομεν, εἶχε μικρὰν ἔκτασιν, ἔπρεπε νὰ ἐμπορικὸν ναυτικὸν νὰ ἔχῃ, ἀποτελούμενον ἐκ πολυαριθμῶν γαλερῶν, ἀλλ' ἦτο ἡναγκασμένη νὰ διατηρῇ προσέτι ἰσχυρὸν πολεμικὸν στόλον. Ὡφεῖλε νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ προστατεύῃ τὰς πολυαριθμοὺς ἀποικίας, αἱ ὁποῖαι εὕρισκοντο εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Κορσικῆς, τῆς Σαρδηνίας.

Αἱ γαλέραι, τὰς ὁποίας ὠπλιζε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον ἕως πέντε σειρὰς κωπηλατῶν· διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο πεντηκόντοροι. Ἐπὶ τῶν πλοίων τούτων, πλὴν τῶν ναυτῶν οἵτινες ἐκωπηλάτουν ἢ ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἀρμένων, ἐπέβαινον στρατιῶται ὠπλισμένοι μὲ ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὅπλα. Ἀλλὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ στρατιῶται οὗτοι ἦσαν μισθοφόροι, δηλαδὴ ξένοι λαμβάνοντες μισθόν, ἔχοντες τὸν πόλεμον ὡς ἐπάγγελμα, εἰς τὴν πίστιν τῶν ὁποίων ἐπομένως ἡ Καρχηδὼν δέν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχεν εἰς πολίτας, μαχομένους πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, τῆς πόλεως των, τῆς οἰκογενείας των, καὶ τῆς περιουσίας των.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Καρχηδονίους οἱ Ῥωμαῖοι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον ἐλάχιστον ναυτικόν. Ἐμπόριον δέν ἔκαμνον καὶ πολεμικὸν πλοῖον δέν εἶχον κανέν. Τοῦτο ὅμως τοὺς ἐστοίχισεν ἀκριβὰ. Ἐνικήθησαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας, τῆς ὁποίας τὴν κατοχὴν διεφύλονεῖον πρὸς τοὺς Καρχηδονίους. Ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ περὶ τῆς Σικελίας ὅτι ἦτο ἡ σιταποθήκη τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς· ἐπρομήθευε σῖτον εἰς μέγα μέρος τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου· μετὰ τῶν Ῥώμης καὶ Καρχηδόνος λοιπὸν τὸ μῆλον τῆς ἐρίδος ἐμελλε νὰ εἶνε ἡ Σικελία.

Γνωρίζετε ὅλοι ὅτι ὁ πόλεμος οὗτος, ὅστις ἐπωνομάσθη Καρχηδονικὸς πόλεμος, διαιρεῖται εἰς τρεῖς διακεκριμένας περιόδους.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐξ αὐτῶν οἱ Ῥωμαῖοι νικήσαντες τοὺς Καρχηδονίους κατὰ ξηράν, ἀλλὰ ἡττηθέντες ἅπαξ κατὰ θάλασσαν, ἀπεφάσισαν ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης.

Ἄλλ' εἶχον ἀνάγκην πλοίων διὰ νὰ πολεμήσωσι κατ' αὐτῶν. Μία Καρχηδονικὴ γαλέρα, ἐγκαταλειφθεῖσα ἔρημος εἰς τὸ πέλαγος, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος ὥθησεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας, ἔδωκεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους τὸ μέσον τὸ ὁποῖον ἐπεζήτουν ὅπως διδάχθῶσι τὴν ναυπηγικὴν τέχνην, ἔδωκε δηλαδὴ εἰς αὐτοὺς ὑπόδειγμα πολεμικοῦ πλοίου.

Ἡ Γερουσία διέταξε λοιπὸν τὴν κατασκευὴν πεντηκοντόρων ὁμοίων πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη ἔφερε πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἐνεπιστεύθη δὲ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν εἰς δύο ὑπάτους.

Ὁ εἰς ἐκ τούτων συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αὐτὸς καὶ τὰ πλοῖα τῶν ὁποίων ἦτο ἀρχηγός· ὅπως διόλου διαφορετικὴ ἦτο ὅμως ἡ τύχη τοῦ δευτέρου, τοῦ Δουιλίου Νέπωτος. Ἀντὶ νὰ βοηθῇ τοὺς Καρχηδονίους, ἐπλεύσε κατ' αὐτῶν προκαλὼν αὐτοὺς εἰς μάχην. Μὴ ἀρκούμενοι δὲ εἰς τὸ ὅτι ἐκυβέρνα πλοῖον ὁμοῖον πρὸς τὰ τῶν ἐχθρῶν, προσέθηκε καὶ μηχανὴν τινὰ τὴν ὁποίαν ἐπενόησεν ὁ ἴδιος, καὶ ἥτις ἐγένετο αἰτία νὰ κερδίσῃ τὴν νίκην τῶν Μύλων. Ἡ πολεμικὴ ἐκείνη μηχανὴ συνίστατο εἰς μακρὰν ἀρπάγην, ὠπλισμένην μὲ πελωρίαν σιδηρὰν τανάλειαν καὶ κρεμαμένην ὑπεράνω τοῦ σκάφους. Τῇ βοήθειᾳ τοῦ μακροῦ ξύλου τὸ ὁποῖον ἐφθανε μέχρι τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου συνελαμβάνετο διὰ τῶν

σιδηρῶν λαβίδων τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ ἄνθρωπος, ἀνυψοῦτο καὶ ἡ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπετίθετο ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν πλοίων.

Ὁ στόλος τῶν Καρχηδονίων ἐν μέρει μὲν συνελήφθη αἰχμάλωτος διὰ τῆς μηχανῆς ταύτης, ἐν μέρει δὲ κατεστράφη, ἡ δὲ ἀπροσδόκητος ἐκείνη ἐπιτυχία ἔμαθεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὅτι ἠδύναντο νὰ νικῶσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν κατὰ θάλασσαν, ὅπως τοὺς ἐνίκων ἤδη κατὰ ξηράν.

Ἡ Ῥώμη ἔδειξεν ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ὕπατον. Πλὴν τῶν τιμῶν τοῦ θριάμβου, αἵτινες ἀπενεμήθησαν εἰς αὐτὸν καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπενέμοντο μόνον εἰς τοὺς κατ' ἐξοχὴν ἀξίους, ὁ Δουίλιος Νέπως ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃ αὐλητὰς τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ δεῖπνόν του, τὴν δὲ νύκτα νὰ βαδίζῃ φεγγόμενος ἀπὸ δαδᾶς, τὰς ὁποίας ἐκράτουν οἱ δοῦλοι.

Ὅπως ἐκτιμήσῃ τις τὰς τιμὰς ταύτας κατ' ἀξίαν, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἡ πολυτέλεια ἦτο σχεδὸν ἄγνωστος ἐν Ῥώμῃ, ὅτι μάλιστα ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς, διότι ἕως τότε ἡ δημοκρατία εἶχε διαφυλάξῃ τὴν ἀπλότητα τῶν ἡθῶν τῶν προγόνων.

Ἡ Ῥώμη παρέχουσα εἰς πολίτην αὐτῆς τὰς ἐξαιρετικὰς ἐκεῖνας τιμὰς, εἰδείκνυε τὸ μέγεθος

τῆς εὐγνωμοσύνης τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο. Βραδύτερον ἐστήθη εἰς αὐτὸν μνημεῖον, τοῦ ὁποίου ἐν τμήμα σώζεται εἰσέτι, μὲ ἐπιγραφὴν ἥτις ἀντέστη εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς τὰς παντοίας ἐρημώσεις, τῶν ὁποίων θέατρον ὑπῆρξεν ἡ αἰωνία πόλις, καὶ διεφύλαξε τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἰδρυτὴν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τῆς Ῥώμης.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην τὴν σκληρότητα, τὴν ἀπανθρωπίαν τῆς Καρχηδόνος, δὲν δύναται τις νὰ μὴ θρηνήσῃ τὴν τύχην τῆς τόσο πλουσίας, τόσο εὐτυχοῦς πόλεως ἐκείνης, πεσοῦσης ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης της καὶ τόσο ἐντελῶς καταστραφείσης ὥστε νὰ μὴ μένῃ τίποτε, τίποτε ἐξ αὐτῆς· μόλις λέξεις τινὲς τῆς γλώσσης της διεσώθησαν, μόλις πέτραι τινὲς ἐσκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους· ἡ δὲ ἀπηλπισμένη ἀντίστασις τὴν ὁποῖαν ἀντέταξε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας της, ὁπότε ἐθυσίαζε τοὺς στύλους τῶν παλατίων της, ὅπως κατεσκευάσῃ γαλέρας τῶν ὁποίων τὰ σχοινία ἀπετελοῦντο ἀπὸ γυναικείας κόμας, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ περίφημος ἐκείνη πόλις ἦτο ἀξία νὰ εἴναι πατρίς τοῦ Ἀννίβα.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΚΟΚΟΡΙΚΟ !

Καϊμένη Μαρίκα, τί ἔχεις σήμερα ; Διατί τὰ ἔχεις τόσο κατεβασμένα ; Τὸ στόμα σου ἀντὶ νὰ χαμογελᾷ φανερόναι πῶς εἶσαι κακιωμένη, τὰ μάτια σου φαίνονται δακρυσμένα.

Εἰπέ μου, καλή μου Μαρίκα, τί συμβαίνει. Εἶνε ἡ δεκάτη ὥρα πρὸ μεσημβρίας καὶ σὺ εἶσαι ἀκόμη μὲ τὸ ὑποκάμισον, καὶ ἀκουμβᾷς λυπημένη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς σου μὲ τὸ ἓνα πόδι ξεκαλτσωτο καὶ τὸ ἄλλο μισοκαλτσωμένο ;

Δὲν θέλεις ν' ἀπαντήσῃς, μικρούλα μου, τὰ χεῖλη σου κλείονται μὲ πῆγμα, καὶ τὰ μάτια σου στρέφονται εἰς ἄλλο μέρος. "Ω, εἰξεύρω . . . ἐντρέπεσαι, καὶ ἡ κοῦκλά σου, ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς ἀτυχίας σου, ἐντρέπεται ὅπως ἡ κυρία της. Ἰδέ την, πῶς γυρνᾷ τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸν τοῖχον, κατεντροπιασμένη.

Ἡ Μαρίκα δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, διότι τῆς

εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εἴπῃ τί συμβαίνει. Ἐγὼ ὅμως, ἡ ὁποία ἠξεύρω τὴν ἱστορίαν της, θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ.

Ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία εἶνε κατὰ τὰ ἄλλα ἐξαίρετον κορίτσι, ἔχει κάποτε . . . παραδόξους ιδέας διὰ μερικὰ πράγματα. Παραδείγματος χάριν, πῶς σᾶς φαίνεται ; νομίζει ὅτι εἶνε ὀχληρὸν πρᾶγμα νὰ σηκώνεται κανεὶς καὶ νὰ πλαγιαζῇ, νὰ ἐνδύεται καὶ νὰ ἐκδύεται.

Κάθε πρωτὶ λοιπὸν γίνεται μεγάλη ἱστορία ἕως ὅτου νὰ τὴν πείσουν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἀποφασίζει δὲ νὰ πλαγιασῇ μόνον ὅταν ὁ ὕπνος καθήσῃ εἰς τὰ βλέφαρά της, καὶ τὴν ἀναγκάσῃ πλέον νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Δὲν ἐννοεῖ τώρα κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἐνδύθῃ. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ Μαρίκα ἔχει ἓνα φίλον ὀνομαζόμενον Εὐπνητάρην, καὶ ὅτι

ὁ φίλος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ πολὺ ἡ Μαρίκα, εἶνε ἓνας ἄσπρος πετεινός.

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἡμέραν τινα συνωμίλουν, διότι ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Εὐπνητάρης συνεννοοῦνται πολὺ καλά μολοντί δὲν ὁμιλοῦν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ὁ καλὸς τῆς φίλος τῆς εἶπεν ἐμπιστευτικῶς ὅτι αὐτὸς εὕρισκεται ἐντελῶς ἐνδεδυμένος ὅταν σηκώνεται τὸ πρωτὶ καὶ ἐξυπνᾷ τὰς ὀρνίθας μὲ τὸ κοκορίκο του καὶ ἐντελῶς ξενδυμένος ὅταν ἀποκοιμάται τὸ βράδυ.

Ἡ Μαρίκα ἔκτοτε θέλει νὰ μιμηθῇ τὸν φίλον της, θεωρεῖ δὲ μέγα δυστύχημα τὸ ὅτι αὐτὴ εἶνε κατὰδικασμένη νὰ τὴν πλύνουν, νὰ τὴν κτενίζουν, νὰ τὴν ἐνδύουν.

Σήμερον, ὅτε ἡ μεγάλη τῆς ἀδελφὴ Χριστίνα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ Μαρίκα ὠνεύρετο ὅτι ἦτο δῆθεν κάτασπρον πετειναράκι, μὲ ἐν κόκκινον λυρὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ὅπως ὁ Εὐπνητάρης· ἔτρεχεν ἐλεύθερα ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ κανεὶς δὲν τῆς ὠμίλει περὶ νιψίματος καὶ κτενίσματος.

Ἡ Χριστίνα ἰδοῦσα ὅτι ἐπέρασεν ἡ ὥρα, ἀπεφάσισε νὰ ἐξυπνήτῃ τὸ κοράσιον.

— Μαρίκα μου, ξύπνα, εἶνε ὥρα νὰ σηκωθῇς.

— Κοκορίκο! ἀπεκρίθη ἡ Μαρίκα μισοκοιμισμένη.

— Τὸν Εὐπνητάρην θέλεις ; εἶπεν ἡ Χριστίνα νομίσασα ὅτι προσεκάλει τὸν φίλον της· ἐκείνος ἔχει ὠρας τώρα ποῦ ἐξυπνήσῃ· ἔλα σῆκω.

Ἄλλ' ἡ Μαρίκα ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐξηκολούθει νὰ ὀνειρεύεται.

— Χριστίνα, ἐγὼ εἶμαι πετειναράκι· δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐνδύωμαι.

— Πετειναράκι; μὰ τότε πρέπει νὰ γυαλίσης τὰ πτερά σου.

Ἡ Χριστίνα ταῦτα λέγουσα ἔσυρε τὸ ἐφάπλωμα· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤρεσε διόλου εἰς τὴν Μαρίκαν· ἡ ὁποία δὲν ἐκοιμάτο· ἐς ρυμώθη κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ἐφαπλώματος καὶ ἔβαλε τὰς φωνὰς ὥς νὰ ἤθελε νὰ τὴν στραγγαλίσῃ ἡ ἀδελφὴ της. Ἐν τούτοις ἡ Χριστίνα, ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐνίκησεν, ἔσυρε τὴν Μαρίκαν ἔξω καὶ τὴν ἀπέθεσεν εἰς τὸ ἐδαφος.

Τότε ἡ Μαρίκα, κρατοῦσα τὴν κοῦ-

κλαν τῆς ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπάνω κάτω εἰς τὸ δωμάτιον, ὡς ἂν δαιμονισμένη· ὅτε ἡ ἀδελφὴ της τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ὑποκαμίσου της, ἡ Μαρίκα ἔγινεν ἔξω φρενῶν, ἐκτύπα τὸν πόδα της, ἐξεφώνει:

— Δέν θέλω νά μ' ἐνδύσουν ! Εἶμαι πετειναράκι ! ναι ! πετειναράκι !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία, καθὼς ἤκουσε τὰς φωνὰς τῆς Μαρίκας καὶ ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα, τὴν ἔβαλε τιμωρίαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν.

— Τὸ βλέπω πῶς εἶσαι πετειναράκι, τῇ εἶπε, διότι τὰ πτερὰ σου εἶνε σηκωμένα ὡσάν τὰ πτερὰ τοῦ Ξυπνητάρη ὅταν εἶνε θυμωμένος· ἀφ' οὗ θέλῃς καὶ καλὰ νὰ του ὁμοιάσῃς, θὰ μείνῃς ἐδῶ ἔτσι μὲ τὸ ὑποκάμισον,

ἔως ὅτου νὰ γίνῃς πάλι φρόνιμο κοριτσάκι. Ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα ! ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι εἶνε ἐντροπὴ νὰ στέκῃ ἐκεῖ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μητρός της. Συλλογίζεται ὅτι δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον νὰ κάμῃ τὸ θυμωμένον πετειναράκι, καὶ μοῖ φαίνεται ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀποφασίσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ νὰ της ὑποσχεθῇ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε καλὴ, φρόνιμη κόρη.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τέσσαρες ἡμέραι εἶνε τώρα ὅπου ἡ μικρούλα Ἑρατὼ εἶνε καλλίτερα, ἀλλ' ὁ ἰατρός δὲν τῇ ἐπιτρέπει ἀκόμη νὰ ἐξέλθῃ οὔτε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, διότι εἶνε φόβος μήπως μεταδώσῃ εἰς τὰ ἀδελφάκια της τὴν ἰληρην.

Καί, κλεισμένη ἐκεῖ μέσα, καταλαμβάνετε καὶ σεῖς ἂν διασκεδάζῃ καθόλου ἡ καϊμένη ἡ Ἑρατὼ.

Πρὸ πάντων στενοχωρεῖται πολὺ διότι τρώγει ὀλομόναχη, ὡς νὰ ἦτο τιμωρημένη.

Τὸ παράπονόν της τοῦτο διηγήθη χθὲς εἰς τὸν πατέρα της ὅταν ἦλθε νὰ τὴν ἴδῃ.

— Καὶ δὲν προσκαλεῖς ἐμὲ νὰ συμπάγωμεν ; τῇ λέγει.

— Νὰ σε προσκαλέσω ;

— Ναί, γράψε μου ἓνα γραμματάκι καὶ προσκάλεσέ με, ὅπως κάμνει ἡ μαμμὰ ὅταν θέλῃ νὰ προσκαλέσῃ κανένα νὰ γευματίσῃ μαζί μας ;

— Τί πρέπει νὰ γράψω ;

— Γράψε : Ἡ Δεσποινὶς Ἑρατὼ παρακαλεῖ τὸν μπαμπὰ της νὰ της κάμῃ τὴν χάριν νὰ ἔλθῃ αὖριον νὰ γευματίσῃ μαζί της.

— ὦ ! λαμπρὰ ιδέα.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ὁ πατὴρ της, ἡ Ἑρατὼ ἔτρεξεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν της, τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο χαρτοφυλάκιον τὸ ὁποῖον τῆς ἐχάρισεν ὁ θεῖος της τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Ἐκλέγει ἐν ὥραϊον ῥοδόχρουν φύλλον χάρτου, λαμβάνει τὸν καλλίτερον κονδυλοφόρον της, βάζει καινούργιαν πένναν καὶ κάθετα εἰς τὸ τραπεζάκι της.

Γράφει καλλιγραφικώτατα τὴν πρόσκλησίν της, ἔπειτα τὴν ἐσωκλείει εἰς ἓνα φακέλλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτει τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πατρός της· καὶ ὅταν ὁ καλὸς τῆς μπαμπᾶς ἐπέστρεψεν εὗρε τὴν ἐπιστολὴν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ Ἑρατὼ λαμβάνει μίαν ἐπιστολὴν.

Τὴν ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει τὰ ἐξῆς :

« Ὁ μπαμπᾶς τῆς Δεσποινίδος Ἑρατοῦς εὐχαριστεῖ αὐτὴν διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν καὶ δέχεται μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως. »

Ἄν ἡ Ἑρατὼ, ἡ ὁποία εἶνε μόλις ἔξ' ἐτῶν, δὲν εἶχε μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ τὸν πατέρα της εἰς γεῦμα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὅτε ἤμην μικρὸς, ὅπως εἴθε σεῖς τώρα, μοὶ ἤρεσκε νὰ μαθαίνω τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς μας πόλεως. Ἐβλεπα ὅτι τινὲς ἦσαν πλούσιοι, ἄλλοι πτωχοί, τινὲς πεπαιδευμένοι, ἄλλοι ἀγράμματοι καὶ ἀμαθεῖς, μερικοὺς τοὺς ἐσέβετο ὅλος ὁ κόσμος, ἄλλους πάλιν τοὺς περιεφρόνει· ἐμάνθανα δὲ ὅτι πάντες ἐφαίνοντο ἀπὸ μικροὶ τί θὰ γίνουν ὅταν μεγαλώσουν.

Ἐνθυμοῦμαι, παραδείγματος χάριν, τὸν γέρο Στρίγγουλον· αὐτὸς ἐπεριπάτει μὲ ξεσχισμένα ἐνδύματα, καὶ αἰωνίως ἐζήτει δανεικὰ (ἐντρέπετο νὰ λέγῃ ὅτι ἐζήτει ἐλεημοσύνην) ἀπὸ τοὺς γείτονάς του, ἔως ὅτου τὸν εὗρηκαν μίαν ἡμέραν νεκρὸν ἀπὸ τὴν κακοπέρασιν.

Ὅτε ἦτο παιδίον ἦτο ὅσον δυνάσθε νὰ φαντασθῇτε ὀκνηρός, καὶ ὅτε ἐμεγάλωσεν ἐξηκολούθει νὰ ἀποστρέφεται τὴν ἐργασίαν. Ἐπρωτίμα νὰ στερῇται μᾶλλον πραγμάτων τῶν ὁποίων εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἢ τὰ ὁποῖα ἐπεθύμει, παρὰ νὰ κοπιᾷ ἔστω καὶ ὀλίγον διὰ νὰ τα ἀποκτήσῃ.

Ὅσάκις τὸν ἔβλεπα νὰ διαβαίνει μὲ ἐκεῖνα

τὰ ἐλεεινὰ φορέματα, ἐλάμβανα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ γίνω ποτὲ ὀκνηρός.

Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης καὶ ἄλλον τινα συμπολίτην μου, τὸν γέροντα κύριον Καλόγνωμον. Αὐτόν τὸν ἐσέβετο καὶ τὸν ἐτίμα ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ θεῖος μου ἦτο συμμαθητὴς του ἀπὸ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον μέχρις ὅτου ἐτελείωσαν μαζί τὸ Γυμνάσιον καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο πάντοτε φιλόπονος, ἐπιμελὴς καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰ καθήκοντά του.

Ἦτο καλὸν καὶ εὐθυμον παιδίον καὶ ἐφέρετο μετ' ἀγαθότητος πρὸς ὅλους τοὺς συμμαθητάς του· κατὰ τὰς ὥρας δὲ τῆς διασκεδάσεως ἔπαιζε καὶ αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ συνομιληκοί του, ἀλλὰ τὰς ὥρας τῆς μελέτης καὶ τοῦ μαθήματος ἐνόει νὰ ἐργάζεται, καὶ ἐργάζετο πράγματι χωρὶς νὰ σκορπιζῇ εἰς τίποτε ἄλλο τὴν προσοχὴν του.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ διὰ νὰ ὁμοιάσω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν, καὶ νὰ ἀρχίσω νὰ εἶμαι καλὸς μαθητὴς ὅπως ἦτο ἐκεῖνος.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΩΝ

Η ΝΥΧΤΑ

[Ἐκ τῆς «Θαλάσσης» ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Ι. Δαμιανοῦ, βραβευθείσης ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ λυρικῷ ἀγῶνι τοῦ 1891.]

Τῆς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ, ποῦ τὸ μελτέμι πέφτει,
Τ' ἀστέρια καθρεφτίζονται 'ς τὸ μαῦρο τὸν καθρέφτη,
Ποῦ κάτω τοὺς ἡ θάλασσα ὀλόστρωτο ξαπλώνει
Κι' ἀστεροστόλιστη κι' αὐτὴ μαζί τοὺς καμαρόνει.

Τὴν ὥρα αὐτὴ 'ς τὴ βάρκα μου μ' ἀρέσει νὰ γυρίσω.
Ψηλὰ τ' ἀστέρια τ' ἀργυρᾷ με πόθο ν' ἀντικρύζω,
Καὶ μὴ νὰ γέρονω 'ς τὸ νερὸ τῆς θάλασσας τὸ μαῦρο,
Τρεμουλιαστὴ τὴ ζωγραφία τοῦ καθενὸς γιὰ ναῦρω.

Ἀντίκρου μου 'ς τὸ πέλαγος, 'ς τὸν ἔρημο τὸ βράχο,
Γλυκὰ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ λαμποκοπᾷ μονάχο·
Χρυσὴ γραμμὴ 'ς τὴ θάλασσα γιὰ μὴ στιγμὴν ἀφίνει,
Καὶ 'λίγο 'λίγο χάνεται καὶ ξεψυχᾷ καὶ σβύνει.

Τῆς νύχτας τὴν ἀτέλειωτη γαλήνη δὲν ταραζει,
Παρὰ μονάχα τὸ νερό, ποῦ ἀπ' τὸ κουπὶ σταλάζει·
Τοῦ λιμανιοῦ τὰ κόκκινα φανάρια λαμπυρίζουν,
Καὶ τὰ σκυλιὰ τῶν караβιῶν βραχνὰ βραχνὰ γαυγίζουν.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΡΟΔΟΥΛΑ

Ὡνομάζετο Ῥοδούλα· εἶχε τὰ ρόδα μέσα εἰς τὸ ὄνομά της ὅπως τα εἶχε καὶ ἐπάνω εἰς τὸ εὐμορφον πρόσωπόν της.

Εἶνε καιρός, πολὺς καιρός, ἀφ' οὗτο ἀνεχώρησεν εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἀπέθανε μίαν νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου· τὴν παραμονὴν ἦτο ἀκόμη ὁροσερὰ καὶ γελαστή, ὡς πρῶτα τοῦ Μαΐου, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔλεγε·

— Αὐριον θὰ εἶνε εἰς ἄγγελος περισσότερον μεταξύ τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ.

Νύκτα τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου ἦλθεν εἰς ἄγγελος, κατάλευκος, ωραιότατος. Ἐκράτει τριαν-

ταφυλλίαν μὲ κόκκινα ρόδα. Παρετήρησε πολὺ, πολὺ τὴν εὐμορφον κόρη.

— Αἶ, Ῥοδούλα, ἔρχεσαι ἀπόψε εἰς τὸν Παράδεισον; Οἱ ἄγγελοι θέλουν νὰ σε ἴδουν· ἔλα, Ῥοδούλα, νὰ χορεύσῃς μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Ἀνεχώρησαν καὶ οἱ δύο ἐπάνω εἰς σύννεφον κυανοῦ καπνοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν καπνοδόχην.

Ἐκτοτε δὲν ἐφάνη πλέον ἡ Ῥοδούλα μὲ τὸ γλυκὺ πρόσωπον τὸ γεμάτον ρόδα, μὲ τὸ γλυκὺ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐδίδε νὰ ἐννοῶμεν τὸ ὄνομά της.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

[Ῥωστικὸν παραμῦθον]

« Ἐμπρός! σχίσετε τὸν ἀέρα... Δρόμον! ἀλογάκια μου. Πετᾶτε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς πεδιάδας, περάσατε βουνά, γλυστρήσατε ἐπάνω ἔς τὰς παγωμένους λίμνες καὶ ἔς τοὺς παγωμένους ποταμούς... ὁ Τσάρος τὸ διατάττει... καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν προσταγὴν του.

Αὐτὰς τὰς λέξεις ἔλεγεν ὁ Βασίλης, ὁ πρῶτος ταχυδρόμος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας, πρὸ τινων ἑκατοντάδων ἐτῶν, εἰς τοὺς δύο ῥωμαλέους καὶ ταχύποδας ἵππους του.

Ὡ, πόσον ωραῖοι ἦσαν οἱ ἵπποι τοῦ Βασίλη. Οὐδέποτε ἐνθυμεῖται κανεὶς ὅτι εἶδεν ὡραίους καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς ἀγίας Ῥωσίας!... καὶ πῶς ἔτρεχον! διέσχιζον τὸν ἀέρα ὡς βέλος τὸ ὁποῖον ῥίπτει μὲ ἱρμὴν δυνατὰ τανυσμένον τόξον. Ὅλοι τοὺς ἐζήλευον, ἀλλὰ κανεὶς οὔτε μὲ χρήματα οὔτε μὲ ἄλλο τι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τοιοῦτους... Ὁ Βασίλης το εἰξευρε, διότι μία πανίσχυρος νεράϊδα τοὺς εἶχε δώσῃ εἰς αὐτόν.

Ἴδου δὲ πῶς.

Ὅτε ὁ Βασίλης ἦτο μικρὸν ἀγοράκι ἀκόμη, ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία ἦτο τόσο πτωχὴ ὥστε οὐδὲ νὰ τον θρέψῃ ἠδύνατο, τὸν ἔδωκεν ὑπηρέτην εἰς ἕνα γεωργόν. Τὸ παιδίον κατ' ἀρχὰς ἐφύλαττεν ἰνδιάνους, ἐπειτα δὲ τῷ ἔδωκεν νὰ φυλάττῃ ἵππους.

Ὁ Βασίλης διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας του εἰς τὸν σταῦλον ἢ εἰς τοὺς ἀγρούς, κτενίζων τὴν χαίτην τῶν μὲν, ὑαλίζων τὴν ὀπλὴν τούτων, ἀναρριχώμενος εἰς τὴν ῥάχιν τῶν ἄλλων, διατρέχων τὰ μεγάλα λιβάδια τοῦ κυρίου του.

Ὅλα ἐπῆγαιναν καλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένεν ἀνάγκη νὰ θέσουν καινούργη πέτλα εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων.

— Πατερᾶκή, εἶπε πρὸς τὸν γεωργόν ὁ μικρὸς Βασίλης, ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸν πεταλωτὴ εἶνε τέσσαρα μίλια μακρὰν... σὰν χυθοῦν οἱ λύκοι εἰς τὸν δρόμον ἐπάνω ἔς τὰ ἄλογα, δὲν εἶμαι ἀκόμη δυνατὸς νὰ τα γλυτώσω.

— Μὴν ἀνησυχῇς τόσο, ἀγόρι μου, ἀπεκρίθη ὁ γεωργὸς βλέπων ὅτι ὁ μικρὸς ἐφοβεῖτο περισσότερον διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ παρὰ διὰ τοὺς ἵππους· τὰ ἄλογα θὰ σχηματίσουν ὅλα ἕνα κύκλον, μὲ τὸ κεφάλι μέσα καὶ τὰ πόδια ἔξω, καὶ θὰ κλωτσοῦν τόσο ὡραῖα μὲ τὰ πόδια των, ποῦ ὅσοι λύκοι δὲν μείνουν ἔς τὸν τόπον θὰ φύγουν μακρυὰ.

Ὁ μικρὸς Βασίλης ὅμως ἔτρεμεν ὅτε ὁ κύριός του τῷ ἔδωκε τὸ ψωμί, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς τροφή, κατὰ τὸ ταξιδίον του.

Τὸ ἐκράτει μελαγχολικῶς ὑπὸ τὸν βραχίονά

του, ἐν ᾧ ἐπῆγαινε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν μητέρα του, ἥτις κατῴκει ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν... Ἐξαφνα ἐστάθη δυνατὸς ἀναστεναγμὸς ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτά του. Ἡ περιέργεια ἐνίκησε τὸν φόβον, καὶ προχωρήσας ὀλίγα βήματα εἶδεν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, μίαν πτωχὴν γραῖαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κυρτώσῃ τὸ γῆρας καὶ αἱ στερήσεις. Ἡ ταλαίπωρος ἐκάθητο πλησίον ἐνὸς λάκκου, ἔχουσα πλησίον της τὰ δικανίκιά της. Ἐν ᾧ δ' ἐστενάζεν, ἐκοίλαινεν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἐν καρυδόφλουδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδε σχῆμα ἐλκῆθρου.

— Μητερούλα, τῇ εἶπε μὲ εὐγένειαν ὁ μικρὸς Βασίλης πλησιάσας εἰς αὐτήν, τί ἔχεις καὶ στενάζεις;

— Τί ἔχω, παιδάκι μου; ἔχω δύο ἡμέρες νὰ φάγω!

— Δύο ἡμέρες! ἀνέκραξεν ὁ Βασίλης συγκινημένος... δύο ἡμέρες! νὰ, πάρε γρήγορα αὐτό, καὶ φάγε το... Ἐγὼ δὲν θὰ πεινώσῃς αὐριον... αὐτὰ τὰ ἄλογα ποῦ μου ἔδωκαν νὰ πάγω νὰ πεταλώσω, θὰ μου δώσουν τόσες ἐννοίαις ποῦ δὲν θὰ ἔχω ὄρεξι! Ἄχ πῶς ἠθελα νὰ ἔχω δύο ἄλογα ποῦ νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πετάλωμα, καὶ ἕνα ἐλκῆθρο, ποῦ νὰ μὴ

ἔχῃ ἀνάγκη οὔτε ἕνα καρφὶ νὰ του βάλουν! Ἐν ᾧ ὁ Βασίλης ὠμίλει, ἡ γραῖα ἐσηκώθη ὀρθή, καὶ κτυπήσασα μὲ τὸ δικανίκι της τὸ καρυδόφλουδον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδεσε δύο τέττιγας:

— Ἀμαξά καὶ ἄλογα, ἐβγάτε ἔξω! ἐφώναζε.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ καρυδόφλουδον μετεβλήθη εἰς ὡραῖον καὶ στερεὸν ἐλκῆθρον, οἱ δὲ τέττιγες εἰς δύο θαυμασίους ἵππους.

— Βασίλη, εἶπεν ἡ γραῖα εἰς τὸν μικρὸν βασκὸν ὅστις ἔμενεν ἀκίνητος ἀπὸ ἐκπληξιν, ἡ ἄμαξα καὶ τὰ ἄλογα αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ σου... Πῆγαινε, ἀγόρι μου· θ' ἀπαντήσῃς τὸν Τσάρον εἰς τὸν δρόμον σου, θὰ τοῦ κάμῃ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ θὰ σε κάμῃ ταχυδρόμον του. Ἄν τὸν ὑπηρετῇς πιστά, θὰ προκόψῃς πολὺ...

Ἡ πρόρρησις τῆς νεράϊδας ἐξεπληρώθη. Ὁ Βασίλης συνήνησε τὸν Τσάρον, ἐγένεν ὁ ἀγαπητὸς τοῦ ταχυδρόμος, καὶ ἐκέρδισε τόσα χρήματα ὥστε ἠδυνήθη νὰ κτίσῃ ἕνα παλατάκι διὰ νὰ κατοικήσῃ ἡ μήτηρ του. Ὅτε δὲ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐγένεν ἑκατοντούτις, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ υἱοῦ της, εὐλογοῦσα τὸ τέκνον της τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἀρετὴν του εἶχε καταςτήσῃ εὐτυχὲς τὸ γῆρας της.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΡΙΩΔΙΑ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' Ο ΛΑ

Ἐπενέργεια τοῦ φόβου.

Εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, δασαίαι συμβῆ κλοπὴ ἢ ἄλλο τι παρόμοιον ἔγκλημα, μεταχειρίζονται συνήθως τὸ ἐξῆς μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου: Συναθροίζουσι τοὺς ὑπόπτους καὶ προστάζουσιν αὐτοὺς νὰ κρατήσωσιν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ποσότητα ὀρυζίου εἰς τὸ στόμα καὶ ἔπειτα νὰ το ἐκβάλωσι. Δύναται τις ἐκ τούτου θετικῶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ ἐκβάλων τὸ ὀρύζιον σχεδὸν στεγνὸν εἶνε ὁ ζητούμενος ἐνοχος, διότι ἐκ τοῦ φόβου ἐμποδίζεται ἡ ἐκρυσίς τοῦ σιέλου.

Ὁ λαλῶν βράχος.

Ἐπάρχει ἐν Γεωργίᾳ μικρὰ τις τοποθεσία καλουμένη *Λαλῶν Βράχος*, ἧτις ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τοῦ ἐπομένου συμβάντος: Διαβάτης τις παρετήρησεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπερμεγέθη ὀγκόλιθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα αἱ λέξεις: Ἰὺρίσέ με ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Μετὰ πολλὰς προσπαθείας ὁ διαβάτης ἐγύρισε πρᾶγματι τὸν ὀγκόλιθον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πρὸς μεγίστην τοῦ δ' ἐκπληξίν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς τὰ ἐξῆς: «Τώρα τοποθέτησέ με πάλιν ὅπως ἤμουν πρὶν, διὰ νὰ γελᾶσω καὶ ἄλλον».

Κανάρια καὶ ὄρνιθες ἐρυθραί.

Γνωστὸν εἶνε ὅτι διὰ διαφορῶν τεχνικῶν μέσων κατορθοῦσιν οἱ ἀνθοκόμοι νὰ μεταβάλλωσι τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων· οὕτω κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ἐπέτυχον νὰ παραγάγωσι πράσινα γαρύφαλλα. Ἐσχάτως σοφός τις φυσιοδίφης κατάρθωσε νὰ μεταβάλῃ τὸ χρῶμα τῶν καναρίων ἀπὸ τοῦ χαρακτηριστικοῦ αὐτὰ κιτρίνου εἰς ζωηρότατον ἐρυθρόν, τρέφων αὐτὰ διὰ πεπέρασιν τῆς Καυκάης. Ἀλλὰ καὶ αἱ λευκαὶ ὄρνιθες ὑποβαλλόμεναι εἰς τὴν αὐτὴν δίαιταν, φαίνεται ὅτι μεταβάλλουσι χρῶμα καὶ γίνονται ἐρυθραί· ἐπίσης δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων τούτων γεννώμενα αὐγὰ λαμβάνουσι χρωματισμὸν ἐρυθρῶν ἀποχρώσεων.

Ἰδοὺ μέσον ἀξιοσύστατον πρὸς ἀπόκτησιν ὠραίων αὐγῶν τοῦ Πάσχα. Ἐπολείπεται μόνον νὰ μάθωμεν

ἂν αἱ οὕτω τρεφόμεναι ὄρνιθες εἶνε ἐπίσης εὐγεστοὶ ὡς καὶ αἱ τὴν συνήθη τροφὴν τρώγουσαι, ἢ μήπως μαγερευόμεναι θὰ μᾶς φαίνωνται ὀλίγον τι πιπερωμέναι.

Μέλισσαι καὶ θύελλα.

Εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ μέλισσαι, αἰτινες εἶνε τόσοι ἀβλαβεῖς ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε γαλήνιος, ἐρεθίζονται τοσοῦτον ὅταν ἐπικεῖται θύελλα, ὥστε καθίστανται ἐπικίνδυνον ἐπιτιθέμεναι κατὰ παντὸς ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰς κυψέλας τῶν.

Σοφός τις δὲ γερμανὸς παρετήρησεν ἡμέραν τινα ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐδείκνυε σημεῖα ἐπικειμένης θύελλης ἐνῷ αἱ μέλισσαι οὐδόλως ἐφαίνοντο ταρασσόμεναι μετ' ὀλίγον δὲ πρᾶγματι ἡ θύελλα ἀπεμακρύνθη. Ἀλλοτε πάλιν, τούναντιον, ἡ θύελλα ἐπέσκηψεν ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν εἰς τὰς κυψέλας τῶν ἀσυνήθη ταραχὴν καὶ ἐνῷ τὰ βαρόμετρα οὐδόλως ἐδείκνυν σημεῖα θύελλης. Ἐκ τούτου ἐξαγεται ὅτι αἱ μέλισσαι εἶνε τὸ ἀσφαλέςτατον βαρόμετρον.

Ἐπιένδυνον φάρμακον.

Πολὺ διαδεδομένη εἶνε ἡ συνήθεια, ἰδίως εἰς τὰ χωρία, νὰ σταματῶσι τὰς αἱμορραγίας δι' ἐπιθέσεως ἰσοῦ ἀράχνης· καὶ εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ μέσον τοῦτο πολλὰκις ἐπιτυγχάνει. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ οἱ ἰστοὶ τῆς ἀράχνης εἶνε κατὰ γενικὸν κανόνα κεκαλυμμένοι ὑπὸ κονιορτοῦ, ἡ ἐπίθεσις αὐτῶν ἐπὶ τῶν πληγῶν, τῶν τομῶν κλπ, δύναται νὰ ἀποβῇ ἐπιβλαβής.

Οὕτω πρὸ τίνος ἡ χρῆσις τοῦ φαρμάκου τούτου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νέου τινός, φέροντος πληγὴν προξενηθεῖσαν ἐκ πτώσεως, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἔρρεεν ἀφθονον τὸ αἷμα, μετέδωκεν αὐτῷ θανατηφόρον μόλυσμα.

Ἀπὸ ἄλλην ἐνορίαν!

Ἰεροκῆρυξ ἐδίδασκεν ἀπὸ ἀμύωνος ἐν τινι χωρίῳ. Ἦτο δὲ ὁ λόγος τοσοῦτον συγκινητικὸς ὥστε πάντες οἱ ἀκροαταὶ ἔκλαιον, ἐκτὸς ἐνός καὶ μόνου χωρικοῦ. Ἐρωτηθεὶς οὗτος διατί αὐτὸς μόνος δὲν κλαίει, ἀπήντησεν: «Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἄλλην ἐνορίαν».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης περιπατεῖ εἰς τὴν προκυμαίαν μετὰ τὸν πατέρα του, ὅστις τῷ λέγει νὰ παρατηρήσῃ πῶς πέραν εἰς τὸν ὀρίζοντα συγχέεται ὁ οὐρανὸς μετὰ τὴν θάλασσαν. Ὁ Τάκης μετὰ τινων στιγμῶν παρατήρησιν ἐρωτᾷ:

— Μπαμπᾶ, πῶς μποροῦν τὰ πλοῖα καὶ περνοῦν ἀπὸ κατὰ ἄπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐγγίζει ὁ οὐρανὸς ἐς τὴ θάλασσαν;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐσθινού Ἀστέρος

*

Ὁ Ἀντωνάκης καὶ ὁ Νίκος ἐστοιχίματσαν: Ποῖος θὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὴν Κηφισίαν ἂν φύγουν καὶ οἱ δύο μετὰ τὴν ἰδίαν ἀμαξοστοιχίαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὁρφέως.

*

Ὁ οἰκοδιδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μαθητὴν του:

— Τί θὰ εἰπῇ θαῦμα;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἄν ἔξαφνα ἔβλεπες τὸν ἥλιον τὴν νύκτα, τί θὰ ἔλεγες;

— Ὁ θὰ ἔλεγα ὅτι εἶνε τὸ φεγγάρι.

— Καὶ ἂν σου ἔλεγαν ὅτι εἶνε ὁ ἥλιος, πῶς θὰ ὠνόμαζες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ψεῦμα.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν λέγω ποτὲ ψεύματα· ὑπόθεσε λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἐγὼ ποῦ σου λέγω ὅτι εἶνε ὁ ἥλιος. Τί θὰ ἔλεγες τότε;

Ὁ μαθητὴς σκέπτεται ὀλίγον, εἰτα λέγει:

— Ὁ θὰ ἔλεγα πῶς εἶθε μεθυσμένος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου

*

ΠΑΤΗΡ.—Νίκο, ὦπαγε, παιδί μου, νὰ πληρώσῃς ἐν ποτήριον ὕδατος.

ΝΙΚΟΣ.—Καλά, πατέρα, πηγαίνω, ἀλλὰ λεπτὰ ποῦ δὲν ἔχω;...

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀλφ. Ἀθ. Φαραζούλη.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης διηγεῖται τὸν ἀκαριαῖον θάνατον τοῦ θείου του.

— Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπινος βίος, ἐπιλέγει φιλοσοφικῶς τὴν ἐσπέραν κοιμᾶται τις ὑγίης καὶ τὴν πρωΐαν ἐξυπνᾷ... νεκρός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσίλλου.

*

Εἰς ἀμελὲς μαθητὴς εἰσέρχεται εἰς τι παντοπωλεῖον καὶ λέγει:

— Μοῦ ἔδωσε ὁ δάσκαλός μου 25 δραχμὰς νὰ τοῦ ἀγοράσω τρεῖς ἡμισυ ὀκάδες ρύζι πρὸς 1,10, πέντε ὀκάδες ζάχαρι πρὸς 1,85, μία ὀκά καὶ τριακόσια δράμια καφὲ πρὸς 5,40 καὶ ὀκτὼ σαρδέλλες πρὸς δέκα πέντε λεπτὰ τὰς δύο. Πόσας δραχμὰς θὰ μου δώσετε νὰ τοῦ φέρω πίσω;

— Δύο δραχμὰς, παιδί μου.

— Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ ὁ μαθητὴς, καὶ φεύγει.

— Στάσου νὰ τα πάρῃς λοιπόν.

— Ἀ, ὄχι!... Δὲν μποροῦσα νὰ λύσω τὸ πρόβλημά μου...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεῦς Πυρφόρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην σου, Μαύρη Θάλασσα. Τῆς «Νίνας» τὸ ἀντίτιμον εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημα, ἀμεταγλείστα, ἐννοεῖται.

Πρὸ δύο μηνῶν σχεδὸν μοὶ ἀνῆγγειλες, Δούλη Ἑλλάς, ὅτι ἔχεις τὴν φωτογραφίαν σου νὰ μοὶ στείλῃς· ἀλλ' ἔως αὐτὴν τὴν στιγμὴν οὔτε φωτογραφίαν, οὔτε ἐπιστολὴν μοὶ ἔστειλες. Τὸ κάμνεις διὰ νὰ δοκιμάσῃς τὴν ὑπομονήν μου ἄρα γε;

Ὅποιος ἐξυρεῖ νὰ χρησιμοποιοῖ καταλλήλως τὰς ὥρας του, Ἡρωϊκὴ Πάργα, εὐρίσκει καιρὸν ὅλα νὰ τα κάμῃ. Καὶ εἰς τὰ μαθήματα εἰμπορεῖ νὰ πρωτεύῃ, καὶ νὰ διασκεδάζῃ καὶ τὴν μετὰ τῶν φίλων του ἀλληλογραφίαν νὰ μὴ παραμελῇ. Εἰπέ μοι τώρα, διὰ νὰ χαρῶ, ἐπρόβλεπες εἰς τὴν τρίτην;

Μοὶ γράφει ἡ χαριεστάτη Ἀττικὴ Νύξ: «Εἶσαι τερπνοτάτη, γλυκεῖά μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἀφοῦ μαγεύεις μικροὺς καὶ μεγάλους· ὁ πάππος μου ἀνέγνωσε μόνος τὸν «Βράχον τῶν Γλάρων» ἀνυπομονῶν νὰ ἴδῃ τί ἀπέγιναν τὰ παιδιὰ. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ πολὺ, μὰ πολὺ. Χθὲς βράδυ εὐθὺς ὡς ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν ὀλοκλήρου τοῦ σταλέντος μοι πρώτου τόμου τοῦ 1886, τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσα εἰς ἐπήκοον ὄλων, χωρὶς ν' ἀφήσω οὔτε ἐν και, σ' ἐρίλησα· περιέργον δὲ πρᾶγμα, τὰ χεῖλῃ μου ἦσαν γλυκύτατα: «Καλέ, αὐτὴ εἶνε γλυκεῖα σὰν μέλι!» ἀνεφώνησα· καὶ ὅλοι συνεφώνησαν με ἐμέ, ἀφοῦ ὄλων τὰ στόματα ἦσαν γλυκύτατα καὶ ἔλειχον τὰ χεῖλῃ τῶν με μεγάλῃν ὀρεξίν ἀναζητοῦντες τὴν αἰτίαν ἣν καὶ εὐρομέν· ἦτο δὲ αὕτη μία ἐνάλιη πιατέλα μουσταλευριά... ἀδιάφορον ὅμως· δὲν εἶσαι γλυκεῖα καὶ χωρὶς μουσταλευριά;»

Τί λέγεις, Φιλερρὸς Χελιδὼν, ἐθύμως ὀλίγον ὅταν εἶδες ὅτι δὲν σου ἐδημοσίευσαν τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖόν μοῦ εἶχες στείλῃ; Καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι διὰ νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσω θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἦτο ἄξιον δημοσιεύσεως; Ἡ μήπως δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κρίσιν μου; Δὲν πιστεύεις, διότι τότε οὔτε θὰ μοὶ ἔστειλλες, οὔτε θὰ ἀνέγινώσκεις τὸ φύλλον μου.

Ὁ Χρηστάκης εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἐκκλησίας τὴν Κυριακὴν, ἠρώτησε:

— Γιατί, μαμμά, μοῦ εἶπες χθὲς ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶνε τὸ σπῖτι τοῦ Θεοῦ; Ἐγὼ σήμερον ἐκύτταξα καὶ ἐς τὸ ἱερὸ καὶ παντοῦ καὶ ὅμως δὲν εἶδα πουθενὰ τὸ κρεβάτι τοῦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

*

— Γιατί, Γεωργάκη, πηγαίνεις τόσο λυπημένος; — Μ' ἔστειλε ἡ μαμμά μου ἐς τὸν μπαμπᾶ νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ βέργα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀττομήτου Εὐζώνου.

*

ΣΤΑΜΑΤΗΣ.—Ποῦ ἐπιάσατε σπῖτι;

ΤΑΚΗΣ.—Ἐς τὸ Γεράνι.

— Ἀσχημα ἐκάματε, δὲν εἶνε ὑγιεινὴ συνοικία· δὲν βλέπετε τί ἔπαθε ἐκεῖ ὁ Κώστας;

— Τί ἔπαθε;

— Μιὰ βδομάδα εἶνε τώρα κρεβατωμένος, ἔθγαλε τὸ πόδι του!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀττομήτου Εὐζώνου.

Ὅστε ἂν ἡ Ἀθὼν τοῦ Πειραιῶς δὲν εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ στρέψῃ τὸ πηδάλιον καὶ νὰ ρίψῃ τὴν λέμβον εἰς τὰς ὑφάλους, Σιδηρὲ Πύργε, θὰ ἐθρηνόμουν σήμερον τόσας προσφιλεῖς ὑπάρξεις!

Πιστεύω εἰς τὴν εἰλικρινειάν σου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου, Ἀνδρέε Στρατιῶτα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πῶς ὅτι θὰ ἐξακολουθῇς ἀγαπᾶν με ὅσον τώρα καὶ ὅταν μεγαλώσῃς, καὶ ὅταν γηράσῃς ἀκόμη.

Πολὺν καιρὸν εἶχες, φίλτατε Δ. Α. Κανταρτζῆ, νὰ μοὶ γράψῃς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ὑποθέτουσα ὅτι τὸ παρήτηρες ἐπέτρεψα εἰς ἄλλον νὰ το φέρῃ. Ἄν δὲν σου εἶνε δύσκολον, ἔκλεξον κανὲν ἄλλο.

Ἄν μ' ἀρίστη τὸ διήγημά σου, *Τοῦλιε Καῦσαρ*, θὰ το μάθῃς εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ.

Τίνος ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἱστορία ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μοὶ διηγήθης, *Προμηθεὺς Πυρφόρος*; Πολὺ με συνεκίνησε! Καὶ τὸ τέλος τοῦ «Μικροῦ Λόρδου» εἶνε ἐπίσης ὠραῖον. Στήριγμα τῆς Μητρὸς, ὅπως ἡ ἀρχὴ τοῦ εἰμπορῆ μάλιστα νὰ σε βεβαιώσω ὅτι εἶνε ἀκόμη ὠραιότερον τὸ τέλος.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες μετὰ χαρᾶς ἐμάθομεν τὸ ἀναιγμα τῶν σχολείων, *Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμὸς*.

Με πολλὴν χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν «Χαράν» σου, *Παγδαμάτωρ*. Δὲν εἴξευρα ὅτι ἔχεις καὶ πρὸς τὸ σεισυρογεῖν ἀρκετὴν κλίσιν. Ἀλλὰ παιδικὰ πνεύματα στείλε, διότι καὶ αὐτὰ δὲν μοὶ ἤρσαν.

Ἀρκετὰ περιπετειώδης ἦτο ἡ πορεία σας, *Λύρα τοῦ Ὁρφέως*, ὥς νὰ φθάσετε εἰς τὸν τάφον τοῦ Καρατάχκη. Εἶδες πόσον εἶνε παρημελημένος; καὶ ὅμως εἰς ἐκεῖνον ὁφείλομεν κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐλευθερίαν μας!

Φαντάζομαι τώρα με πόσῃ ὀρεξίν θὰ ἐπαναλάβῃς τὰ μαθήματά σου, *Μαγευμένη Ἀστὴς*, καὶ πόσον θὰ εἶσαι ἐπιμελής, ἀφοῦ δύο ὀλοκλήρους μῆνας ἐξεκουράξῃς εἰς τὴν ἐσχόλην.

Οὐδεὶς ἄλλος μου φίλος ἔχει τὸ ψευδώνυμον *Μεγάθυμνος Κεφαλήν*, ὥστε δύνασαι νὰ το ἔχεις σύ, φίλε Π. Α. Π.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου.]

90. Λεξιγράφος.

Ἀπὸ κάτω ὅπου τρέψῃ, κ' ἀπὸ ἑνα νησί
Εἴμπορεῖς ἕνα σοφὸν νὰ μας κάμῃς ἐσύ ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιμεράμιδος.

91. Στοιχειογράφος.

Διάγω ἐν κακότητι τὸν βίον μου μεγάλην.
Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν δὲν θέλεις σὺ νὰ μείνω ;
Κατωρθώσας καὶ τὸ κακὸν μου ἤλλαξες κεφάλι ;
Ἀνέπνευσα !... Χριστοῦ εὐθὺς ἀπόστολος θὰ γίνω.
Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Δ. Σιδηροκανέλλη.

92. Στοιχειογράφος.

Διῶξε ταῦ καὶ βέλε νῖ
Κ' ἕνα θαῦμα θὰ γενῇ.
Νῆσος εὐφροσύνη θὰ φύγῃ
Πηγὴ ὕδατος θὰ μείνῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

93. Ἀναγραμματισμός.

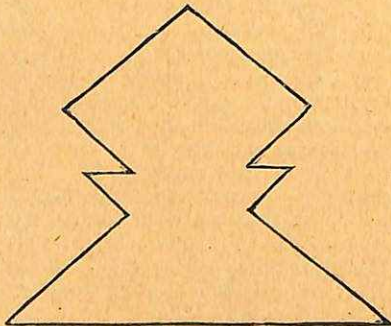
Ἀπ' τὸ χέρι σου πηδῶ καὶ ξεφύγω... Κι' ἂν μὲ πιάσῃς
Κι' ἂν μου στρίψῃς τὸν λαιμὸ καὶ γυρίσῃς τὸ κεφάλι,
Τί θαρρεῖς, πῶς ξεφυγῶ ; Ὅχι ! ζωντανεύω πάλι
Καὶ σοῦ φεύγω καὶ γλυστρῶ μεσ' τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

94. Λένιγμα.

Οἱ χρηστοὶ ἐνῶ μὲ ἔχουν μ' ἔχουσι καὶ οἱ κακοῦργοι.
Κι' ἀρχηγὸν τῶν μ' ἔχουν κάμῃ ἅπαντες οἱ ραδιοῦργοι.
Εἰς τὸ ὕδωρ μὲ εὐρίσκεις, εἰς τὸν ποταμὸν μὲ χάνεις.
Τί νομίζεις ὅτι εἶμαι ; Τάχα δὲν καταλαμβάνεις ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τέτου.

95. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίας περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

96. Ἑρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συχνὰ ἐπιθυμοῦμεν, ὅταν δὲ
το ἀπολαμβάνωμεν δὲν το αἰσθανόμεθα ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

97. Δέλτα.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς
σταυροὺς, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ἐν μὲν
τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ, ἐκ τῶν κάτω, τὸ
ὄνομα νήσου, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, ἐκ τῶν ἄνω,
τὸ ὄνομα νομοθέτου, ὁρίζοντίως δὲ τὸ
ὄνομα καρποῦ γλυκυτάτου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τῶν διευ-
θυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς καὶ πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

98-99. Μεταμορφώσεις.

α') Ὁ Νῆκος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Παῦλος.
β') Ἡ Ὑς δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ αἶψα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

100-102. Μαγικὴ συλλαβὴ.

Τῇ προσθήκῃ δύο συλλαβῶν εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, πᾶν
τοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.
Πλάσις, Νίνος, ὄρμος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Πυρρόρου.

103. Παίγνιον.

Διὰ τῶν κάτωθι δέκα ἑπτὰ συλλαβῶν σχηματίσων ἀρ-
χαίαν παροιμίαν.

εμ	ε	χο	κας	στιν	εις	ρα
λι	σειν	κα	καλ	η	ει	ον
		λα	κο	πε		

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀρισταίδου.

104. Ἀκροστιχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων ἂν λάβῃς τὸ κεφάλι,
Πόλις κλεινὴ θὰ παραχθῇ, ὠραία καὶ μεγάλη.

1. Στρατηγὸς τις τῶν ἀρχαίων.
2. Νῆσος τις εἰς τὸ Αἰγαῖον.
3. Πρόξενος δαινοῦ πολέμου.
4. Ὄνομα κοινοῦ ἀνέμου.
5. Ὅ,τι ὁ προηγούμενός μου.
6. Φῶς ἐγὼ δλου τοῦ κόσμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθεύς Δασμώτου.

105. Ἑλλειποσύμφωνον.

Η—υοση—ειε—ο—η—α—η—αυαία, —η—αυοση—ειε—
—η—αση—η—υαεω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Εὐζώνου.

106. Γρίφος.

Νόει μή, ἀλλὰ νόει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῇ φυλλάδι τῆς 15 Αὐγούστου πνευματικῶν ἀσκήσεων

39. Πανιώνιον (Πᾶν, Ἰων, Ἰον).—40. Ἄργος, Ἄρνοι.
—41. Ἰμβρος, ὄμβρος. —42. Τὸ ψωμὶ τὸ ὁποῖον εἶνε
χωρὶς τ.—43. Ὁ οὐρανὸς μὲ τᾶστρα.—

44. ΟΥΤΟΣ —45. I
ΥΙΟΣ Σ
ΤΟΥ ΠΠΡ
ΟΣ ΩΚΕΑΝΙΑ
Σ ΓΝΝ
Α

—46. Εἶχε 42 ἀχλάδια.—47. Χρέη.—48. Ὁ ἄνθρωπος
γῆρας καὶ μαρτύριος γίνεται καὶ φρονιμώτερος. (Ἡ
ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανομένων πρῶτον κατὰ σειρὰν τῶν
κεφαλαιῶν γραμμάτων, εἰτα δὲ τῶν μικρῶν).—49-53.
Ἄγναντα.—Β') Ἀσπάλαξ.—Γ') Σαχάρα.—Δ') Καβάλλα
Ε') Γαλατᾶς.—54-56. Ἄλκη.—Β') Κύων.—Γ') Σῦς.—
57. ΛΥΣΙΑΣ (1, ΛΥρα. 2, ΣΙτος. 3, ΑΣσον).—58.
Υπόμνημα καὶ ἐπίμνημα ἕως οὗ τὸ ποθοῦμενον ἐκπληρώσῃ.

«Εἰμαι πολὺ εὐγνώμων εἰς τὴν Εὐεχότητα σου, εἶπεν ὁ Χούγκ» (Σελ. 102)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 81]

ΙΖ'.

Ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀνεχώρησεν, ὁ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος
τον εἶχε συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας, ἐπέστρεψε
καὶ εἶπε πρὸς τὸν κόμητα :

«Μπορῶ τώρα νὰ πάγω νὰ ἰδῶ τὴν Ἀγάπην μου ;
Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ με περιμένῃ.»

Ὁ κόμης ἀπέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός.

«Πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῇς κάτι τί ποῦ εἶνε ἡ
σταῦλο» τῷ εἶπε «Κτύπησε τὸ κουδούνι.»

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ» εἶπεν ὁ μικρὸς λόρ-
δος, ἐρυθρίων ἐλαφρῶς. «Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ...
μὲ περιμένει ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὅτε τὸ σταῦλο πηγαίνω
καλλίτερα αὐριο.

«Πολὺ καλὰ» ἀπήντησε ξηρῶς ὁ λόρδος Δό-
ρινγκουρ «ζήτησε τὴν ἄμαξα... Ὅ, ἔβλεπες ἕνα
ἀλογάκι.

—Ἀλογάκι! ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ «Τί ἀλογάκι;

—Δικό σου.

—Δικό μου! Ἀλογάκι δικό μου! κατὰ δικό
μου σὰν τὰ παιγνίδια ἐπάνω ;

ΕΤΟΣ 14^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 19^{ον}

—Ναί. Ἦθελεις νὰ το ἰδῇς ; Θέλεις νὰ δώσω
διαταγὴν νὰ σε ὀδηγήσουν ;»

Αἱ παρειαὶ τοῦ Κέδρικ ἔγιναν ἀκόμη ἐρυ-
θρότεραι.

«Ἐνα ἀλογάκι δικό μου!» ποτὲ δὲν μου ἔπε-
ρασε ἡ ἰδέα πῶς μπορούσα νὰ ἔχω ἕνα ἀλογάκι.
Πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ Ἀγάπη μου!

—Θέλεις λοιπὸν νὰ το ἰδῇς ;» ἠρώτησε πάλιν
ὁ κόμης.

Τὸ παιδίον ἐστέναξεν ἐκ βαθέων.

«Βεβαίωτα θέλω» εἶπε «εἶμαι μάλιστα ἀνυ-
πόμονος... ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρόν.

—Εἶνε λοιπὸν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ πᾶς σήμερα
ἡ μητέρα σου ; Δὲν μπορεῖς ταχὺ νὰ περι-
μείνῃς ἕως αὐριο ;

—Ἄ, ὅχι! θὰ μ' ἐσυλλογίζετο ὅλο τὸ πρῶτ'
καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο τὴν ἐσυλλογίσθηκα σήμερα πολὺ...

—Ἀλήθεια ;» εἶπεν ὁ κόμης διὰ τοῦ αὐτοῦ ξη-
ροῦ τόνου «Κτύπησε !»

Μετὰ τινὰς στιγμὰς πάππος καὶ ἑγγονος διήρ-

ΤΟΜΟΣ 22^{ος} — 7